

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHRYN PURDIE

YANAN & CAM

ONUN YETENEĞİ, İMPARATORLUĞUN LANETİ...

Ücretsiz PDF Okuma Sitesi: www.tranley.org

“Karanlık, ince detaylarla dolu, insanı alıp götürüyor. Sizi hiç unutamayacağınız bir yolculuğa çıkaracak, Nefes nefese okuyacağınız macera dolu sayfalar yürekleri acıtan bir romantizm ve ölümcül entrikalarla ince ince işlenmiş.”

AMIE KAUFMAN, *Illuminae Dosyaları* serisinin eş yazarı

“Zengin bir hayal gücüyle yazılmış, karanlık bir romantizmle merak uyandıran bu kitap bitmesin isteyeceksiniz!”

SARA B. LARSON

Herkesin başa çıkması gereken zor bir hayatı vardı. Herkes hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordu. Onların hayatta kalmasını istiyordum.

Anton haklıydı. Dünya yeterince ölüm görmüştü. Daha fazla kişinin ölmesini engelleyebilirdim. En azından bugün Torchev’de daha fazla insan ölmemeliydi.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-625-410-129-8

Sonya, etrafındaki insanların duygularını anlayabilme yeteneğiyle doğmuştur. Bu yeteneğini on yedi yıl boyunca imparatorluktan saklamıştır. Fakat korkunç bir hata yüzünden bu nadir yeteneğe sahip diğer kızlar yerine Sonya aurakâhini olarak İmparator'a hizmet etmesi için saraya götürülür.

Muhtemel suikastçıların amaçlarını hissetme görevini yerine getirmeye çalışan Sonya sürekli baskı altındadır. Ama güçleri kontrolsüz ve vahşi olduğundan etraftakilerin her hissini çözümlemesi imkânsızdır. Birbiriyle çelişen duygularla ve giderek büyüyen bir karanlıkla dolu sarayda Sonya'nın en büyük korkusu kendi yeteneğidir.

Büyüleyici ama dengesiz İmparator Valko ve idealist kardeşi Anton ile yaklaşan Sonya, bir isyan yüzünden iki kardeş birbirine düşman olduğunda kime güveneceğine ve kime ihanet edeceğine karar vermek zorunda kalacaktır.

"Gizem ve entrika, ihanet ve tutku dolu. Purdie'nin bu siyasi ilk romanı okurları kendi dünyalarından çok da farklı olmayan bir yere sürükleyecek."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Erin Summerill

KATHRYN PURDIE eşi ve üç çocuğuyla Salt Lake City, Utah yakınlarında yaşamaktadır. Oxford Drama Okulu'nda eğitim görmüş olan Kathryn bu ilk roman üçlemesini, ağabeyine böbrek bağışında bulunduktan sonra iyileştiğı dönemde yazmaya başlamıştır.

www.kathrynpurdie.com

Kapak Fotoğrafi: Bismarck Safir Kolye, 1935,
Cartier / Ulusal Doğa Tarihi Müzesi,
Smithsonian Enstitüsü, Washington, D.C.,
USA / Bridgeman Images

YANAN CAM

Pegasus Yayınları: 2407

Yanan Cam

Kathryn Purdie

Özgün Adı: Burning Glass

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Gizem Yeşildal Sarp

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2021

ISBN: 978-625-410-129-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021

Copyright © Kathryn Purdie, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları HarperCollins Publishers Ltd.'nin
alt yayıncısı olan HarperCollins Children's Book'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KATHRYN PURDIE

YANAN CAM

İngilizceden çeviren:
Duygu Özcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Her zaman yapabileceğimi
ve yapacağımı söyleyen
Jason için*

BİRİNCİ BÖLÜM

Parmağıma kıymık batana kadar elimdeki oyulmuş tanrıça heykelciğini sıktım. Kıymığın acısı, hissettiğim acının yanında hiçbir şeydi... hissettiklerim arasında sadece benim acılarım yoktu. “Kan kaybetmesine izin vermemelisiniz.”

Sestra Mirna şaşırıp etrafına fal taşı gibi açtığı gözleriyle baktı. Ben olduğumu görünce yüzü yine doğal kırıksıklıklara ve sarkıklara kavuştu. “Sonya, burada ne yapıyorsun?” Yuliya’nın koluna bir bezle bastırdı. “Acemilerin hastaların yanına yaklaşmasına izin verilmiyor.”

Onu duymazdan gelerek manastırın revirinde ilerlemeye başladım.

Havadaki hastalık kokusunu almamak için ağzımdan nefes alıyordum. Geceliğimin eteklerini kaldırarak, yere sıçrayan kana basmadan geçmeye çalıştım. Vücudumun geri kalanı üşümesine rağmen, şöminenin ısısı gözlerimi yaktı ve ateşin yanındaki taşlar da neredeyse ayaklarımı yakıyordu.

Şalımı göğsüme daha da çekerek Sestra Mirna’nın arkasına baktım. Yuliya’nın yanındaki komodinde çentikli porselen bir kâse duruyordu. Kâsede en yüksek ölçü çizgisini aşacak kadar kan

vardı. Arkadaşımin gözleri kapalıydı ve kızıl saçları, bembeyaz suratını perdeliyordu. Yutkundum. “Onu tedavi etmenin başka bir yolu olmalı. Kaybedecek daha fazla kanı kalmadı. Bacaklarını gördünüz mü? Kendini kesiyor.” Heykelcikten batan kıymık derimin daha da derinlerine gömülünce yüzümü buruşturdum.

Sestra Mirna, “Bu onun duygusal dışavurumu,” dedi ve kana bulanmış parmaklarıyla yüzüne dokunmamak için elinin tersiyle kendi alnını ovuşturdu. Ama yeterince dikkatli değildi. Saçları yüzünün önüne düşmemesi için başına bağladığı örtüye elinden kan bulaştı. “Sen de böyle bir dışavurum bulsan iyi edersin.” Kaşlarının arasında derin çizgiler belirdi. “Belki de bunu yaparsan gecenin köründe yasak kanatlara girmeye çalışmaktan kendini alabilirsin.”

Öfkelenmemeye çalışarak dudağımı ısırdım ve ayak parmaklarımı büktüm. Yuliya gibi kendimi kesmeme, Dasha gibi kafamdan saç çekip koparmama ya da Kira gibi gece gündüz ağlamama gerek kalmadan kendimi kontrol altına alabilmek istiyordum. Ayrıca hissettiğim öfke, yalnızca kendi öfkem değildi. Sestra Mirna’nın duygularının içime işlemesine izin veriyor olmalıydım.

“Yuliya’ya bunu vermek için geldim.” Soğuğa karşı kendimi kollamak için bir elimle şalımı göğsümde birleştirerek Feya heykelciğini kaldırdım. Romska’larla geçirdiğim süre dini duygularımı bitirmişti ama Yuliya, manastırdaki sestralardan da inançlıydı. Aurakâhinleri ve kehanet tanrıçasını yakınlarında görmenin ona sıtmayı atlatacak gücü verebileceğini umuyordum.

Yuliya’nın göğsünün hafifçe inip kalkmasını izlerken titreyen dudağımı ısırdım. O kadar yumuşak nefes alıyordu ve nabızı o kadar güçsüzdü ki...

Doğrusu *benim* Yuliya'nın iyileşmesine ihtiyacım vardı. Bu yerde bir arkadaşım, beni gülümsetecek ve uzun gecelerde bana hikâyeler anlatacak biri olmadan hayatta kalamazdım.

Sestra Mirna heykelciği aldı ve yüzündeki çizgiler yumuşayarak başka bir ifadeye büründü. Benim de içimdeki öfke soluyordu fakat Sestra Mirna bir eliyle Yuliya'nın kolundaki bezi tutarken heykelciği buz tutmuş pencerenin pervazına koymak için uzandığında titredim. Dışarıda kar fırtınası hız kesmeden devam ediyordu.

Karnım guruladı. Sestra Mirna açlıktan ölüyor olmalıydı. Acaba en son ne zaman kendine yemek yemek ya da bir saniye dinlenmek için zaman ayırmıştı? Küçük Dasha ve Kira, odanın diğer ucundaki yataklarında derin bir uyku çekiyorlardı. Yüzlerinin rengi geri gelmişti ve birçok akranımız da hastalıktan iyileştikten sonra revirden taburcu olmuştu. Ama Yuliya'nın durumu günden güne kötülüyordu.

Sestra Mirna, tanrıçaya dualar mırıldanmaya başladığında gardını indirmiş olmasından istifade ederek yatakta Yuliya'nın yanına oturdum ve ördüğüm koyu sarı saçım omzumdan önüme düştü. Saçım biraz daha uzun olsaydı Yuliya'nın kanayan koluna değecekti.

Gözlerim, Yuliya'nın cansız gibi duran eline kaydı. Dokunmaya cesaret edebilir miydim? Yuliya'nın acısını hissedip hafifçe sızlansam, Sestra Mirna beni derhal oradan gönderirdi. Yine de böyle bir şey bir aurakâhini için bile mümkün olmasa da arkadaşıma can vermek istiyordum. İşe yarayan tek yeteneğimiz başkalarının nasıl hissettiğine dair kehanette bulunmamızdı. Bu yetenekle doğmak, Riaznin İmparatorluğu'nun malı olmak ve bu manastır tarafından tek bir amaca hizmet etmek –imparatoru korumak– üzere eğitilmek demekti. Birçok kız, okuma yazma öğrenecek kadar büyük ama duygularını kontrol edemeyecek

kadar küçük yaşıta istemeden bu yeteneğe sahip olduğunu belli ederdi. Sekiz ay önce ödül avcılarını beni manastırın kapılarından sokana dek, imparatorluktan on yedi yaşına kadar kaçmak duyulmamış bir şeydi.

Yuliya'ya, "Sana idolünü getirdim," diye fısıldadım. Ümitsiz de olsam gözlerinin açılmasını bekledim. Bir keresinde irislerimizin rengini değiştirme anlaşması yapmıştık: onun safir mavisini gözlerine karşılık benim elâ gözlerim. "Ben sana benimkini veririm," demişti. Yuliya, manastırda arkadaşım olmaya cesaret etmiş tek kızdı. Koridorların taştan duvarları seslerini geçirmediğini düşündüklerinde diğerleri, "O kız çingeneler büyütmüş," derlerdi. Ancak o aurakâhinlerinin, Yuliya'yla benim geceleri çaktırmadan odalarına girip ne rüya gördüklerini tahmin etmeye çalıştığımızı ruhları bile duymuyordu.

Bu oyunlarımız bana, sestraların kendi duygularımı diğerlerinininkinden ayırt edebilmem için verdiği hiçbir işe yaramayan eğitimlerden çok daha fazla şey öğretmişti. En azından Yuliya bana inanıyordu. Benden iki yaş büyük olsa da beni eşiti gibi hissettirirdi. Diğer tüm aurakâhinlerinden daha uzun yaşayıp imparatoriçe bile olsa, arkadaşlığımıza her zaman güvenileceğimi biliyordum. İşte bu yüzden yaşaması *gerekliyordu*. Bu yüzden hiçbir gücü olmayan gerçekdışı bir tanrıçanın tahtadan heykelciği yerine ona bir çeşit tedavi bulmak için yanıp tutuşuyordum.

"Titriyorsun." Sestra Mirna bana döndü ve suratındaki kırışıklıklar endişelendiğini gösteren bir şekle girdiler.

Omuz silktim. İçimdeki garip açlık duygusunu halen hissedebiliyordum. "Yuliya üşüyor olmalı."

Sestranın kırışıklıkları derinleşti. "Yuliya'nın ateşi var."

Sestra Mirna eliyle alınma dokunurken, "O zaman siz üşüyor olmalısınız," dedim.

Sestra Mirna aurakâhini falan değildi ama keskin bakışlarının içimden geçtiğini hissettim.

Rahatsızlık kolumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Ben üşüyor muyum?” Aslında sesimin bu kadar kısık ya da söylediğimin bir soru olarak ağızımdan çıkmasını istememiştim. Çünkü çok üşüyordum. Midemde bilinmeyen bir şeyler şekilleniyor ve tüm vücudumu gitgide sarıyor gibi hissediyordum. Açlık hissinden daha beter bir şekilde ellerimi aniden yumruk yapmama, çenemi de öfkeyle kenetleyip gözlerimin çaresizlikten bulanıklaşmasına sebep olmuştu.

“Bu oda kazan gibi, çocuğum.” Sestra Mirna kaşlarını çatı. “Ve tenin buz gibi soğuk.” Yüzündeki kırışıklıklar korku ifadesine döndü ve ben de kalbimin göğüs kafesine vura vura çarpmasına neden olan bir korkuya kapıldım.

“Ben hasta mıyım?” Belki de Sestra Mirna haklıydı; revire gelmemeliydim. Ama geçen kış Romska kampında sıtma geçirmiştim ve bu hastalığa bağışıklık kazandığımı sanıyordum.

Sestra Mirna ayağa kalktı ve Yuliya’nın koluna bastırmayı bıraktı. “Şunu tut,” diye emretti.

Bir an tereddüt ederek arkadaşımın kolunda kan damlasının gitgide büyümesini izledim. Sonra derin bir nefes alıp kendimi hazırlayarak avcumla Yuliya’nın kolundaki beze bastırdım.

O anda kaslarım gerildi, omurgam kasıldı ve nefeslerim kesik kesik çıkmaya başladı. Göğsüme zayıf ama kararlı bir hasret çöktü. Bu, yaşamak için mücadeleden başka bir şey değildi.

Sestra Mirna gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. Sıcak ışık suratında dans ediyordu. Bunu mumun camdan yansıyan ışığı sanmıştım. Ancak bir anda Sestra’nın kurumuş dudakları dehşetle birbirinden ayrıldı. “Feya, sen bizi koru,” diye fısıldadı ve iki parmağıyla alınına, sonra da kalbine dokunarak tanrıçanın işaretini yaptı. “Geldiler.”

Onun korkusu –benim korkum–, belki de *ikimizin* korkusu çarpıştı.

“Kim?” Neler olduğunu görmek için uzanıp bakmaya çalıştım. “Neler oluyor?”

Sestra cevap vermeyince titremem iki katına çıktı ve karnımdaki oluşum dişlerini çıkardı. Yemek yemem gerekiyordu. Derhal. Herhangi bir şeyi.

Elimi Yuliya’nın kolundan çektim. Parmaklarımın arasından kan damlamaya başladı. Şarap rengine benziyordu. Büyülenmiş bir şekilde, arzuyla elimi burnuma götürüp kanı kokladım.

Basil birden odaya yaldı. Yaşlı adam eğilip ellerini dizlerine koyarak soluklanmaya çalıştı.

Gözlerimi kırparak kana baktım ve elimi geceliğime sildim.

Kesik solukların arasında, “Köylüler... kapılara dayandılar,” demeyi başardı. Kel kafasındaki ter damlaları parlıyordu. “Çete bile denmez... ordu gibi gelmişler.”

Pencereye doğru bir adım attım ama Yuliya’nın kolunu hatırlayarak kendimi durdurdum. “Ne istiyorlar?”

Sestra Mirna’nın kurumuş dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Meşaleler ve tarım yaparken kullandıkları keskin aletlerle geldikleri her zaman ne istiyorlarsa onu... yiyeceklerimizi.” Sestra Mirna bana bakarak beni baştan aşağı süzdü. “Dur tahmin edeyim, artık sadece üşüyor gibi hissetmiyorsun.”

Buna cevap olarak karnım gürültülü bir şekilde guruldadı.

Sestra Mirna gözlerini kıstı. “O ne?” dedi ve bir adım atarak bana yaklaştı. “Kanın tadına mı baktın?”

Ezilip büzüldüm. “Hayır.” *Bakmış mıydım?*

Bir anda yüzündeki ifade değişti. “Basil, bu kızı hemen buradan götür. Doğu yakasında diğer kızlarla birlikte kilitle. Kontrol altında tutamadığı bu kadar hisle hepimizi tehlikeye atıyor.”

Yeniden kararlı bir şekilde Yuliya'nın koluna bastırdım. "Bir yere gitmiyorum."

Sestra beni çekerek ayağa kaldırdı. Şalım, Yuliya'nın karnıyla lekelenerek yere düştü. "Kaderini kabul edip en azından yeteneğini kontrol etmeye *çalışmalısın*." Beni omzumdan tuttu. "Hepimizi riske atıyorsun!"

Yüzümü ekşittim. Göğsümdeki acı iyice artıyordu. "Ben Yuliya'ya asla zarar vermem." Yeniden onun kanayan koluna uzanmaya çalıştım ama Sestra Mirna beni çok sıkı tutmuştu.

"Karnı aç köylülerin neler yapabileceğini biliyor musun?" Gözlerimin içine baktı. "Sana köyümde yaşayan, insanları kapılarına kadar çekmeye çalıştıktan sonra zehirleyip etlerini yemek için kemiklerinden ayıran üç dulu anlatayım mı?"

Midem bu lafın üzerine bulanınca açlığım bir an yatıştı. "Benim kafilem de kasabadan kasabaya yayılmış bu hikâyeyi duymuştu. Bu bir halk hikâyesi. Kimse böyle bir şey yapmaz."

Ciddiyeti üzerime ağırlık yaparak bacaklarımın iyice titremesine neden oldu. "Yanılıyorsun, Sonya. Bu, Riaznin'deki dördüncü haşin kış. Romska'larlayken hayatta kalmanın nedeni güneye doğru yolculuk etmiş olmanız. Burada, Ormina'da imparatorun istihkakı ve lütfuyla hayatta kalırsınız. Köylülerin hiçbir şeyi yok."

Ağzım sulandı ve içimdeki hayvani açlık duygusu, manastırın soğuk saklama dolapları ile kilerlerini düşünmeme sebep oldu. "İhtiyacımız olanından fazlasına sahibiz. Onlara yardım etmeliyiz."

Sestra Mirna bana dik dik bakınca damarlarımdaki soğuk kan buza dönüştü. "Basil, onu *derhal* buradan götür." Beni Basil'a doğru itti ve şalım da arkamdan attı.

Köylüler gitgide yaklaşırken uzaktan gelen çığlıklar havayı delip geçiyordu. Dizlerim titriyordu, neredeyse tutmayacaktı.

“Lütfen, lütfen, size yalvarırım.” Bir Sestra Mirna’ya bir Basil’a baktım. “Sadece birkaç dilim ekmek. Eğer hissedebilseydiniz...”

“Yeter!” Sestra Mirna beni dışarı çıkardı ve orada Basil dirseğimden tuttu ama daha nazik davranıyordu.

Odanın diğer ucundaki yataklarda yatan Kira ve Dasha uyandılar. Onlar da çeteyi hissediyordu. Bunu biliyordum. Kira, Dasha’nın yatağına doğru ilerlerken gözlerinden yaşlar akıyordu ve kızlardan yaşı küçük olan da saçlarını çekiştiriyordu.

Sestra Mirna, Basil’a, “Onu doğu kanadına kilitledikten sonra,” dedi, “ön kapıya barikat kur. Kapılar sağlamlaştırıldı mı?”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Umarım yeterli olur. Şansımız varsa köylüler kapıları kırmayı başaramadan kurtlar dağdan iner.”

İnanamayarak ona baktım. “Karınları aç olduğu için onları kurtların yemesini mi istiyorsunuz?” Basil’ın sarkık kulakları ve birbirine yakın gözleri, sevimli görünmesini sağlıyordu. Ama onun bile hiç acıması yoktu. “Bu söylediğin korkunç bir şey.”

Sestra Mirna, “Bir kelime daha etmek yok!” dedi. Kırışık suratında yeni öfke çizgileri belirdi. Duyguları içimde kabarıırken ona vurmamak için elimden geleni yapıyordum. Onun kendini bu kadar açığa vurduğunu hiç görmemiştim. Çabuk öfkelenen biri değildi ama son birkaç haftadır gece gündüz hastalara bakmak onun da sınırlarını iyice zorlamıştı. “Aklını başka birinin aurasına yoğunlaştır ve köylüleri unut!” Burun delikleri açılıp kapanıyordu. “Senin kontrol altına alamadığın empatin, hepimizin sonunu getirecek!”

Gözüme biriken yaşları göremeden yüzüme kapıyı çarptı. Ellerimi yumruk yaptım. Beni incittiğini bilmemesi önemli değildi. Akıtmadığım gözyaşlarım onun için birikmiyordu. Bu gözyaşları, manastırın kapısına dayanmış, soğuktan donan insanlara aitti.

Basil beni aceleyle doğu kanadına götürürken ellerimi saçlarıma daldırıp kollarımı tırmaladım. Çetenin aurasına kaybetmemeye

çalışıyordum. Dinmeyen çaresizlikleri tüm vücudumu sarmıştı. Yalnızca karınları aç değildi. Bu açlık onların hem bedenini hem aklını mahvedecekti. Çocuklarıma ve köyüme yiyecek bir şey götürememek ölümden de kötü bir acıydı. Hayır, *onların* çocuklarına ve *onların* köyüne.

Basil beni koridorlarda sürükleyerek götürürken kaçmaya çalışıp sızlandım. Köylülerin tek amacı, aramızda hiçbir fark kalmayınca dek kafamın içinde zonkladı. Onlardan biri olana dek. Her şey cam gibi berrak bir şekilde önüme serilene dek.

Onlar ve ihtiyaçları arasındaki tek engel ben oluşturunuyordum. Ben çeteden daha fazlasıydım. Ben manastırın kapısıydım. Kemiklerim, kapının birbirine kaynatılmış demirleriydi. Kapılarımı açıp onları içeri alabilirdim.

Onlara yalnızca ben yardım edebilirdim.

Basil'a yandan bir bakış atarak onu gözümle şöyle bir ölçtüm. Ona yeni gözlerle bakıyor gibiydim. Her gölge ve ses onu ürkütüyordu. Bir fare bile onu alt edebilirdi. Yolumda duramayacaktı.

Onu saf dışı bırakabilmek için karanlık köşelerde kullanacak bir şeyler aradım. Bir şamdanla kafasına vurabilirdim. Biraz uzun bir halat ya da sağlam bir sandalye de iş görürdü.

Doğu kanadının girişine yaklaşmıştık. Benim yaşlarıma yakın altı ya da yedi kız bir mumun ışığının etrafında toplanmıştı. Bu Nadia'nın mumuydu. En kıdemli aurakâhini sadece on dokuz yaşındaydı ama çoktan yeteneğini kontrol altında tutmayı öğrenmişti. Mürekkep lekesi dolu derisinin her santimi yeteneğini kanıtlıyordu. Ne zaman dışa vurma ihtiyacı hissetse kendisine işaret koyardı ve kuştüyünün sivri ucu da bu işaretleri kalıcı yapıyordu. Son haftalarda sıtma ondan daha yaşlı aurakâh-inlerini aldığına Nadia geriye kalanımızla birlikte ağlamamıştı. Bunun yerine beni, hastalığı "pis çingene kamplarından" buraya taşımakla suçlamıştı. Bu doğru olsa bile, ki değildi, ona sadece

sevinmek için başka bir sebep vermişti. Yaşı ondan büyük diğer aurakâhinleri öldüğünden, imparatoru koruma sırası ona gelmişti ve bu şeref de başını tam istediği gibi dengede tutan boynunun gergin zarafetinden belli oluyordu.

Doğu kanadının eşliğinden geçtiğimizde burnunu kaldırarak bize baktı. “Basil, bu kızlara korkacak bir şeyleri olmadığını söyle.”

İçimizdeki herkes onun ne hissettiğini hissedebilse de Basil güven verici bir şekilde gülümsemek için kendini zorladı. “Her şey yolunda. Sıcak yataklarınıza dönün. Bu her kış olan bir şey. Köylüler kapılardan geçemeyecekler.”

Suratında acı bir ifade olan bir aurakâhini... Lena? Lola? İsmi hiç hatırlamıyordum, zaten hatırlamak da istemiyordum. Kollarını göğsünde birleştirdi. “Köylüler şimdiye dek hiç bu kadar büyük bir toplulukla gelmediler.” Kız titredi ve yanında duran başka bir kız da elini midesinin üzerine koydu. Onlar da çetenin hissettiklerini hissetmiş olmalıydı ama benim kadar kuvvetli hissedemiyorlardı. Köylülerin ihtiyaçlarını gerçekten hissetmiş olsalardı burada durmazlardı.

Basil, “Eh, iş oraya gelirse silahlarımız var,” diye cevap verdi. Büyük kapılardan birini kapadı. Kapı kapandığında benim kalbim de kurt gibi aç hissedenden köylülerin telaşlarıyla çarpıyordu. Burada kilitli kalamazdım. Buna izin veremezdim. Beslenmesi gereken bu kadar boğaz varken olmazdı.

Çaresizliğimin çözümü kendini gösterdiğinde Basil elini karşıdaki kapının kilidine koymuştu.

Nadia gözlerini kısarak bana baktı. O boynunun müthiş dengesi bozuldu ve başı sağa eğildi. “Sende çok yanlış olan bir şey var,” dedi. Sözlerinden suçlama akıyordu.

Basil’in arkasına saklandım. Parmaklarım onun kilidi tutan ellerinin üzerinde durdu.

Basil'ın fırça gibi görünen kaşları havaya kalktı. "Sen ne yaptığını..."

Nadia, "Onu durdur!" diye bağırdı.

Basil bacağına tekme attığımda yere doğru eğildi. Cebinden sallanan dış kapı anahtarlarını alarak onu kız grubunun üzerine ittim ve kapıyı arkamdan çarparak koridorda koşmaya başladım. İki kapının da tahta kalaslarını itince demir yuvalarına geçerek kapıları kilitlediler. Aurakâhinleri içeride kilitli kalmıştı. Artık beni durduramayacaklardı.

Kızlar yumruklarıyla barikalara vururken bağışmalar duyuluyordu.

Gülümsedim. Panik olmayı hak ediyorlardı.

Basil boğazdan gelen sesiyle kızların çığlıklarını bastırarak, "Sonya bunu yapma! Onları içeriye alma. Sevdığın ve önemsemediğin her şey... Yuliya için... *Onları içeriye alma!*" diye bağırdı.

Kapılardan gerileyerek uzaklaştım. Ellerim titriyordu. Kalbim göğsümde vahşice atıyordu. Aklımda bir parça mantık oluşmaya başladı.

Ben ne yapıyordum? Çok mu ileri gitmiştim?

Köylülerin duygu seli beni çağırduğında o mantık kırıntısı, zayıf bir ateş gibi söndü. Beni bekliyorlardı. Onlara gitmem gerekiyordu.

Arkamı döndüm ve koridordan merdivenlere gidip oradan da aşağıya inip yemek salonundan geçerken geceliğimin eteğine takılarak tökezledim. Sestralar bizi pazara götürdüklerinde diğer aurakâhinlerinin benimle nasıl dalga geçtiklerini hatırlamamaya çalıştım. Yeteneklerimizin kalabalık yerlerde test edilmesi gerektiğini söylerlerdi. Daha birkaç dakika geçmişken ben kaçınılmaz bir şekilde kendimi yerde bulur, bir deli gibi ileri geri sallanmaya başladım. Ama şimdi bu olmuyordu. Şimdi kalabalığa kollarımı

açmıştım. Artık onların ne hissettiklerini ve onlara nasıl yardım edeceğimi çok iyi biliyordum.

“Geliyorum,” diye fısıldadım. Ahşap kapıların kilitlerini açarken gözlerimi kocaman açmıştım ve hiç kırpıyordum. Köylüler dışarıda, uzakta bekliyorlardı. Bahçe kapısından içeri giremiyorlardı. Onları içeri almam, yiyeceklerimizi ve içerinin sıcaklığını onlarla paylaşmam ve auralarına daha da yakınlaşmam gerekiyordu. Yeniden bir bütün olmaya ihtiyacım vardı.

Etrafımda uçuşan kar taneleri, mermer zemini kaplamıştı. Baldırıma kadar kara battım. Soğuk, çıplak ayaklarım için yeni bir his değildi. Çoktan soğuktan donmuş binlerce ayak parmağının acısını hissedebiliyordum. “Geliyorum, geliyorum!”

Geceliğimin eteklerini elimde toplayarak gözümü köylülerin meşalelerine diktim ve karda ilerlemeye başladım. Beni görebiliyorlar mıydı? Yanıma mum almayı akıl edememiştim. Acaba çektikleri çileden kurtulmalarına az kaldığını biliyorlar mıydı?

Yeni bir arzu bedenimi kaplayınca durdum. Açlık duygusu, çeteninkinden daha da baskın ve vahşiydi. Midemdeki burkulma iki büklüm olmama sebep oldu ve bir hayvan gibi ellerim ile ayaklarımın üzerinde durana dek yere çömeldim. Kara batan karnımda hissettiğim soğuk bana nedense dokunmuyordu. Kapılara doğru atıldığım sırada sadece köylülere doğru gitme içgüdümünden emindim. Onlara ulaşmam gerekiyordu.

Çıglıklar koptuktan sonra gece kar sessizliğine büründü. Sessizlik kısa sürdü. Sadece şaşkınca geçirilen bir kalp atışı kadar uzundu.

Neler oluyordu? Üç kez daha nefes aldıktan sonra cevabımı buldum. Cevabı duydum. Uzaklardan, sanki bir rüyanın bastırılmış deliliğin arasından süzülüp geliyor gibiydi.

Kurtlar uluyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Uluma kulağıma müzik gibi geldi. Beni kendine doğru çekti. Omuzlarım ritimle inip kalkıyordu. Dudaklarım geriye çekilerek dişlerimi açığa çıkardı. Ham, saf ve ölümcül haliyle açlık beni yönetiyordu. Parmaklarım karın içine saplandı, hayatımda şimdiye kadar hissettiğim en güçlü ihtiyacı doyumak için önüme gelen her şeyi lime lime etmeye hazırlardı.

Kurtların korosunun sesi arttı. Vücudumu telaş sardı. Karı yarararak ilerlemeye başladım, dış kapı gitgide yakınlaşıyordu.

Köylüler beni görmemişti. Arkaları manastıra dönük duruyorlardı. Mırıldanmaları havaya yayılmıştı. Birkaç tanesi koşarak oradan kaçmaya başladı ve arkalarından birkaç kişi daha onları takip etti. Kurtların seslerini duydukları yönün aksine doğru koşuyorlardı.

“Hayır!” Sesim boğazımdan, berrak olmayan bir şekilde ve gırtlığımdan çıkıyordu. “Bekleyin!” İleri atılıp ellerimi yeniden karın içine batırarak köylülerin duyguları kurtların ölümcül dürtüleri yerine yeniden yükselmeye başlarken ayağa kalkmaya çalıştım. “Geliyorum!” İnsanlara seslendim. “Gitmeyin!”

Kimse arkasını dönmedi. Kimse büyüyen karmaşada kendi çılgınlıklarının arasında benim sesimi duymadı. Tek bir uluma soğuk geceyi yarararak yükseldi. Diğerlerine göre çok daha yüksek ve yakından gelen bir sestti. Geride kalan köylüler ürktüler ve oradan ayrılanların koştuğı yöne doğru koşmaya başladılar.

“Hayır, lütfen!” En sonunda kapıya yetişene kadar karı tekmeleyerek ilerledim. Dikkatlerini üzerime çekmeye çalışırken kapının demirlerini salladım. “Hepinize yetecek kadar yiyeceğimiz var!”

Köylüler arkalarına dönüp manastıra ya da bana bakmadan ormanın içine doğru koşarak gözden kayboldular. Öfkeyle haykırarak defalarca demirlere vurdum. Ellerim çok acımişti ama umurumda değildi. Bu kadar çaba boşa çıkmıştı.

Yere düşerken son bir kere daha kapıya vurdum ve sonra içimdeki açlık duygusu yeniden alevlendi. Manastır ile ormanın arasındaki ağaçsız meydandan kocaman bir kurt koşarak geçti. Ağzını açınca ölümcül dişleri ortaya çıktı. Arkadaşlarının ulumaları da peşinden geliyordu ve her dem yeşil çalılarının arkasından belirdiler. Sürü, karın üzerinde kahverengi ve gri lekeler gibi koşuyordu.

Kollarımı parmaklıklar arasından uzatarak kurtlara uzanmaya çalıştım ama nafile. Ben olmadan avlarını yakalayıp ziyafet çekeceklerdi. Kendimi buz kesmiş yere atarak kazmaya başladım. Bir tünel kazıp onlara katılabilirdim. Çok geç değildi.

Duraksadım. Gözlerimi kırıştırdım. Anahtarları unutmuşum. Karın içinde bir yerlere düşürmüş olmalıydım. Çember çizerek emeklerken yeri kokladım. Hayır, anahtarların kokusunu alamıyordum. Ben ne yapıyordum böyle? Ayağa kalkarak kafamı toplamaya ve adımlarımı izlemeye başladım. Daha tek adım atmamışken yere çömelip yeniden hırlamaya başladım. Kana

susamışlığımı kontrol altında tutmaya çalışırken tüm bedenim titriyordu.

Anahtar, anahtar, anahtar. Dikkatimi toplamam gerekiyordu. Kurtlar uzaklaştıkça ulamalarının sesi de azaldı. Açlığım azaldı. Mideme bastırarak açlık duygusunu o küçük yere sıkıştırmaya çalıştım. Kurtlar yemeklerini yedikten... bunu hak ettikten sonra rahatlayacaklardı. Ben de aynısını hissedecektim.

Gözüme gümüş bir parıldama çarptı. Burun deliklerim büyüdü ve kendimi anahtarların takılı olduğu halkanın üzerine attım. Tam anahtara dokunduğum anda, manastırdan gelen sıcak bir ışık karın üzerine koyu bir gölge düşürdü. Anahtarları göğsüme bastırarak kafamı kaldırdım. Sestra Mirna'nın aşikâr silueti üst kat pencerelerinden birinde belirmişti.

İçimde bir parça mantık uyanarak bana saklanmamı söyledi. Bir çalılığın arkasına çömeldim ve ölü dallarının arasından bakmaya devam ettim. Sestra kıpırdamıyordu.

“Git buradan,” diye hırladım.

Kurtlar ağaçsız meydana geçip köylülerin ardından ormanın içine girince ayaklarının karın üzerinde çıkardığı ses de hafifledi. Ulumaları kederli çıkıyordu. Yoksa bu sesi kendi derinleşen yenilgimi yansıtarak kafamda böyle mi algılamıştım? Artık onları nasıl yakalayacaktım ki?

Penceredeki siluete, “Git buradan, git buradan,” dedim. *Kurtlar gitti.* Sestra Mirna'nın düşüncelerimi duyabildiğini hayal ettim. *Yuliya'ya geri dön. Ona göz kulak olmazsan kan kaybından ölebilir. Onun sana ihtiyacı var. Manastır güvende.*

Kalbim gümlüyordu. Ulumalar iyice azaldı. Siluet gidip gitmeme arasında tereddüt etti.

“Lütfen.” Nefesim havada buğulanıyordu.

Sestra Mirna odaya geri döndü. Birikmiş karın rengi yeniden odadan gelen ışıkla bal rengine döndü.

Feya'ya şükretmek için bir dua mırıldandım –korkum dinince tanrıçaya pamuk ipliğine bağlı duran inancımın belirtici ortaya çıkmıştı– ve anahtarlar elimde, kapıya doğru koştum.

Ben kapının kilidine elimi attığım sırada son kurt da ağaçsız alandan çıktı. “Bekleyin!” diye seslenirken en büyük anahtarı kilide sokarak çürümüş ve buz tutmuş kilidi açmak için uğraştım. Çoktan oradan gitmiş olan köylülere, “Bekleyin!” diye seslendim.

Anahtar döndü ama kilitlenmiş bir zincir kapının kanatlarındaki demirleri bir arada tutuyordu. Bu Basil’in kapı kilidini güçlendirme yöntemi olmalıydı. Ellerim titreyerek küçük anahtarları zincirin üzerindeki asma kilidin deliğine soktum. En sonunda doğru anahtarı buldum. Zinciri demirlerden çıkardım ve derin bir nefes alıp kapıyı çekerek açmaya çalıştım. Menteşeleri gıcırdasa da sadece bir parmak kadar açıldı. Öfkeyle homurdandım. Yerde birikmiş yoğun kar, kapının açılmasını engelliyordu. Çömelerek karlara vurdum, birbirine sıkıştırdım, yana attım, avuç avuç alarak önünü açmaya çalıştım.

“Geri gelin,” dedim kurtlara.

“Geri gelin,” dedim içimde gitgide küçülen arzulara.

“Gelin... gelin...”

Ürpererek sırtımı parmaklıklara dayadım. Bacaklarım önümde iki yana doğru kaymaya başladı. Çıplak olduğundan dizkapağımla bileğimin arası buz gibi olmuş, rengi de pembeye dönmüştü. Örgünün arasından çıkıp birbirine karışmış saçlarımda kar taneleri birikiyordu. El ve ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Çenem titredi ama bunun nedeni dayanılmaz soğuk muydu yoksa kendime inanamayarak şaşırırmam mıydı, bilmiyordum.

Feya ve diğer kutsal tanrılar aşkına, bana ne olmuştu böyle? Yavaşça arkama dönerek birçok köylünün biraz önce durduğu ve kurtların onların peşinden gittiği, kapının ardında karın çiğnendiği alana baktım.

Delilikten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Onların deliliğinden. Benim deliliğimden.

“Basil,” derken soluğum kesildi ve elimi başıma bastırdım. Onu ve diğer aurakâhinlerini gerçekten doğu kanadına kilitlemiş miydim?

Nadia haklıydı. Bende çok büyük sorunlar vardı. Belki de ebeveynlerim beni Romska'lara vermek yerine on yıl önce ödül avcılarına vermeliydi. Özgür olmak için yakaladığım şans buna değmezdi. En azından sestralarla olan derslerime daha sıkı çalışmalıyım. Bir aurakâhini için bile hayvanların dürtülerini hissetmek doğal değildi. *Bir yetenek kontrolden çıkarsa işte bu olur*, demişti Sestra Mirna bir keresinde. *Vahşileşir*.

Ben vahşileşmekten de öteye gitmiştim... Ayakları olan bir varil barut gibiydim. Ya kapılara çok daha önce ulaşıyordum? Ya köylüleri içeri alsaydım? Ya da kurtları?

Bir inilti havayı kapladı. Başımı sesin geldiği yöne uzattım. Kapının iki yanında birbirinin aynısı iki taş kule vardı. Soldaki kulenin altında bir şeyler kıpırdadı. Siyah bir topak. Başka bir inilti duyuldu.

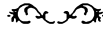
“Merhaba?” dedim.

Seslenince soluk bir yüz bana baktı. Bir adım daha yaklaşıp vücudumu parmaklıklara yasladım. Üstü başı dağınık bir adam orada kıvrılmış duruyordu. Gözlerinin ve elmacıkkemiklerinin altında koyu çukurlar oluşmuştu. Yırtık pırtık ceketini göğsünde birleştirdi. O ve kürkten şapkası, onu bu soğukta sıcak tutacak tek şeylerdi.

Donmuş kaburgalarımın arasından bir duygu seli akarak kalbimin içine yerleşti. Bu adam çaresizdi, umudu kalmamıştı... çeteden yayılan güçlü duygulardan çok farklıydı ama onlar kadar gerçektir. Benim de onunla birlikte canım yandı. En azından

bu gece bir kişiye yardım edebilirdim. Bir tane aç adamın nasıl bir zararı olabilirdi ki?

“Affedersiniz,” dedim ve uyuşmuş dudaklarımı bükerek gülümsemeye çalıştım. “Eğer bu parmaklıkların ardına uzanıp karı temizlememe yardım ederseniz, size bunun karşılığında sıcak bir yemek ve ateşimizin yanında bir yer vermekten çok mutlu olurum.”

Adamın karla kaplanmış ceketini çıkarıp mutfaktaki sandalyelerden birine astım ve başka bir sandalyeyi alıp ayakları şöminenin dibine gelene kadar itip, “Buraya oturun,” dedim.

Adam kürk şapkasını çıkarıp ince parmaklarıyla ters çevirdi. Tırnakları kırılmış ve kir dolmuştu. Gözlerimi dikip baktığım için utandığımdan bakışlarımı çıplak kafasına çevirdim. Saçları, ters yöne uzayanlarla karışarak havaya kalkmıştı. Fiziksel olarak delilik belirtileri gösteriyordu. Belki de kapıyı açıp içeri geldiğimizden beri tek kelime etmemesinin sebebi buydu.

Tepemizden boğuk sesler geliyordu. Bakır şamdan titreyince adam sıçradı. Mumlar iyi ki yanmıyordu yoksa adamın üzerine sıcak balmumu sıçrayabilirdi.

“Siz onları boş verin.” Tavanı işaret ettim. Tepemizde, aurakâhinleri halen doğu kanadında kilitliyidiler. Öfkeleri içime işlemeye çalışıyordu ama dişlerimi kenetledim ve öfkeyi geri iteledim; yalnızca derimi karıncalandırıyorlardı. Kendi hissettiğim utanç, bundan daha dayanılmazdı. Henüz onlarla ne yüzleşebilir ne de kontrolümü kaybettiğim için edecekleri azarlara katlanabilirdim. Aylardır tek yaptıkları beni dışlayıp köşeye sıkıştırmakken, benim de onları odaya kapamaktan zevk almam suç muydu? Nadia ve arkadaşları bir süre daha yukarıda bekleyebilirlerdi.

Adamı omzundan tuttum ve nazikçe yeniden ateşin başındaki sandalyeye götürdüm. Sestra Mirna bana bir kere, dokunmanın bir aurakâhininin farkındalığını artıracığını söylemişti. Bunu kullanarak kedimi adamın uyuşmuş hisleriyle dolduracak ve odaya kapatılmış aurakâhinlerinin öfkelerini engelleyecektim.

Adam gergince sandalyesinde oturuyordu. Enerjisini o kadar çok fiziksel ihtiyaçlarına yönlendirmişti ki, benim için gerçeklikten kaçmak üzere mutluluk dolu bir kurtuluş olmuştu. Ona bir kâse et suyu koyarken bacağımın sürekli dizine değdiğinden emin oldum. Sestraların ocaktaki demir kazanda kaynattıkları bir şeyler oluyordu sürekli. Su, birtakım otlar ve gün boyunca yemek yaparken kestikleri sebzelerin köklerini koyarlardı. Adama bir kâse uzattıktan sonra kömürlerin üzerine bir parça daha odun ekledim. Çok geçmeden kuru tahta, ateşlerin arasında çıtırdamaya başladı.

“Bu daha iyi oldu.” Temasımızı keserek onun yanına bir sandalye çekip oturdum. Kısa temas kopukluğu bile midemin suçlulukla burkulmasına yetmişti. Bu gece o köylüleri içeriye almayarak bir felaketi önlemiştim ama onları da hayal kırıklığına uğratmıştım. Benim yüzümden kaç tanesi halen acı çekiyordu? Ve ne kadar devam edecekti?

Çabucak kendim için de bir kâse aldım. Akşam yemeğinde iki tabak yemek yemiş olmam önemli değildi, içimdeki açlık hayaletlerini kovalamak için bir şey yapmalıydım.

Sandalyeye oturdum ve dizim adamın dizine değsin diye ona doğru hafifçe kaydım. Karnım onunkiyle senkronize olarak guruldamaya başladı ve basitliğinin beni rahatlatmasıyla içimi çektim. Şıngırdayan şamdanın ve geceliğimden akan buzun yere *sıp, sıp, sıp* diye damlama seslerinin ritmini dinleyerek et suyunu içtik. Ayak parmaklarımdaki hissin geri gelmesini sağlamak için

parmaklarımı kıvrırken bir mutfak havlusunu şal gibi sırtıma atarak ısınmaya çalıştım.

Sessizliğimizin uzunluğundan rahatsız olunca, “Ormina’dan mısınız?” diye sordum. “Elbette Ormina’dansınız. Bu kadar kar varken başka bir yerden yürüyerek gelemездiniz.”

Adamın gözlerinde ateşin yansıması görünüyordu. Konuştuğumu duyduğuna dair en ufak bir hareket bile yapmadı; gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine kaşığını boş kâseye vurmaya başladı.

“Biraz daha ister misiniz?”

Çın, çın.

“Evet mi?”

Elini kazana doğru uzattı.

“Hayır!”

Parmakları kızgın demire değdiğinde dehşet verici bir cıslama sesi çıktı. Adam inleyince ağzı açıldı ve bir sıra dişinin hepsinin kırık olduğunu gördüm. Ayağa fırladım ve buzun eriyip su olması için konulan kovalara doğru koştum. Sırtımdaki mutfak bezini kaptığım gibi suya batırıp ıslanmasını sağladım.

“Buyurun.” Önünde çömeldim ve havluyu eline sardım. Dudağını ısırarak ileri geri sallanmaya başladı. “Sizi ateşe bu kadar yakın oturarak hata ettim,” dedim. “Biraz geri çekeyim mi, yoksa daha dikkatli olacağınıza söz veriyor musunuz?” Sesimin tonu kendimi bile ürkütmüştü. Sesim, Sestra Mirna’nınkine çok benzer çıkmıştı. “Söz mü?”

Adam yutkundu ve başıyla hafifçe onayladı. Aslında bunun onay mı yoksa sadece başının bir şey ifade etmeyen şekilde oynaması mı, emin olamamıştım.

“Tamam o zaman.” Adamın ayaklarının önünde yere oturdum ve omzumun diziyile temas ettiğinden emin oldum.

Burası, ateşin kor kömürlerine daha yakın olduğu için daha sıcaktı. Ellerimi ateşe uzatma dürtüsüne karşı koymaya çalış-

tım. Bu, adamın ani bir hareket yapmasına neden olabilirdi. Geceliğimin yaş ipliklerinin arasından artık ne kadar sıcaklık girerse, bununla idare etmeye çalıştım.

Odun ikiye bölündü ve alevler daha da yükseldi. Ateş büyüleyici bir elementti. Ateşin sizi kandırması, bir an sakince dalgalanırken birden parlaması... Bunu saatlerce izleyebilirdim. Hatta bu gece bunu yapabiliyordum. Belki de sabah olana dek geceliğim kurumuş olur ve aurakâhinleri de zaten geceyi uyuyarak geçirecekleri kanatta onları kilitli tuttuğum için bana o kadar öfkelenmezlerdi.

Titreyen bir el yanımdan geçip ateşe uzandı. Adamı kolundan tuttum. "Bir daha aynı şeyi yapma. Bunu yapmaman..."

Ne söyleyecektiysem, ağzımdan çıkmadan vazgeçtim. Turuncu yanıp sönen ışık o kadar güzeldi ki. Davetkâr parmaklar gibi beni kendisine çağırıyordu. Sanki bu ışığın içinde yaşayana kadar içim ısınmayacak gibiydi. Benim içimde çiçek açarak damarlarıma köklerini salması gerekiyordu. Kanım ateş olabilirdi. Ben de ışık olurdum. Benim ışık olmam gerekiyordu; böylece sonsuza kadar sıcak kalırdım.

Adamın kolunu bıraktım. Neden tutuyordum ki zaten? Kalbim küt küt çarparken ateşe biraz daha yanaşttım. Sıcaklık yanağımdan öptü. Gözlerimi kapadım ve sıcaklığın gözkapaklarımı yakmasına izin verdim. Bu yeterli değildi. Bu sıcaklığa dokunmam gerekiyordu.

Elim kömürlerin yakınında, ateşin çevresinde duran küllerle uzandı. Unutulmuş uzun bir parça odun, ateşin kalbinden uzakta yatıyordu. Sadece bir ucu alazlanmıştı. Büyük odun parçasından kırılıp düşmüş olmalıydı. Onun için üzüldüğüm için elime alarak ucunu en davetkâr görünen aleve soktum. Ateş yayılınca odun da çtırdadı. Odun parçasını kendime doğru çektim. Çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki bunu paylaşmalıyıldım.

Adamın yüzüne bakmak için döndüm ve gülümsedim. Gözlerim gözyaşlarıyla bulanmıştı. O da çok mutlu olacaktı...

Adam birden ayağa kalkarak sandalyeyi itti. Mutfakta bir oraya bir buraya çarparak geriledi. Ne olduğundan emin olamadığım için aptalca arkasından baktım. Yiğne kendini mi yakmıştı?

Gözlerim adamın duman çıkan pantolonuna kayınca, göğsümü korku kapladı. Ateşi ona çok yaklaştırmış olmalıydım. Elimdeki odun parçasından halen alevler yükseliyordu ve gitgide parmaklarıma yaklaşıyordu.

Soluğumu tuttum ve parçayı ocağın içine atarken etrafımda kıvılcımlar uçuştı. Adam çığlık attı. Adamın acısıyla ağlamaya başlayarak etrafımda döndüm. Bacağından artık duman çıkmıyordu; büsbütün alev içindeydi. Alevler, mükemmel bir çıraymış gibi kumaşı yiyordu. Ayağa fırladım, acıdan topallıyordum ve adamın yanına gidip ne yapacağımı düşünürken yanında durdum. Dehşet –onunki ve benimki– mantığımı dondurmuyordu.

En sonunda içinde buzlu su olan kova aklıma geldi. *Aptal kız*. Bunu nasıl unutabilirdim?

Kovalara doğru koştum ve en yakındakini kaldırdım. Sonra kovadaki su ayaklarıma dökülürken adama doğru döndüm. Çok geç kalmıştım, adam mutfaktan kaçmıştı. Alevler pantolonunu sararak adamı iyice çevrelemişti.

Kalbim duracak gibi hissediyordum. Adamın peşinden koşuyordum ama elimdeki ağır kovayla hareket etmeye çalıştığım için oraya buraya çarpıp duruyordum. “Dur! Geri gel!” Adamın paniği, benimkini ikiye katlayacak kadar beni kontrol altına almıştı.

Adam hiç yavaşlamadı. Bağırışları koridor duvarlarında yankılanıyordu. Ben de arkasından sendeleyerek koşuyor ve yere dökülen sularla iz bırakıyordum. Az sonra kovada sadece buz kalacaktı.

Adam sağa dönerek yemek salonuna ilerledi. En azından orada onu köşeye sıkıştırabilirdim. “Feya, lütfen,” diye dua ettim. “O bugün ölmezse sana ruhumu takdim edeceğim.”

Onu bilerek yakmamıştım. Bu bir kazaydı. *Değil mi?*

Adam son hızla yemek salonuna girerken neredeyse tüm vücudunu alevler sarmıştı. Hemen salona girdim ve peşinden uzak duvardaki büyük pencerelerden birine doğru ilerledim.

“Dur! Sana yardım edebilirim.” Kovamın içindeki su ve buzu adama doğru savurdum. Çok işe yaramayan az miktarda su yüzüne sıçradı. Buz da ayaklarının önüne düştü.

Adam kendini sırtüstü yere attı. Kıyafetlerindeki alevler –su işe yaramamıştı– penceredeki perdelerle sıçradı. Midem dehşetle burkuldu.

“Kıpırdama!” diye bağırırken adam bunun tam tersini yaptı ve kendini başka bir perdeye sardı. Başardığı tek şey ateşin daha da yayılmasına neden olmaktı.

Alevler iyice yükselince hemen geriledim. Perdeler sanki yağa batırılmış gibi hemen alev almıştı. Adam yerde kıvranıyor, inliyor, hareket edip duruyor ama yaşamak için verdiği savaşı kaybediyordu. Perdeler tamamen alev alınca ateş halılardan birine sıçradı.

Hızla kaçabilmek ve adama yardım etmek için çılgına dönünce ahşap bir sandalyeyi kucakladığım gibi pencereye koştum. Etrafımda camlar kırıldı. Başımı eğerek pencereden geçtim ve dışarıda yere yuvarlandım. Sandalye de benimle birlikte kara gömüldü. Soğuk, geceliğimi delip geçerek içime işledi. Soğuğu içtenlikle karşıladım çünkü ihtiyacım vardı. Adamın da buna ihtiyacı vardı. Önce onu kurtaracaktım, sonra da yangına bir çözüm bulacaktım. Ne yapacağımı henüz bilmiyordum.

Karın içinde sendeleyerek kırdığım cama doğru ilerledim. Ama ben içeri giremeden, alev almış perde çubuğu düşerek

pencerede ateşten bir bariyer oluşturdu. Üzerinden atlayacak yer vardı ama benim durduğum, manastırın dışındaki yerden bunu yapamazdım.

“Atla!” diye bağırarak sesimin alevlerin üzerinden adama ulaşmasını umdum. “Lütfen! Kendini kurtar!”

Adamın hareket ettiğine dair hiçbir ses duymuyordum. Pencereye daha da yaklaştım. Duman beni öksürtüyordu ve alevler gözlerimi yaktığı için doğru düzgün göremiyordum. “Atla...”

Dar boşluktan karanlık bir figür fırladı. Cam parçaları üzerime, kar taneleri gibi yağdı. Yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım. Ama bir sonraki gelen şeyden beni hiçbir şey koruyamazdı. Adamın bir deri bir kemik kalmış, alevlerle sarılı bacağı, başıma tekme atarak sırtüstü düşmeme neden oldu. Omurgam karın içindeki ahşap sandalyeye çarpınca başım geriye savruldu ve ikinci bir darbe daha aldı. Gömüldüğüm sırada karın çıtırdayarak sıkıştığını duydum.

En son gördüğüm ise kıvrılan alevlerin yemek salonunu yalayıp yutmasıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerimi sabaha açtım. Ve yanımda yatan ölü adama. Alevlerin yiyip bitirdiği taş duvarlara. Etrafa dağılmış, dumanlar yükselen tahta kalaslara.

Manastırın yarısı enkaz olmuştu.

Dehşete kapılarak derin bir nefes aldım. Başım zonkluyordu. Yavaşça doğrularak oturdum. Kalbim duracak gibiydi. Daha da panikleyince gözlerimle manastırı taradım ve tam olarak bahçenin neresinde olduğumu anlamaya çalıştım.

Hangi kanat yerle bir olmuştu? *Hangi kanat?*

Kütüphane bacasını buldum. Kütüphane, revirin altındaydı. Ciğerlerim patlayacak gibi bir nefes verdim. Yuliya'nın yattığı kanat sağlam kalmıştı. Sestra Mirna, Kira ve Dasha'nın olduğu taraf sağlamdı. Ama çan kulesi gitmişti. Yani doğu kanadının olduğu taraf. Yani diğer her aurakâhini ve sestranın bulunduğu kısım. Basil'in bulunduğu kısım.

İçeriye kilitlediğim insanların bulunduğu kısım.

Elimi, çılgık atarcasına çıkan iniltiyi bastırmak için ağzıma kapadım. Sadece dört kişi kurtulmuştu. *Dört*. Aurakâhinlerinden geriye kalan herkes ölmüştü. Bunu biliyordum. Bunu hissediyordum.

yordum. Auralarının nabzı durmuştu. Geriye kalan o yanıp sönen ve uçuşan enerjiler hastalara ve onlara bakan sestraya aitti.

Ben rüya bile görmeden uyurken çok fazla yaşam sönmişti. Yanımda bir yabancı ölürken. Çok fazla ölüm ve yıkım yaşanmıştı.

Hepsi benim yüzümden olmuştu.─

Boğazımdan yumuşak bir ağıt çıktı. Bacaklarımı göğsüme çekip topuklarımdın üzerinde ileri geri sallanırken ağıt da yükseldi. Yüzümü geceliğimin eteklerine gömdüm. Neden doğu kanadındaki kapının kilidini açmamıştım? Neden herkesi dışarı çıkarmamıştım?

İçimdeki acı dayanılmazdı. Beni yıkıp geçti. Yarı donmuş çimden parçalar koparmama neden oldu. Yumruğumu göğsüme vurdu. Kayıp bir çocuk gibi ağladım. Bir insanın bu kadar keder ve pişmanlık hissedebilmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum. Böylesine büyük bir öfke... Kederimi tamamlamak için başka auraları ödünç almama gerek yoktu.

Kendimi bedenimin dışından gördüm. Doğ u kanadının kapısının üzerindeki bariyeri indirdiğimde yüzümd e bir gülümseme belirmesini izledim. Kız kardeşim gibi olan aurakâhinler yukarıda azat edilmek için yalvararak yeri tekmelerken hiçbir şey olmamış gibi bir yabancıyla çorbamı nasıl yudumladığımı düşündüm.

Köylülere yardım etmek istemiş tim. Büyük bir empati kurduğumu sanmış tım ama merhametli bir insan böyle korkunç bir şeyi asla yapmazdı.

Utanç ve şok oraya kök salmama neden oldu. Bacaklarım göğsüme çekilmiş, geceliğim gözyaşlarımdan ıslanarak dizlerime yapışmış halde orada yumak halinde kaldım. Vücudumun geri kalanı ilginç bir şekilde kuruydu. Uyandığım andan itibaren böyleydi. Birçok kişinin hayatına son veren manastır yangınından yayılan ısı, bilincimi kaybetmişken donarak ölmemi

engellemişti. Bu ironi kendimi iyi hissetmeme pek yardımcı olmuyordu. Aynı şekilde karların eridiği yerin üzerinde yatan ölü adam da suçluluğumu artırıyordu. Ben o kadar risk aldıktan sonra ölmüştü. Derisi simsiyah olmuş ve yara bere içinde kalmıştı. Suratı tanınmayacak şekilde yanmıştı. Yarışı yanmış kıyafetlerinden kalanlar vücuduna yapışmıştı. Hayatımda hiç bu kadar dehşet verici bir görüntüyle karşılaşmamıştım. Yine de kendimi onun yanından ayrılmaya ikna edemiyordum. Bir yanımdı, sanki bu benim de bu kâbustan uyanmamı sağlayacak gibi adamın gözlerini açmasını bekliyordu.

Ama yanında ne kadar kalırsam kalayım, duygularında bir dalgalanma olmuyordu. Benimki hariç kimsenininde olmuyordu.

Sık sık yalnız olmayı, kendi düşüncelerimle yalnız kalmayı ve başkalarının hislerinin ağırlığını hissetmek zorunda kalmamayı dilerdim.

Artık hiçbir şey dilemeyecektim.

Saatler birbirini kovaladı. Öğleden sonra bir zamanda uyanmıştım. Artık batmakta olan güneşin ışıkları, manastırın batı tarafında yükselen ağaçların iskelet gibi dallarının arasından süzölerek bana ulaşıyordu. Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. İçeri girmem gerekiyordu. Sestra Mirna'yla yüzleşmeliydim. Ve kendimi ceza ödemekle geçecek yaşamıma admalıydım. Bir ömür bu ceza için yeterli olmayacaktı.

Kollarımı göğsümün önünde birleştirerek içimde kalan az bir sıcaklığı da içimde tutmaya çalışarak manastırın içine girmek üzere ilerledim. Kim bilir nereden düşmüş olan yanmış parçaların üzerinden atladım. Belki de bunlar, Yuliya revirde olmasaydı paylaşacağımız yatağın parçalarıydı.

Minnettar olmam gereken bir şey varsa, bu da Yuliya'nın hayatta kalmış olmasıydı.

Yangın enkazı halen sıcacıktı. Ayak parmaklarımı yakmaya başlayınca parçaların üzerinden tırmanıp geçmek de zorlaştı. Bu yüzden manastırın etrafında dolaşarak geçmesi daha güvenli bir giriş aramaya koyuldum. Geceliğimin eteklerini ayak bileklerimin biraz yukarısına kaldırıp karın içinde güçlkle ilerlemeye başladım. Geceliğim, küllerden ve dumandan siyah lekeler içinde kalmıştı ve saçlarım düğüm olmuştu. Ne kadar korkunç göründüğümü sadece tahmin edebiliyordum. Sestra Mirna en kötü ihtimalden şüphelenecekti ve bunda haklı olacaktı.

Başımı öne eğmiş, gözlerim yerde ilerlerken kulağıma çarpan troyka zilleri başımı kaldırmama neden oldu. Troyka henüz karla kaplı yolda görülmüyordu ve manastırın kapısı da dün geceden beri aralık duruyordu. Kapıyı kapamayı kendime dert etmemiştim. O zamandan bu zamana kadar da kapının altında sıkışmış karlar, kapıların sonuna dek açılmasına yetecek kadar erimişti.

Herhangi bir duygunun içimi sararak beni gelen kişiye dair uyarmasını beklerken kaslarım gerildi; en azından aura enerjilerini bana belli edecekti ve bundan da buraya gelme amaçlarını çıkarabilirdim. Beklediğimiz bir misafir yoktu. Erzak ve malzeme taşıyıcıları buraya gelen tek insanlardı ve beş gün önce büyük bir teslimat almıştık.

Troyka zilleri daha yakında çalmaya başladı. Dönemeçten, parlak bir renge boyanmış atlı bir troyka belirdi. Üç atın çektiği troykayı görmek dudaklarımın şaşkınlıktan ayrılmasına neden olmuştu... Sonra korumacılık duygusu içimi kaplayınca çenemi kilitledim. Manastırda hayatta kalanları düşünmem gerekiyordu. Troyka, buraya gelen kişinin aceleyle geldiğini gösteriyordu. Ve o kişi –bu uzaklıktan gördüğüm kadarıyla bir adamdı– soylu biriydi. Sadece Riaznin’in soylularının troykalarda tek başına seyahat edilmesine izin verilirdi. Bu, zenginler için ayrılmış bir

lükstü. Ama neden ortadaki atın üzerinde sürücü yoktu? Hiçbir soylu, kendi troykasını sürece kadar alçalmayı kabul etmezdi.

Kalp atışlarım hızlandı ama bunun kendi endişemden dolayı mı –Yuliya’dan başka kimseye güvenmiyordum– yoksa gelen misafirin duygularından mı olduğundan emin değildim.

Adam, atları kamçılarlamak için kolunu kaldırdı ama tam bunu yapmışken, yanmış manastırın görüntüsüyle karşılaşınca kolu aşağı indi ve başını yukarı kaldırdı. Üç at yavaşlayarak ilerlemeye devam etti ve adamı daha iyi gördüm. Estengarde’daki adamlar gibi sinekkaydı tıraş olmuştu ama yüz hatları Riaznin’lilerinkine benziyordu. Koyu renkli kaşları düşük ve gözlerine yakındı, burnu da uzun ve belirgindi. En çok göze çarpan özelliğiye, üstdudağı çok ince olmasına rağmen güzel görünen ağzıydı. Ama bu, gülümsemeye uygun bir ağız gibi durmuyordu.

Troyka yaklaşırken adamın genç olduğunu, Nadia’dan büyük olamayacağını gördüm. Küllü kahve saçları bakımlı dalgalar halinde yanaklarına düşüyordu. Kesinlikle soylu bir ailedendi; sıradan biri sık sık saçını kestirmekle uğraşmazdı. Adam gözünün önüne düşen bir tutam saçı yana atarak manastıra şaşkınlıkla baktı. Bu dehşet verici görüntü karşısında hissettiği şoku hissettim; adamın şaşkınlığı, halen benim içime yansıyan şaşkınlık. Sanki benim onunla olan bağlantımın farkına varmış gibi gözleri birden karlı arsada durduğum yere, üzerime kaydı. Atlar yolda ilerlemeye devam ederken, bahçe kapısından girerken ve nallarıyla karı tekmelerken adam bakışlarını bir an bile üzerimden ayırmadı. Nasıl göründüğüme dair az çok bir fikrim vardı ama görüntüm acaba yaptığım her şeyi açığa vuruyor muydu?

Bu yabancıya ona bakan ve manastırın kül olmuş iskeletinden daha iyi görünmeyen bu acınası kızdan daha fazlası olduğumu gösterme dürtüsü nereden gelmişti, bilmiyordum.

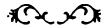
Öyleydim. En azından o, öyle olduğuma inanmalıydı. Sırtımı dikleştirip boynumu uzattım ve içimde yanan her bir korla onun gözlerine baktım.

Ona attığım bakışın, *benimle ilgili ne düşüneceksen düşün, umurumda değil*, dediğini umuyordum. *Benim adım Sonya Petrova. Ve ben paramparça değilim.*

Bağlantımızı gözlerini kırparak bile bozmadı. Gözlerine giren rüzgâra rağmen gözünü oynatmadı. Atlar, troykayı ahıra doğru çekerken ve göz temasımız kırıldığı anda, yüzündeki sert ifade bozulmamış olsa bile hafif bir hayranlık kıvılcımı hissettim; bu da benim daha dik durmamı sağladı.

Göz önünden kaybolup ahırın içine girdiğinde gözüme kırık bir camdaki yansımam çarptı. Arkamda halen dumanlar tütüyordu. Bu hayranlık, benim aptal gururumdan başka bir şey olmamalıydı ve bir tutam kül gibi ortadan kayboldu. Gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Ve bugün döktüğüm gözyaşları da yanaklarımın üzerinde isli izler bırakmıştı.

Paramparçaydım. Ve parçalarım her yere savrulmuştu.

Uyuşuk ayak parmaklarımla taş zeminde revire doğru ilerledim. Sestra Mirna'nın öfkesine maruz kalmadan önce fark edilmeden Yuliya'yı görmeyi umuyordum.

Kattaki en büyük oda olan kütüphaneden mum ışığı geliyordu. Kütüphane yangından zarar görmemişti. İçeriden konuşmalar geliyordu. Bunlar, Sestra Mirna'nın ve genç bir adamın sesiydi. Muhtemelen buraya troykayla gelen adamdı.

Kütüphanenin kapısına tam vardığım sırada Sestra Mirna, "Zehirlendi mi?" dedi. Bu ilgimi çekmişti, bu yüzden dinlemek için koridorun duvarına yaslanarak durdum.

Aristokratlara has yetiştirilme tarzını ortaya çıkaran zengin bir vurguyla konuşan adam, “Dört gün önce,” dedi. “İmparator’un içmesi beklenen kadehten içki içti.”

“Yani Izolda tehlikeyi hissetmedi mi?”

İmparator’un aurakâhininin adını duymak göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ona bir şeyler olmuş olmalıydı. Yoksa zehirlenmiş miydi? Kadınla hiç tanışmamıştım ama imparatorluğa on beş yıldır hizmet ediyordu. Manastırdaki kızların yarısı onun yerini almayı hayal eder, diğer yarısı da bundan korkarak yaşardı.

Onların ölümlerinin ağırlığı omuzlarıma bindi. Artık bu suç olmadan asla yaşayamayacaktım.

Adam, “Hissetmedi,” dedi.

“Anlıyorum.”

Ben de anladım. İmparator’a verdiği tüm hizmetten sonra Izolda da her imparatorluk aurakâhininin kaderine yenik düşmüştü: Görevini yapmayı başaramadığı için idama mahkûm olmuştu.

Ama peki, zehirlenen Izolda değilse kimdi?

“Öyleyse buraya gelmenizin yalnızca bir sebebi olabilir.” Sestra Mirna’nın sesi kesik kesik çıkıyordu. Onun duyguları da benimki gibiydiyse acı bir öfke her yere kök salmıştı. Kendisine verilen tek işi yaparken Izolda’nın kaderi kaçınılmaz olacaksa, Riaznin’li aurakâhinlerine nasıl bir hayat vaat ediliyordu? Manastırda bile aurakâhinleri hep ölümle tehdit edilirdi. Yasalara göre imparatora hizmet etmeyi reddedersek, idam sehпасıyla yüzleşmemiz gerekiyordu. Sestralar, onlarca yıl önce görevi reddettiği için çan kulesinden asılan kadının hikâyesini anlatmışlardı. “Ama yaşadığımız bu trajediden sonra korkarım talimatlara uyamam.”

“Bu son günler hepimize trajediler yaşattı. Bu, yasaları değiştirmiyor.”

“Yirmiden fazla kızı kaybettim!”

Sanki adam masaya elini vurmuş gibi kütüphaneden bir *bam* sesi geldi. Onun duygularıyla içimde kaynamakta olan öfkenin üç katlandığını hissettim. “Ben de annemi kaybettim!”

Şaşkınlıkla derin bir nefes aldım. İmparator’un dul annesi olan İmparatoriçe’den bahsediyor olmalıydı. Zehirlenen kişi *oydu*. İmparator Valko’nun kadehinden içtiğinde zehirlenmiş olmalıydı. Izolda da imparatorluk ailesinden birini korumayı başaramadığı için idam cezasına mahkûm olmuştu. Kütüphanedeki adam, İmparator’un genç kardeşi Anton Ozerov olmalıydı. Ama neden Prens bir uşağın işini yaparak buraya kendisi gelmişti?

“Bu yüzden, durum ne kadar vahim olursa olsun, sizden bunu istemek zorundayım.” Prens Anton’un ses tonu, kendini toparlamaya çalışırken ihtiyatlı çıktı. “Manastırda yaşı en büyük olan kim?”

Prens’in ziyaretinin tam olarak nedenini anladığım anda dudaklarım açıldı. Neden olduğum yangın gibi bu sebep de üzerime sert ve korkunç bir berraklıkla yığıldı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. İşte odaya girdiğimde bu haldeydim.

“Yuliya’yı alamazsınız!” dedim ne bir giriş ne bir reverans ne de onun düzeyindeki bir adam için gösterilecek gülünç nezaket hareketlerinden birini yapmadan. O yalnızca tek bir şeydi: arkadaşımı almak için gönderilmiş bir yılan.

Anton buz gibi bakışımla buluşmak için hızla arkasına döndü. Dışarıda paylaştığımız andan sonra gözlerinde beni tanıdığına dair bir parıltı gördüm. Karla kaplanmış pelerini hâlâ üzerindeydi. Pelerinini çıkarmamış olması, ziyaretinin mümkün olduğunca kısa sürmesini umduğunu gösteriyordu. Bu gece yanında bir aurakâhini götürmeyi planlamıştı.

“Yuliya, öyle mi?” Kaşları kalktı ve ona cevabı verdiğim için kendime küfrettim.

“Sonya?” Sestra Mirna’nın şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Anton’un yanından gözlerini fal taşı gibi açarak bana doğru yürüdü. “Tanrılara şükür, hayattasın!” Bana sarıldı; bu daha önce yapmadığı bir şeydi. Kollarım gergin bir şekilde iki yanımda duruyordu. Onun bu duygu gösterisinden etkilenmediğimden değil, utançtan kıvrıldığım içindi. Ne yaptığımı bilseydi nasıl tepki verirdi? Beni titreyen kollarla iyice kendine yaklaştırdıktan sonra omzunun üzerinden bizi ilgiyle seyreden Anton’a baktım. Ellerim yumruk halini aldı. Yuliya’yı almayacaktı. Bir şekilde kaçmasına yardım edecektim. Romska’ları bulup özgür kalacaktık.

“Sen nasıl hayatta kaldın, çocuğum?” Sestra Mirna biraz geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Basil herkesi doğu yakasına kilitlediği için düşündüm ki...” Cümlesini, benim açıklamamı beklerken yarım bıraktı.

“Ben...” Düşüncelerim Yuliya’yı kurtarmak –önceliğim buydu– ve kendimi açıklamak arasında gidip geliyordu. “Ben doğu yakasına kilitlenmedim. Basil... o...” Boğazım duygu seliyle düğümlendi. Bakışlarım kütüphanenin boş şöminesine kaydı. Acaba bu manastırda herhangi biri bir daha ateş yakmaya cesaret edebilecek miydi?

“Evet? O nerede?” Sestra Mirna yutkundu. Kötü bir şey olduğunu hissetmesi ve sesindeki umudun gitgide azalması tüm vücudumu etkisi altına aldı.

Yumuşak bir sesle, yavaşça ve istesem de gözlerimi ondan ayırmadan, “Basil yangında can verdi,” dedim. “Bir... köylü de öldü.”

Sestra yüzüme dikkatle bakıp söylediklerimi söylemediklerimle birleştirmeye çalışırken kütüphanenin duvarları küçülmüş gibi hissettim. Kül kokulu hava ağırlaştı ve bacaklarım tutmayacak

gibi oldu. Şok, dehşet ve derin bir hayal kırıklığı kırıksık yüzünde belirirken birkaç adım geri attı. Ancak o zaman önlüğü ve bezini fark ettim. Üzerlerinde daha fazla kan vardı... çok daha fazla.

Kesik bir nefes almak için kendimi zorladım. Dikkatimi Prens'e verdim ve zayıf bir kuvvetle omuzlarımı geriye attım. "Yuliya iyi değil. Bu şekilde İmparator'a hizmet edemez." *Sadece hasta olsun, sadece hasta olsun.*

Sestra duygusuz bir sesle, "Yuliya öldü," dedi.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Destek almak için bir sandalyeye tutundum ve Prens'in, Sestra'nın ya da herhangi birinin bana söylediklerine karşı gelecek bir şey söylemesini bekledim. Dilim ağzımda yabancı bir nesne gibiydi. Kelimeleri oluşturmıyordum. Tek yapabildiğim Sestra Mirna'nın önlüğündeki kanı suçlayıcı bir şekilde işaret etmektir. Bunu o yapmıştı. Yuliya'nın ölene dek kan kaybetmesine neden olmuştu.

"Kan akıtma işe yaradı," dedi. Sesi halen duygusuz çıkıyordu. "Yuliya'nın ateşi düştü. Sonra manastır yanmaya başladı ve alevler benim doğu yakasındakilere yardımcı olmamı engelliyordu. Yuliya o kadar çok kişiden gelen acıya katlanamadı. Bir bıçak alıp bacağına sapladı ve," kısa bir süre yere baktıktan sonra dalgın bakışına geri döndü, "büyük bir atardamara denk getirdi. Kan çok hızlı akmaya başladı. Birkaç dakika içinde can verdi."

Söylediği her kelime karnıma yediğim birer yumruk gibiydi. Bunu o değil; ben yapmıştım. Aurakâhinlerini oraya kilitleyen bendim. Köylü adamı içeriye almıştım. Bu deliliğin beni kontrol etmesine izin vermiştim. Bir yangın çıkartmasına ve her şeyi yakıp herkese zarar vermesine göz yummuştum. Onları öldürmüştüm. En yakın dostumu öldürmüştüm.

Oturmam gerekiyordu. Hayır, ayağa kalkmam gerekiyordu. Yürümem. Buradan uzaklaşmam. Yuliya'yı kendi gözlerimle görmem. Ama bacaklarım kurşundan yapılmış gibiydi. Kalbim ise

bacaklarımdan da ağırdı. Çünkü benim yaptığımı, duygusu olan bir insan nasıl yapabildi?

“Affedersiniz ama...”

Dikkatim dağılınca gözlerim şimdi konuşmuş olan Prens Anton’a kaydı. Onun bakışlarıysa Sestra ve benim aramda gidip geliyordu. Belli ki aramızda daha demin yaşanan şeye şahit olduğu için rahatsız hissetmişti. Sestra’nın bildiği şeyi, yani suçlu olduğumu bilse nasıl bir rahatsızlık hissederd, hayal bile edemiyordum. Başka bir aurakâhininin öldüğünü anlamıştı o sadece. Bu manastırda can veren diğer pek çok kişi arasında Yuliya ona ne ifade ediyordu ki?

“Yani demek istiyorum ki,” diye devam etti Prens, “kayıplarınız için çok üzgünüm. Ancak...”

“Kayıplarımız için üzüldüğün falan yok,” diye patladım. İçimdeki yakıcı kederi görmezden geliyordum. Bu, Prens’ten geliyor olamazdı. “Sen sadece kendi kederini düşünüyorsun.” Annesinin ölümüne gönderme yapmıştım. Annesi de muhtemelen aurakâhinlerinin imparatorlukta büyükbaş hayvan gibi yetiştirilip kölelerden farklı olmayan bir hayat yaşamaya zorlanmalarından rahatsızlık duymayan başka bir imparatorluk üyesiydi.

Anton’un seçkin kaşları birbirine yaklaştı ve kahverengi gözleri bir kaya gibi sertleşti. “Acını paylaşıyorum,” dedi. “Bana inanıp inanmaman beni ilgilendirmiyor. Bunu bir daha söylemeyeceğim.”

Dışlerimi kenetledim. *Sinirlenmesine izin ver.* Sinir işime yarayacaktı. Buna tutunarak beni acı veren duygulara karşı kör etmesine izin verebilirdim. Yuliya’nın can vermiş soluk yüzünü aklımdan çıkarabilirdim. Yaşadığı son dakikalarda hissettiği dehşeti unutabilirdim.

Anton göğsünü gerdi ve tek saniye bile bakışlarını üzerimden ayırmadı. “Kısa süre içinde saraya geri dönmem gerekiyor.

Kanunlar...” Bu kelimeyi söyleyince Anton’un içinde duygular ateşlendi. Çok kısa sürdü ama ne olduğunu anlayamadım. “Yaşı en büyük aarakâhinini Riaznin’e götürmemi gerektiriyor.”

“Sonya,” dedi Sestra Mirna.

“Evet?” Ona baktım ama Sestra’nın gözleri Prens’in üzerinde kilitlenmişti.

“Diğerleri öldü,” dedi. “Yuliya öldü. Yaşça en büyük olan Sonya.”

❖ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karnımda dehşet verici bir hayret ve korku karışımının kaynağını hissettim. Anton'un yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da aynı duyguları paylaşıyordu. Karşılıklı hoşnutsuzlukla göze geldik.

Sanki onu duymayacakmışım gibi Anton kısık bir sesle, "Başkası yok mu?" diye sordu.

"Geriye kalan ikisi de çocuk."

Anton kaşlarını çattı. Bakışları beni delip geçti. "O da çok büyük olamaz."

Bunu duyduğumda hakarete uğramış hissettim. *O da* benden çok büyük olamazdı. Ama yaşça benden büyük olan başka aurakâhini kalmadıysa benim kaç yaşında olduğumun ne önemi vardı ki? Anton'un dediği gibi kanunlar kanundu ve... Artık düşünemiyordum. Birden midem bulanmaya başlayınca sandalyeyi daha sıkı kavradım. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Sestra Mirna kanlı önlüğünün önünde ellerini birleştirdi. "Sonya bir saat içinde Torchev'e gitmek için size eşlik etmek üzere hazır olacak."

“*Bir saat içinde mi?*” İkisine birden gözlerimi kırıştıtarak baktım. “Ben yapamam... Yuliya’nın cenaze töreni var. Üç gün daha gömülemez.” Kalbim ölçülemez bir kederle dolmuştu. Gözlerim yanıyordu ve esir kalmış gözyaşlarımı akıtmak için durmadan ağladığımdan kurumuştur. Beni şu anda gitmeye zorlayamazlardı. Önce benim yüzümden ölmüş birine doğru düzgün bir veda etmeliydim. Bugün zaten yeterince zalimdi.

Anton’un sözlerimi sanki avcuna konan bir kap arpa gibi ölçüp tarttığını hissettim. Düşünürken botu yerde ritim tutuyordu.

Sempatisini kazanmak uğruna, “O benim buradaki tek arkadaşımı,” dedim. Riaznin’in Prensi’nin biraz olsun... anlayışı var mıydı?

Tak, tak, tak. Botu yerdeki ritmine devam etti. Belki o da kendisine aynı soruyu sormuştu. Benim gibi önemsiz bir kıza vicdanında yer var mıydı?

Kalbim küt küt atıyordu. “Bana üç gün verin.” Üç günde birçok şey yapabilirdim. Yuliya’nın öldüğünü kabul edebilirdim. Bir şekilde ondan ayrılabilirdim. İmparator’un bana ihtiyacı olmadan bir kaçma yolu bulabilirdim.

Anton’un botu yere vurmaya bıraktı. Nefesimi tuttum.

“Bu gece yola çıkmamız gerekiyor.” Bakışları burnuma, gözlerim hariç her yerime baktı. Göğsümdeki kemikler sanki kumdan yapılmış gibi kırılarak göğsümü sıkıştırıyor gibi hissettim. “Ağabeyim ısrarcıdır. Durumun ona kararını değiştirmeyecek.”

“Ama ölüm *ona da* dokundu. Anneniz...”

“Annemden bahsedeyim deme!” Parmağı sanki yerine bıçak varmış gibi tehditkâr bir şekilde kalktı. “Annem ben buraya *senin* için gelirken gömüldü. Cenazesine katılamadım. Tabutunu kapayacak taşın ağırlığını bile kaldıramadım. Başka bir aurakâhini alma işi,” eliyle aşağılayarak beni işaret etti, “İmparator’u ve onun *yüce tahtını* korumak için bir yol bulma işi,” bu sözleri asit

gibi can yakıcıydı, “diğer her işin önüne geçti. Bu yüzden sana Valko’nun, isteğini duymaya vakti yok dediğimde bana inan.”

Geri çekilmemek için tüm enerjimi toplamam gerekti; saklanmalı veya ona bir şeyler fırlatmamalıydım. Bunun yerine, içgüdüsel sinirinin tenimin içine işlemesine izin verdim. Ta ki bu öfke sinirlerimi yakarak kanımın içine işleyene ve benim dışı vurabileceğim bir kaynak haline gelene kadar...

“Kendi ağabeyinin bile karşısında duramıyorsan, senin de ondan geri kalır yanın yok! Hatta sen bundan da betersin, sen onun kuklasısın!”

Gözlerinde şimşek çaktı. “Peki, ona *sen mi* karşı çıkacaksın? Daha eşyalarını sandıklarından çıkarmadan kelleni vururlar.”

Sandıklar mı? Birden fazla mı? Acı bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Bu kadar fazla eşyam olduğunu sadece bir prens varsayar.” Yüzümü bir şeyler gıcıklayınca elimin tersiyle burnumu ve gözlerimin kenarlarını sildim.

Anton lacivert pelerinini geriye atınca pelerin geniş omuzlarının arkasında kat kat dalgalandı. Sestra Mirna’ya döndü. Onun da orada heykel gibi durduğunu unutmuştum. “Bu kız bu manastırda aurakâhinlerinin nasıl yetiştiğinin bir örneğiye burası Riaznin’in mirasını boşa harcayan bir israfmış.”

Sestra bana aşağılayıcı bir bakış attı. “Sonya yalnızca sekiz aydır bizimle birlikte.”

Gözlerimin altını yeniden sildim. Ağlıyor muydum? Öfkeli olduğumda hiç gözyaşı dökmezdim. Ve bir saniye önce bunu dilediğimde de ağlayamamıştım.

Anton, “İmparator bu mazereti geçerli görmeyecek,” diye cevap verdi.

“Evet, bu manastırla ilgili ne düşündüğünü gayet berrak bir şekilde gösterdiniz.” Sestra Mirna sırtını dikleştirdi. “Artık bu konu üzerine nefesimizi harcamayalım. Sonya sizinle gelecek...”

“Yuliya’yı gömdüğümüzde,” diyerek onun sözünü tamamladım. “Ve diğer aurakâhinlerini de andığımızda.”

Sestra kaşlarını çatarak bana baktı ama bakışları saçlarıma kaydı. “Sen ne yapıyorsun, çocuğum?”

Elimi kafamdan çektiğimde bir tutam saçın parmaklarımın arasına takıldığını gördüm. “Dasha,” diye mırıldanarak kapıya bakmak üzere arkama döndüm.

Küçük kız yalınayak, geceliğiyle kapıda duruyordu ve elleri de kafasında kalan saçları çekmekle meşguldü. Onun yanında da Kira hıçkırarak ağlıyordu. Burnu ve gözlerinden yaşlar çizgi halinde akıyordu. Kendi ıslak yanağıma dokundum. Konuşmanın ne kadarını duymuşlardı?

Kira bana, “Sen de mi bizi bırakıyorsun?” diye sordu.

Kavrulmakta olan duygularım birden durdu. Benim dışımda hayatta kalmayı başaran yalnız o ikisi vardı. Aurakâhinlerine bakınca kalbim, soğuktan donmuş bir ağaçtan düşen son yaprak gibi parçalara bölündü. Peki ya gerçekten kaçarsam? Anton, Kira’yı Torchev’e götürmek zorunda kalacaktı. İşini bilen bir aurakâhini görevini yapmayı başaramadı diye idam edilirken, benim yerime bir çocuğun İmparator Valko’yu korumak üzere götürülmesine nasıl göz yumabilirdim? Bu onun için idam cezası olurdu. Kira’dan sonra da Dasha’nın bunu yapması gerekirdi.

Kararlı görünmeye çalışarak kapıya ilerledim ve kızların önünde eğilip ellerini ellerimin içine aldım. İkna edici bir güven gösterebilirimse bunu auramdan anlayabilirlerdi. “Cesur olmalısınız,” dedim. “Sestra Mirna’nın güveneceği bir tek siz varsınız.” Bu kelimeler ağzımdan düşüncesizce geldi. Dasha ve Kira şimdiye dek olmadıkları kadar kırılgan ve hassaslardı. Ama onların, böylesine terk edilmiş bir yerde yaşamak için cesaretlerini toplamalarını sağlamam gerekiyordu. “İmparator’a bizzat gideceğim ve burada rahat olduğunuzdan emin olacağım.”

Kira başıyla onayladı; kaderlerini kabul etmişti ama gözünden akan yaşlar durmuyordu. Yutkundum ve boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalışarak Dasha'ya baktım. "Ve sizi ziyarete geldiğimde," İmparator'un böyle bir şeye izin vermesi imkânsızdı, "saçlarınız o kadar uzamış olacak ki manastırın yerlerine değişiyor olacak."

Dasha buna biraz gülümsedi ve ben de onun içinde kıvılcımlanan umudu onlara geri yansıtmak için elimden geleni yaptım. Sonra dudağımı ısırarak ayağa kalktım ve Prens'in yüzüne bakmak için arkama döndüm. Delip geçen bakışlarının arkasındaki düşünceler anlaşılmıyordu, tüm duyguları benim karşıma çıkardığı yeni bir bariyerin arkasına saklanmıştı.

"Seninle Torchev'e gideceğim," dedim. "Bu gece. Ama bu duvarların yeniden inşa edileceğine ve bir muhafızın manastırı korumak için derhal buraya gönderileceğine söz verirsен." En azından erzaklar zarar görmemişti. Soğuk saklama ambarları yangından zarar görmemişti ve mutfak yandığı için şimdilik kütüphanenin ateşinde yemek pişirebilirlerdi.

Anton'un gözleri, iki yanımda duran Dasha ve Kira'ya döndü. Konuşmadan önce üç kere botuyla yere vurdu. "Söz veriyorum."

Beni sakinleştirmesini umduğum derin bir nefes aldım. Vücudumdaki her doku, toz olup geldiğim toprağa karışana dek birbirini bırakacak gibiydi. "Öyleyse atlarını hazırlamalısın."

Hazır değildim. Beni bu ana hiçbir şey hazırlayamazdı.

"Hazırım," dedim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sestra Mirna, manastırın kapkara enkazının önündeki karın üzerinde durdu. Dasha ve Kira onun eteklerine yapışmışlardı. Üçü benim onlara son bir kez veda etmemi beklerken yolun kenarında durmuşlardı. Ben de troykanın ahırdan çıkmasını bekliyordum.

Nefes al, Sonya. Yalnızca nefes al.

Ona hak ettiği gibi veda etmeye en son çalıştığım da Yulya'nın revirdeki hali gözümün önüne geldi. Sestra Mirna, henüz onun bedenini temizlemeye vakit bulamamıştı, bu yüzden ben de arkadaşımın kırmızıya boyanmış çarşafını çıkardım ve koluna turnike yapılmış bezi çözdüm. Bacağındaki kesğin üzerinde kurumuş kanı temizlerken ve kızıl saçlarının arasındaki düğüm olmuş tutamları çözmeye çalışırken ellerim titredi.

Ona defalarca, “Özür dilerim,” dedim.

Onunla ilgilenmek işkence gibiydi. Kanına her dokunduğumda, ona acı veren son anları beynimi dolduruyordu.

Dehşet. Çaresizlik. Panik. Acıma. Keder. Ümitsizlik. Acı çekmesi nefesimi kesti ve tüm vücudumun acıyla burkulmasına neden oldu. Ağlamayayım diye dişlerimi daha da sıkı kenetledim.

Sonra birden içimi garip bir mutluluk kapladı. Çektiği fiziksel acının şiddeti artsa da içimi mutluluk doldurdu. Sonra da aralarındaki en muhteşem his geldi: sakın bir cesaret. Ölümle karşı karşıyayken cesur davranmıştı.

Elimdeki bezi kenara bırakıp yutkundum, gözlerimi kapadım ve soğuk elini elimin içine aldım. Bu sefer kendime ağlamak için izin verdim. Diz üstü çöktüm ve başımı eğerek Yuliya'nın kaskatı kesilmiş eline yasladım.

"Çabuk bırak!" Sestra Mirna, elimi Yuliya'nınkinden bir anda çekti.

Gözlerim bir anda açıldı ve aurayla aramdaki bağ kopunca hıçkırdım. Islak kirpiklerim görüşümü bulandırdı ama sestranın öfkesini hissetmek için gözlerimin görmesine gerek yoktu.

"Onu rahat bırak!" dedi sestra.

Küçümseme duygusu benim kendi utancıma dönüşene kadar içime çektim. Yine de kendimi savunmaya çalıştım. "Ona zarar vermiyorum."

"Lanetli çocuk!" Bu suçlamayı katı bir fısıldama şeklinde yapmıştı. Altında ise bana karşı hissettiği korkuyu hissedebiliyordum. "Kimse, ölülerin auralarını hissedebiliyor olmamalı. Senin yeteneklerin dizginlenemez. Sen anormalsin."

"Beni affet," diyebilirdim sadece, bıçak gibi keskin sözleriyle verdiği acıya karşı. "Lütfen, beni affet."

Sestranın omuzları düştü. Korkusu, kahra dönüştü. Ve suratından geçerek iliklerime kadar işledi. "Senin için daha fazla ne yapabilirdim?" dedi içini çekerek ve ıslak yanağıma dokunarak. "Sana herhangi bir şey öğretmek nasıl mümkün olabilirdi?"

Başımı iki yana salladım. Ona bir cevabım yoktu. Ve gösterdiği bu kısa yumuşaklık da beni rahatlatmaya yaramamıştı. Sadece kendimden daha da utanmama neden olmuştu. "Bu sizin hatanız değildi, Sestra Mirna."

Elini yanağımdan çekti. “Bu” dediğimin ne olduğunu ikimiz de biliyorduk... İmparatorluk bizi köle olarak görse de sestraların kutsal gördüğü, tanrıça Feya tarafından kutsanmış yirmi üç aurakâhininin ölümünden bahsediyorum.

Tam gözünde yaşlar belirdiğini gördüğümde Sestra Mirna başını çevirdi ve çenesini kaldırdı. “Şimdi son bir kere daha beni dinlemen gerekiyor. Görevini elinden gelen en iyi şekilde yapmaya çabalamam çok önemli. Yapmazsan, Sonya, elinde çok daha fazla aurakâhininin kanı olacak.”

Uyarısı beni azimle ve önseziyle doldurdu. Dasha ve Kira’dan bahsediyordu. İmparator’a hizmet etmede başarılı olamazsam kanatları altında tuttuğu o küçük kızlara ne olacağını anlıyorduk. Beni de Izolda gibi idam ederse...

“Söz veriyorum,” dedim.

Ve troykayı beklerken bunu bir daha söyledim ama Sestra Mirna, yanında Dasha ve Kira’yla durduğu yol kenarından, üzerlerine kar yağarken beni duyamazdı. Dasha küçük elini kaldırarak bana salladı ve masumca gülümsedi. Dasha’nın yani üç kişi arasındaki en küçüğün beni bu anda rahatlatmaya çalışması beni neredeyse parçalayacaktı... *benim* terk ettiğim ve duygularını *benim* enkaz arasında bıraktığım kişi oydu.

Ben de ona el salladım ve gülümsemesine karşılık vermek için kendimi zorladım. Yeminim, Yuliya’ya olduğu kadar Dasha ve Kira içindi. Elimden geldiğince en iyi aurakâhini olacaktım. Ve bu, yeteneklerimi kullanarak İmparator’u yani beni ailemden koparıp Romska’larla saklanmaya mecbur eden ve sonunda bunların hepsinin boşa çıktığı hayatı yaşamaya mecbur eden hanedanlığı korumak bile olsa bunu yapacaktım.

Yuliya’ya ait tanrıça Feya heykelciğini pencere pervazından alıp şimdi benim için eşyalarımı taşıyan bir çanta işlevi gören

yastık kılıfının içine atmıştım. Bu heykelcik bana verdiğim sözü hatırlatacaktı.

Anton troykayı ahırdan çıkarınca dizlerimin titrediğini hissettim. Yolculuklarından sonra dinlendikleri süre yeterli olmayan üç atın yorgunluğunu mu hissediyordum, yoksa kendi korkularımı mı? Bu, hayatımda alacağım son nefese kadar edeceğim feragat karşısında hissettiklerim miydi? Yasta olduğumu belli etmek üzere bileğime bağladığım siyah kurdeleye dokundum.

Alacakaranlık gitgide derinleşiyordu. Üzerimdeki ince elbisenin arasından buz gibi bir rüzgâr esip gitti. Hastaların revirde yatarken, hastalıklarından biraz iyileşmeye başladıklarında giydikleri ince gecelikten başka bir şey değildi. Yuliya'nın giymiş olması gereken elbiseydi. Bu elbiseyi, gömülmeden önce Yuliya'ya giydirilmesi için orada bırakmalıydım ancak Sestra Mirna, bunu Torchev'e giderken giymem konusunda ısrar etmişti. Manastırın bana verebileceği en iyi elbise buydu. Elbette, bana ait kıyafetler ve takıların hepsi yanmıştı.

Bakışlarım, doğu yakasının kalan enkazına kaydı. Oraya gidip veda etmeye cesaret edememiştim. Muhtemelen orada can veren tüm aurakâhinlerinin kemikleri ölüme karşı birbirlerine sarılıp yandıkları halde duruyordu. Nadia da orada bir yerlerdeydi. Torchev'e şu anda onun gidiyor olması gerekiyordu; benim değil. Enkaz halindeki doğu kanadına son bir kez baktığımda, içimde yaşı en büyük olan aurakâhini gittiği için herhangi bir memnuniyet duygusu oluşacak mı diye bekledim ama bulabildiğim tek duygu, kendime duyduğum nefretti.

Troyka yanıma çekti. Anton kaban yerine omzuma doladığım battaniyelere baktı. Soğuk hava, Anton'un aristokratik burnuna ve bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran yanaklarına hafif bir pembelik katmıştı. Ona bakınca içim titredi. "Hiç kürkün yok mu?" diye sordu.

“Asla kürk giymem.” Sesindeki endişeli tona karşı kalbimi kapamaya çalıştım. Kendime Prens’in herhangi bir küçük inceliği yapabileceğini düşünmeye izin vermeyecektim. Onunla birlikte gidip ağabeyine hizmet edecektim ama ne şimdi ne de sonra onunla arkadaş olacaktım. Tacı giyse de giymese de o, imparatorluğu temsil ediyordu.

Sanki benimle daha çok konuşmak zorunda kalacak olmasına rağmen, merakına karşı verdiği savaşı kaybetmiş gibi, “Neden?” diye sordu hafif bir tereddüitten sonra. Benim de onun umurunda olmadığımı biliyordum.

“Postu için canını vermiş hayvanın aurasını hissediyorum,” diye duygusuzca cevapladım. “Ölürken çektiği acıyı hissediyorum. Bunu hissetmektense üşümeyi tercih ederim.”

Buna karşı bir cevabı yoktu; yalnızca kaşlarını hafifçe kaldırdı ve bu da bana biraz olsun tatmin duygusu getirdi. Belki de bu itirafım, yolculuğun geri kalanında sessiz kalmasına yetecek kadar rahatsızlık vermiş olabilirdi.

Troykaya binmek için hareket ettiğimde Anton eldivenli elini uzattı. Onu görmezden gelerek troykanın kenarına tutundum ve kendimi yukarı çekmeyi başardım; sadece düşündüğüm kadar gururlu bir biniş olmadı. Troykanın platformu çok yüksekti ve sürünüp emekleyerek Anton’un yanındaki banka oturmayı başardım. Bir daha beni dirseğimden tutmaya ya da yardım etmeye yeltenmedi. Derimin altında halen yüzümün kızarmasına yetecek kadar sıcaklık vardı.

Anton, “Aurakâhinlerinin,” dedi, “ölülerin hislerini hissetmeleri yaygın bir şey mi?” Eldivenlerini düzeltti ve dizginleri bir elinden diğer eline aldı. Davranışları gayrı resmiydi. Fazlasıyla. Daha çok etki altında kalmış gibiydi.

Aramızdan beyaz tanecikler uçuşmaya başladı. Kar yeniden başlamıştı. “Benim için normal... bir şeylere dokunduğumda.

Sestra Mirna yeteneklerimin doğal olmadığını söyledi.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gereğinden fazla bilgi veriyordum. Bu şeyleri onun bilmesi gerekmiyordu. Saraydayken cevap vereceğim kişi o olmayacaktı... değil mi?

Arkaya baktığımda sestranın ve iki küçük kızın titreyerek orada durduklarını ve gitmemizi beklediklerini gördüm. “Artık yola çıkmalıyız.” Etrafımdaki battaniyelere iyice sarıldım. “Bu ormanlarda geceleri kurtlar geziyor.”

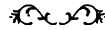
Anton’un bakışları ardında bir şey bana kafa karıştırıcı hisler gönderdi. Soğuk ve sıcak karışımı duyguları tüm vücudumda hissettim. Beni dinliyor muydu? Düşüncelerim görünüşüme kaydı. Yüzüm kül lekesi dolu olmalıydı. Belki de revirde çabucak sabunla yıkamam yeterli olmamıştı. İçimde emin olmak üzere yüzüme dokunma dürtüsü vardı ama bu, İmparator ve yeni kaderimle karşılaşmak için ne kadar hazırlıksız olduğumu belli edecek bir davranış olurdu.

Anton boğazını temizledi ve manastırın içinde yaptığı gibi gözlerini benimkilerden biraz kaçırarak burnumun kemerine baktı. Sonra diliyle ses çıkarıp dizginleri şaklattı ve atlar hızla ilerlemeye başladılar. Kalbime bıçak saplanmış gibi hissettim. Buraya kadardı. Şimdiye kadar bildiğim her şeyi geride bırakıyordum. Bir kez daha. Hiçbir yerde, oraya evim diyecek kadar uzun süre kalmamıştım. Romska’larla geçirdiğim yıllarım bile hep yolda geçmişti. Saklı kalmak için bir o kervandan bu kervana geçmiştik. Şimdi, tüm o saklanma bir hiç için olmuştu. İmparatorluk sarayı benim son evim olacaktı. Ama oraya nasıl evim diyebilirdim ki?

Dudağımı bükerek son bir kez bana bir şeyler öğretmeye, beni eğitmeye ve şans gelir de bana rastlarsa diye beni bu hayata hazırlamaya çalışan yaşlı kadına bakmak üzere arkama döndüm. Sestra Mirna’yla aramızda büyüyen uzaklığı geçerek onun kal-

bine uzanmaya ve gittiğim için herhangi bir hüznü hissediyormu diye görmeye çalıştım. Atlar gitgide hızlanmaya başladılar. Sestra ellerini Dasha ve Kira'nın küçük omuzlarına koymuştu ve biz daha görüş alanlarından çıkmadan onları enkaz olmuş manastıra götürüyordu. Nefesim kesildi ve boğazıma kadar çıkan bir hıçkırığı bastırmaya çalıştım. Ormina'yı geride bıraktığım için hissettiğim keder tek taraflıydı. Gözlerimi kapatarak kendime böylesinin daha iyi olduğunu hatırlattım. Sevdigimi çok geç fark ettiğim üç insanın canını yakmadan önce oradan ayrılmam daha iyiydi.

Ellerimi sıcak tutmak için üzerlerine oturdum ve kararlılıkla, İmparator'un şehrinde, bu deniz kenarındaki küçük köyden on bin daha fazla kişinin yaşadığı düşüncesini aklımdan uzak tutmaya çalıştım. Bu on bin kişi bana her yaklaştığında dengesizliğim artacaktı. Tek çare, onlara karşı soğuk, uzak, vicdansız durmaktı. Çünkü bu dünyaya verdiğim her sevgi, sonunda sevdiklerimin canını yakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

En sonunda koruyacağıma söz verdiğim sessizliği bozan Anton değil, ben oldum. Üç günlük bir seyahat, yalnızca kendi aklınızdaki düşüncelerle baş başa kalarak dayanılacak gibi değildi. Özellikle de bir aurakâhini, baş başa olduğu çocuğun da konuşmak için benzer dürtülere sahip olduğunu biliyorsa ya da en azından onun da böyle hissettiğini umuyorsa... İçinden gelen dürtünün katlanarak artması, bir başkasıyla konuşmaya duyduğu ihtiyacın sadece kendi içinden değil, kibirli bir prens olan çocuktan da geldiğini düşünürse bu durumu açıklamak daha kolay olabilirdi. Çünkü dikkatini bilinmez geleceğinin verdiği endişelerden ve arkasında ölü bıraktığı insanların verdiği ağır yük ile kederden

dağıtması gerekiyordu. Kafamdaki karanlıktan, beni oluşturan o karanlıktan kaçmanın tek yolu Anton'la konuşmaktı.

“Prenslerin kendi troykalarını sürmeleri alışıldık bir şey mi?”

En son saatimi bu cümleyi nasıl daha iyi kurabileceğimi düşünerek geçirmiştim. Anton'un önceden kurduğu cümlelerdeki kelimelere uyan ve beni akıllı gösteren sözcükler seçmeye çalışmışım. Bunu fark edecek miydi? Benim münasebetsiz olduğumu düşünecek miydi? Yoksa bir gece önce söylediği bir şeylerle ilgili konuşmaya çalıştığım için gülünç olduğumu mu düşünecekti? Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, üç günlük seyahatimizin ilk sabahı bile olmamıştı. Hâlâ Ormina'nın çevresindeki geniş ormanın içindeydik ve daha buradayken onunla konuşmaya başlamıştım. İradem, ezilmiş bir teneke kadar çeliktendi.

Bana attığı sert bakışı yakalamamı sağlayacak kadar ay ışığı, kalın bir örtü gibi duran ağaçların arasından geçip yüzünü aydınlattı. Sessizliği bozduğum için onu şaşırtmış mıydım yoksa sadece sinirlendirmiş miydim? “Benim için alışıldık,” dedi. O da manastırdan ayrıldığımızda ona cevap vermek için kullandığım kelimeleri kullanarak yanıtlamıştı.

“Kervanımız Dubrov yakınlarından geçerken,” dedim, “yirmi muhafızı ve hizmetçisiyle yazlık evine giden bir barona yol vermek için on beş dakika yol kenarında beklemek zorunda kalmıştık. *Tam yirmi*. Bu bir *baron* içindi; bir *prens*... Riaznin tahtının tek vârisi için değildi.” İmparator'un çocuk sahibi olmak için evlenmesi gerektiği herkesin bildiği bir durumdu. İmparator, kardeşinden yalnızca bir yaş büyüktü. Yaşlarının birbirine bu kadar yakın olması, aralarında hep bir rekabet olmasına neden olmuştu. En azından söylentilere göre öyleydi. “Ama sen buraya yalnız başına gelmişsin.”

Anton önüne baktı ve benden daha da uzaklaşmak için duruşunu ayarladı. Benden uzaklaştığı mesafe neredeyse gözle

görülemeyecek kadar azdı ama ben, şimdiye kadar bana ihtiyacım olan sıcaklığı veren vücuduyla aramda açılan mesafenin buz gibi havasını içimde hissettim. Zangırdamalarını önlemek için dişlerimi kenetledim. Kürkten bir kaban önümde bitiverseydi bana vereceği sıcaklığa karşılık hayattaki ideallerimi değiş tokuş edebilirdim. “Kervan mı?” diye sordu. Ona yönelttiğim soruyu tamamen görmezden gelmişti. “Yani bana doğuştan Romska olduğunu mu söylüyorsun? Ama ten rengin buna hiç uygun değil.”

Parmaklarım sarı saçlarımı bağladığım örgünün ucuna dokunmak için ilerledi. Riaznin’li Romska’lar esmer tenleri, kara gözleri ve kara saçlarıyla bilinirdi. “Romska olduğumu söylemedim; yalnızca onlarla yaşadığımı söyledim.”

“Aurakâhini olduğun için mi?”

“Evet.”

“İmparatorluktan kaçmaya çalıştığın için mi?”

“Evet.”

“Yani ebeveynlerin seni göçebe kabilelere emanet etmenin, özgürlüğünü kaybetmekten daha iyi olduğunu mu düşündüler?”

Titredim ama soğuktan değil, Prens’in üzerime çivilediği merakın verdiği dondurucu soğuktandı. “Evet.”

Başıyla onayladı ve burnundan nefes verirken dalga geçmesine güldü. “Sanki Riaznin’deki herhangi biri özgürlüğüne böyle kolayca kavuşabiliyormuş gibi...”

Kabalığına inanamamıştım. Şaşkınca oturup yeniden konuşabilecek kadar kendime gelinceye dek inanamayarak ona baktım. “Sen benim yaşadıklarımaya kolay mı diyorsun?”

“Kolay olduğunu söylemedim. Kolaylığın, ne yaşamış olursan ol özgürlüğünü elde edememiş olmanla bir alakası yok.”

“Benimle ilgili *hiçbir şey* bilmiyorsun!” diye bağırdım. Merakını üzerime çivilediği falan yoktu; o beni basitleştirmişti. Ona göre ben sadece, İmparator’un gölgesinin bile dokunamadığı bir hayatı

düşleyen sıradan bir insandım. Kendisinin de gölgesinin aynı şekilde korkutucu olduğunu düşündüğüne şüphem bile yoktu.

“Ben *gerçek* özgürlükten bahsediyorum,” dedi.

“Evet, benim asla sahip olamayacağımı belirtme kibarlığında bulunduğun özgürlük. Bu benim farkında olduğum ve sindirmek için on yedi yıl geçirdiğim bir gerçeklik, teşekkür ederim.”

Anton’un kaşları kalktı. “Hislerin ince ayrıntılarını fark etmek için eğitim almış birine göre biraz fazla çabuk sinirleniyorsun.”

“Eğitim mi almış?” Güldüm. Kanım fokurduyordu. “Benim ne kadar *eğitimsiz* ve yetersiz olduğumu görmüyor musun? *Senin* imparatorluğundan kaçarken gerçek özgürlüğüm *olmadan* geçirdiğim süre yıllarıma mal oldu. Bu süreyi şimdi elimin zorlandığı görevi yapmaya kendimi hazırlayıp yeteneğimi kontrol altına almakla geçirebilirdim! Ve kızgınsam, bu yalnızca senin hissetmekten kendini alamadığın duyguları hissettiğimden.”

“Ben kızgın değilim.”

Parmaklarım öfkeyle kıvrılarak koltuğun kenarını kavradı. Bir anda altımda duran deriyi almak için öldürülen hayvanın acısıyla kör edici bir acı hissettim. Eti de muhtemelen İmparator’un masasına servis edilmişti. Ama bu acı Anton’un haklı olmasından hissettiğim öfke gelince arka planda kaldı. Öfkeli değildi. “Öyle olmalısın,” dedim yüzünde bir tek merak ifadesi görmeme ve ondan gelen, bununla zıt düşecek herhangi bir şey hissetmememe rağmen. Bunun farkına varmam, öfkemi biraz olsun yatıştırmadı; sadece daha da artırdı.

“Hiç kendi hissettiğin duyguların sorumluluğunu alır mısın?” diye sordu Anton.

“Hissettiklerim çoğunlukla başkalarının duyguları olur.” Dişlerimi sinirden kenetlemiştim. Neden öfkeli olan o değildi? Manastırdayken herkese yetecek kadar öfkesi vardı? Neden şimdi benim ne kadar aptal olduğumu göstermeye çalışıyordu?

“Arasındaki farkı görmek senin için bu kadar zor mu?”

Konuşmamı engellemek için yanaklarımın içini ısırdım. Attığı yeme bir daha düşmeyecektim. Sohbet ekmenin berbat bir fikir olduğunu anladım. Konuşmayı, troykayı neden tek başına sürdüğünü anlamak için başlatmıştım ama o hiçbir şeyi açığa vermemişti ve benim gereğinden fazla sırrımı paylaşmamı sağlamıştı. Büyütüldüğüm yer, kanunlardan kaçmaya çalışmam ve önümdeki görev için seçilebilecek en kötü aurakâhini olduğumu onunla paylaşmıştım.

Anton biraz sessiz kaldıktan sonra başını iki yana salladı. “Valko senden kıyma yapacak.”

Burun deliklerim öfkeyle açılırken elimden geldiğince kenara kaydım ve kalçam troykanın soğuk kenarına değdi. Beni bekleyen ve pek iç açıcı olmayan durumu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. “Ben artık uyuyacağım,” diye bir ilanda buldum. Sanki gerilmiş sinirlerimi hemencecik gevşetebileceğim gibiydim.

“Tamam.” Bileklerini bükerek atların aynı hızda devam etmesini sağlamak için dizginleri hafifçe dalgalandırdı. “Bunu yapabiliyorken, rüya gör, Sonya. Kısa süre içinde benim bile engelleyemeyeceğim bir hayata gözlerini açacaksın.”

Kaşlarımı çattım. Ne demek istemişti? Yanağımı troykanın kenarına yasladım ve rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdanıp döndüm. Durum kendi kontrolünde olsaydı, bana hayatta başka bir şans tanıyacağını mı söylemek istemişti? Botlarını yere vurduğu sırada bana gözlerini dikip bakışını düşündüm. Bir imparatorun aurakâhini olarak iyi bir iş çıkaramayacağımı biliyordu. Bu yüzden, elbette ağabeyine yani hanedana daha iyi hizmet vermek için mümkün olsa beni serbest bırakıp başka bir aurakâhini seçerdi. Atların aynı ritimde devam eden nal sesleri nefesimi yavaşlatıp düşüncelerimi dağıtarak öfkemi uzaklaştıran kadar bunları düşündüm.

Uykuya daldığımda defalarca kafamın içinde kendi ismimin yankılandığını duydum. Anton'un ismimi söyleyişinde bir tuhafılık vardı. Belki de dudaklarından ilk defa adımı duyduğum için böyle hissediyordum ya da belki *Sonya* derken dudaklarından düşen fısıltıyı duyduğum ve Prens'in bile başkası için az da olsa acıma hissettiğini gördüğüm içindi. Benim gibi bir kıza acımıştı.

İronik tarafı, artık onun merhametini istemiyor olmamdı. Ben, *ben* olmaktan, olduğum, yaptığım, yapacağım her şeyden azat olmak istiyordum. Ama bu da tabii acınmak için iyi bir nedendi.

ALTINCI BÖLÜM

Burnumun üzerine düşen bir kar tanesi beni uyandırdı. Gözlerimi hafif araladığımda keskin kış ışığı gözlerimi acıttı ve etrafıma bakındığımda troykada yalnız olduğumu gördüm. Atlar, yere serpiştirilmiş kuru samanı yemek için başlarını yere eğmişti. Doğruludum. Vücudum, saatlerdir garip bir pozisyonda kalmaktan ağrıyordu.

Anton neredeydi?

Sağdaki bir kulübenin gölgesi üzerime düşüyordu. Kulübenin gerisinde de bir ahır vardı ama bizim troykanın giremeyeceği kadar küçüktü. Uzaklarda, parıldayan karların ötesinde küçük bir köy görünüyordu. Her bacadan dumanlar yükseliyordu. Rahat bir han hayal ettim. Sıcak bir yemek, yumuşak bir yatak. Neden ilerlemeyip burada durmuştuk?

Ayağa kalktım. Anton benim kim bilir ne kadar süre troykada kalacağımı düşünüyorduydu yanılıyordu. Kalkınca üzerimden bir battaniye yere düştü. Ayağımın üzerine yığılan battaniyeye baktım. Yünden yapılmıştı ve yosun yeşiliydi. Köşelerine parlak çiçekler işlenmişti. Bu, manastırdan getirdiğim ve omuzlarıma sardığım ince battaniyelerden değildi. Bunun, Anton'un tüm

gece troykayı sürerken üzerinde oturduğu battaniye olduğuna dair şüphelerim vardı ama karanlıkta çok dikkatli görememiştim.

Ben uykuya daldıktan sonra üzerime örtmüş olmalıydı.

İçimden parlak işlemlere dokunmak geldi ve dokunduğum anda şaşkınlıkla ağzımı açtım. İçimden güçlü duygular seli aktı. Dokunduğum çiçeklerden biri, diğerlerine göre daha koyu renkti. Dikkatlice dokunmuş dikişlerinin arasından karanlık süzülüyordu. Midem burkuldu. Bu kan olmalıydı. Battaniyenin köşesine gümüş iple “K.O.” harfleri dokunmuştu.

Katerina Ozerova. Ana imparatoriçe. Anton’un annesi.

Anton’un cinayete kurban giden annesi.

İrkildim. Battaniyeye bir daha dokunmak istemiyordum ama yerde bırakamazdım. Bu, nedense kadına hakaret gibi gelmişti. Kana bulanmış çiçeğe dokunmamaya çalışarak battaniyeyi katladım ve Anton’un oturduğu koltuğun diğer yarısına koydum.

Troykadan indikten sonra sessizce kulübenin etrafında dolandım. İçgüdülerim beni gizli kalmam için uyarıyordu. Neyse ki burada kar, Ormina’daki kadar fazla yağmamıştı. Pudra şeker üstünde yürüyor gibiydim. Evin köşesine yaklaşıncı kafamı uzatarak köşenin öbür tarafında kalan duvara baktım.

Birkaç metre ötede Anton açık bir kapının önünde duruyordu. Kapı açık olduğu için, Anton’un konuştuğu ve eşikte duran kişiyi göremiyordum. Küçük ve nasırlı bir el uzanarak Anton’a bir çanta verdi. Üçüncü bir kişinin eli –büyüklüğüne bakılırsa bir adama ve hatta serçeparmağındaki ametist yüzükten anlaşıldığı üzere soylu bir adama aitti– uzandı. Anton’a katlanmış bir kâğıt uzattı. Prens başıyla kararlıca onayladı ve kâğıdı pelerinin göğsündeki iç cebe yerleştirdi.

Öne uzanıp Anton ile diğerlerinin neler hissettiklerini algılayabilecek miyim diye bakarken elim, evin buz tutmuş duvarından kaydı. Düşeceğimden korktuğum için ağzımdan ufak

bir ciyıklama çıktı. Anton'un kafası benim olduğum yöne doğru dönünce hemen duvarın arkasına gizlendim.

Kalbim küt küt atıyor, göğsüm derin nefeslerle inip kalkıyordu. Beni görmüş müydü? Ellerimi birleştirdim. Gördüyse ne olacaktı? Neden her ne yapıyorsa bunun gizli bir iş olduğunu varsaymıştım?

Yalnızca bir cevap mantıklıydı: Bu sır dolu his *ondan* gelmişti. Bu da benim görüşmeye şahit olmamı istemediğini doğruluyordu. Ne gördüğümü bir daha düşündüm. Yalnızca ellerini görmüş olmama rağmen içlerinden birinin –kadının– bu mütevazı yerde yaşadığını ve diğerinin de –soylu– yaşamadığını çıkarmıştım. Burada yasak bir görüşme mi yapıyorlardı? Öyleyse neden Anton, onları benim gibi birinden saklama ihtiyacı hissetmişti? Gerçi ben artık sıradan biri değildim. İmparator'un aurakâhini, altıncı hissiydim.

Anton'un ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Sert ve ağır adımlar atıyordu. Artık gizli bir iş yapıyormuş gibi davranmıyordu. Ben de yapmayacaktım.

Kendimden emin bir ifade takılarak köşeden döndüm ve onu görünce şaşırmış gibi yaptım. “İşte buradasın.” Gülümsedim ve bu bir hataydı. Demin benden şüphelenmediyse şimdi kesin şüpheleniyordu.

Gözlerini kıstı, sert ve kısa bir şekilde beni selamladı. Muhtemelen bir kez daha reverans yapmadığım için onu gücendirmiştim. Bu alışkanlığı edinmem gerekiyordu. İmparator, muhtemelen kardeşinden daha sabırsız olacaktı.

“Burada dinlenmek için mi durduk?” diye sordum. Elindeki çantayı görmemişim gibi davranıyordum. Çantanın içinde yiyecek bir şeyler olmalıydı, bu da burada kalmayacağımızı gösteriyordu. “İmparator bu yolculuğu, bir yerlerde uyumadan yapmanı bek-

liyor olamaz. En azından atlar, kuvvetlerini geri kazanmak için biraz dinlenseler iyi olur.”

Anton’un güzel aristokrat gözleri, uykusuzluktan oluşan koyu halkalarla çevrelenmişti. En son ne zaman uyumuştı?

“Dinlenecek vakit olsaydı arkadaşlarını gömmene izin verirdim,” diye cevap verdi. Sesi ne soğuk ne de sıcaktı. Yuliya’nın revirdeki yatağında kaskatı, sessizce yatıp gömülmeyi beklediğini düşününce içim kederle doldu.

Prens’in bakışları üzerimde durmadan arkama geçip troykanın üzerine kilitlendi. “Karnın açsa burada biraz yiyecek var.” Çantayı bana uzattı ve etrafımdan dolaşarak troykaya doğru ilerlemeye koyuldu.

Onu takip ettim. “Burada her kim yaşıyorsa bize yemek vererek çok nazik davranmışlar.” Dudağımı ısırdım. “Onları tanıyor musun?”

Anton derin bir nefes alırken omuzları genişledi. “Burada durup köyde durmadan ilerlemenin daha akıllıca olacağını düşündüm. Ben...” Boğazını temizledi. “Tanınabilirim ve bu da bizi yavaşlatır.”

Troykaya bindi. Yukarı kaldırdığı bacaklarının uzunluğu, bu hareketin göze kolay görünmesine sebep oldu. Bu sefer yardım etmek için elini uzattığında onu görmezden gelmedim. Beni yukarıya öyle bir güçle çekti ki kendimi bir matruşka bebeği gibi hafif ve içi boş hissettim. Ama çizmemin ucu troykanın kenarına takıldığında bu narin his ortadan kayboldu. Prens’in göğsüne doğru düşerken ciyakladım. Belli ki troykaya zarif bir şekilde binmeme imkân yoktu.

“Affedersin,” diye geveleyip kalkmaya çalışırken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

Onun da yüzü biraz kızarmıştı. Muhtemelen kimse ona bu şekilde yanaşmamıştı. Bir kez daha gözlerime bakmaktansa

burnuma baktı. Artık acaba farkında olmadığım bir biçimsizliğim mi var diye düşünmeye başlamıştım.

“Burnun kanıyor,” dedi Anton.

Burnuma dokundum ve o sırada ılık bir şeyler ağızıma doğru aktı. “Ah.”

“Al bunu.” Anton göğüs cebine uzandı ve bir mendil çıkardı. Mendili uzatırken yere bir şeyler düştü. Katlanmış kâğıt.

Kanamayı unutarak kâğıdı almak için eğildim. Anton da aynısını yaptı. Kâğıt yere düşünce açıldı. Okunaksız bir elyazısıyla kâğıdın her yerine bir şeyler yazılmıştı. Anton kâğıdı çabucak yerden almadan çıkarabildiğim kelimeler *gece yarısı* ve *Morva Akşamı* oldu.

Anton birden dikildi. Kâğıdı yeniden cebine koyarken pelerini dalgalandı. Bense troykanın yerinde diz çökmüş halde, düşünmeden yaptığım bu hareket sebebiyle kendimi cezalandırdım. Ona kendimi nasıl affettirecektim? Birkaç saniye sonra, “Kâğıdı düşürmene neden olduğum için özür dilerim,” dedim ve yalpalayarak ayağa kalkarken kanın çeneme kadar inmesini engellemek için mendili burnuma bastırdım.

Anton’un boynundaki utanç kızarıklığı öfkeyle daha koyu bir tona döndü. Alevler benim de sinirlerimin arasında dolanmaya başlamıştı ama bastırmaya çalıştım, bu duygular benim değildi. Benim öfkelenmeme sebep olacak bir durum yoktu.

Anton, çenesi gergin bir şekilde troykanın bankına oturarak dizginleri eline aldı. Tam dizginleri kamçılacakken kaşının kalktığını gördüm. Altında duran yosun yeşili battaniyeye baktığında bunu başka bir yere koyduğunu hatırlamış gibi bir ifade belirdi yüzünde.

Yanına oturdum. “Bu annene mi aitti?”

Gözleri bir anda üzerime döndü, kömür gibi alevlenmişti.

“Öldüğünde üzerinde bu mu vardı?” Bu soruyu sorar sormaz dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevap evetti. Anton’dan yayılan öfke bunu doğrulamıştı. Belki de şimdi, işlenmiş harflere dokunduğumda hissettiklerimden bahsetmek için doğru zaman değildi. Bunu, onun öfkesini yatıştırmak için söylemiştim ama her şeyi daha beter hale sokmuştum.

Kaşları çatılarak kararlı bir çizgi halini aldı. “Arkadaşının ölümü hakkında konuşmak istiyor musun?”

Başımı hayır anlamında sallarken elim de içgüdüsel olarak bileğime bağladığım siyah kurdeleye kaydı.

“Öyleyse benimle *bir daha asla* annem hakkında konuşma.”

“Ben sadece...”

“Bir daha asla.”

Yutkundum ve başımla onayladım. Bacaklarımı titreten, kalbimin küt küt çarpmasına ve nabzımı kulaklarımın içinde hissetmeme neden olan öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken, ben de ellerimi gerdim.

Anton gözlerini kırparak kendini kontrol etti. Nefes alıp vermem yavaşladı. Duygularını saklamak için mücadele veriyor olmalıydı.

“Bir şeyler yiyip dinlenmelisin,” dedi ve burnuma bastırduğım mendile baktı. Şu anda yemek yememin ne kadar zor olacağını mı fark etmişti? “Gece olana dek Isker’e kadar yol almayı umuyorum. Tekrar uyursan ikimiz için de iyi olacak.”

“Yorgun değilim.”

“Bu umurumda değil.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Annen hakkında konuşamıyorsak bana Morva Akşamı gece yarısı ne olacağını anlatabilirsin.” Feya beni korusun, kendime hâkim olamamıştım. Onun benim hakkımda hissettiklerini tam olarak hissediyorken bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Düşünmeden hareket etmeme

karşı duyduğu küçümseme, bu huyumun ikiye katlanmasına sebep oluyordu.

Gözlerini kırptı, beni yıldırım gibi çarpmaya hazırды. Dudakları aralandı ama sonra nasıl cevap vermesi, benimle nasıl uğraşması gerektiğini aklından geçirirken dudaklarını kenetledi.

Tüm vücudum titriyordu, kontrolü tamamen kaybetmiştim. Bir yarım içten içe ona sakinleşmesi ve beni de sakinleştirmesi için yalvarırken diğer yarım öfkesini zevkle karşılayıp sınırlarımı nereye kadar zorlayacağını görmekten haz alıyordu.

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Bu ben miyim, Sonya?” Kavuşturduğum kollarımı ve yumruk yaptığım ellerimi işaret etti. “Sen benim yansımamdan başka bir şey değil misin?”

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kanın demirimsi tadı ağzımı ıslattı. Burnuma daha sıkı bastırdım. “Elbette senin yansımandan fazlasıyım.”

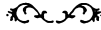
Anton öne eğildi. “Öyleyse, sana yalvarıyorum, içindeki boşluğu bul ve ona tutun yoksa İmparator’un karşısında hayatta kalamayacaksın. Annemle ilgili sana anlatacağım tek bir şey var, o da her zaman *benim* daha uysal olan çocuğu olduğumu söylemesidir.” Kaşlarını kaldırdı ve bana bilmiş bir bakış attı. “Bunu bir düşün.”

Başka tek kelime etmeden atları kamçıladi ve üç at harekete geçti. Troyka köy yolunda, karlar arasında ilerlemeye başladı. Ben de koltuğumda troykanın hareketleriyle sallanıyordum ama Anton’un bana nasıl haddimi bildirdiği düşüncesiyle, yağın kar taneleri arasında savruluyormuşum gibi hissediyordum.

Torchev’e yaklaştığımız her kilometrede daha da ayak diretirim geliyordu. Riaznin İmparatoru’na yaklaşıyordum ve onunla, ölümüm de bana yaklaşıyordu. Kendimi troykadan atıp canım pahasına koşmamı engelleyen tek şey Dasha ve Kira’nın yüzü ile ayağımın kenarında duran yastık kılıfının içindeki heykelcikti.

Bacaklarımın kılıftan ayrılmamasına dikkat ediyordum. Yuliya'ya verdiğim söz bana güç veriyordu. Ama asıl verdiği, arkadaşımın ölürken hissettiği sakin cesaretti. Anton'un kelimeleriyle beni korkutmasına izin vermeyecektim. İçimdeki o sessiz boşluğu bulup ona tutunacaktım.

İmparator Valko benim sonum olmayacaktı.

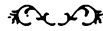
Anton ne kadar kararlı olsa da ikinci gece troykayı sürebilecek kadar uyanık kalamadı. Üçüncü kez uykuya dalıp dizginleri elinden düşürünce troykayı ben sürmek istedim. Bu fikrimi, ona atlarla ilgili tecrübelerimi anlattığımda bile tiksindirici bulmuştu. Romska kervanının ayakta kalabilmesi yaptıkları at ticaretine bağlıydı. Benim aura hissetme yeteneğim de vahşi bir atı yatıştırmak için büyük kolaylık sağlıyordu. Ata eyersiz binebiliyorsam, dizginlerle bir troykayı kontrol etmek o kadar zor olamazdı.

Bunların hiçbiri Prens için önemli değildi. Belki de troykayı uçurumun kenarına sürüp onu aşağı atacağını düşünüyordu çünkü bu fikir benim aklımdan *geçmişti*.

En azından gecenin geri kalanını köylerin arasındaki bir handa geçirmeye ikna olmuştu. Pelerinini çıkardı ve kraliyet ailesinden olduğunu bağırarak kafasına yün bir şapka taktı ve annesinin battaniyesini omuzlarına sararken işlenmiş köşelerini gizlemeye özen gösterdi. Hancıya üç altın vererek karısıyla paylaşacağı bir oda istedi. Bunu duyduğumda ve hancı odamızın kapısını açıp da bize vereceği küçük yatağı gördüğümde betim benzim attı.

Endişelenmeme gerek yoktu. Hancı odadan ayrılır ayrılmaz Anton kabaca, "Biraz uyu," diye söylenirken başıyla yatağı işa-

ret etti, kendisi de annesinin battaniyesini yerde yastık olarak kullanmak için katlamaya koyuldu. Onun uykuya daha çok ihtiyacı varken ve soylu kandan gelmesine rağmen yatağı onun yerine benim almamın doğru olup olmadığını düşünürken bir an onu izledim. Ama kapıya barikat kuracak şekilde yere yattığını görünce yatağa atladım, gerindim ve zevk alıyormuşum gibi abartılı bir ses çıkarım. Yatağı bana kibarlığından vermemiştii; bana güvenmiyordu. Yerde yatmaktan sırtına ağırlı girmesini umdum.

Odanın içi sabah güneşi doğmadan puslu ve gri bir ışıqla doluyken birileri beni omzumdan tutup sallayarak uyandırdı. “Ne var, Yuliya?” diye sordum. Kolum, her zamanki uyuma pozisyonumda olduğu gibi yüzümün üzerinde duruyordu.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi Riaznin Prensi’nin derin ve gür sesi.

Arkadaşımı kaybettiğim gerçeği bir kez daha yüzüme bir tokat gibi çarptı. Kalbim, bunun bana verdiği ağırlığın altında ezildi. Kolumu kıpırdatmadım. Anton’un gözlerimde beliren yaşları görmesini istemiyordum. “Bir dakikaya ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

Halen omzumda duran sıcak eli kalktı. Ayak sesleri, kapının önünde durana kadar yanımdan uzaklaştı. Kederimi dışarıya vurmamak için mücadele verirken aldığım her nefesin hesabını yapıyordum. Ya böyle yapacaktım ya da içime hapsedecektim. Şu anda kendimi kaybetme zamanı değildi. Saraya vardığımda kendi odam ve yas tutmak için yalnız kalacağım bir yerim olacaktı.

Anton, duygularım mücadeleyi kazanıp sessiz hıçkırıklar nefesime katıldığında bile tek bir kelime etmedi. Kendimi toparlamam için ihtiyacım olan birkaç dakika boyunca arkası bana

dönük, başı öne eğik durmaya devam etti. Annesinin battaniyesinin işlemeleriyle oynuyordu.

Sonunda doğruldum ve karman çorman olmuş örgümün düğümünü çözdüm. Sonra da kapıya doğru ilerledim. Anton'un göğsü bir şey söyleyecekmiş gibi kabardı ama şu anda onu dinlemeye dayanamazdım. İmparator'un aurakâhini olarak hayatta kalmak istiyorsam duygularımı kontrol etmem gerektiğini söylemişti. Bir nutka daha dayanamazdım. Kapıyı açtım ve odadan çıktım.

Sessizce ahıra yürüdük. O atları getirmeye giderken ben de troykaya çıkıp oturdum. Yolculuğumuzun son kısmı için yola çıktığımızda güneş de ufukta belirmişti. Geceleri uzun mesafeler kat ettiğimiz için düşündüğümüzden daha erken varacaktık.

Anton, "Öğleden sonra Torchev'de oluruz," dedi.

Riaznin'in başkentinin devasa duvarları önümüze çıkana ve troyka isteksiz yolcularıyla imparatorun şehrine girene dek bu, Anton'un söylediği son şey oldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Büyük şehri izlerken gözlerim bir çocuğunki gibi büyüdü. Romska'lar, ben küçük bir kızken ateşin etrafında yaptıkları o garip ve gizemli danstan beri böylesine büyülenmemiştim. *Ben bu insanların arasında nasıl yaşamaya başladım?* diye sormuştum kendi kendime o zaman. *Onlardan biri nasıl olacağım?*

Tilki kürkünden bir şapka ve gümüşle dokunmuş peleriniyle kızığında giden soylu bir adamın yanından geçtiğimizde de kafamda aynı soru belirdi. Adamın yanında bir kadın oturuyordu. Kadının başına taktığı süsten inciler sarkıyordu ve inciler, çenesinin altında duran deniz kabuğu süslerine bağlanıyordu. Çiftin arkasında, görkemli saray öğleden sonra güneşiyle parılıyordu. Midem, Anton'un verdiği sert peynir ve ekmekten başka bir şey yemek için gurulduyordu. Belki de açlığımdan dolayı sarayı devasa bir şekerleme gibi görüyordum.

Uzun ve kavisli pencereler şekerle kaplanmış gibiydi. Kenarları renkli tuğlalar ve parlak tonlarda boyanmış taşlarla süslenmişti. Duvarların eğimli birçok parçasında oyularak işlenmiş süsler vardı ve kuleler altın kaplamalı krema gibi duruyordu.

Riaznin'in geniş kırsal alanlarında gördüğüm diğer her şey, saraya kıyasla sönük ve sıkıcı duruyordu. Gözlerimi alana dek birkaç dakika geçti. Yalnızca o zaman daha yakınımda olan diğer şeylere bakarak ilginç dükkânların güzelliklerini, tahtadan oyulmuş güneşliklerini ve neşeli renklere boyanmış evlerin dizili olduğu sokakları görebildim. Daha da kötüsü, bunları hissetmeye başlamıştım. Yalınayak gezen küçük bir çocuğun sokağa girdiğinde hissettiği açlık. Odadaki lazımlığın içindekileri sokağa boşaltırken suratsız bir adamın hissettiği içerleme ve öfkesini saraya yöneltmesi. Rengi solmuş çamaşırlarını ipe asarken hamile bir kadının hissettiği yorgunluk. Yanımızdan kızıyla geçen soylu adamın hissettiği endişe ve köylülerden gelen sert bakışlardan kaçınmak için gözlerini yola dikmesi.

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe karşımıza çıkan insanların sayısı da artıyor gibiydi. O kadar fazlalaştılar ki nereye baksam yüzlerce insan görüyordum. Aralarından bazıları para dilenmek için avuçlarını uzatıyordu. Bazıları, kemikten oyulmuş şekiller, küçük hayvanların kürklerini birleştirerek dikilmiş kıyafetler gibi eşyalarını satmak için havaya kaldırıyordu. Gördüğüm insanların ötesinde, daha binlercesinin tutkularını ve çaresizliklerini hissedebiliyordum.

Ama gerçekten hepsini hissedebilir miydim? Hepsini? Yoksa bunu hissedersen olacaklardan mı korkuyordum?

Anton şüpheyle bana baktı. "Sen iyi misin?"

Koltuğumda iyice küçülmüş, ellerimi troykanın kenarlarına kilitlemiştim. Vücudum titriyordu. "Çok fazla insan var."

"Birçok kişinin olduğu ortamlara alışkın değil misin? Romska'lar seni şehirlere de götürmüş olmalı."

Başımı hayır anlamında salladım, panikle titriyordum. "Hayır, beni şehirlerden uzak tutarlardı; köylerden bile. Beni diğer kervanlara verirler ya da günlük işlerini bitirene dek ormanda bir

saklanma yeri bulurlardı.” Manastırdaki tecrübem de bundan çok farklı değildi. Bir anda aklımda bir anı belirdi: Sestralar çılgınlıklarını bastırmak için ağzıma bir şeyler tıkmış, delirme- mem için beni sürükleyerek uzaklaştırıyorlardı. Yeteneklerimi pazarda eğitmeyi denedikleri ama yine başarısızlığa uğradıkları zamanlardan birinin hatırasıydı.

“Neden?” Anton kaşlarını çatı. Arkasında insanlar sürekli hareket ederek bir renk karmaşası içinde ilerliyordu. “Birçok kişi etrafını sarınca ne oluyor?”

Cüsseli bir adam, troykaya yanaşarak indirimli fiyatlarla ilgili bir şeyler geveleyip yüzümün önünde bir parça et sal- lamaya başladı. Ciyaklayarak kanlı et parçası bana değmesin diye Anton’un yanına sokuldum. O geyiğin ya da her neyse o hayvanın ölüm anını hissetmek istemiyordum.

Bir bebek ağlamaya başladı. Bu ses etrafımdaki tüm bağış- maları delerek geçti. Daha da fena ciyaklayarak parmaklarımı saçlarımın arasına soktum, Anton’a iyice sokulmuştum. Bu ha- reketim, dizginlerin elinden düşmesine sebep oldu ama Anton onları yeniden yakaladı. Troyka, kalabalık yüzünden yavaşlamış temposunda ilerlemeye devam etti.

“Bunu yapamam,” diye geveledim birbirine vuran dişlerimin arasından. Üşümüyordum... Bu kadar bedenden yayılan sıcaklık ve sokakların boğucu havası varken üşüyor olamazdım. Ama birileri bir yerlerde üşüyordu. Belki de birden fazlası.

Yaşı benimkine yakın genç bir kadın troykanın diğer ya- nından Anton’a pis pis baktı. “Bu geçen prens!” Elini göğsüne bastırdı. Anton ona bakmayınca kadının bakışları benim üzerime kaydı ve ince kaşları merakla havaya kalktı. Aurası benimkini bir kıskançlık lekesiyle kararttı. Meydanda bir şeyler devrildi ve ardından bağışmalar duyuldu.

İlerideki büyük bir havuzun ötesinde yolun ortasına sürülmüş bir el arabası yolu tıkamıştı. İki adam birbirini yumrukluyordu. Daha fazla kişi onlara katılarak bağırışmaya ve taraf tutmaya başladı. Öfkeleri derimin içine işleyerek patlak vermek için yanıp tutuşmaya başladı.

“Bunu yapmayı kes,” dedi Anton gergin bir sesle, dudaklarını birbirine bastırarak.

Tırnaklarımı dizine batırdığımı fark ettim. Hemen titreyen elimi çektim. “Özür dilerim.”

İnce kaşlı kızın gözleri daha da büyüdü. “Bu gelen yeni aurakâhini olmalı.” Kız beni işaret ediyordu. Kıskançlığı birden şaşkınlığa dönüştü. Derimin altında bir enerji artışı hissettim. “Prens yeni aurakâhinini getirmiş!”

Tek tek meydandaki tüm kafalar üzerime döndü. Kavg edenler bile durmuştu.

Merakları, kızın delip geçen enerjisiyle birleşince bin tane bıçağın hafifçe derime dokunduğunu hissettim. Her bıçak bir kat kesip çıkarıyor gibiydi.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Çok fazla beklenti, hayal kırıklığına uğratılacak çok fazla insan vardı. Açıklanmayı bekleyen birçok duygu hissediyordum. Deprem sırasında rafın kenarında sarsılan camdan bir biblo gibiydim. Biraz daha sürerse kırılacak ve milyonlarca parçaya bölünecektim. “Onları durdur,” diye yalvardım Anton’a iyice sokularak. Kelimeler ağzımdan belli belirsiz çıkmıştı. “Yapamam... Bunu yapamam.” Yol tıkalı olduğu için kim bilir daha ne kadar süre burada sıkışık kalacaktık.

Anton’un endişeleri bana filizlenen bir bitki gibi ulaştı. Bunu gömleğinin altındaki kolundan hissediyordum. Ama insanların auraları buna hemencecik baskın çıkıyordu. “Onlara bakma.” Dizginleri vurarak atları hareket ettirmeye çalıştı.

Gözlerimi sıkıca kapadım ama içimdeki duygular, çok küçük bir kovana sığmaya çalışan arılar gibiydi. “Bu işe yaramıyor.” Kızgın köylülerin manastırın kapısına dayandığı gece olduğu gibi kontrolü kaybetmeye başlamıştım.

“Başka bir şey düşün... herhangi bir şey.”

Ilvinov Okyanusu’nu düşündüm. Manastırın çan kulesine çıkıp oraya bakardım. Torchev’deki mırıldanmaların, köpüklü dalgaların inip çıkmasından gelen sesler olduğunu hayal etmeye çalıştım. *Aurakâhini* diyordu dalgalar bana, *sadece bir kız. Çok genç bir kız.* Derinlikler karanlık ve meraklı, kızgın ve tehlikeli duygularla köpürmeye başladı. Devasa bir dalga gibi yükseliyor, üzerime dökülerek beni altına alıyordu. Kenara fırlatıyordu. Nefes alamıyordum.

“Sonya, gözlerini aç.” Anton’un eli belime dolanarak beni bir çapa gibi tuttu. “Bana bak.”

Burnum pelerinine değiyordu. Vücudum aklımı kaçırmışım gibi titriyordu. Anton’a baktım.

“Beni düşün.” Çenesini sıkarak güçlü bir sakinlik duygusu yaymaya çalıştı. Bu doğal bir duygu değildi. O da endişeliydi. Yakın durduğumuz için hissedebiliyordum. Benim buna dayanabileceğime inanmıyordu. Buna *ben de* inanmıyordum.

“Sen yeterli değilsin,” dedim.

“*Yeterliyim.* Benimle kal.” Güçlü eliyle beni daha da çekti. Parmakları, kaburga kemiklerimin arasına bastırıyordu. “Bana bak. Yalnızca benim üzerime yoğunlaş.”

Kafam zonkluyordu. Dikkatimi toplayamıyordum. Anton’un arkasında bir sürü insan bana bakıp parmaklarıyla işaret ediyordu. İnsanlar ne olduğunu görmek için toplandıkça yol daha da tıkanı. Anton beni salladı ve kendine yaklaştırdı. “Bana bakınca ne görüyorsun?”

“Eh... *seni,*” diye öfkeyle cevapladım.

“Bana ne olmuş? Gözlerim ne renk?”

Görüşüm bozulmaya başladı. Düzgün nefes almıyordum. “Kahverengi.”

“Ne tür bir kahverengi?”

Bir top gibi yuvarlanarak ortadan kaybolmak, Torchev şehrinin sakinlerinden, utanmaz meraklarından, utanmaz hayretlerinden ve benimle ilgili kafa karıştırıcı varsayımlarından saklanmak istiyordum. Bunun yerine Anton’un bakışındaki yoğun meydan okumaya tutundum. Gün ışığında, belirgin hatlarını kapatacak ay ışığı ve gölgeli ağaçlar olmayınca Prens’i yeni bir belirginlikle gördüm. “Tereyağı,” dedim.

“Tereyağı mı?”

“Tereyağı,” diye tekrarladım.

“Tereyağı kahverengi değil ki.”

“Tencerede kaynarken ve ortalığa karanlık, fıstığı andıran bir koku yaydığına öyle.”

Anton’un kaşlarından biri teslim olarak havaya kalktı. “Pekâlâ. Peki ya burnum?”

“Bu aptalca.” Gözlerim o ve insanların arasında gidip geldi.

“Burnumun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır!” diye haykırdım. “Hayır, elbette öyle düşünmüyorum.”

“Bana büyükbabamın burnunu aldığımı söylerler.”

“Büyükbabanın burun kemerinde de neredeyse sağ gözüne degecek bir ben var mıydı?”

“Hayır, yoktu.”

“O zaman sana yalan söylemişler, Prens Anton.”

Anton’un dudagının kenarı yukarı kıvrıldı. “Saçlarım nasıl peki?”

Kalbim küt küt atıyordu. Bizi kaç insan izliyordu? İçlerinden kaç onların iç dünyasını görebildiğimi biliyordu? “Hayatımda hiç bu kadar kibirli bir erkekle tanışmadım.”

“Saçım, Sonya,” dedi dikkatimi görevimde tutmaya çalışarak.

Yutkundum. “Rüzgârın saçlarını dağıtmış hali daha güzel. Eminim saraya varır varmaz, mükemmel duracağı şekilde hemen tararsın.”

“Saraya varmaktan bahsetmişken, salyangoz hızıyla gittiğimiz için, saraya varana kadar üzerinde yorum yapmana yetecek kadar organım olduğunu sanmıyorum.” Gözünün içinde bir ışık parladı. “Haklısın, çok fazla insan var.”

“Evet...” Ne düşünüyordu? “Sana bunu söylemeye çalışıyordum.” Keşke yeteneklerim onun aklını okumaya da yardım edebilseydi. Eskiden bazı Romska kervanlarında böyle ilahi bir yeteneğim varmış gibi davranırdım. Bu, cep harçlığımı kazanmamda yardımcı olurdu ama dürüst olmak gerekirse, o zaman da şimdi olduğu gibi düşünce okumaktan hiçbir şey anlamıyordum. Ama bunun ne önemi vardı ki? Kendimi bir anda Anton’un gizemiyle büyülenmiş bir halde buldum. Ağzının mükemmel şekli, arada sırada ona çok sert bir ifade katan üstdudağının inceliği... Bir şekilde, etrafımızı saran yüzlerce insana rağmen bütün duyularım onun üzerine kilitlenmişti. Büyülenmiş bir şekilde soluk verdim. Bunu nasıl yapmıştı? Peki, ben bunu nasıl yapmıştım?

Anton, “Ben bir şey yaparken troykanın içinde kalmaya söz veriyor musun?” diye sordu.

Bir anda endişelendim. “Beni yalnız mı bırakacaksın?”

“Hayır, Sonya.” Eli yanıma biraz sıktıktan sonra dikkatlice benden uzaklaştı. “Saraya daha hızlı varmamızı sağlayacağız. Bunu ister misin?”

Emin olamasam da başımla onayladım. Düşüncelerim düğüm olmuştu.

“Öyleyse bir dakika daha beni düşünmeye devam et.”

Ben tekrar başımla onaylayana kadar bakışlarını üzerimden ayırmadan bekledi.

Meydandaki havuza varmadan troykayı durdurdu ve ayağa kalkıp aşağıya indi. Troykaya bağlı atlardan birini, bu işi yapmaya alışkın olduğunu belli eden manevralarla çözmesini bütün dikkatimi vererek izledim. Duygularım daha sağlamdı ama yıpranmış ve bitap düşmüştüm. Dikkatli davranmazsam kontrolümü kaybedebilirdim.

Anton, “Feliks!” diye bağırdı. Kalabalığın arasından, düzgün sakallı ve kırmızı şapkalı genç bir adam belirdi. “Bu atlar ile troykaya göz kulak ol ve yapabildiğinde onları saraya getir.”

Feliks emri sorgulamadan ve para istemeden başıyla onayladı. Prens’e yardım ederken yakıcı mavi gözleri üzerime kayd. Atların bir tanesi troykadan çözülünce Feliks diğer atlardan birinin dizginini aldı ve Anton’a bir şeyler fısıldadı. Prens’in gevelediği cevap, “Sonra,” oldu.

Başka şartlar altında olsaydım Feliks üzerine kafa yormak için duraksar, Anton’un onu nasıl tanıdığını, orada olacağını nereden bildiğini ve ona hanedana ait iki pahalı at ve bir troykayı verecek kadar nasıl güvendiğini çözmeye çalışırdım. Ama içimde pek çok duygu zafer elde etmek için savaş verirken bu genç adamla ilgili aklımda beliren sorular hemen uçup gitti.

Ta ki Anton cebindeki katlı kâğıdı –okumaya çalıştığım mektubu– ona verene kadar. Anton bu kâğıdı ona gizlice vermeye çalışsa da Feliks, Prens’in elini veda etmek üzere sıktıktan sonra avcunun içinde beyaz bir şey parladığını fark etmiştim. O zaman başka bir adamı hatırladım. Anton’un Torchev’e doğru yolculuğumuzda önünde durduğu kulübede, kapının arkasından elini uzatan adamı... Ametist yüzüklü adamı. Anton’un şimdi Feliks’e verdiği mektubu ona veren adamı.

“Sonya.” Prens troykanın etrafından yürüyüp elini uzattı. “Hazır mısın?”

İçimde panik şimşekleri çaktı. Anton’un arkasındaki kalabalığa baktım. Troykadan inip onlara yaklaşırsam auralarını daha güçlü hissedecektim.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Anton beni temin etmeye çalışarak.

Derin bir nefes aldım ve bana ait tek eşya olan yastık kılıfına uzandım.

Anton, “Onu Feliks getirir,” dedi.

Prens’in tanıdığına şüpheli bir bakış attım. “Bunu bırakmam... içinde benim için çok önemli bir şey var.”

Samimi itirazımı düşündükten sonra Anton başıyla onayladı. Yerden çantayı aldı ve içindeki yiyecekleri çıkardı. “Bunun içine koy.”

Yastık kılıfının bir parçasını içindeki Feya heykelciğinin etrafına sardım. Kılıfı Anton’un çantasına koyduktan sonra o da annesinin battaniyesini üzerine tıkıp ağzını kapattı ve çantayı omzuna astı. Bana uzandı. Ayağa kalktım ve Prens iki elini belime yerleştirerek aşağı inmeme yardım etti. Bana dokunduğu anda içimden bir sakinlik duygusu yükseldi. Bu duyguya tutunmaya çalıştım. Şu anda arkadaşıyla, müttefikiyle –ya da Feliks her kimse– kafamı meşgul etme vakti değildi. Yüzlerce insanın duyguları üzerimde hâkimiyet kurmak için savaş veriyorken bunu yapamazdım.

Anton, “Yol açın!” dedi tok sesiyle. İnsanlar onun emrine uydular. Kendi aralarında fısıldaşırlarken ben bakışlarımı Prens’in çizmelerinin üzerine kilitledim ve fısıltı halinde duyulan dedikoduları, insanların sessiz düşmanlığını ve İmparator’un yeni aurakâhini hakkındaki şaşkınlıklarını görmezden gelmeye çalıştım.

Anton beni atın eyersiz sırtına çıkardı, sonra da troykanın kenarını destek olarak kullanıp kendisi de atın üzerine çıkıp arkama oturdu.

Ellerini, atın beyaz yelesini tutan ellerimin üzerine koydu ve atı, meydana en yakın sokağa doğru ilerletti. Emredici sesi bir kez daha kalabalığın yol açmasını sağladı. Sokakta ilerlemek bundan zor oldu. Dizlerimiz sokak duvarlarına sürtünüyordu. Ama en sonunda arka sokaklardan birine çıkmayı başardık. Orada insanların sayısı, daha kolay başa çıkılabilecek düzeydeydi. Kısa süre içinde bu bölgeden tamamen uzaklaşacağımız umuduna tutunmaya çalıştım.

Anton atı durdurdu. “Kuzeye giden her yol saraya çıkar.”

Başımla onayladım ama bunu bana neden söylediğinden emin değildim. Kuzeye giden bir yolda ilerliyorduk.

“Şimdi,” diyerek Prens ellerini yavaşça ellerimin üzerinden çekti. “Bana atlarla ilgili yeteneklerini gösterme zamanın geldi.”

Kalbim heyecandan hızlandı. Dikkatimi üzerlerine çeken auralar ve meraklı yayalara rağmen derin bir nefes aldım ve atın sıcaklığına odaklandım. Sanki yıllardır ata binmemiş gibiydim ama manastırda geçirdiğim sekiz aydan daha fazla zaman geçmiş olamazdı. Sestralar manastırda at besleyip barındırmak için yeterince iyi bir mazeret bulamamışlardı, zira uzun seyahatlere çıkmıyorduk ve diğer aurakâhinleri de hayvanların enerjisini hissedemiyorlardı. Benim yeteneklerim doğal değildi ama artık bu umurumda değildi. Atın üzerindeyken kendimi evdeymiş gibi rahat hissediyordum. İnsanların dostluğuna layık hayvan varsa, onlar bu sıradışı yaratıklar olmalıydı. Auraları bizim auralarımızı tamamlamak üzere tasarlanmıştı.

Öne eğildim ve ata rahatlatıcı kelimeler fısıldadım. Onun da yorgunluğu, benimki kadar barizdi ama asıl ortaya çıkan, kararlılığının gücüydü. Sanki yolculuğumuzun sonuna yaklaştığımızı

hissediyor gibiydi ve varış noktamıza gidene kadar vazgeçmeye niyeti yoktu. Onun bu duygusal gücü, benim kemiklerimi tamamlayan kaslar gibiydi. Anton'a, "Adı ne?" diye sordum.

"Raina." Anton bana biraz daha yaklaştı.

Atın yelesini tuttuğum elimi gevşeterek onun enerjisine yoğunlaştım ve arka sokaktaki şehirlilere bakmak için kendime izin vermedim. Anton'un üzerimde oluşturduğu kırılğan kontrolü devam ettirmeliydim. "Günlerdir yavaşça ilerliyorsun, Raina. Biraz koşmaya ne dersin?"

Raina kişnedi ve ben de Anton'un göğsüne doğru yaslandım. "O zaman koşalım." Dilimi şaklattım ve Raina'yı birden bacaklarımla hafifçe dürttüm.

Raina geri geri gitti. Anton beni daha sıkı sardı ama ben atın tepkisinde herhangi bir korku hissetmemiştim. Etrafımızda durmuş bizi izleyen birkaç insan için aynısını söyleyemezdim. Muhtemelen tam Raina'nın yapmaya çalıştığı gibi insanlar sıçrayarak gerilediler ve böylece yolumuz açılmış oldu. Bir anda at açıklıktan istifade ederek ileriye fırladı.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Yukarıdan sallanan bir levhanın altından geçerken öne eğildik ve dolambaçlı sokakta ilerlemeye devam ettik. Biz bu hızda giderken etrafımdaki insanların duyguları bir bulanıklıktan fazlası değildi ve beni tehdit edemezdi. Rüzgârda savrulması için bırakabileceğim düşünceler gibiydi. Raina'dan buharlar yükseliyordu. Kasları mükemmel bir düzende ama özgürce çalışıyordu. Anton'un arkamda rahatladığını hissettim. Hatta bir elini elimin üzerinden kaldırıp belime bile koydu. Belimdeki bu hafif baskı hoşuma gitmişti.

Öne eğildim ve bacaklarımı atın bedeni etrafında sıkıca tutmaya devam ettim. Elbisem toplanmıştı, gri çoraplarım olsa da bacağımanın uygunsuz sayılacak kadar kısmı açıktaydı. Utancı bir yana bırakıp daha hızlı ilerleyene dek Raina'nın yanlarına

bacaklarımla vurdum. Troykanın yükü ve diğer iki ata bağlı olmayınca Raina arada sırada önümüze çıkan troykaları ve at arabalarını sollayarak trafiğe takılmadan ilerleyebiliyordu. Sokaklar başka sokaklarla birleşip yeni yerlere açılıyordu ama Raina, benden bir uyarı gelmeden kuzeye giden yolları seçti. Evin nerede olduğunu biliyordu. İleri doğru dörtmüle ilerlemeye devam ettik. Biz geçtikçe kaldırım taşlarındaki karlar etrafa sıçırıyordu.

Güneye Illola'ya ya da doğuya Shengli'ye gittiğimizi hayal ettim.

Özgür olduğumu hayal ettim.

Bu hayal, devasa saray kapılarında durduğumuzda paramparça oldu. Parmaklıklar saf altından yapılmıştı ve çiçek açan sarmaşıklar şeklindeydi. Yan yana, İmparator'un eviyle şehir arasında devasa bir bariyer oluşturuyorlardı.

Bir asker, Prens'i tanıyınca ağır kilidi kaldırdı ve geçmemize izin verdi. Eşkin sürerek yanlarında muntazam budanmış, üstleri karla bezenmiş çalılar olan çakıltaşlı yolda ilerledik. En az yüz muhafız dışarıda nöbet tutuyordu. Dosdoğru karşıya bakıp başka kimseyi izlememek üzere eğitilmişlerdi. Riaznin'in renkleri olan kırmızı ve altın sarısı üniformalar giymişlerdi ve her adamın sırtında asılı bir tüfek, kemerlerinde ise kını içinde taşıdıkları kılıçları vardı. Düşüncelerim adamlara kaydı. Birbirlerinin aynısı olan suratların arkasında hissettikleri de aynı mıdır diye düşünürken onlarla ilgili farkındalığım arttı.

Anton, yanından geçerken bakmak için başımın döndüğünü muhafızı düşündüğümü fark ederek, "Onları düşünme," dedi. "Neredeyse geldik."

Başımı kaldırarak saraya baktım. Yakından o kadar da şekerlemeye benzer bir hali yoktu; daha çok gerçekte olduğu meşum yapı gibi görünüyordu. İçinde sakladıklarıyla çelişen güzel bir kafes gibiydi.

Üçüncü kattaki kurşunlu vitraydan bir şeyler yansıyıp söndü, sanki güneş bir aynadan yansımış ya da büyük bir mücevher belirip kaybolmuş gibiydi. Anton yukarı bakınca arkamda duran bedeni dikleşti, kolları kasıldı. “Gitmem gerek,” dedi ve birden attan indi. Başını öne eğerek çabucak sırtındaki çantayı omzundan çıkardı ve annesinin battaniyesini aldıktan sonra bana uzattı. Battaniyeyi kolunun altına alıp oradan uzaklaşmaya başladı.

“Anton?” Arkasından bakakaldım.

Benden üç metre kadar uzaklaşmışken duraksadı ve benimle tam göz göze gelmeden başını hafifçe çevirdi. “Sana söylediğimi unutma, Sonya. İçinde bir boşluk bul ve ona tutun. Burada kendini kaybetme.” Gözleri yukarıdaki pencere takıldı. “Ona karşı kaybetme.”

Ben daha cevap vermeye çalışmadan Anton, lacivert pelerini arkasından dalgalanarak oradan uzaklaştı. Son bir saattir neredeyse arkadaşım olan, sakinleştiren eli ve temin edici sesi olan adam gitmişti. Çizmelerini yere vuruşundan, çenesini gururla öne çıkarışından ve gözlerini kısarak etrafına bakmasından prens rolüne büründüğünü anladım. Bana bir daha dönüp bakmadan saraya girdi.

Göğsüme bir ağırlık çökmüş gibi hissettim. Anton, kardeşine olan görevini yerine getirmişti. Yaşı en büyük olan aurakâhinini sağ salim saraya getirmişti. Benimle işi bittiği için ne kadar rahatlamış hissediyor olmalıydı.

Ahır görevlisi gelip attan inmem için bana yardım etti. Sarayın kapıları açıldı ve bir sürü hizmetçi dışarı çıktı. Başıma üşüşen auraları, imparatorluğun yeni aurakâhininin sıradışı teslim edilme şekline şaşırdıklarını gösteriyordu. Anton birden beni bırakıp gittiği için üzülsem de hizmetçiler beni dönen merdivenlerden verandaya çıkarıp gitmem gereken yere götürürken sert durmaya çalıştım. Artık Anton’un pelerinin arkasına saklanıp

gözlerinin rengine yoğunlaşamazdım. Ayaklarım eşikten geçti ve parlak kehribar işlemeli zemini olan geniş antreye girdim. İleride dört merdiven yükseliyordu. Her birinin dönen uçları altın parmaklıklarla süslenmişti. Tepede muhteşem bir şekilde boyanmış bir tavan vardı. Riaznin'in yedi tanrısı, yedi yüce atın üzerinde oturuyordu. Ortalarında ise yedi ılık huzmesi saçan kırmızı bir güneş vardı. Bu Torchev'in, yani imparatorun simgesiydi.

Derin bir nefes alıp verdim ve çaresizce Anton'un bulmamı tembihlediği o içindeki yeri bulmaya çalıştım. Kalbimin içinde yalnız kalabileceğim o yeri. Başka kimsenin istismar edip hâkim olamayacağı o yeri...

Böyle bir yerin gerçekten var olması için dua ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sarayın üçüncü katında bir yatak odasına götürüldüm. Bu büyük bir onurdu çünkü üçüncü kat imparatorluk ailesine, yani iki kişiye aitti: İmparator Valko ve Anton.

İmparator'a bu kadar yakın bir yerde bulunacağım için kendimi önemli biri gibi hissetmeyi reddettim. Onun koruyucusu olarak elbette yakınlarında bulunmalıydım. Bu aslında bir onurdan çok ceza gibi hissettiriyordu. Bu sorumluluğa henüz hazır değildim. Ama "imparatora yakın" olmanın ne demek olduğunu gördüğümde –hayatımda gördüğüm en uzun koridorun iki ucundaki odalarda kalacaktık– gerilen ellerimde biraz rahatlama hissettim. Durumumu düşününce ellerim yeniden yumruk halini aldı. Bir suikast, hırsızlık ya da İmparator'un benim karışmamı istediği herhangi bir olayı hissedecek kadar yakın mıydım?

Altınla kaplı kapısından lüks bir kilim, bir ejderhanın kırmızı dili gibi dışarı çıkıyordu. Halının üzerine işlenmiş çiçek desenlerini saydım. Çok fazla çiçek vardı, mesafe çok fazlaydı. Izolda'nın neden idam edildiği şimdi anlaşılıyordu. Izolda orta

yaşları geçmişti. Belki de koridorda yeterince çabuk koşamamıştı. Daha iyi bir iş çıkaracağımdan hiç emin değildim.

Benimle ilgilenen görevliler, beni odamın içine götürdüler ve çantamı bir masaya koydular. Kendimi sarayın her köşesinde ve ayrıntısında gördüğüm tarzda bir şatafata hazırladım. Odamın girişinde bulunan küçük hol beni hayal kırıklığına uğratmadı ama tatmin ettiğini de söyleyemezdim. Benim rahatlıktan anladığım, yapraklı bir ağacın altında topraktan bir yatak, yumuşak çimenlerden bir halı ve gerçek yıldızlarla boyanmış bir tavandı. Romska'larla geçirdiğim zaman bana gerçek güzelliği öğretmişti ve gerçek güzellik, önümde duran oda değildi.

Kadife kanepeler şıktı ama sert ve rahat değilmiş gibi duruyorlardı. Hatta odada hiçbir şey davetkâr değildi. Her bir nesne tek amaçla tasarlanmış gibi duruyordu: hayran bırakmak. Duvarlar, üzerinde zengin desenleri olan duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. O kadar parlak bir kırmızıydı ki başımı ağrıtıyordu. Ayrıca masanın ve çay sehпасının cilası öyle parlıyordu ki zavallı bir hizmetçiye, parmak izlerimi çıkarmak için onları ovalamak gibi ek bir iş çıkarırım diye dokunmaya bile korkuyordum.

Odanın köşesinde bir şömine yerden tavana kadar uzanıyordu. Yüzeyi çok güzel renklere boyanmış seramiklerle kaplanmıştı. Kışın odamın sıcak olmasından memnundum ama sıradan bir odun şöminesi de aynı işi görecekken böyle sanatsal bir şöminenin ne kadara mal olduğunu düşünmeden edemedim. Riaznin halkı, vergi ödemekten neredeyse aç kalıyordu. Paralarının büyük kısmının İmparator'un –ve *benim*– evine gitmediğini umdum.

Hizmetçilerim etrafımda dolanıyordu. “Gerçekten yaşı en büyük olan aurakâhini o mu?” diye fısıldadı oda hizmetçilerinden biri, birlikte şöminenin parmaklıkları arkasındaki ateşi karıştırırken. Kızların ikisi de benim yaşlarımda duruyordu. Bir aurakâhininin kendilerinden hem yaşça hem de prestij bakımın-

dan üstün olmalarına alışkın olduklarından emindim. Çenemi yukarı kaldırdım ve onlardan dalga dalga yayılan güvensizlikten etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Elbette elimi arkama saklayıp kıyafetimden çıkan bir ipliği parmağıma dolayarak kanı kesecek şekilde tuttuğumu görmüyorlardı. Bu his, bir oda dolusu tehditkâr aura kafamın içine sızıp aklımı kaybetmeme ve bu görevi hak etmeyen bir ahmak olduğumu ortaya sermeye çalışırken, kendimde kalmamı sağlıyordu.

İki adam, bakırdan bir küvet taşıyarak antrenin arka tarafındaki kapıdan geçirdiler. Oranın yatak odam olduğuna inanıyordum. Küvetin arkasından gelen erkek hizmetçiler kovalarla sıcak su taşıyordu. Gözleri üzerime kayıyor, bazıları beni baştan aşağı süzüyordu. Daha kötüsü de verdikleri enerjinin tüylerimi diken diken etmesi ve ağzımı sulandırmasıydı. Yutkundum ve kolumdan sallanan ipi çekerek kopardım. Sonra da kollarımı hemencecik göğsümde kavuşturdum. Yanaklarım sıcacık oldu. Herkes buradayken banyo yapmam mı bekleniyordu? Bunu Romska kızları ve küçük aurakâhinleriyle yapmaya alışkındım ama bazıları benden yaşça küçük birçok meraklı erkek etrafımdayken banyo yapamazdım. Kim bilir beni bu yeni statüyle daha ne tür garip gelenekler bekliyordu.

Küçük bir çocuk son kova suyu da taşıdıktan sonra siyah saçlı, sıırım gibi bir kadın ellerini çırpıp odadaki erkekleri kovduğunda hissettiğim rahatlıkla gözlerim dolacaktı neredeyse. Küçük çocuk kapıdan telaşla çıkmaya, bir yandan da bana meraklı son bakışını atmaya çalışırken takıldı. Siyah saçlı kadın diğerlerine işaret etti ve herkes başıma üşüştü. Birkaç saniye içinde bileğimdeki siyah kurdele hariç üzerimdekiler çıkarılmış, çıplak kalmıştım ve herkesin meraklı bakışları altında tir tir titriyordum.

Çok genç. Çok zayıf. Çok pis. Hayal gücüm, onların düşüncelerine destek veriyordu ve auralarına bakılırsa düşünceleri hakkında fazla yanılmıyordum.

Sırım gibi olan kadın dudaklarını büzdü. “Benim adım Lenka. İmparator aurakâhininin baş hizmetçisiyim. Senden önce İzolda’ya hizmet ettim.” Kadının çenesi titredi ve birden göğsümde büyük bir keder hissettim. Belki de arkadaşlardı. Duygusal an geçiverdi. Lenka’nın bakışları sertleşti. Parmaklarımı birbirine kenetleyerek üzerimde hiç kıyafet olmaması beni rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Lenka bakışlarını karnıma çevirerek keskince, “Daha fazla yemek yemen gerek,” dedi.

Gözlerimi kırpıttım. *Benim* mi daha fazla yemem gerekiyordu? Hayatımda ondan daha zayıf bir kadın görmemiştim. Bir deri bir kemikti. Dişleri bile yanaklarının şeklini etkileyerek ağzına atlarinkine benzeyen bir hava katıyordu. “Evet, şey o konuda...” dedim ağzımdan çıkacak keskin cevapları kırmaya çaba göstererek. “Ben et yemiyorum.”

Hizmetçiler birbirlerine boş gözlerle baktılar.

“Affedersin?” dedi Lenka.

Çıplak ayaklarımdan birini diğerinin üzerine koydum. “Et yemiyorum, balık bile yemiyorum. Bu yüzden yemeğimi ona göre ayarlayabilirsiniz...”

“Biz senin oda hizmetçileriniz,” dedi Lenka bana yan gözle bakarak, “aşçıların değil.”

Sinirlenmesi, kırılmış gururu ve aldırmaazlığı birleşerek derimin üzerine sıcak iğneler gibi battı. Ona kendi zehriyle saldırmamak için bu duygulardan kurtulup kendimi korumam gerekiyordu. Burada düşman kazanmak istemiyordum. Dasha ve Kira’yı düşünmeliydim. Başarılı olmalıyım. Bileğimdeki siyah kurdeleyi çevirerek, “Şimdi banyo mu yapmam gerek?” diye

sordum. Etrafımdaki kadınlara baktım ama kimsenin elinde bornoz görünmüyordu.

Lenka'nın burun delikleri kocaman oldu. Sonra başıyla sertçe onayladı ve ellerini çıırttı. Bunun benim mi yoksa diğerk hizmetçilerin mi onu takip etmesi için bir işaret olduğundan emin olamadım ama birlikte Lenka'nın peşine takıldık.

Yatak odama girdiğimizde nefesim kesildi. Bir anda odanın girişindeki antrenin büyüklüğü ortadan kaybolmuştu. Yatak odasının içinde çizik içinde kalmış parkelerden ahşap duvarlara kadar her şey kahverenginin tonlarındaydı. Oraya geçici olarak konmuş bakır küvet ve sağ köşeye yerleştirilmiş kutu gibi duran garip yatağın dışında büyük oda boştu.

Kadınlar küvetin etrafında suyun sıcaklığına bakıp içine tuz ve yağlar koymakla meşgulken ben yeniden bornoz gibi bir şey bulmak için bakındım. Sanırım bornoz olmaması, Lenka'nın caniliğinin bir parçasıydı. Onunla yalnızca birkaç dakika geçirmiştim ve daha şimdiden benden hoşlanmamıştı. Bunu da aurasından gizlemek için herhangi bir zahmete girmiyordu. Hoşnutsuzluğu beni şaşırtmamalıydı, zira hoşgörölü Romska'ların bile arasında yalnızca tek bir çocuk, Tosya, benimle uzun süreli bir arkadaşlık kurma çabasında bulunmuştu. Ben birkaç ayda bir, yeteneklerim çok dikkat çeker ve onları tehlikeye sokarsam kervandan kervana geçen garip bir kızdım. Romska'lar zaten sürekli başında ödöl olan bir aurakâhinini aralarında barındırmadan bile yasalar yüzünden birçok dert çekiyorlardı. Birçoğu benimle aralarındaki mesafeyi korurdu ama Tosya farklıydı.

Onun kervanına katılabileceğim baharı her yıl ipe çekerdim. Benden üç yaş büyük ve iki kafa boyu daha uzundu. Aurası ise açık ve kolaydı. Bundan da öte, *rahatlatıcıydı*. Onunla geçirdiğim zaman hep kahkahalar ve maceralarla dolu olurdu. Birlikte olduğumuzda kendini belli eden garip yeteneklerim yatışırdı.

Belki o da bunu fark etmişti ve bu yüzden benim gibi bir kaçakla zaman geçirmeye dayanıyordu. Yetenekli bir şarkı yazarıydı, hatta bana okumayı o öğretmişti. En önemlisi de Tosya'nın bana bir ağabey gibi olmasıydı. Romska'ların bir zamanlar sahip olduğumu iddia ettiği erkek kardeşten bile gerçektir.

Küvetin arkasında bir havlu yığını buldum ve su girilmeyecek kadar sıcak olduğundan bir tanesini etrafıma sardım. Bunu yaptığım anda, dikkatim köşede duran garip yatağın üzerine kaydı.

Yatak bana tekerleksiz, üstü kapalı bir at arabasını anımsatıyordu. Hizmetçiler bir tepsinin üzerine gümüş tarakları dizip suyun içine kokulu otlar atarken merakım iyice arttı ve çaktırmadan yatağa doğru ilerleyip alçak taburenin üzerine çıkarak küçük kapıyı açtım. Döşegün etrafında dört duvar ve tepesinde de bir tavan vardı. Daracık alana bakınca bile göğsümün sıkıştığını hissettim. Burada nasıl uyuyacak, nefes alacaktım? Izolda'nın neden böyle bir yatağı vardı?

Kafamı içeri soktum ve boynumu çevirerek etrafa bakınmaya çalıştım. Döşegün üzerindeki tavanı görünce buz kesildim. Ahşap tavanda tırnaklarla yapılmış çizikler vardı. Siyah boyayı kazımış, yarıklar oluşturmuştu. Bazılarında kurumuş kan lekeleri bile vardı. Midem hissettiğim endişeyle kabardı. Ünlü imparatorluk aurakâhininin bile sırları, garip şekilde açığa vurduğu duyguları vardı.

"Gel buraya." Lenka bana doğru ellerini çırpı. "Dinlenmeye vaktin yok."

Sanki bir engereğin yuvasından kaçıyormuşum gibi kutunun dışına çıktım. "Bu yatakta yatmak zorunda mıyım?"

Lenka'nın ince dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Yakında yatmak isteyeceksin."

Odanın diğer tarafına yürüyüp küvetin yanına geldim ve ateş gibi suyun içine girdim. Kalp atışlarım düzensizdi. Lenka'ya,

ne demek istediğini sormaya bile cesaret edemedim. Karamsar uyarısı yeterli bir açıklama olmuştu.

Hizmetçiler beni lifle temizlediler. Kaldırarak kollarımı ve kulaklarımın arkasını lifledikten sonra saçımı da üç kere yıkadılar. Bu kadar pis miydim? Sudan ardıç ve başka baharatların kokuları yükseliyordu. Beni titizlikle yıkamalarına rağmen, banyo yine de aceleyle yapılmıştı. Tam su istenen sıcaklığa inmişken beni çıkarıp havluyla kurulamaya başladılar. Sonra korse getirildi ama korseyi yanıma bile yaklaştırmadım. Daha önce balina kemiğine dokunmuştum ve o canlının ölümünü hissetmek hiç hoş bir duygu değildi. Üzerime giydirilmek üzere bal renginde, yakaları beyaz iplikle işlenmiş ipek bir elbise getirildi. Bunun üzerinde de imparatorluk aurakâhinine özel, altın renkli bir cüppe giymem gerekiyordu ama kenarlarında kürk olduğu için onu da giymeyi reddettim. Lenka öfkeyle derin bir nefes alırken elmacıkkemikleri daha belirgin bir şekle girdi. Baharda kürksüz bir alternatifi olacağından emin olduğum cüppemi giymeye söz verdim.

Hizmetçiler sonra başıma takılacak süsü getirdiler. Yanlarında yüzümün kenarlarından sallanacak inciler vardı. Ancak Lenka'nın şanssızlığına, başıma değen yerde kürk olduğunu görünce onu da takmayı reddettim. Baş hizmetçi beni uyum göstermem için dakikalarca ikna etmeye çalıştı. Ama kararlıyım. İşkence odası gibi bir yatakta yatmak zorunda olabilirdim ama uyanık olduğum dakikaları da tenime ölüm hisleri değerek geçirmek zorunda değildim. En azından üzerimdeki elbiseyi acı çekmeden giyebiliyordum. Bazı ipekböcekleri kozalarından çıktıktan sonra canlı canlı kaynatılırdı. Neyse ki benim elbisemdeki ipeğe katkıda bulunan böceklerin güveye dönüp özgür kalmalarına izin verilmiş olmalıydı.

Lenka ellerini savurarak, “Seninle imparator uğraşsın!” dedi. “Yalnızca benim seni hazırlamak için elimden geleni yaptığımı bildirmeyi unutma.”

Bu kelimeleriyle birlikte içimi bir rahatsızlık kapladı. O anda bana beni bu kader için hazırlamaya çalışıp inatçılığım yüzünden başarısız olan başka bir kadını, Sestra Mirna’yı anımsatmıştı. *Ama bu farklıydı.* Bu daha basit bir meseleydi. İmparator Valko bir zorba olabilirdi ama eminim *kıyafetlerim*, imparatorluğunu nasıl yönettiğini veya ona verdiğim hizmeti etkilemeyecekti. “Yarın Ekselanslarına bu utanç verici kılığında parmağın olmadığını söyleyeceğime söz veriyorum,” diye ağzımdan kaçırdım. Lenka’nın siniri, en sonunda benim sinirim olmuştu.

Lenka ellerini çıkık kemikli kalçalarına dayadı. “Kendi odanda yalnız akşam yemeği ye diye mi seni hazırladığınızı sandın?”

Kaburga kemiklerim içe doğru çöküp ciğerlerimi ve kalbimi deliyor gibi hissettim. “İmparator’la bu akşam mı tanışacağım?” Sesim isterik bir şekilde tizleşti.

Bıkkın bir ifadeyle tavana bakan Lenka, “Ne kâhin ama,” dedi.

Bu lafa alınamayacak kadar büyük bir paniğin içindeydim. Ayrıca Lenka haklıydı. Herkesin telaşından, gerginliğinden ve işin acele yapılmasından bu hazırlığın rutin olmadığını tahmin edemez miydim? İmparator’la tanışmamı ertelemek konusunda, gözümün önünde bariz olan şeyleri göz ardı edecek kadar çaresiz mi hissediyordum?

Altı kadın önümde yarım daire oluşturarak durdular. Omuzlarım yorgunlukla –onların yorgunluğu ve kendi yorgunluğumla– düştü. Güçlerini beni temizleyip giydirmeye harcamışlardı. Vahşi bir aygırı dizginlemek bile onlar için daha kolay olmalıydı.

“Saçımı açık bırakacağım,” diye ilan ettim kalan şerefimi ve gücümü toparlamaya çalışarak. Keşke yeteneklerim, onlardan

ayrıldığımda bile auralarına tutunabilmeme izin verseydi. Bu akşam toparlayabildiğim her güce ihtiyacım olacaktı. Feya aşkına, neden manastırın kapılarını açmıştı ki? Neden Sestra Mirna'yı, Basil'i ve zayıf da olsalar kendi içgüdülerimi dinlememişti?

Lenka, "Saraylı hanımlar saçlarını toplar," diye karşılık verdi.

"Ben saraylı bir hanım değilim. Ben imparatorluk aurakâh-niyim. Ve baş süsü takamıyorsa saçımı süsüm olarak kullanacağım." Sesim bir kraliçe kadar gururlu çıkmıştı ama doğrusu, yalnızca görünüşüm yeterince çekici olmadığı için İmparator'un sinirini bozmaktan korkuyordum.

Lenka gözleriyle beni süzdü. Göğsüme birden sakinlik ve onay duyguları doldu. Lenka sırtını dikleştirdi. "Pekâlâ. Gençsin, dolayısıyla açık saç kabul edilebilir. Hatta bunun verdiği bakir görünüm İmparator'un hoşuna bile gidebilir."

Güzel iki hizmetçi birbirlerine anlamlı bir şekilde baktı; sanki İmparator Valko'yla ilgili bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardı. Karnımı bir sıcaklık selinin kapladığını hissettim ama bu sıcaklık iki hizmetçiye mi aitti yoksa benim bu akşam yemeğiyle ilgili kaygılarımı mı yansıtıyordu, emin olamadım.

Lenka el çırpıp. "Ateşe yaklaş, saçını kurutalım."

Diğer kızlar saçlarını parçalara ayırıp kızgın tuğlalara doğru tutarken Lenka beni bir daha azarlamadı. Saçlarım kuruyunca dulavratotu ve ısırganotu sürerek taradılar ve parlak dalgalı bir şekilde sırtıma doğru açık bıraktılar. Belki de Lenka başından beri beni imtihan ediyordu ve ben karşı koyana, yani Izolda'ya ait içimde bir kıvılcım olduğunu kanıtlayana dek beni ne kadar zorlayabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Umarım bu bana kelleme mal olmaz. Kutu şeklindeki yatağa baktım ve içimden gelen titremeye engel olmaya çalıştım. *Ya da aklıma.*

Odadan Lenka'nın arkasında çıkarken altın çerçeveli bir aynanın önünden geçtim. Odaya girdiğimden farklı bir canlı olmuştum. Baş hizmetçim haklıydı: saçım açık olduğu için saf ve lekelenmemiş bir havam vardı, neredeyse bir gelinin duvağı gibiydi. Ama içten içe bir katilin suçluluğunu hissediyordum. Lenka neler yaptığımı bir bilseydi... Derin bir nefes aldım. İçimdeki endişenin, bir gelinin düğün gününde hissettiği heyecan olmasını diledim ve önümdeki uzun koridor da beni Riaznin'in imparatoruna değil, bir damada götürüyor olsaydı diye düşündüm.

Belki, şanslıysam, İmparator Valko hakkındaki dedikodular söylendiği kadar kötü değildi. Belki erkek kardeşiyle paylaştığı bazı özellikleri vardı.

Elimi mideme bastırarak Anton'un, beni inandırdığı kadar cesur veya düşünceli olmadığını kendime hatırlattım. Bu, beni saraya hemen getirmek için oynanmış bir tiyatroydu, tıpkı görevlendirildiği gibi. Onun da İmparator'la birçok ortak özelliği olduğuna şüphe yoktu ve bunların hiçbiri beni rahatlatmayacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İmparator'un odasına beklediğim gibi yaklaşmadık. Lenka beni merdivenlerden iki kat aşağıya indirdi ve giriş katına vardık. O andan sonra artık beni yönlendirmesine gerek yoktu. Tek yapmam gereken, kehribar renkli lobiden bir akın halinde batıya doğru ilerleyen insanları takip etmektir. Yine de Lenka benimle geldi ve bunun için ona minnettar hissettim. Bu kadar fazla insanın arasında olup kalabalık duyguları hissetmeye hazır değildim. Ona yakın durmamdan rahatsız olmasına rağmen kolumu hizmetçimin koluna değdirerek yürümeye ve onun enerjisine yoğunlaşarak diğer her duyguyu göz ardı etmeye çalıştım. Mermer sütunlu koridordan ilerledik. Midemde büyük bir korku çukuru olduğumu hissediyordum. Kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki göğsümü yaralayacak diye korkuyordum. Başımı öne eğerek zemine gözlerimi diktim. İmparator'un beni fark etmemesini umuyordum.

Saçlarımı açık bırakmak aptalca bir fikirdi. Saçlarım açık olunca, üzerime düşen devasa görevle kıyaslanınca daha genç ve daha küçük hissetmiştim. Benim bir koruyucu olmam gerekiyordu. Kendime soyluların omzuna dokunmaya *izin vermeli* ve onlardan hissedebildiğim her şeyi hissederek potansiyel teh-

likeleri anlamaya çalışmalıydım; yani hizmetçimin önlüğünün iplerine tutunmuş duruyor olmamam gerekirdi. Lenka'dan bir adım uzaklaştım ve imparatorluk aurakâhini olmaya *çalıştım* ama bunu yapar yapmaz tüm vücudum titremeye başladı. *Her yerden* tehdit ve tehlike geldiğini hissediyordum.

Soyluların auraları, şehirde yaşayanlarınkinden farklıydı. Bunun nedeni, aristokratların ayrıcalıklı sosyal pozisyonları değil; birbirlerine hissettikleri düşmanlığı gizlemeye daha alışkın olmalarıydı. Sarayda geçirdikleri hayat, onları birer aldatma ustası yapmıştı. Yine de onlardan hissettiklerim, boğazımın düğümlenmesi ve tüm vücudumun titremeye başlaması için yeterli olmuştu. Boynumu ellerimle kavrayarak Lenka'ya yeniden sokuldum ve yanımdan geçen soylulardan kaçınmaya çalıştım. Onların aklındaki kötü düşüncelerin İmparator için hissedilmediğinden nasıl emin olabilirdim ki?

Soylular ise beni görmüyorlardı bile. İmparatorluğun aurakâhinine özel cüppem üzerimde olmayınca beni tanımamışlardı. Başlarını dik tutarak ilerleyip büyük salonun kapılarından geçmeye koyuldular.

Lenka beni omzuyla iterek dik durmam için düzeltti. "Kendine gel, çocuk! Eğitimi hatırla."

Ağlamak istiyordum. Hangi eğitim? Manastırdaki diğer aurakâhinleri çalışma salonunda oturup açlık, açgözlülük ve tutku arasındaki farklar üzerine kompozisyonlar yazarken ben Yuliya'ya notlar yazar ya da fazlasıyla mürekkep kullanarak, beyin uyuşturan XOX oyunları oynardım.

Titreyen çenemi kontrol altında tutmak için dudağımı ısırardım. Hayır, manastırı düşünmeyecektim. Manastırın yanmış kalıntılarını en son gördüğüm anı ya da ölümlerden çıkan ağır ve iğrenç kokuyu şimdi hatırlamayacaktım.

Bir anda mide bulantısıyla öne eğildim. Gözlerimi kapattığımda Yuliya'nın cansız yüzü, bacaklarındaki kesikler ve kan içinde kalmış çarşafı gözümün önüne geldi. Burnum sızlamaya başladı. Bu ağlamak üzere olduğumun göstergesiydi. Bunu yapmalıyım. Benim yüzümden ölenler için yeterince gözyaşı henüz dökmemiştim.

"Bunu yapmayı derhal bırak!" Lenka kolumu tutarak sarstı. Sesi, kulağıma bir tıslamadan daha yüksekmiş gibi gelmiyordu. Endişeden çok utanç, aurasını kapladı. Herkes için bir utanç kaynağı olmalıydım.

Hemen büyük salonun kapılarının arkasındaki gölgeye koştum. Burada soylulardan biraz daha uzaktım ancak kafamın içindeki sarsıcı anılardan kaçamıyordum. "Yolculuk beni yordu. Lütfen... Bunu bu akşam yapamam. Oraya giremem."

Lenka'nın atlarınkine benzeyen ağzı büzüldü ve Sestra Mirna'nın gibi etrafında çizgiler belirdi. "Sakin görevimden kaçayım demeye kalkma! Burası manastır değil. Hasta olduğunu söyleyip odanda saklanamazsın. İmparator'a *katılacaksın*, tıpkı ihtiyacı olduğu her an hazır bulunacağın gibi. Bu akşamki işin bittiğinde kutu yatağına gidebilirsin. Tasarımının *bir amacı var*."

Endişe, midemi taş a çevirdi ve burnumun altındaki ıslaklığı elimle sildim. "Pekâlâ o halde." Lenka haklıydı. Saklanamazdım. Dasha ve Kira'yı düşünmem gerekiyordu. "Kendimi toparlamama izin ver."

"Buna zaman yok." Lenka beni çekerek gölgelerden çıkardı. Loş ışıktaki suratı iskelet gibi duruyordu. "Oraya gir ve aklını başında tut!" Son kez itip beni büyük salona gönderdi ve orada terk etti.

Kalbim güm güm atıyordu. Dik durmakta zorlanıyordum. Birkaç derin ve uzun nefes aldım. Soyluların yılan gibi kıvrılan

auraları gitgide yaklaşıyordu. Onlarla yarışan, alevler içindeki manastırın görüntüsü de beni rahat bırakmıyordu.

Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey.

Çocukluk evim. Hayır, bu çok canlı bir anı değildi.

Annemin saçının kokusu. Biberiye ve... Hatırlamıyordum.

Beni düşün. Anton'un o öğleden sonraki sözlerini hatırlayarak gözlerimi kırpıttım. "Beni düşün," demişti meydandaki köylülerin arasında neredeyse kendimi kaybetmek üzere olduğumda. Anton, benim kendi başıma yapamadığımı başarmış, dikkatimi dağıtmıştı. Bundan da öte, beni kendime getirmişti.

Gözlerimi büyük salonun görkemli bir kubbe şeklinde olan tavanına çevirdim. *Anton'u düşün.*

Tavan, mavi kızılgerdan yumurtası rengine boyanmış ve altın, çiviototu ile kırmızı parıltılarla süslenmişti. Bu renkler işleme gibi birbirinin arasından geçiyordu. Orada olmayan bir şeyi gördüm: Torchev'in kış ışıkları arasında parlayan, Prens'in açık kahverengi gözleri.

Prens'in görüntüsüne yoğunlaştıkça soyluların auraları, bir orkestra şefi, orkestrayı yavaşça susturuyormuş gibi yumuşamaya başladı. Şaşkın bir halde nefes aldım. *Bu işe yarıyordu.*

Bakışlarımı tavanda tutarak parmaklarımı şamdanlardan vuran ışıklarla parlayan köşelerde gezdirmek istedim. Anton'un dokunuşunu, sakinleştiren elini belime koyduğu yerden yayılan sıcak hisleri hatırladım.

Nefesimi vererek bakışlarımı aşağı indirdim ve büyük salonda yürümeye devam ettim. Salon boyunca uzanan iki büyük masa vardı. Üzerlerine gece mavisi bir örtü serilmişti ve örtünün üstüne çam dalları ile parıldayan mumlar süs olarak konmuştu.

Anton'un yüzünü, troykada dizginleri çekerken ona baktığımda olduğu gibi yandan hayal ettim. Başını, yolculuğumuzda kar kaplı dağların ardında batan güneşi hayranlıkla izlerken ya

da donmuş salkımsöğüt dallarının arasından sızan ışıklara bakarken olduğu gibi arkaya eğilmiş haliyle aklımda canlandırdım.

Üç adım daha attım. Porselen tabaklar, kristal kadehler ve altın çatal ile bıçak dizili masalar ile arkası yüksek kadife sandalyeler oturmaları için soyluları davet ediyordu. Bir yaylı çalgılar dörtlüsünün melodileri de büyüye büyü katıyordu. Soylular kendilerine ayrılmış sandalyelere neredeyse dans ederek gidiyor gibilerdi. Hanımların başlarında mücevherli süsler ve taşlar, adamların ise parlatılmış ayakkabıları ile altın düğmeli kaftanları vardı.

Anton'un saraya vardığımız anda beyaz attan nasıl indiğini ve arkasına döndüğünde pelerinin nasıl dalgalandığını hatırladım. Beni bu aslan ininde yalnız bırakmıştı.

Prens'in üzerimdeki büyüü bir anda bozuldu. Onun yerine sinsice sızan soyluların auraları beraberlerinde baş dönmesini geri getirdi. Ziyafetin ilk yemeklerine bakarken hissettikleri açgözlülük içimi kapladı. Kara tutkuları da katıldı. İnsanın içini karartan nefretleri, gülümseme zorunluluğuna ağır bastı. Soylu bir kadının, eldivenli eliyle tuttuğu adamdan başka bir adama attığı kaçamak bakışı yakaladım. Kadının arkasında iki adam fısıldayarak konuşuyordu. İçlerinden biri elinin üzerindeki tütün tozunu içine çekerken gözlerini kıpmışlardı. En yakındaki masada gri saçlı bir kadın, karşısındaki sandalyede oturan ve süt gibi teni olan kadına bakarken parmaklarını kendi yaşlanmış boynunun üzerinde gezdiriyordu.

Salon yana yatmaya başladı. Bayılacakmışım gibi hissediyordum. Anton'u dayanağım olarak kullanmaya çalışmaktan aldığım sonuç işte buydu. Bacaklarım titrerken etrafıma bakındım. Oturmam gerekiyordu ama nereye oturacağımı bilmiyordum.

Çalgı topluluğu çalmayı bıraktı. O zamana kadar sandalyelerinde oturmakta olan soylular ayağa kalktı. Hanımlar yel-

pazelerini indirdiler ve sakallı adamlar, salonun başında yüksek bir platformda duran üçüncü bir masanın arkasındaki kapıya döndüler. Özel üniformalı iki hizmetçi aynı anda yüksek platforma yöneldi ve fildişinden kapı kollarına uzandılar. İçgüdüsel olarak uzun boylu soylu bir adamın arkasına geçip annesinin en sevdiği çay fincanını kırmış yaramaz bir çocuk gibi saklandım.

Sessizlik dayanılmayacak kadar uzamaya başladı. Nefesimi tutmaktan başımın dönmeye başladığını hissettim. Sesi gelmeye başlayan ayak sesleri –İmparator’un muydu?– ve bir veya iki kişinin daha gürültüsü tepedeki kubbeden yankılandı. İçimde yeni bir his hatta bir zalimlik kıvılcımı bile aradım ama hiçbir his bulamadım. Hatta birkaç saniye önce neden endişeden bayılmak üzere olduğumu bile aklım almadı.

İçimde tuttuğum tüm nefesi solmakta olan bir çiçeğin zara-fetiyle verdim ve eteğimin kenarından çıkan terliklerimin ucuna baktım. Ayaklarımın ucunu birleştirdim çünkü bu bile biraz olsun uyarıcı bir histi. Zemindeki parkeler de tavandaki desenle aynı kesilmişti. Bu desen neden beni Anton’un düşünceleriyle büyülemişti ki?

Gözkapaklarım ağırlaştı. Ensemde bir noktanın kaşındığını hissettim. Ne zaman oturabilecektim? Artık yorgunluktan bitap düşme noktasını da geçmiştim. Neyin bu kadar zaman aldığını görmemi engelleyen adamın yanından olanlara baktım.

İmparator Valko’yu ilk defa görüyordum.

Gençti. Genç olacağını biliyordum ama yaş olarak bana bu kadar yakın olacağını tahmin etmemiştim. İmparator, Anton’dan büyüktü ancak iki yaş küçükmüş gibi duruyordu. Bu durumun ilişkilerine nasıl bir etkisi olduğunu merak ettim. İmparator’un genç görünüşü yüzünden duyduğum şaşkınlık geçince kendime yüzünü inceleme konusunda izin verdim.

Soğuk ve gri gözleri vardı. Kaşları o kadar düz bir çizgi halindeydi ki cetvelle bile çizilmiş olabilirdi. Öne çıkan, geniş bir ağzı vardı ve kaşlarının paraleli gibi duruyordu. Biraz küçük olsa da güzel bir burnu vardı. Hatta suratı, alnından çenesine kadar sıkıştırılmış gibi duruyordu. Yine de bir şekilde bu onun lehine işliyor, onu daha çekici, kedi görünümlü yapıyor, odadaki –hatta imparatorluktaki– diğer herkesten farklı görünmesini sağlıyordu. Bu da soyluların iddia ettiği gibi, bu ailenin kanlarının tanrılar tarafından kutsandığını kanıtlıyor gibiydi.

İmparator platformdaki diğer insanlarla konuşurken ayakta durdu. Bu insanların, danışmanları olduğunu tahmin etmiştim. Üniformasından da anlaşıldığı üzere içlerinden biri bir generaldi. Romska'ların, altın apoletlerden kırmızı ponpon ve türlerine kadar generallerin süslü kıyafetleriyle ilgili söyledikleri alaycı bir şarkıları vardı. İmparator başıyla onayladı ve alçak sesle ona bir şeyler söyledi ama adamın suratına bakmaya bile tenezzül etmedi. Hükümdarı tarafından kale alınmak bile adamın göğsünün kabarmasını sağlamıştı. General ona cevap verirken İmparator umursamadan elini kaldırarak onu susturdu. Bir anda generalin ağzı kapandı ve reverans yaparak İmparator'dan uzaklaştı.

General ve diğer danışmanlar bir şeyler daha konuşmak için diğer yöne döndüklerinde İmparator'un burun delikleri açılıp kapandı ve can sıkıntısıyla esnedi. Bir kere bile bakışlarını onu bekleyen kalabalığa çevirmedi. Danışmanlar fısıldayarak konuşmaya devam ederken İmparator süslü sandalyesinin arkasında tırnağını temizliyordu. Canının sıkıldığını fark ettim. Onu aslında az önce hissetmiştim. Bir anda hissettiğim sıkıntı ona aitti.

Derin bir nefes aldım. Odanın diğer ucundan onun aurasına odaklanabilmek, İmparator'u görmeden diğer pek çok aura arasından onun aurasını bulabilmiş olmam bana büyük bir tatmin hissi yaşattı. Belki de aklımı kaybetmiyordum.

Daha rahat hissetmeye başlayınca bakışlarımın başka yöne kayması için kendime müsaade ettim. Platformda danışmanların yanı sıra başka bir adam daha duruyordu. *Anton*. Onun beni izlediğini gördüğümde avuçlarımdan ve ayaklarımdan bir anda enerji boşaldığını hissettim.

Saçları arkaya doğru muntazam bir biçimde taranmıştı ve yolculuğumuzdaki rüzgârın darmadağın ettiği görüntü ortadan kaybolmuştu. Üzerinde yeşil ipekten bir kaftan vardı. Dizlerine değdiği noktada modern işlemeler vardı ve kaftanın beline, çizmeleriyle uyuşan kahverengi deri bir kemer takmıştı. Çatık kaşlarını ve birbirine bastırdığı dudaklarını fark ettim. Hoşnutsuz olduğunu anlamak için aurasını analiz etmeme gerek yoktu. Gözleri saçıma, sonra da elbiseme kayınca çıplakmışım gibi hissettim. Lenka ve hizmetçiler bedenimi incelediği zamankinden de kötü hissettirmişti. Belki de kenarları kürklü cüppeyi ve saç süsünü takmalıydım. Belli ki onlar olmadan, insanları gücendiriyordum. Ve *onlar* olsaydı, arkasında saklanacağım birkaç kat kıyafetim de olurdu.

Gözlerimi Prens'ten uzaklaştırarak çenemi kaldırdım ve büyük ihtimalle salondaki en sıkıcı obje olan duvar şamdanına büyük bir ilgiyle bakmaya başladım. Bu kadar ilgiye bakılırsa, şamdanın elmaslarla süslendiği düşünülürdü.

Sonunda İmparator ve danışmanları zamansız sohbetlerinin sona erdiğine karar verdiler. Valko yerine oturdu, ardından soylular da aynısını yaptılar. Bir anda salondan sandalye sesleri ve tafta hışırtıları yükseldi.

Kalp atışlarım hızlandı. Elbisemin eteklerini kavradım. Tek başıma ayakta durarak dikkati üzerime çekmek istemiyordum ama her sandalye doluymuş gibi duruyordu. İmparator'un masasının ucundaki son sandalye dışında her sandalye doluydu. Bu sandalye imparatorluk aurakâhinine mi ayrılmıştı?

Öyle olmalıydı. İmparator'u korumak için ideal bir yer olurdu.

O yöne doğru üç adım attıktan sonra Anton başını hayır anlamında salladı. Bu hareket belli belirsizdi ama kesinlikle *hayır* demekti. Durdum. Anton'un yüzündeki ifade, neredeyse yüzyılın en büyük potunu kırmak üzere olduğumu söylüyordu.

İmparator Valko durumdan habersizdi. Bir yudum şarap içti ve boş boş kristal kadehinin ayağındaki çizgilere baktı. Halen yerimi bulmaya vaktim vardı.

Odayı gözlerimle taradım. İnsanlar inciler, tüyler ve soğuk pastel renklerle kaplı bir yığın gibi duruyordu. Ne yaparsam yapayım boş bir sandalye bulamadım.

Anton'un gözleri biraz büyüdü ve başıyla solumu işaret etti. Kaşlarımı çattım. Başıyla bir kez daha işaret etti. Odanın o tarafına baktım. Görünürde halen boş bir sandalye yoktu. Anton çatalını aldı ve peçetesiyle çatalını silerken ucuyla solumu işaret etti. Omzumu silktim. Çatalıyla belirgin bir şekilde işaret etti.

Dudaklarımla, *Nerede?* dedim.

Orada! O da ses çıkarmadan dudaklarını oynatmıştı.

İki sandalye öteden, İmparator'un gözleri kardeşinin üzerine döndü. Sonra majestelerinin gözleri beni buldu. Yedi tanrıya birden lanet okurken yarım yamalak bir reverans yaptım ve başımı önüme eğerek sola doğru yürümeye başladım. Yürürken orada bir anda boş bir sandalye bitivermesini umuyordum.

Cüsseli bir kadın kıpırdanıp önündeki tabağa eğilince büyümlü sandalye sonunda göründü. Hemencecik sandalyeye oturup birkaç uzun saniyeyi peçetemi kucağıma sererek geçirdim. Bu sırada ateş gibi yanan yanaklarımın utanç belirtisi değil de sağlıklı bir suratın pembeliği gibi görüldüğünü umuyordum. Sonunda başımı kaldırarak platforma baktım.

İmparator Valko halen beni izliyordu.

Anton ise ekmeğine tereyağı sürme sanatına dalmıştı. İmparator'un bakışları bir bana, bir Anton'a kaydı ama Prens bakışlarını bir daha üzerime çevirmedi.

Valko sağındaki danışmanına fısıldadı. Adamın gözleri kalabalığın üzerinde gezmeye başladı ve üzerime gelince durdu. Başıyla onayladıktan sonra *kendi sağında* oturan Anton'a fısıldadı. Bu, benim hedef olduğum sinir bozucu bir çocuk oyunu gibi hissettiriyordu. Anton bıçağını bırakıp bir şeyler söyledi, yine de bana bakmadı. Danışman, mesajı Valko'ya iletti, o da bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. Valko'nun bakışları yeniden üzerime döndü ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Ne olduğunu anlamak basitti: İmparator, benim onun aurakâhini olduğumu doğrulamıştı.

Gözünü kırpmadan ve hiçbir şeyden korkmayan bir adamın gözleriyle bana baktı. Bunun karşılığında bense sürekli gözümü kırıp içine düzinelerce kirpik girmiş gibi hissediyordum. Yalnızca onu görüyor olmama rağmen, onun dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım. Yüzümdeki yanma hissi inat ederek yanaklarımdan bir türlü ayrılmıyordu.

Bir hizmetçi bana bir kâse kremalı pancar çorbası getirdi. Bu dikkat dağıtıcı durum için minnettar kalarak hemen kaşığımı elime aldım. Ama gözlerimi mor çorbaya dikmeme rağmen Valko'nun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Aurası meraklı ve biraz sinir olmuş bir biçimde etrafımda dönüyordu ama hepsinden de öte, artık onu sıkıntıdan kurtaracak bir şeyler bulmuştu. Onun adına ne mutlu! *Bense* kendi duygularımın karmaşası içinde bırakılmış ve daha da kötüsü, başka bir kişinin enerjisini kullanarak kendi duygularımdan kurtulamadığım o nadir anlardan birini yaşıyordum.

Sandalyemde iyice küçüldüm ve yanımda oturan soylu kadının dirseğinin bana değmesinden kaçınmaya çalıştım. Çorbamı

soğutmaya bile çalışmadan lokmaları yuttum ve Anton'un bana bakmasını, Valko'nun da bakmayı bırakmasını bekledim. Kâsem boşaldığında kaşığımı bıraktım ve ellerimi ovuşturmamak için mücadele verirken masanın altında birleştirdim.

Valko iki parmağını havaya kaldırdı ve yanına gelen hizmetçiye bir şeyle fısıldadı. Hizmetçi, İmparator'un masasında duran gümüş tabaktaki eti aldı ve platformdan inerek önce birinci masanın, sonra da ikinci masanın etrafından dönerek bana doğru ilerlemeye başladı.

Midem kasıldı. Ağzım sımsıkı kapanarak kilitlendi. En sonunda yanaklarımdaki yanma da geçti. Hasta edici bir iğnelenme hissiyle kanım çekildi. Parmağını hafifçe oynatan İmparator, tüm akşam yapmaktan kaçınmaya çalıştığım şeyin olmasını sağlamıştı, yani üzerime tüm dikkati çekmişti ve bunu da en kötü şekilde yapmıştı. Buradan çıkacak sonuç, onun memnun etmeyecekti. Çünkü ben o eti yemeyecektim.

Hizmetçi önümde durdu ve ayaklarını birleştirdi. Masanın altına emekleyip yeri yarmak ve donmuş dünyada bir delik açarak Romska kamplarını bulana dek arkama bakmamak istiyordum. Tosya'yla birlikte ormanda saklanabilirdim. Tosya benim hep güvende hissetmemi sağlamıştı. "Majesteleri, Riaznin İmparatoru ve Büyük Dükü sizi selamlıyor, imparatorluk aurakâhini," dedi hizmetçi.

Unvanım açıklanınca salonda ilgi uyandı. Gizlenmiş bir kuş sürüsü gibi tüm soylulardan fısıltılar yükselmeye başladı. Ama bir o kadar çabuk susarak ne yapacağımı büyük bir ilgiyle beklemeye başladılar. Bilincimi, dikkat dağıtan birçok enerji kaplamaya başladı ama ben bunu pek umursamadım. Kendimi ete bakmaya zorladım. İçgüdüsel olarak burnum kırıştı. Tabaktaki kuğu rostosuydu. Kuğunun kafası bile yerindeydi. Gagası açıktı

ve haşlanmış incirlerle doldurulmuştu. Kuşun gözleri kapatılmıştı. Ağlıyor gibi görünüyordu.

Saygı çerçevesinde bu ikramı reddetmek için ne diyeceğim konusunda zorlanırken dudaklarımı araladım. Ağzımdan tek çıkan küçük bir ciyaklama oldu. En yakınımdaya duran mum titredi ve bir damla erimiş balmumu akıttı. Konukların merakı iyice artıyordu. Valko'nun bakışları bir an olsun başka yöne dönmedi. Salondaki sesler kesilmişti. Porselene çarpan bir bıçak sesi bile sessizliği bozmuyordu.

Hizmetçinin alındaki ter parladı. Endişeli bir şekilde omzunun üzerinden dönerek İmparator'a baktı. Yanımda oturan iriyarı kadın mendilini ağzına götürdü ve fısıldayarak, "Ayağa kalk, eti al ve reverans yap, çocuk," dedi.

Yutkundum. Dilim sanki bir parça kâğıtmış gibi hissediyordum. "Teşekkürler," dedim hizmetçiye. Yanımdaki kadının lafını görmezden geldim. "Ama..."

Hizmetçi itirazımı yarıda keserek bana bir dilim et kesti. Ellerim buz kesti. Belki de yanımda oturan kadının dediğini yaparsam herkes yemeğine geri döner ve eti yiyor muyum diye bakmayazdı.

Yavaşça ayağa kalktım ve reverans yaptım. Açık saçlarım omzumun önüne düştü. Bunun, İmparator'u tatmin etmeye yeteceğini düşünmem ne kadar aptalcaydı.

İmparator bana ufak bir selam verdi ama ağzı bir çizgi halinde kaldı.

Sandalyeme oturdum ve soyluların özel konuşmalarına dönmesini, Valko'nun da yeniden canının sıkılmasını umdum.

Havayı birçok farklı duygu kaplıyordu. Öfke, kıskançlık ve merak, etrafımı bir korsenin ipleri gibi sarmış, nefesimi ke-siyordu. Anton'a yalvararak baktım. Acıyan bakışları üzerimdeydi ama onun da elleri masanın üzerinde yumruk halinde

duruyordu. Herkesin arasından onun aurasını bulmaya ve bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için ondan bir şey anlamaya çalıştım. Ağabeyine bir şeyler fısıldayarak bu eti yemenin bana ne yapacağını açıklayamaz mıydı?

Bunu yapmamıştı. Elleri daha da sıkı bir yumruk olurken bana başıyla bir onay verdi. Bu daha çok bir emir gibiydi.

Hayal kırıklığı tüm vücudumu kaplarken omuzlarım aşağı düştü. O benim müttefikim değildi. Bunu aklıma artık kalıcı olarak yazmam gerekiyordu. Bir çocuk masalındaki şaşkın prenses gibi beni kurtarması için ondan medet umamazdım.

Altın çatalımı bir parça ete batırdım. Elim titriyordu. Ağzımı açtım ve kuğu eti dilime değdi. Kalbimin üzerinde bir acı patlaması oldu. Başım dönmeye başladı. Duygularım kaos içindeydi. İçimi dünyayı ters döndürebilecek bir keder ve öfke kapladı. Ve tüm bu duygulara rağmen kaslarımı iyice kasarak eti çiğnemek, sonra da yutup ölümün sefaletiyle bir olmak için kendimi zorladım.

Tatmin olan soylular önlerine döndüler ve sohbetlerine devam ettiler.

Valko sıırıttı. Gözyaşıyla ıslanan gözlerim yüzünden onu bulanık görüyordum.

Valko benden sıkılana dek gözyaşlarımın dökülmesine izin vermedim. En sonunda onun bir kahkahayla başını geriye atmasını sağlayan, yanında oturan generale döndü. Kaşlarım çatıldı. İmparator benimle dalga mı geçiyordu?

Gece ilerledikçe keyifli hali de iyice kendini göstermeye başladı. Ben dayanılmaz acılar veren son parça eti yuttuktan uzun süre sonra bile İmparator'un keyfi yerindeydi. Daha önce kimsenin bir ruh halinden başka birine bu kadar hızlı geçiş yaptığını görmemiştim. Yeni yemekler geldi, daha fazla içki içildi, soytarılar planlı bir şekilde dengelerini kaybedip birbir-

lerine çarparak yere düşünce İmparator'un kahkahaları daha da gürültülü çıkmaya başladı. Alnında ve boynundaki damarlar belli oluyordu.

Bu kadar neşeli olmasında akla yatmayan bir şeyler vardı. Sürekli gözyaşlarımı silmeye devam ederken onun daha en başta çok rahat algılayabildiğim aurasının şimdi bir o kadar uzak ve anlaşılmaz olmasına hem şaşırılmış hem de sinirlenmiştim. Neşesinin sebebini anlayamıyordum. Annesi daha yeni ölmüş ve gömülmüştü. Neden hissettiğim en yoğun duygu ümitsizlikken, o bunu hissettiğini göstermiyordu? Tüm bu can yanması bana ait olabilir miydi?

Kuşu eti, damarlarımda zehir gibi akıyor ve yasımı daha yoğun yaşamama sebep oluyordu. Bir manastır dolusu aurakâhininin benim kilitlediğim kapılar ardında yanarak öldüğünü biliyorken İmparator gibi nasıl gülebilirdim? Valko zorla gülümseyorsa, benim de gülümseyebileceğimi mi sanmıştım?

Sonra birden bir şeyin farkına vardım. Belki de İmparator'un hissettiği duygu neşe değildi. Belki bu yalnızca bir maskeydi. Kendi yasını bu şekilde maskeliyordu. Belki de bu aldatmacayı beni görünce hissettiği şaşkınlığı gizlemek için kullanıyordu. Küçük bir kız şimdi imparatorluğun aurakâhiniydi. Bu görev, pencerelerin dışında hazırolda duran pek çok rütbeli askerin görevinden daha önemliydi.

Hafif bir rahatlamaya kapıldım. Biraz olsun gücüm varmış gibi hissettim. Buna tutundum. Valko'ya ya da Anton'a bir daha bakmadım. Ve İmparator bu gecelik odasına çekildikten sonra benimle tanışmak isteyen bir soylunun çağırması üzerine salonun diğer tarafına doğru yürürken Prens yolumu kesti ve sonunda varlığımın farkına vardığını gösterdi. Acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Benim tek düşündüğüm ise beni sara-

yın önünde nasıl birden bıraktığı ve İmparator'un eti önüme getirildiğinde araya girmeyişiydi.

“Sonya...” diye söze başladı Anton. Ne demesi gerektiğinden emin değildi.

Abartılı bir şekilde şaşırmış gibi yaparak onu yeni fark etmişim gibi davrandım. “Ah, kusura bakmayın, Majesteleri! Sizin burada olduğunuzu ya da halen yaşamakta olduğunuzu bilmiyordum!”

Gözlerini gücenerek kıstı, sonra da sesli bir şekilde içini çekti. “Anlaman gerekiyor ki...”

Sözünü keserek onun etrafından yürüdüm ve yoluma devam ettim. Tanışıklığımızın halk içinde belli olmamasını gerektirecek kadar aşağı seviyeden olduğuma dair sıralayacağı mazeretleri dinlemek istemiyordum.

Büyük salondan çıktım ve bir daha arkama bakmadım.

ONUNCU BÖLÜM

O gece hizmetçilerim çıktıktan sonra bana ait antre ile yatak odasının eşiğinde durarak nerede uyumam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Kutu yatak, beni yutmayı bekleyen karanlık bir yaratık gibi bana bakıyordu. Kanepelerden birinde de yatabilirdim. Ama sonra antredeki süsler de kutu yatak kadar boğucu görünmeye başladı. Bir süre sonra battaniyemi ve yastıklarımı alıp pencerenin hemen altına serdim. Belki kış bulutları yumuşar ve bana saklı yıldızları görmem için izin verirlerdi.

Seyahat bohçamdan Yuliya'nın küçük Feya heykelciğini çıkarıp pencere pervazına koydum ve dua ettim. İnandığımdan değil ama bunun arkadaşımı mutlu edeceğini biliyordum. Kuğunun ölüsü halen vücudumda acı yankılanmalarına neden oluyordu. Buna da şükretmeliyim, diye düşündüm. Bu acı, beni soyluların auralarından, Anton'u düşünmekten ya da İmparator'a yoğunlaşmaktan çok daha fazla korumuştı. Bu yüzden manastırdaki aurakâhinleri duygularını boşaltabilmek için acılı yöntemler tercih ediyorlardı ve bu yüzden Izolda'nın kutu yatağının tavanı tırnak izleriyle doluydu. Hiçbir şey fiziksel acı kadar işe yaramıyordu.

Koluma bağladığım siyah kurdelenin uçlarını düzelttim. Yuliya'nın cenaze töreni yarın yapılacaktı. Onun ve diğer herkesinki. Orada olamayacaktım. Kalbim kederli bir ritimde atıyordu.

Ahşap Feya heykelciğinin altındaki kan lekesine baktım. Şimdiye kadar buna dokunmamaya özen göstermiştim. Ama artık davetine karşı koymayacaktım. Dua ettiğim için dizüstü çökmüş duruyordum. Parmaklarımı, arkadaşımın kurumuş kanının üzerine kapadım.

Kör edici bir acı içimi delerek geçti. Bağurdım ve yatak odamın zeminindeki serin ahşapların üzerine kapandım. Çaresizce nefes almaya çalışarak, acı verici hisler vücudumdan geçerken ahşap parkelerdeki siyah izlere baktım. Kendime gelince doğruldum, dişlerimi kenetledim ve bir kez daha heykelciğe dokundum.

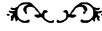
Titriyor ve sarsılıyordum ama heykelciği elimde daha uzun tutmaya kendimi zorladım. Yuliya'nın hissettiği acı, huzura dönmeye başlayınca heykelciği elimden bıraktım. Üçüncü kez elimi üzerine kapadığımda ter damlaları kaşlarımı ıslattı.

Bunu defalarca tekrarlayarak kendime arkadaşımın ölümünün yalnızca en karanlık parçalarını hissetmeye izin verdim. Onun kanına defalarca dokunursam belki de manastırda can verirken her aurakâhini ve sestranın çektiği acıların bir parçasını hissetmiş olurdum.

Yıldız ışığını hiç göremedim. Birkaç saat sonra yana dönmüş uzanıyordum. Nefes alıp verişim belli belirsizdi ve kalp atışlarım yavaşlamıştı. Kollarım, Yuliya kan kaybı yaşarken olduğu gibi titriyordu. Bir kez daha dokunmak için Feya heykelciğine uzandığımda gözlerimde yaşlar birikti. Uzanamayacağım kadar uzakta yan yatmış duruyordu. İyice uzandım. Parmaklarım titriyordu, ona neredeyse dokunmak üzereydim. Ama birden gözlerim karardı. Heykelin köşesini bir an yakaladım, sonra

kolum yere düştü, tanrıça uzağa yuvarlandı ve gözlerim de tamamen kapandı.

Rüyamda Yuliya'yı ya da yanan manastırı değil, İmparator'u koruyamadığımı gördüm. Muhafızlar beni idam tahtasına götürürken Kira sarayın verandasında duruyordu. İmparatorluk aurakâhininin kıyafetleri ona giydirilmişti ama üzerinde çok büyük duruyordu. Bir balta kellemi vurduğunda dünyada son gördüğüm şey, Anton'un alacakaranlık mavisini peleriniydi. Bana arkasını dönüp ilerlerken arkasından dalgalanıyordu.

Kapıma birinin nazikçe vurması beni uyandırdı. Gri sabah ışığında bulutlar yumuşak duruyordu ama kalınlıkları, kar habercisiydi. Sanki bu, rüyamdan kalan endişe duygularını geçirecekmiş gibi kafamı ovuşturdum.

Yeniden kapıma vuruldu. Dirseklerimin üstünde doğruldum. "Girin."

Kapı aralandı. Birden kapının eşiğinde kalp şeklinde suratı olan, benden bir ya da iki yaş büyük bir kız belirdi. "Size kahvaltınızı getirdim, imparatorluk aurakâhini."

Doğrularak oturdum. Geceleyin kıvranmaktan geceliğim kırıış kırıış olmuştu. "Adım Sonya." Bana herkesin unvanımla hitap etmesi âdetine bir türlü alışamıyordum. Kız önümde reverans yaptı. Onu incelemeye koyuldum. Gözlerinin kenarları aşağı kıvrıktı ama sebebi yorgunluk değil, bir çeşit kibarlıktı. Kızdan hemen hoşlandım.

Kapıyı daha da açtı ve bükük dudakları, çekingen bir gülümseme halini aldı ama onu daha iyi anlıyordum. İçimi canlılık kapladı. Yerde yatarak geçirdiğim gece yüzünden sırtıma giren krampla birlikte kederim de geçti. Bu kız *yaşamla* yanıp

rutuşuyordu. Sanki Abdara Çölü'nü baştan aşağı yürümüşçesine bu canlılığı su gibi içtim.

Kız odaya girerek, “Benim adım Pia,” dedi. “Yemeklerinden sorumlu hizmetçim,” diye ekledi ve gözlerini devirdi. “Ama eminim sen bunu çoktan biliyordun.”

Küçük bir kahkaha attım. Engel olamamıştım. İçindeki mutluluk bana da sıçramıştı. “Ben sadece senin auranı hissedebiliyorum, görevini değil.”

Pia da kıkırdayarak karşılık verdi. “Üniformamdan anlar-sın demek istemiştım.” Soylulara has yetiştirilmiş birine –yani daha önce *hizmet edilmiş* birine– kanıt olabilecek üniformasını işaret etti. Ama benim gözlerimde, Pia'nın üniformasını, kişisel hizmetçileriminkinden ayıran tek şey, altındaki eteğin koyu gri yerine mavi olması ve saçlarındaki fuların da farklı bir şekilde bağlanmış olmasıydı.

“Korkarım saray yaşamıyla ilgili pek bir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hele hangi hizmetçinin ne yaptığından ya da hangi rengi giydiğinden hiç haberim yok. Dün akşam Lenka, ondan yemeğimle ilgili özel bir şey istediğimde neredeyse kafamı koparacaktı.”

“Şey, bu konuda ben sana yardımcı olabilirim.” Pia topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. “Ayrıca Lenka'yı boş ver. O hep aksi ve huysuzdur. Onu güldürmeye çalışmaktan uzun süre önce vazgeçtim.” Başındaki fuları saçlarında tutan gevşemiş bir tokayı eliyle iterek sıkıştırdı.

Pia'nın yaptığı her şeyi büyük bir heyecanla izledim. Onunla ilgili bir şeyler, bana Yuliya'yı hatırlatıyordu ama ne olduğunu bulamıyordum. Belki de yalnızca sarayda bir arkadaşına sahip olma isteği idi. Bir arkadaş manastırda yeterli olmuştu. Bir arkadaş Romska'larla geçirdiğim zamanda da yeterli olmuştu.

Pia, onun üzerinden çekmediğim bakışlarımın farkına vararak önlüğünü düzeltti. “Oturma odanda çay ve tatlı poğaça var.” Başını omzuna doğru sallayarak beni biraz acele ettirmeye çalıştı. “Lenka on beş dakika içinde gelir.”

Ayağa kalktım ve üzerime örttüğüm düğüm olmuş battaniyeden kurtulmaya çalıştım.

“Gerçekten tüm gece burada mı uyudun?” Kaşlarını kaldırdı.

Kutu yatağa bakarak kaşlarımı çattıktan sonra ona karanlık bir bakış attım. “Sen de öyle yapmaz mıydın?”

Burnundan nefes vererek güldü, sonra da gelip battaniyem ile yastıklarımı topladı. “Eh, en azından kanıtları saklayalım. Lenka o yatakta yatmanın büyük bir onur olduğunu düşünüyor.” Elindekileri yatağın küçük kapısından içeri tıktırdı. “İntikam olsun diye seni bugün korse giymeye zorlamasını istemeyiz.”

“O olayı biliyor musun?” Bir semaverde çay ve bahsettiği tatlı poğaçanın incilerle süslenmiş cilalı bir tepside durduğu oturma odasına onun peşinden girdim.

“Burada dedikodular çabuk yayılır. Kendini korsenin içine sıkıştırıp kıvrımlarını ortaya çıkarmadan İmparator’un önüne çıkmaya cesaret eden yeni bir aurakâhini her gün gelmiyor.” Kıkırdadı. “Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum.”

Yanaklarıma renk geldiğini hissediyordum. Pia’nın bana karşı bu açık tavrı için ona minnettardım ama benim tuhaf davranışlarımın saraydaki herkesin hoşunda gittiğinden pek emin değildim. Kanepeye oturdum ve Pia çayımı koyarken poğaçamın kenarından ısırmaya başladım. “Başka ne duydun?”

Pia fincanın yarısı çayla dolmuşken semaveri doğrulttu ve sanki Lenka her an içeri girebilirmiş gibi kapıya baktı. Dudağının kenarını ısırdı. “Prens Anton’un seni buraya beyaz bir aygırın üzerinde getirdiği doğru mu?”

“Evet,” dedim dikkatlice, “ama at bir kısraktı.”

Pia içini çekti ve kanepede yanıma oturarak aramızda kalan tüm resmiliği de kenara attı. “Romantik miydi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana sizin ata *birlikte* bindiğinizi söylediler.” Gözlerime baktı. “Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi? Ve çok *trajik* bir hikâyesi var.”

“Trajik mi?” Fincanımı kaldırdım. Anton’un annesini kaybetmesinden mi bahsediyordu?

“Hani bilirsin ya... tüm çocukluğunu, Riaznin’i yöneteceğini düşünerek geçirmesi.”

Çayım boğazıma kaçtı. “Ne?”

Pia’nın kaşları havaya kalktı. “Gerçekten bilmiyor musun?”

Başımı hayır anlamında sallayarak bir şey kaçmasın diye boğazımı tuttum. “Büyük olan kardeş Valko değil mi?”

Pia kanepede bana daha da yaklaştı. “Evet, ama iki çocuk birbirlerinden ayrı büyümüşler. İmparator Izia’yı öldürmek ya da tahttan indirmek isteyen birileri sürekli oluyormuş. O da hanedanını korumak için prensleri birbirlerinden ve Torchev’den uzak yerlere göndermiş. Saraydan ayrıldıklarında Valko altı, Anton ise yalnızca beş yaşındaymış.”

“Neden onları beraber tutmamış?”

Pia sebebi çok açıkmuş gibi omzunu silkti. “İçlerinden biri öldürülürse tahta bir vâris olsun diye.”

İnanamayarak ona baktım. “Ama neden Anton büyüyüp imparator olacağını düşünmüş?” Bir sebepten kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. “İki çocuk da hayattaymış.”

“Hayır, değillerdi. Yani en azından Anton’a... ve tüm Riaznin’e anlatılan hikâyelere göre. Yıllarca imparatorluktaki insanlar Valko’nun arabasının, gizli malikânesine giderken yolda yolunun kesildiğine inanıyordu. Sözde onun kim olduğu tespit

edilmiş ve öldürülmüştü.” Pia’nın gözleri fincanımın altındaki tabak kadar yuvarlaktı.

Aurasında şaka yaptığına dair herhangi bir iz aradım ama bir şey bulamadım. “Bu imkânsız.”

Bu olayın dehşetinden kendinden geçerek koluma dokundu ve enerjisi iyice yoğunlaşarak damarlarımdan akmaya başladı. “Onun yerine başka bir çocuk öldürülmüş.”

“Bir saniye... bu hikâyeyi *biliyorum*. Bebekken değiştirilmiş prens hikâyesi mi?” Romska’ların bununla ilgili bir şarkıları vardı. Eskiden Tosya bana bu şarkıyı söylerdi ama ben bu trajedinin çok öncelerde, Riaznin daha gençken olduğunu düşünmüştüm. Bu hikâyenin gerçekliğinden bile emin değildim.

Pia başıyla onayladı. “Bu oyunun Izia’nın büyük oğlunu korumak için yapıldığı söyleniyor. Öldüğü düşünülürse kimse onu öldürmeye bir daha çalışmaz demişler.”

Anlamaya başlamıştım. “Bu sırada Anton da tahtın vârisinin kendisi olduğunu düşünüyordu.”

“Babası ölene ve Valko tahtın kendine ait olduğunu ilan edene kadar. Sonra Anton’a da babasının yaptığına ağırlığı çöktü.”

Fincanımı sehpaye bırakıp arkama yaslanarak bu inanılmaz hikâyeyi sindirmeye çalıştım. Bu yaptıklarıyla İmparator Izia, Anton’un hayatını Valko’nunkinden değersiz bulduğunu kanıtlamıştı. Katillerin hepsi çocuk Anton’un peşinden giderken tahtın gerçek vârisi güvende olacaktı.

Anton’la geçirdiğim her anı düşündüm ve ne zaman kardeşinden bahsetse alta yatan acı karanlığı ve annesinin ölümünden dolayı hissettiği çaresizliği hatırladım. Annesiyle geçirdiği vakit çok değerli ve kısa olmalıydı. Acaba annesi, Anton gizli yerinde saklanırken onu ne kadar sık ziyaret etme fırsatı bulmuştu?

Pia da arkasına yaslandı. “İşte bu yüzden, onun adı trajik prens.”

Geceliğimle oynayıp eteğin kenarını elimde kat kat topladım. “Valko’nun bir sahtekâr olmadığından kim emin olabilir ki?”

“Kimse. İşte bu yüzden hayatı büyük tehlike altında. Bu yüzden neredeyse öldürülüyordu ama onun yerine zavallı annesi öldü. Bu yüzden *sen* bu kadar önemlisin. Ne zaman soyluların suyuna giderse, onun Izia’nın oğlu olduğuna eminlermiş gibi davranıyorlar. Babasına çok benziyor: kaşları aynı, ikisinin de büyük bir özgüveni var. Ama Valko inatçı davrandığında, yani çoğu zaman,” diye sesini kısarak ekledi, “bebekken değiştirilmiş prens tartışması yeniden gündeme geliyor.”

Kapı koridor tarafından açıldı. Lenka içeri girdi ama hizmetçimin kanepede sere serpe oturduğunu görünce bir anda durdu. Pia hemen ayağa fırladı ve fularını düzeltti.

“Bu ne demek oluyor?” Lenka kaşlarını çatarak Pia’ya baktı. Bana dönerek, “Daha kahvaltını bitirmedin mi?” diye ekledi.

Omuzlarımı silktim. Daha şimdiden onun huysuz aurasından etkilenmiştim.

Lenka, “Eh, artık çok geç,” dedi. “Derhal seni İmparator’a katılman için hazırlamalıyım.”

Pia’yla birbirimize baktık. Bana tüm anlattıklarından sonra kafam allak bullak olmuştu.

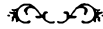
Lenka, Pia’ya, “Tepsiyi mutfığa geri götürebilirsin,” dedi. Pia da bana yemeğimi bitiremediğim için üzgün olduğunu belirten bir şekilde baktı. “Haydi.” Lenka ona doğru ellerini çırpı.

Tam gözlerimi devirecekken benim yerime Pia bunu yaptı. Gülmemek için kendimi zor tutarken ağzımı sımsıkı kapadım. Bu kadar erken gitmesi gerekiyor muydu?

Pia kapıdan çıkar çıkmaz, canlılığı da bedenimi terk etti. Omuzlarım düştü ve Yuliya’yı kaybetmenin verdiği acıyı omurgamda hissetmeye başladım. İmparator’un yanında daha fazla

zaman geçirecek olma düşüncesi de midemin burkulmasına neden oldu.

Lenka elbisemi, çoraplarımı, terliklerimi çıkarırken gözle-
rim oturma odamın güzel mobilyaları ve yatak odamın çıplak
duvarları üzerine kaydı. Izolda arkasında ilginç bir iz bırakmıştı.
O da neredeyse bebekken değiştirilmiş prens hikâyesi kadar
gizemliydi. Acaba Izolda bir aurakâhini olarak, soyluların asla
karar veremediği şeyi bulmuş muydu? Valko'nun gerçekten tahtın
asıl vârisi olup olmadığını anlamış mıydı? Bunun aksini kanıt-
layacak herhangi bir aldatmaca sezmiş miydi? Daha da büyük
soru: acaba bunu ben yapabilecek miydim?

Tüm günü İmparator'un gölgesi olarak geçirdim. Ertesi günü
de... ertesi günü de ve ertesi günü de... Haftalar geçti ve be-
nimle çok az konuşulduğu ve ne kadar kolay unutulabildiğimi
görünce duman olup havaya karışacağım diye korkmaya başla-
dım. Sanki Valko, benimle paylaştığı eti acemice kabul ettiğim
için bana olan ilgisizliğini kanıtlamak istercesine elinden geleni
yapıyor gibiydi.

Konu ben olunca soylular da İmparator'u izliyorlardı. Yeni
imparatorluk aurakâhininin yeniliğine duyulan merak sönüyordu.
İmparator'un arkasından bir bu toplantıdan o toplantıya, bir
bu yemekten o yemeğe sürüklenen, bir köşede oturup uykuya
dalmamak için savaş veren bir gölge gibi olmuştum. Valko'nun
ilgisizliği içime hastalık gibi işliyor, tüm bu hislerin yorgunluğu
adımlarımı ağırlaştırıyordu. Artık Valko'da beni canlandıracak
o gizem de kalmamıştı. Valko, İmparator Izia'nın oğlu değilse
bile buna dair tüm izlerin üstünü ustalıklarla örtüyordu.

Dul İmparatoriçe'nin ölümünün ardından, soylulardan gelebilecek herhangi bir tehdit görmek için pür dikkat kesilmiştim. Bu tehditleri, bir el kadril oyununda birileri çok fazla ruble kaybedince hissettiğim kara tedirginliklerden ya da dükkelerin genç eşleri İmparator'a kaçamak bakışlar attığı ve Valko da onlara duyusuzca baktığı zamanlardan ayırt etmem gerekiyordu. Düşeslerin gözleri kedilerinki gibi kurnaz ama yavru köpeklerinki gibi masum bakarken, auraları beni dişlerimi gıcırdatmaya ya da içimi çekmeye zorluyordu. Bunların hiçbirisi, Valko'ya bir zarar geleceğini düşündürmeye yetecek türden şeyler değildi. Böyle olsalardı, bunu içgüdüsel olarak fark ederdim. Bağırırdım ya da varlığımdan bile sıkılmak yerine bir şeyler yapardım. Beni hiçbir şey heyecanlandıramıyor gibiydi. Valko'nun enerjisi her ne kadar vurdumduymaz da olsa benimkini dizginleyecek gücü içinde barındırıyordu. Ve gece geç saatlerde uyuyamadığımda ya da Fey'a'nın heykelciğine dokunma işkencesine dayanamadığımda sefaletimi devam ettirecek başka yollar buluyordum.

Gece yarısından sonra, manastırda Yuliya hastayken ve bana eşlik edecek kimseler olmadığında yaptığım gibi sarayın koridorlarında yürümeyi alışkanlık edindim. Torchev'de geçirdiğim günlerde en azından İmparator'un ilgisizliği, manastırda sebep olduğum ölümler yüzünden hissettiğim suçluluğa yoğunlaşmamı engelliyordu. Ama geceleri yalnızken kendi kahrımla baş başa kalıyordum. Dürüst olmam gerekirse, belki yorgunluğum ve karamsarlığım da İmparator'un ki kadar kırılmazdı. Belki onun enerjisi benimkiyle birleşince saraydaki diğer auraların delip geçemediği demirden bir duvar oluşturuyorduk. En azından bu, soylularla büyük salonda yemek yediğimizde yere yatıp dertop olma isteğimi engellemeye yetiyordu. Bir kez daha et yemek zorunda bırakılmamıştım ama bu dehşet deneyimin tekrarlaması muhtemeldi.

Pia'yla her sabah kahvaltı yaparken geçirdiğim on beş dakika beni uyandırıyor ve geceleri de onu ertesi sabah göreceğim düşüncesi uykuya dalmama yardımcı oluyordu. Pia güneş ışıyordu. Temiz havaydı. Dizginlenmeyen neşeydi. Kısa süre içinde bunun nedenini de öğrenmiştim: O âşıktı.

Gözleri, genelde benim yanıma verilen sarı saçlı bir muhafızı takip edip duruyordu. Bazen muhafız, beni İmparator'un yanına götürmesi gerektiğinde odamın dışında nöbet tutmaya gönderilirdi. Ne zaman Pia'ya hafifçe gülümsese, Pia odanın bir ucundan diğerine donmuş bir gölün üzerinde kayıyormuş gibi dans ederek ilerlerdi. Onun bu canlılığı beni de canlandırıp onun gibi yapıyordu. Ona sarı saçlı muhafıza olan hislerini itiraf ettirdiğimde Pia güldü. "Ne zaman tahmin edeceğini merak ediyordum! Bunu ilk tanıştığımız gün hissedersin sanmıştım!"

"Etrafa neşe saçtığını fark etmiştim." Gülümsedim. "Ama adının Yuri olduğunu bilmiyordum."

Pia'nın yanaklarında güzel bir pembelik belirdi ve bandajla bağladığı parmağını kaldırdı. "Benimle ne zaman konuşsa gidip mutfakta elimi yakıyorum."

"Seni görmeye mutfığa geliyor mu?"

"Ah, hayır, oraya asla gelmez! Aşçı onu kömürlerin üzerine atar. Onunla konuştuktan sonra kafam bulanıyor. Konuşmamızın her kelimesini hatırlamaya çalışıyorum, bana attığı her bakışı yeniden kafamda canlandırıyorum."

Ona bir yastık attım. "Sen umutsuz vakasın."

Pia kıkırdadı ve yastığı göğsüne bastırdı. "En azından deliliğimi itiraf ediyorum. Sen bana Anton'dan hiç bahsetmiyorsun."

Gözlerimi devirdim. Pia halen Prens'le aramda bir şeyler olduğu fikrinde takılmış kalmıştı. Oysa ki gerçekte birbirimizle konuşmuyorduk bile. Ne zaman bir köşeden dönüp ona rastlasam, büyük bir salonun diğer ucunda bile olsa, durduğu yerde kıpır-

danıp geriliyor ve oradan ayrılmak için bir bahane buluyordu. Bunun önemi yoktu gerçi. O benden erken davranmasa ben de aynısını yapardım. Bu kaçamak karşılaşmalarımızda midemin endişeyle kasılmasını görmezden geliyordum. Bu hissin ondan geliyor olması mümkün değildi. O daha beni doğru düzgün fark bile etmiyorken onu nasıl gerebilirdim ki?

En kötüsü de Valko, kardeşinin de yanında kalmasını istediği zamanlardı. Anton'un Perkov'da valilik görevini yürüttüğünü öğrenmiştim. Bu güneybatı bölgesi, Riaznin'i Estengarde'dan ayıran Bayac sıradağları sınırındaydı. Anton vali olmasına rağmen unvanın yönetici güçlerinin hepsi alınmıştı. Daha çok bu küçük ama önemli bölge için Anton danışmanlık yapıyor gibiydi. Valko'nun ona bu görevi, iyi niyet gösterisi olarak verdiğini tahmin etmiştim çünkü İmparator'dan Anton'a karşı herhangi bir gerçek duygu hissettiğim hiç olmamıştı.

Bazen kardeşlerin buluşup sınırdaki savaşları, köylülerin sorunlarını ya da uzun süredir yaşanan açlıkla ilgili endişeleri tartışıp insanlara yardım etmek için ne yapılabileceğini konuşmaları gerekiyordu. Ben de bozuk bir saatten fırlamak üzere olan bir yay gibi gergin bir şekilde onlarla oturdum. Havadaki gerginlik barizdi ama hiçbir zaman nereden geldiğini tam olarak tespit edemiyordum... Acaba bu, iki kardeşin arasında olan bir gerginlik miydi yoksa Anton ve benim aramda mıydı? Ne zaman omuzlarımız değse Anton ürküyordu ve benim de bedenim ısınıp yanıyordu. Sonra Anton boğazını temizleyip derin bir nefes alırdı ve sandalyesini birkaç santim uzağa çekti. İki defa elini, sanki benden değerli bir şey saklıyormuş gibi kaftanının sol cebine götürmüştü.

Yolculuğumuzda aldığı mektubu hatırladım. Morva Akşamı'yla ilgili mektubu, şehirde masmavi gözleri olan Feliks

ismindeki adama vermişti. Morva Akşamı'na birkaç hafta kalmıştı; baharın ilk haftalarında, bereket tanrısı kutlanacaktı.

Anton ve Feliks ne planlıyorlardı? Ametist yüzüğü olan soylu adam da onlara katılacak mıydı, yoksa o sadece mektubu Anton'a veren ilk elçi miydi? İmparator'un bu olanlardan haberi var mıydı? Anton'un gizli saklı davranışları ve mektubu görmemi engellemeye çalışmasına bakılacak olursa ağabeyinin işin içinde olduğunu sanmıyordum. Ama herhangi bir şüpheli durumu İmparator'a bildirmek benim görevim değil miydi?

Bakışlarım Anton'a kaydı. Başka bir uzun kurul toplantısına daha acı çekerek katlanmamız gerekiyordu ama Anton'un aurası hiç de sıkılmışa benzemiyordu. Yanıp tutuşan enerjisi ve kararlılığı beni sıkıntılı halimden sıyırdı. Anton'un kolu, masanın üzerindeki haritaya uzanmıştı ve azimle Bayac Dağları'na yakın, açıklıktan ve yıllar önce İmparator Izia'nın da canını alan Kara Ölüm'den en çok zarar gören, aynı zamanda sınır savaşlarında en çok adam kaybetmiş kasabaların isimlerini sayarken kaşlarını çatmıştı. Anton, Torchev'deki fazla birlikleri destek olarak Estengarde cephesine göndermeyi ve zorlu şartlarda hangi ekinlerin dikilebileceğini ya da karlar eriyince toprağı saran, bitkileri öldüren böceklerin nasıl öldürülebileceğini veya toprağın besinlerini yenileyebilmesi için hangi bölgelerin nadasa bırakılacağını köylülerle kararlaştırmak için bir ziraat kurulu kurulmasını önerdi.

Anton'u dinlerken düşünmeye koyuldum... Ağabeyi için ona ihanet edebilir miydim? Anton, Valko'ya göre Riaznin için daha çok şey yapmaya çalışıyor gibiydi. Valko tüm toplantıyı parmağını, kendi imparatorluğuyla doğu komşumuz, yeşim ve zümrüdün bol bulunduğu Shengli arasındaki sınır olan Jinshan Nehri'nin üzerinde gezdirip durdu. İmparator'un gözleri nehrin üzerinde dururken son birkaç haftadır üzerinde olan melankoli

de bir anda yok oldu. Şimdi aurasından karnımı guruldatan ve açlığa yakın hisler alıyordum.

Anton serflik konusuna geçti ve yumruklarını masaya dayayarak öne eğildi. Bir tutam saç gözünün önüne düşünce Anton'un yolculuğumuzdaki görüntüsünü hatırladım. Ben bu adamla aynı odada yatmıştım. Ve at arabasında uykuya daldığımda annesinin battaniyesini üzerime örtmüştü.

Ona *ihanet etmemem* hainlik olur muydu?

O gün troykada, şehir merkezindeki insanların aurasından kurtulmama yardım ettiğinde yaptığım gibi Prens'i izledim. Gözlerim burnunun profilden görünen eğimini takip etti. Sonra gözlerinin etrafındaki silik çizgilere baktım, bu çizgiler arada sırada gülümsediğinin kanıtıydı. Burun köprüsünün yanındaki küçük bene baktım. Bu ben, Anton'un yüzünde kusursuz olmayan tek noktaydı ama benim de yüzünde en sevdiğim şeydi. Bir şekilde bu küçük kusur, onu daha genç gösteriyordu. Sanki tüm bu siyasi roller üzerine yüklenmeden önceki o genç çocuk gibi duruyordu.

Karnımda bir kömürün köz olduğunu ve parmaklarımın ucundan kulaklarıma kadar sıcaklık yaydığını hissettim. Güneş ışıkları bulutların arasından ışıyıp mozaik camdan geçerek Prens'i gökkuşağı renkleriyle aydınlatmaya başladı. Toz parçacıkları etrafında altın parçacıkları gibi uçuyordu.

Anton, "Riaznin beş yüzyıldan uzun süredir köylü nüfusunuzun bir bölümünü serf olarak kullanıyor," dedi. "Son elli yılda bu sayı, nüfusumuzun dörtte birine kadar çıktı. Serflikin insanlık dışı olmasını bir kenara bırakın, bizim için de tehlike oluşturuyor. Bir ayaklanma olacağına dair konuşmalar dönüyor." Anton ona kaşlarını kaldırmış, sırtım dimdik baktığımı fark edince düşünceleri dağılmış gibi göründü. Giderek yoğunlaşan ve ne olduklarını anlayamayacağım kadar hızlı artan duygularım

adeta takla atıyordu. Anton dudaklarını hafifçe büktü, boğazını temizledi ve Valko'ya çabuk bir bakış attı.

Ben de İmparator'a baktım ve bana yumuşak bir bakışla baktığını görünce dondum kaldım. Parmağını Shengli Nehri'nden çekmişti. Yutkundum.

"Senin adın neydi?" diye sordu. Masanın diğer ucundaki danışmanların hepsi, odada olduğumu daha yeni fark ediyorlarmış gibi bana döndü.

Ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. "Sonya Petrova."

"Burayı seviyor musun, Sonya?"

Gözlerimi kırptım. Güneş ışığı gözüme girmişti. "Bazen."

İmparator güldü. Can sıkıntısı dağdan kayıp paramparça olan bir buz parçası gibi ortadan kayboldu.

Daha onun bu ani neşesini kendimden uzaklaştırmayı başaramadan benim de yüzümde ona cevap olarak bir gülümseme belirdi. "Manastırda arkamda bıraktığım insanlar için endişeliyim," dedim ilk konuşmamızdan istifade ederek. "Ayrıca çevre köylerde yaşayan köylüler de mutsuz. Belki..." Kısaca Anton'a baktım. "Bunu da konuşabilirsiniz"

Valko yeniden güldü. Sırıtmayı, sanki dünyadaki en komik şeyi söylemişim gibi suratında uzun bir süre kaldı. "Evet, evet. Elbette, onu da konuşalım." Öne doğru kaydı ve dirseklerini masaya dayadı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, hangi duyguyu hissedeceğimi şaşırmıştım. Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa onu derin bir uykudan mı uyandırmıştım? Ormina onun gerçekten umurunda mıydı?

"Konuşacak hiçbir şey yok," dedi Anton. Haritayı iz yerlerinden katladı.

“Ne demek istiyorsun?” Öfke göğsümde toplanmıştı. Onu daha iyi görebilmek için güneş ışığından kaçındım. “Söz vermiştin...”

“Manastır güçlendirildi ve köylüleri de bahara dek doyuracak kadar erzak gönderildi.” Sesi alçak ve kesik kesik çıkıyordu, çenesini kenetlemişti. Oturdu ve belgelerini toparlayıp bir dosyanın içine koydu. Dosyayı yere koymak için eğilirken sadece benim duyacağım şekilde, “Sana bu konuyu halledeceğimi söylemiştim,” dedi. Demek istediği şey açıktı: *Şimdi değil, Sonya.*

Valko’nun bakışları ikimizin üzerinde gidip geldi. “Ben böyle bir şey hatırlamıyorum. Benim iznim olmadan mı yapıldı?”

Anton, kaftanındaki bir düğmeyi ilikleyerek oyalanırken, “Seni meşgul etmek için herhangi bir sebep göremedim,” dedi.

Valko, “Ormina senin bölgenin bir parçası değil,” dedi.

“Beni oraya bir aurakâhini getirmeye gönderdin,” diye patladı Anton ve derin bir nefes verdi. “Oraya gittiğimde işlerin ne halde olduğunu görmeden edemedim. Zaten üzerinde birçok yük varken, ben sadece kendimin de halledebileceği basit bir meselenin yükünü üzerinden almaya çalışıyordum.”

“Benim aurakâhinlerim basit bir mesele değil.”

“Onlar senin değiller.” Anton dişlerini kenetledi. “En azından olmamalılar.” Anton’la bacaklarımızın arasında üç parmaklık bir açıklık vardı ve bu açıklık enerjiyle dolup taşıyordu.

Prens’in bu ateşli söylemi üzerine tüm oda sessizliğe büründü. Danışmanların gözleri hep beraber Anton’dan Valko’ya döndü. İçimde karanlık bir gerginlik yükseliyordu. Kaslarım kasılmaya başladı. Ellerim bacaklarımın altında titriyordu. Bu gerginlik daha derin ve daha çirkin bir şeye dönüşmeye başladı. Mozaik camdan içeri girip Anton’u göze güzel ve büyüleyici gösteren güneş ışığının, Valko’nun üzerinde aynı şekilde büyüleyici ama

çok daha karanlık bir etkisi vardı çünkü Valko'nun yüzüne mozağin kırmızı parçasından geçen ışık düşmüştü.

Anton'un ağabeyiyle ilgili yaptığı uyarıların hepsi bir anda gerçeğe dönüşüyordu. Prens, İmparator'u sağı solu belli olmayan kalpsiz bir yaratık olarak göstermişti ama ben henüz bu duyguları ondan hissedememiştim. Son birkaç haftadaki kurnaz Valko yorucuydu ama en azından stabil ve güvenliydi. Böyle bir imparatorun yanında imparatorluk aurakâhini olarak kalabilirdim ama şu anda içinde büyüyen yaratık için aynısını söyleyemiyordum.

Anton nasıl bir yaratığı uyandırmıştı? Ben nasıl bir yaratığı uyandırmıştım?

Dilimi ısırarak oturduğum yerde iyice küçüldüm. Vücudum İmparator'un öfkesiyle titriyordu.

"Söyle bakalım," diye sakince sözüne başladı Valko. "Neden benim aurakâhinlerim olmamalılarımış?"

Anton'un bakışı omzuma kadar geldi ama gözlerimin içine bakmadı. "Ben sadece, sana hizmet verme konusunda önlerine bir seçenek sunulması gerektiğini düşünüyorum. Zaten çoğu bunu büyük bir zevkle kabul edecektir." Anton dikkatli konuşuyordu, belli ki ince buzun üstünde yürüdüğünün farkındaydı.

"Seçenek mi?" Valko güldü. "Neden bir kadın... bir kız," eliyle beni işaret etti, "hayatta bana hizmet etmekten başka bir şey istesin? Neden böyle bir ayrıcalık konusunda önlerine bir *seçenek* sunulsun?"

Prens başını eğdi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Prens konuşmamak için mücadele ederken içimdeki gerginlik şimşek gibi çakıyordu.

"Sonya." Valko bana da aynı sahte sakin ses tonuyla seslenmişti. Gri gözleri bir kurdunki gibi bakıyordu. "Seçeneğin olsaydı bana hizmet eder miydin?"

Kalbim ritimsiz atmaya başladı. Ona nasıl cevap verecektim? İçimde köpüren öfkesi bana ona bağırmamı ve seçeneğim olsa buradan olabildiğince uzağa kaçıp Romska'larla kışı güneyde geçireceğimi ya da tanıma fırsatı bile edinemediğim annem, babam ve erkek kardeşimin yanına gideceğimi söylemem için yalvarıyordu. Elimden alınan her fırsatı düşünürken tüm kaslarım öfkeyle kasıldı.

Derin bir nefes aldım ve Valko'yu aurakâhinlerine ne kadar adaletsizce davranıldığını bizzat kendim gördüğüm için azarlamaya hazırlanmıştım ki kendimi durdurdum. Kira ve Dasha'nın masum yüzleri, beni uzaklardan izliyor gibi hissettim. Dalı kıran ağırlık olmak istemiyordum. Geçmişte diğerlerinin auralarının etkisi altında olduğumda aceleci kararlar verip büyük zararlara sebep olmuştum. Kira ve Dasha için kendime hâkim olmaya yemin etmiştim. Valko'nun öfkesi üzerime düşerse beni idam etmesi için yeterli olur muydu? Onu denemek ya da ne kadar zalim olacağını görmeye çalışmak istemiyordum. Çenemi kapalı tutup beni cezalandıracak herhangi bir şey söylememek için kendimi zorlamaya çalışırken henüz dökülmemiş gözyaşları görüşümü bulandırdı ama İmparator'un aurası beni öfkesiyle boğuyordu.

Anton, "Onu buna karıştıрма," dedi.

Valko'nun ağzı tatmin olmuş bir sırıtma halini aldı. Anton'da o anda bir şeylere dair bir kanıt bulmuştu. O anda ne olduğunu anlamamıştım.

"Belki de, kardeşim," dedi Valko, "onların *senin* aurakâhinlerin olmasını diliyorsundur." Anton başını iki yana salladı ama Valko ısrar etmeye devam etti. "Belki de *senin* imparator olman gerektiğini düşünüyorsundur."

Ezilip büzüldüm. İşte olmuştu. Anton'un beni hakkında uyardığı an gelmişti. Valko'nun kendini kaybedeceği an... Sandalyemin kenarına tutundum ve çarpışma için kendimi hazırladım.

“Bu yüzden miydi?” Valko birden ayağa kalktı. Sandalyesi sallanarak yere düştü. Parmağıyla demin Anton’un masaya açtığı harita ve belgeler halen oradaymış gibi işaret etti. “Bu senin yeterli olduğunu kanıtlayan bir gösteri miydi? Danışmanlarımı etkilemeye mi çalışıyordun? Onlara benim gücüm sende olsa neler yapacağını mı gösteriyordun? Başka bir hayat yaşayacağını düşünerek büyütüldüysen özür dilerim ama *imparatorluk doğuştan benim hakkım!*” Valko bağırırken ağzından tükürükler saçıldı. “İmparator Izia’nın en büyük oğlu olarak yalnızca *ben* imparator olmak için doğdum!” Parmağını göğsüne götürdü. “Ve ben *hayatta kaldım!*”

Odada kimse konuşmaya ya da kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Anton’un burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu. Gözleri ise masanın üzerine kilitlenmişti.

Valko, “Benim yerimi alma planları mı kuruyorsun?” diye onu iyice kışkırttı. “Beni öldürmeyi umarak annemizi öldüren sen miydin?”

Bu söz Anton’un canına tak etmişti. Ağabeyinin suçlamasıyla yüzleşmek için o da ayağa fırladı.

“Durun!” İki birden bu kadar öfkelenince duygularımı kontrol edemeyerek aralarına girdim. “Prens Anton, İmparatoriçe’ye zarar vermedi.”

Valko dişlerini kenetlemişti. Anton’a işlemediği suçu itiraf ettirmeye kararlıydı. Valko’nun bir şekilde sahte kanıt bulup Anton’u idam ettireceğinden korkuyordum.

“Bana inanmalısınız!” dedim ve kardeşini yakalamaya çalışan İmparator’u ittim. Öfkesi bir anda yerini şaşkınlığa bıraktı. Belli ki kimsenin ona bu kadar özgürce dokunmasına alışık değildi. “Bunu kanıtlayabilirim.”

Valko küçümseyerek tısladı. “İmkânsız.”

“Ormina’dan Torchev’e gelirken Anton yanında annesine ait bir battaniye getirmişti. Yosun yeşili renginde, üzerinde çiçek dokumaları olan bir battaniye. Hangisi olduğunu biliyor musunuz?”

Valko başıyla onayladı. “Zehri içip boğularak öldüğünde üzerinde o varmış.” Valko’nun gözleri kısıldı ve bakışları beni geçerek Anton’a kaydı. Sanki bu, onun işin içinde olduğunun bir kanıtıymış gibiydi.

“İpliklerin üzerinde kan vardı,” dedim, “ve onun aracılığıyla İmparatoriçe’nin ölürken sahip olduğu aurasını hissettim.”

Valko’nun kaşları kalktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Birilerinin tenine, saçına ya da kanına dokunduğumda onların ölmeden önceki son auralarını hissetme yeteneğine... ya da öyle görmeyi tercih ederseniz, lanetine sahibim.”

Valko gözlerini kıstı. “Sana masamdan gönderdiğim o et?”

“Evet.” Valko’nun stabil bir alana doğru indiğini hissedebiliyordum. Onu orada tutmalıydım. “Ayrıca elbiselerim ve saç süsümdeki kürkler de. Bu yüzden onları hiç giymiyorum.”

“Ölümleri sana acı mı veriyor?” diye sordu. Sesindeki anlamlı ton, beni bir an susturdu.

“Evet,” diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

“Annemin acısını mı hissettin?”

“Evet.”

Valko’nun bakışları yere indi. Arkamda duran Anton elini koluma koydu. Dokunuşuyla, kalbimde üzgün ama sevgi dolu duygular hissettim ama buna karşı koydum. Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim. Nazikçe elini uzaklaştırırken bakışlarımı İmparator’dan ayırmadım. “Anneniz öldüğünde yanında mıydınız?” diye sordum İmparator’a.

Anton, “Öyleydi,” diye cevapladı. “Ben de oradaydım.”

Anlayışlı bir şekilde derin bir nefes aldım. “Öyleyse hissettiği son duygular ikiniz içindi. Ve bu duygular ne acı dolu ne de suçlayıcıydı. Şok olmuş ya da ihanete uğramış gibi değildi, intikam duygularıyla dolup taşmıyordu.” Sesim duyguların ağırlığıyla titredi. “Bu duygular, hayatımda hissettiğim en güzel ve nazik duygulardı.”

Rüzgâr dışarıda ılık çalıyor, dallı budaklı camları titretiyordu. Vitraylı cam, içinden geçen ışıqla Ozerov hanedanının, yani ailelerinin sembolü olan kırmızı güneşin içinde açan gül armasını yere yansıtıyordu. Soluklarım yavaşlamaya başladı. İmparator’un ve Anton’un başları öne eğikti. Şimdilik aralarındaki fırtına dinmiş gibi duruyordu.

Kurulun en yaşlı üyesi olan, ince uzun sakallı, keskin ve genç gözleri olan Danışman Ilyin sessizliği bozdu. “Bağışlayın, imparatorluk aurakâhini, ama İmparatoriçe Katarina’nın oğullarını seviyor olması, onları onun ölümünden aklamıyor. O anda bardağına zehri kimin koyduğunu biliyor olamaz.”

Adama delici bir bakış attım. Valko’nun şüphelerini iyice artırmaya mı çalışıyordu? Amacı neydi? Bardağa zehri o bile koymuş olabilirdi. Aslında, herhangi biri bunu yapmış olabilirdi. Sarayda dönen işleri ve buradaki rolümü daha yeni anlamaya başlamıştım.

Kendimi dinleyerek Danışman Ilyin’in aurasını onun yoğun fiziksel tepkilerinden anladığım kadar içimde, bedenimde bulmaya çalıştım. Bir anda şakaklarımda yoğun bir ağrı ve kalçamda acı hissettim. Duygularımsa yalnızca ihtiyar bir adamın hissettiği yorgunluğu yansıtıyordu. Suçluluk duygusu ya da cinayet işlemiş birinin hissedeceği türden duygular bulamamıştım.

“Prens masum,” dedim kararlı bir tavırla. Danışmanı korkutmayı ve aklında nasıl bir oyun varsa onu oynamayı bırak-

masını sağlamayı umuyordum. Ama muhtemelen Danışman Ilyin, sarayda aurasını diğerlerinden gizlemekte en usta kişiydi.

“Nasıl bilebilirsin?” diye sordu Danışman Ilyin. Sesinde bir çocukla konuşuyormuş gibi küçümser bir ton vardı.

Anton’a bir adım yaklaştım. “Bu adamla, annesinin ölümünün hemen ardından iki gün geçirdim. Şimdi sizin içinizi okuduğum gibi onun derinliklerine bakmak için elime her türlü fırsat geçti. Prens Anton, İmparatoriçe’yi öldürmedi ve İmparator’a zarar verme gibi bir niyeti yok. Ayrıca ağabeyinin tahtında da gözü yok.”

Kelimeler ağzımdan, son söylediğimin doğruluğundan emin olmasam bile yılmayan bir kararlılıkla çıkıyordu. Anton’u savunma konusunda neden bu kadar ısrarlı olduğumu bilmiyordum ama onun yaşaması gerektiğini iliklerime kadar hissediyordum. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecektim.

“Genç olsam da,” dedim, “İmparator’un aurakâhiniyim ve sizler de benim sözlerime güvenmeyi öğrenseniz iyi edersiniz.”

Gözücuyla Anton’un şaşkınlık ve hayretle bana baktığını hissettim.

Danışman Ilyin’in dudakları büzüldü ama bana daha fazla karşı çıkmadı. İmparator, Prens ve ben koltuklarımıza huzursuzca geri döndük ve odadaki diğer herkes de daha demin her şey karışmamış gibi davranmayı büyük ustalıkla başardı. Toplantı devam etti ve Abdara’dan gelen göçmenler ile ihraç edilen mallar üzerindeki vergileri artırma meseleleri görüşüldü. İki kardeş arasındaki bağ halen gergin olmasına rağmen daha esnekti.

Toplantının geriye kalan kısmını, İmparator’un bakışları üzerimden ayrılmadan geçirdim. Beni şimdi nasıl gördüğünü merak ettim. Benim de onun kardeşini gördüğüm gibi renkli ışık yansımaları altında, etrafımda altın tozları uçuşurken mi görüyordu, yoksa tahtına yeni bir tehdit ve Anton’un müttefiki

olarak mı? Yüzümün ateş gibi kızarıp buz gibi soğumasından ve kalbimin hızlı atışlarının göğsümü sıkıştırmamasından, artık basit bir şey olmadığım hissine kapıldım. Artık kenarda bırakılıp unutulacak o kız değildim.

İmparator'un dikkatini çekmiştim. Bu iyi ya da kötüye işaret olabilirdi. Ve gölgelerde saklanmaktan vazgeçmemin bir hata olup olmadığını da yalnızca zaman gösterecekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Benim aptal olduğumu sanıyorlar.” Pia ağzına bir çatal daha elmalı şarlotka tıktı. İkimiz de kadife kanepeme pudra şekeri dökmeyelim diye antremde yerde oturuyorduk. Bunun yerine tabaklarımızdan benim geceliğimin eteklerine, Pia’nın da önlüğüne şeker dökülüyordu. Ben tam her geceki Feya heykelciği ıstırabıma başlamak üzereyken Pia gecenin geç saatinde atıştırma malik getirerek beni şaşırtmıştı.

“Bunun doğru olmadığından eminim.” Parmağımdaki pişmiş elma parçasını yaladım.

“Doğru! Anlamıyorsun. Yuri’nin annesi bile okuma biliyor. Kocasına ona öğretmiş.”

Pia son yarım saati, o öğleden sonra nadir izin günlerinden birindeyken Yuri’nin ailesine yaptığı pek de hoş geçmeyen ziyareti anlatarak geçirmişti. Yuri’nin babası, Torchev’de bir soylu adamın üç kızına öğretmenlik yapıyordu. Kızlardan en büyüğü Pia yaşındaydı ve o da Yuri’ye vurgundu. Kızın babası, Yuri’nin ikinci kademe bir muhafız olması için gereken komisyonu ödemek için söz vermişti çünkü kıdeminin yükselmesi, onu bir soylunun kızıyla evlenmeye uygun kılıyordu. Elbette

bu teklif, Yuri'nin mütevazı ebeveynleri için bulunmaz kaftan gibiydi ama Yuri de Pia'ya olan hisleri konusunda kararlıydı ve Pia, Yuri'nin ebeveynlerinin onu sadece bir mutfak hizmetçisi olarak gördüğüne ikna olmuştu.

Pia içini çekti ve çatalını boş tabağın üzerine sürerek gıcırattı. "Keşke kekin hepsini getirseymişim."

Tabağını elinden alarak elini sıktım. "Senin gerçekten nasıl biri olduğunun *onda birini* bile hissetseler, oğullarıyla evlenmen konusunda içlerinde hiç şüphe kalmazdı."

"Evet, eh, bana bir iyilik yap da üstlerine hapsir. Belki yeteneklerinin bazıları onlara geçer ve beni okuma yazma bilmeyen bir şıllık olarak görmekten vazgeçerler."

"Şıllık mı?" Güldüm ve başımı eğdim ama sonra birden uyandım. "Yani sen... Sen ve Yuri..."

"Hayır!" dedi çabucak bakışlarını kaçırarak. Aurası ısındı ve onun yanakları kırmızı rengini alırken benimkiler de ısınmaya başladı.

Onu incelerken yüzümdeki sırıtmayı silemiyordum. "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum!" Geriye çekildi, ellerimiz artık birbirine değmiyordu. Fiziksel temas kesilince enerjisinin gücü de azaldı ama birden dizlerimi göğsüme doğru çekip dertop olma hissi içimde uyanınca, Pia'nın bir şeyler gizlediğini anladım.

"Senin ne hissettiğini hissedebiliyorum, biliyorsun, değil mi?" Sanki kara büyü yapıyormuşum gibi parmaklarımı havada oynattım.

Pia sırtsa da bıkkın bir şekilde içini çekti. "Senin arkadaşın olmak imkânsız!" Gamzeleri derinleşti ve omzuyla omzumu dürttü. "Senden hiçbir şey saklayamıyorum."

“Arkadaşlar birbirlerinden bir şey saklamaz,” dedim sanki bu, bilgeliğin temel şartıymış gibi. “Ya da en azından birlikte bir şeyler saklarlar. Arkadaşlar sırları *paylaşır*.”

Pia yeniden homurdandı ve elleriyle yüzünü kapadı. Bir tutam saç, fularının arasından dışarı çıktı.

Pia’nın neşeli havasının korkuya dönüştüğünü hissedince bacağına dürttüm. “Merak etme, kimseye söylemem.”

Pia başını kaldırdı ve halen kıpkırmızı olan yanaklarını ovuşturdu. “Pekâlâ. Ama Yuri’ye asla söylememelisin.”

Kaşlarımı çattım. “Yani Yuri değil miydi?”

Pia şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Valko’nun dikkatini nasıl çektiğimi hiç bilmiyorum.”

Bir anda çenem düştü. “Valko mu?” Doğru mu duymuştum? “Majesteleri İmparator Valko mu? Riaznin Lordu ve İmparatoru Valko mu?”

Pia’nın kaşları suçluluk ifadesiyle yükseldi. “Aylar önceydi. Adımı bile hatırladığımı sanmıyorum.” Burnunu büktü. “*Umarım* hatırlamıyordur.” Kendi tabağını eline aldı ve tabakta kalan pudraşekerini de parmağıyla topladı. Sonra da içini çekti. “Gerçekten daha fazla kek getirmeliymişim.”

Pia’yı inceledim. Avuçlarımdaki iğnelenme duygusu onun endişeli olduğunu söylüyordu ama kalbim, karşılıksız bir aşk hissiyle çarpıyordu. “Yani... Ona karşı bir şey hissetmiyor musun?”

Yuliya’nın dua ederken yaptığı gibi tüm içtenliğiyle Pia, “Yuri’yi seviyorum,” dedi.

“Ve Valko’ya karşı *asla* bir şey hissetmedin, öyle mi?” Bunu bilme ihtiyacını neden hissettiğimi tam olarak anlamamıştım. Belki de İmparator’un koruyucusu olma görevi, ona karşı korumacı duygular hissetmene sebep olmuştu. Hissettiğim bu muydu? Korumacılık mı?

Pia omzunu silkti. “Her hizmetçinin görevi gereği imparatoruna karşı hissetmesi gereken saygıyı ben de hissetmek zorundayım... eminim *sen de* ona bu şekilde saygı duyuyorsundur.”

Geceliğimdeki ufacık bir delikle oynamaya başladım. İmparator’u *nasıl* görüyordum? Kendini beğenmiş biri olduğu kesindi. Diğerlerini umursamıyordu. Ayrıca karanlık tutkuları vardı; bunu o günkü kurul toplantısında görmüştüm. Elbette, Pia gibi neşeli biriyle olmayı tercih etmişti, tıpkı benim yapmayı seçtiğim gibi. “Öyleyse neden kendini Valko’ya verdin?” Kalp atışlarımın onun kalp atışları yüzünden mi hızlandığını yoksa vücudumu saran sıcaklığın kendi merakımdan mı kaynaklandığını anlamak için uzanıp arkadaşımın nabzını dinlemekten kendimi almak için sorabileceğim en iyi soru buydu.

“Kendimi vermek mi?” Pia kahkaha attı. “Ah, Sonya! Sadece bir *öpücük*tü.”

İçimde garip bir rahatlama hissi oluştu ve kaslarım sonunda gevşedi. “Yani... aranızda geçen şey sadece bu muydu?”

Pia başıyla onayladı. “Ve sadece bir kez oldu, yemin ederim!” Dudağını ısırarak bu sanki en karanlık itirafıymış gibi başını öne eğdi. “Yuri’nin kalbime sahip olduğunu biliyorsun ama onun bile beni öyle tutkulu öpmediğini itiraf edebilirim. İmparator’un, nefesini nasıl kestiğini, onun tüm ilgisinin üzerinde olmasının nasıl gurur okşayıcı olduğunu ve sana olan nazik ilgisinin, onun eşiti olduğuna dair hayaller kurmana nasıl sebep olduğunu bilemezsin. Lenka bizi o şekilde yakalamasaydı ne yapardım, bilmiyorum!”

Burnumdan nefes vererek güldüm. “Lenka’nın seni neden sevmediği şimdi anlaşıldı. Valko’ya hayır deseydin, saraydaki en fena kişinin öfkesini üzerine çekmemiş olacaktın. Ayrıca, bir imparator bile her istediğini elde edemez.”

Pia bana bakarken kaşını kaldırdı. “Yani *sen* ona hayır mı derdin?”

Nabzım yine bir anda hızlandı. Belki de kekin içindeki şeker kanıma karışmaya başlamıştı. “Elbette.”

“Hımm.”

Kapıma hafifçe tıklatıldı. Üç çabuk tıklatma. İrkildim. Pia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Lenka geri mi gelmişti? Bana zaten geceliğimi giydirip saçımı taramıştı. Ayrıca, o kapıyı falan çalmadan doğrudan içeri girerdi. Antremin kapısında kilit yoktu.

Kapıya yeniden vuruldu. Bu sefer biraz daha yüksek sesli ve daha çabuk. Pia tabakları tepsisine toplamak için acele ederken ben de ayağa kalktım. Aklıma gelen herhangi bir kurala aykırı olmasa da Lenka, Pia’nın gece beni ziyaret etmesine fena öfkelenirdi. Ama elimi kapının koluna koyduğum anda içimi kesinlikle baş hizmetçime ait *olmayan* bir enerji doldurdu.

Pia tepsi elinde ayağa kalkınca kapıyı araladım ve diğer tarafta kim olduğuna baktım.

Nefesim tutuldu çükü kapının dışında duran Anton’dü. Yüzü, koridorun iki ucundan gelen loş ışıkların gölgesinde kaybolmuştu. Kaftanını çıkarmıştı ama çizmeleri halen ayaklarındaydı ve dizlerinin üzerine kadar çıkıyordu. Gömleği de aceleyle pantolonunun içine sokuşturulmuştu. Saçları, sanki son saati ellerini sürekli aralarından geçirmiş gibi ayrılmıştı. Onu hiç bu kadar sıkıntıda, bu kadar *insan* gibi görmemişim.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Normalde zengin ve tok çıkan sesi, fısıltısı bile duyulmayacak kadar hafif çıkmıştı.

Tereddüde düştüm. Ellerim geceliğimin yakasına takılı kurdelenin üzerindeydi. Yalnızken odama bir erkeği almam uygunsuz değil miydi? Özellikle de beni görmezden geldiği için öfkeli olduğum bir erkeği? Ama odada yalnız değildim. Pia’ya baktım. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. *Anton?* der

gibi dudaklarını oynattı. Gözlerimi devirmemek için kendimle mücadele ettim.

“Lütfen, Sonya,” dedi Prens. Dikkatimi yeniden ona verince Anton, İmparator’un odasına doğru baktı. “Bırak içeri gireyim. Seninle konuşmam gerek.”

Yüzündeki acılı ifade, kalbime işledi ve yumuşamamı sağladı. Ona acımak için kendime izin verdiğimden öfkeyle homurdandım ama bu beni kapının önünden geri çekilerek içeri girmesi için yol vermekten vazgeçirmedi. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Sonra Pia’yı gördü. “Ah, özür dilerim.” Pia’ya garip bir selam verdi. Bir hizmetçiden özür dilediği için sıırıttıyordum ama kendimi tuttum.

Pia, “Ben de tam gidiyordum,” diyerek cevapladı ve reverans yaptı. Anton onun için kapıyı açtı ve tam dışarı çıkarken Pia bana dönüp kısa bir an kaşlarını indirip kaldırdı. Sonra Anton kapıyı kapadı.

Bu sefer gözlerimi devirdim.

Anton ileri geri yürümeye başladı. Çenesini ve ağzını ovuşturdu. Elini yeniden saçlarının arasından geçirdi. Odanın ortasında yalınayak durdum. O etrafımda dolandıkça rüzgârıyla geceliğimin etekleri dalgalanıyordu. Bakışları yerde ya da benim dışımda herhangi bir şeyin üzerindeydi.

“Ne oldu?” diye sordum. Artık Pia’nın neşe saçan aurası gittiği için Anton’un ki içime girmişti. Sinirlerim gerildi. Otursam mı ayakta mı dursam bilmiyordum. İçimden yatak odamda saklanmak geliyordu ama oradan ayrılamıyordum. Neden Prens bu kadar dertliydi?

Tuğlalı ocağıma doğru yürüdü ve dalgın bir şekilde parmaklığa tekme attı. Solukları hızlandı. Parmakları yumruk halini aldı. Duygularım yorumlayamadığım, baş döndürücü bir hızla akıyordu.

“Anton?”

Hızla bana döndü. Gözleri yüzümde değil, geceliğimin üzerindeydi. “Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?”

İrkildim. “Ne yaptım ki?”

Çaresiz bir kahkaha attı ve burnunu ovuşturdu. “Beni asla Valko’ya karşı öyle savunamazsın, anlıyor musun?” Parmaklıklara döndü ve daha sertçe tekmeledi.

Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Öfkesini anlamaya çalışıyordum. “Ben sadece doğru olduğunu bildiğim şeyleri söyledim. Yalan söylememi tercih mi ederdin?”

“Kendi hayatına sahip çıkmanı tercih ederdim!” Sesi yükselince benimki de alevlenmiş duygularıyla yükseldi.

“Sen de kendininkine sahip çıkmalısın! İmparator seni bugün cinayet ve hainlikle suçladı. Prensler bile bu tür suçlardan idam edilir.”

“Ben annemi öldürmedim.”

“Sana inanıyorum! Ama ağabeyinin de inanmasını istiyorum. Aranızda barış olsun istiyorum.” Üzerime kara kısta yağın kar gibi bir ağırlık çöktü. Anton sonunda gözlerimin içine baktı. Öfkesi sönmüştü. Acısının derinliği ve çaresiz ifadesi, beni görmezden geldiği için onu affetmemi sağladı. Benim iyiliğimi düşünmeseydi neden buraya bu kadar endişeli halde gelsindi ki?

“Sonya, anlamıyor musun?” dedi. “Kardeşimle aram asla düzelmeyecek. Bunu sen sağlayamazsın.”

Parmaklıkların arkasında ateş bir anda parladı. Havaya kor parçacıkları savruldu. Kollarımı etrafıma sardım ama üşüdüğümünden değil, kırıldığımdandı. O anda Prens’in benim için endişelendiğini hissetsem de onu hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamıyordum. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama bu gitgide imkânsız bir hal alıyordu. Anton bugün kurul toplantısında konuşurken onun yüce gönüllülüğünü ve

Riaznin'in iyiliğini ne kadar düşündüğünü görmüştüm. Ondan iyi bir imparator olurdu ama bunu düşünmek bile hainlikti. Bir yanımın da onun kadar iyi olmak istemesi, imparatorluğun iyiliği için başka birine, hatta ona yardım etmek istemem çok mu yanlıştı? Yani odama çat kapı girip onu yeniden hayal kırıklığına uğrattığımı söylemesi beni sinirlendirse de sözleri canımı yakmıştı.

“Neden buraya geldin, Anton? Neden kendi hayatıma sahip çıkmam gerektiğini söyledin?”

Gözlerimin içine bir kez baktıktan sonra başka yöne dönmedi. Odadaki mumların ışığında gözleri sıcak ve yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Bana yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı. Beni uyarıyordu ama bir yandan da özleme atıyordu kalbim. Sadece birkaç santim uzağımda durdu. Ben ise bir adım geri atmak ile bir adım öne atıp onu çevreleyen enerjinin içine kendimi bırakmak arasında kararsız kalarak ileri geri sallandım.

Anton, “Ağabeyim güce aç,” dedi. “Her şeyden çok da benim üzerimde kuracağı güce.”

Bu kelimelerin arkasındaki anlamı kavramakta zorlandım. Anton'un karanlık ve erkeksi, bir o kadar da kuru çam iğnelerini andıran kokusu iyice yoğunlaşmıştı. Sanki bir tek kibrite ihtiyacı var gibiydi.

“Bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordum. Kollarım halen etrafıma sarılıydı ve parmaklarımla dirseklerimi kavradım.

Anton'un kaşları çatılarak az önceki acılı ifadeye yakın bir ifade aldı. Sanki tatlı acı bir şey tatmışım da daha fazlasını istiyormuşum gibi midem düğümlendi ve ısındı. Görünmez iplerle çekilen gözlerim dudaklarına takıldı. İçimdeki ısı katlanarak arttı. Bir anda boynuma ve yüzüme kan gittiğini hissettim. Yine dengem bozuldu. Gözlerim onun derin ve sonsuz gizemlerle dolu kahverengi gözlerine kilitlendi.

Bu esir alan his ondan mı geliyordu? Yoksa sinirlendirip hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeçmediğim Prens'e karşı anlaması güç bir sevgi mi besliyordum? Beni halen bir yük ve manastırdan isteksizce getirdiği bir aurakâhini olarak mı görüyordu?

Anton yutkunurken boynundaki tendonlar gergin kalmaya devam etti. "Valko bu akşam ona odasında katılmaya çağırıyor seni."

Bütün sinirlerim buz gibi dondu. Ellerim titremeye ve kalbim endişeyle çarpmaya başladı. "Neden?" diye sordum. Düşüncelerim biraz önce Pia'yla yaptığım konuşmaya kaydı. Bana İmparator'un çekiciliğinin onun için ne kadar karşı konulmaz olduğunu ve onu öpmeyi hiç bırakmak istemediğini anlatmıştı.

"Kardeşim güce aç," dedi Anton yeniden. Bundan sonraki sözleri ağzından yumuşakça, demin ondan kaçan o fısıltıyla çıktı. Gözleri kaybolmuş ve çaresiz bakıyordu. "Beni savunmamalıydın, Sonya."

Nefes alamıyor, bu olanların hiçbirini anlayamıyordum. "Ve beni çağırma görevini de *sana* mı verdi?"

Anton gerçeği reddedercesine başını iki yana sallasa da, "Evet," dedi.

Geriye doğru tökezledim ve arkamı döndüm. Bacaklarım kilitlemiş ve uyuşmuştu. "Benden ne bekliyor?" Ben son yüzyıldır belki de şimdiye kadar sarayın gördüğü en genç aurakâhiniydim. Valko benim için daha fiziksel görevler mi bulmuştu? Midem bulanmaya başladı. Anton soruma cevap vermemişti. "Ona hasta olduğumu söyle," diye emrettim.

"Bu onu tatmin etmeyecek."

Etrafımda döndüm ve geceliğimin etekleri bileklerime değerek hışırdaydı. "Buraya bunun için gelmedim!" Öfkeden titriyordum. "Zaten neredeyse her şeye sahip." Kelimelerimin arasında hıçkırmaya başladım.

“O zaman daha fazlasını almasına izin verme.” Anton’un çenesi kilitlenmişti.

“Nasıl?” Avuçlarımı çaresizlikle alnıma yasladım. “İmparator’u nasıl reddedebilirim?”

Kira ve Dasha’nın suratları, kaçıp asla dönmek istemediğimde önümde belirdikleri gibi, yine beni rahat bırakmadılar. Her ne kadar iğrenç ve alçakça bir hal almaya başlamış olsa da görevimden kaçamazdım.

“Sana yapmanı söylediğim şeyi yaptın mı?” dedi Anton. “Kendi içinde başkasına ait olmayan bir yer buldun mu?”

Panik beni boğmaya başlamışken omzumu silktim. “Bu kadar basit değil.”

Anton beni omuzlarımdan tuttu. “Senin içinde güç var, Sonya. Bunu manastırda arkadaşının savunmasına geldiğinde, kürkleri giymeyi reddettiğinde, İmparator’un etini açgözlü soy-lularla dolu bir odadayken yemekte tereddüt ettiğinde gördüm. Valko’nun tutkusu güçlüdür ama bunu kırıp senin üzerinde sahip olduğu etkiden kurtulmayı başarabilirsin.” Anton kaş-larını kaldırdı ve beni teselli etmek için öne eğilerek bana daha da yaklaştı. “Romska oğlanlar seni öpmeye çalışmışlardır. O zaman ne yaptın?”

Ellerimi çaresizlikle kaldırdım. “Öpücüklerine karşılık verdim!”

Bir anda Anton’un yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Kıs-kançlık kıvılcımı mıydı? Daha aurasını kontrol edip bu hissi kendi içimde hissederek ne olduğunu anlayamadan Anton ifadesini değiştirdi. “Beni dinle,” dedi kendini aslında benim sinirlerimi yatıştırmaya pek de etkisi olmayan bir şekilde sakın kalmaya zorlayarak. “Sana inanıyorum. Uysal bir tutum sergileyebilirsin ama ilişkinizin ne olacağına dair çizgiyi çekmek de senin elinde.”

Derin bir nefes verdim. “Beni ağabeyin konusunda uyar-
mıştın. Ona karşı koyarsam buna saygı duyacağına dair ona
güveniyor musun?”

Anton sorumu doğrudan cevaplandırmadı ama evet demek
istediğini görebiliyordum. İçinde Valko’ya karşı hissettiği bir
güven parçası arıyordu. Ama cevabı ne olursa olsun, bunun bir
önemi olmayacaktı. İmparator’un isteğine boyun eğmekten başka
seçeneğimin olmaması gerçeğini değiştirmiyordu.

“O zaman gideceğim,” dedim uyuşmuş bir şekilde. Ancak
Anton’un bu gecenin tehlikelerine dair bana henüz söylemediği
bir şeyler vardı. Valko’nun benimle bir bağ kurması halinde or-
taya çıkacak tehlikelerle ilgili olduğunu düşünüyordum. Bunun
gerçekleşmesine izin vermemeye kararlıydım.

Anton endişeyle içini çekti. Elleri hâlâ omuzlarımda duru-
yordu. “Dediğimi unutma. Uysal ama sert bir karakter sergile.
Ziyaretini kısa tut ve ayakların yere bassın. Başka bir şey düşün;
onun dışında herhangi bir şey.”

Boş gözlerle Prens’e baktım ve o da keşke benimle gelebil-
seydi, diye düşündüm. Şehir merkezindeki kalabalıkta dikkatimi
dağıtmayı başarmıştı; ağabeyinin yanındayken de dikkatimi
dağıtabilirdi.

Anton, “Onun odasından çıkınca,” diye devam etti, “benim
odamın kapısına üç kere vur. Böylece ben de senin güvende
olduğunu öğrenmiş olurum. Buraya gelip seni bir daha rahatsız
etmeyeceğim.”

İdama mahkûm edilmiş bir kız gibi başımla onayladım.

Anton cebine uzandı ve antika bir anahtar çıkardı. “Bunu al.”
Anahtarı avcuma koydu ve parmaklarımı etrafına kapattı. İçimde
bir anda Anton’u koruma duygusu uyandı. Yoksa bu *onun* beni
koruma hissi miydi? Bana karşı duyduğu bu korumacılık hissine
tutunarak rahatlamaya çalıştım ama Anton daha İmparator’un

istediği özel görüşmeyi bile engellemeyi başaramamışken nasıl rahatlayabilirdim ki?

“Bu odalar bir zamanlar büyük halalarımın odalarıydı,” diye devam etti. “Bu yüzden odalar birbirlerine bağlı. Uzun süredir unutulmuş bir sır. Senin odanın yanındaki oda, artık kullanımda olmayan bir bale alıştırma odası. Valko bu akşamdan sonra görüşme talep etmeye devam ederse burada olmayarak onu atlatmak isteyebilirsin. Gelecekte beni, seni ona götürmem için kullanmayabilir ve kendisi bile bizzat odana gelebilir.”

Anahtarın ağırlığını elimde hissediyordum. Anton ellerini benimkilerin etrafına kapamıştı. Dokunuşuyla, içindeki ateş ve endişe bir anda içimde yükseldi. “Burada başka bir kapı görmedim,” diye cevapladım.

“Kapı yatağının arkasında. Hizmetçilerin bile haberleri olduğunu sanmıyorum.”

Peki ya Izolda? Onun haberi var mıydı? Yatak odamın açık kapısına baktım.

“Şimdi gitmem gerekiyor,” dedi Anton. “Sen de acele et. Valko’yu sabırsızlandırmak lehine işleyecek bir adım olmaz.” Prens elimi sıktı ve arkasını dönüp gitmeden önce derin bir nefes aldı.

“Bekle.” Bir adım atarak ona yanaştım. Anton bana bakmak için döndü. Anahtarı göğsüme bastırdım. “Üç kere kapıma vur dedin.”

“Evet.”

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. “Odanın nerede olduğunu bilmiyorum.”

Anton’un yakınlarındaki bir mum titredi. Işığı onun gözlerinin içinde dans ediyordu. “Senin odandan iki kapı ötede,” dedi sessizce. “İmparator’un odasına yakın.”

Başımla onayladım. Anahtarın dişlerine bastırınca parmaklarımın ucu gıdıklandı. Bu kadar süredir Anton bana meğer ne kadar yakındı. Odalarımızın arasında büyük bir bale odası olsa bile yakın hissetmiştim. Panik beni alt etmek üzereyken Anton'a komşu olduğumu öğrenmek beni biraz rahatlatmıştı.

“Sen kapıya vurana kadar uyumayacağım,” dedi Anton. “Seni duyduğumu anla diye ben de kapının diğer tarafından üç kere vuracağım.” Yutkundu ve gözlerime bir kez daha bakmadan önce başını eğdi. İçimde düğüm olup yoğunlaşan karmakarışık pek çok his uyandı. “Feya seni korusun, Sonya.”

Bu son sözleri kulağımın yakınlarında dolansa da içine ulaşmadı. Benim tek duyduğum söz *beni affet* olmuştu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Koridorda yürürken gece giydiğim terlikler koridordaki kırmızı halının içine batıyordu. Yanından geçerken gözlerim Anton'un kapısına takıldı ve ritmimi bozmadan ilerleyebilmem için bacaklarımı zorlamak zorunda kaldım. Bu işi ne kadar çabuk halledersem o kadar iyi olacaktı.

Valko'nun, üzerine yedi uçlu güneş amblemi oyulmuş parlak kapısı karşımda duruyordu. En üstün tanrı Zorog başında bir taçla güneş ışıklarının altında duruyor, uzattığı eliyle de başka bir taç tutuyordu. İkinci tacın üzerinde boyanmış yedi yakut vardı ve bu, soylu kanı aracılığıyla tanrılar tarafından Riaznin'i yönetmek için seçilmiş imparatorun tacıydı. Valko da böyle bir taç takıyordu.

Beni sakinleştirmesini umduğum derin bir nefes aldım. O sadece, ölümlülere has hisleri olan bir adamdı, hatta bir çocuktu ve bu hislerin beni tuzağa düşürmesine izin vermek zorunda değildim.

Kapıya vurdum ve cüppemi önümde birleştirdim. Onun karşısına geceliğimle çıkamazdım –bu ona davetiye vermek gibi olurdu– ama Lenka, elbiselerimi sarayda yerini bilmediğim bir

dolapta tutuyordu. Odamda beni kışkırtmak için sadece aurakâhini cüppemi bırakıyordu. Üzerime giymeden önce, kürkün geldiği hayvanların hissettiği acıyla içimde sessiz çığlıklar uyansa da cüppenin üzerindeki yakayı yırtmıştım. Bu, İmparator'un karşısında bir kat daha koruma kazanmak için ödemem gereken bir bedeldi.

Valko içeriden, "Gir," diye seslendi.

Titreyen ellerle kapıyı açtım ve içeri girdim.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. İmparator'un şahsi odasıyla karşılaştırıldığında, ana salonun lüksü hiçbir şey değildi. Bir odaya bağlanan üç oda birbirlerinden kolonlarla ve kolonların desteklediği kubbelerle ayrılıyordu.

Sağ taraftaki odada yerin içine gömülmüş altın bir küvet vardı. Su, içinde ayakta durmaya yetecek kadar derin ve İmparator'un sırtüstü yatacağı kadar da genişti. Küvetin etrafında, ona doğal bir havuz havası katan egzotik bitkiler vardı.

Sol taraftaki odada ise sayvanlı bir karyola duruyordu. İpek sayvandan tüller sarkıyordu; o kadar inceydiler ki kapıyı kapatıştımda çıkan esintiyle dalgalandılar.

Valko'nun odalarının ortasında ise iki basamaklı, resmi olmayan bir karşılama alanı vardı. Vernikli abanozdan yuvarlak ve alçak bir masa, alanın ortasında duruyordu. Etrafına ise pek çok mücevher tonlarında her boydan ve şekilden yastıklar dizilmişti. En az elli yastık olmalıydı. Bazıları üzerinde oturulacak kadar büyük, bazıları da yaslanmak içindi. Diğerleri ise süs dışında herhangi bir amaca yönelik olamayacak kadar küçüktü.

Bu oturma düzeni beni şaşırttı. Valko'nun odalarında şık Riaznin divanları ve kanepeleri olmasını beklerdim. Ama bir imparatorun kendini yere kadar alçaltıp Abdara geleneklerini devam ettirmesi, endişemin bir parça azalmasını sağladı. İmparator'un üzerinde oturduğu, altın püsküllü, kırmızı kadifeyle

kaplanmış şaşaalı büyük yastığı göz ardı edebilirsem, onun kamp ateşi etrafında oturmuş, şarkı söyledikten sonra kızlardan hangilerinin kalplerinin daha hızlı attığını ona söylemem için bana ısrar edip duran Tosya olduğunu bile düşünebilirdim. En azından Valko'nun gülümsemesi, arkadaşımınki kadar içten duruyordu.

İmparator'un başında tacı yoktu, saçı yumuşak görünüyordu ve yüzüne dökülecek kadar serbest bırakılmıştı. Uzun ve süslü bir cüppe giymişti. Cüppe belindeki siyah kuşakla önünde başlanmıştı. Pijamasının üzerindeki ipler açıktı ve yakasından göğüs kaslarının ucu görünüyordu. İçimde bir ısınma hissedince kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım.

"Herkesin odanıza böyle kolayca girmesine izin veriyor musunuz?" diye sordum ve garip bir duraksamadan sonra da, "Majesteleri," diye ekledim. İlk defa onunla yaptığım konuşmayı ben başlatıyordum. Saygısızca konuşmadığımı umdum. Yalnızca işler karışmadan akşamın kontrolünü elime almaya çalışıyordum. Valko bana sıcacık gülümsüyor olabilirdi ama aurası gerilmeme neden oluyordu. Duygularının yüzeyinin altında, aklında bazı endişeler var gibiydi. Bu his boğazımı kurutuyordu.

Sanki ona karşı koymuşum gibi gülümsedi. O anda reverans yapmayı unuttuğumu fark ettim. "Ben izin vermeden buraya kimse girmiyor," dedi beni temin etmeye çalışarak. "Ayrıca korkacak bir şeyim yok, *sen* varsın." Ayağa kalktı ve bana yaklaştı.

Yalnız olacağımızı biliyordum ama bunun ne kadar farklı hissettireceğini hayal etmemiştim. Gündüzleri meşgul rutini-mizde ilerlerken her zaman yanımızda en az bir kişi daha olurdu.

Geriledim ve sırtımı kapıya yasladım. "Sizi bekleyen muhafızlar yok mu?" Sesimi hafif tutmaya çalıştım ve vücut dilimden ne kadar korktuğumu belli etmediğimi umdum. "Size tehlikenin geldiğini haber verebilirim ama hayatımda hiç kılıç tutup tüfekte ateş etmedim."

Girişe vardı ve benim olduğum yöne doğru ilerledi.

Nefesimi tuttum ve ellerimi arkamda birleştirdim.

“Rahatla, Sonya.” Gülümsemesi gözlerine ulaştı ve köşelerin kırıışmasına neden oldu. “İmparatorluk Muhafızları’ndan bir kısmı odamın yanındaki kışlada nöbet tutuyor. Bir sıkıntı olursa gelirler. Yani, en azından diğer zamanlarda gelirler. Onları bugün gönderdim,” diye fısıldadı, entrika çevirmiş gibi. “İşime yarasın diye duvarlarım ince yapıldı ama şimdi sizinle özel bir meseleden konuşmak istiyorum.”

“Pekâlâ.” Yutkundum.

Valko başını eğdi. “Seni rahatsız mı ediyorum?”

Aklıma Anton’un sözleri geldi: *Uysal ama sert bir karakter.* “Evet,” diye itiraf ettim. “Bana bir adamla kapalı kapılar ardında özellikle de gece yarısından sonra yalnız kalmamam öğretildi.” Bana böyle bir şey öğretilmemiş olması bir kenara, daha demin erkek kardeşimle yalnız kalmıştım.

“Hımm.” Valko’nun gözleri biraz kısıldı. “Ben sıradan bir adam mıyım?”

“Hayır.” Alçakgönüllü görünmek için bakışlarımı yere çevirdim. “Siz benim imparatorumsunuz, tanrılar tarafından, birinin erdemini düşünmeden lekeleyecek sıradan kişilerden daha üstün olacak şekilde kutsanmışsınız.” Bu çok mu abartılı olmuştu? Tek düşünebildiğim ne yapacağım ve ne yapmayacağım arasında belirgin bir çizgi çizmekti. Ona baktım, genç ve masum bir itibar bırakmak için sesimi biraz daha incelttim. “Size güvenilebileceğimi biliyorum.”

Kalbimin duracağını sandığım bir saniye boyunca gözlerime baktı ve bir anda bir kahkaha patlattı. Bu değişimi öngörebilecek kadar çabuk farkına varamamıştım. “Anton sana bu gece seni çağırmamla ilgili neler anlattı?”

Ona aptala dönmüş bir şekilde baktım. Kardeşinin bana güvenerek söylediği şeylerden sonra ona ihanet etmek istemiyordum.

“Gel, Sonya.” Arkasına döndü ve basamaklardan inerek kızıl yastığına oturdu. “Ben yalnızca senden bana son birkaç haftanın raporunu vermeni istiyorum. Bunu daha erken yapmalıyım, ne de olsa sen Torchev’e gelmeden birkaç hafta önce birisi beni öldürmeye çalıştı. Ama beni affet, annem vefat ettiğinden beri epey kötü haldeyim.” Bu kelimelerle birlikte Valko’nun içindeki neşe de soldu. Boğazını temizledi ve birkaç saniyeyi etrafındaki yastıkları düzenleyerek ve gözlerini benden kaçırarak geçirdi.

Onu merdivenin başına kadar takip ettikten sonra tereddüde düştüm. Göğsüme ve kollarıma bir ağırlık çöktü. İmparator’u yakından incelerken kollarımı etrafıma sardım. Kederi gerçektir. Yaşadığım kayıptan dolayı benim hissettiğim keder gibiydi.

Yastığına oturdu ve boş ellerine baktı. Sonra da başını kaldırıp deminki kadar içten bir gülümsemeyle bana baktı ama bu gülümseme ona acı veriyor gibiydi. Kolunu sağındaki yastığa doğru uzatıp, “Gel,” dedi.

Merdivenlerden inip yastıklara doğru yürürken ve onun yanına otururken kalbim deli gibi atıyordu. Onun Pia’yı etkileyen ya da Anton’un anlattığı düzenbaz olduğuna dair bir kanıt bulmak için bekleyip duruyordum. Hiçbir şey bulamadım. Yine de kendime ait olduğundan emin olduğum her düşünceye ve duyguya tutunmaya çalıştım. Valko’nun aurasının, kafamı karıştırmasına izin veremezdim. Enerjisi şimdilik yeterince kontrollü duruyordu ama ne zaman tamamen değişeceğini tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. Bu öğleden sonra kurul toplantısındaiken havasının bir anda nasıl değiştiğini henüz unutmamıştım. Bundan daha endişelendirici olan ise aurasının benim farkına varamayacağım kadar hızlı değişebildiği fikriydi.

“Bu kadar geç saatte görüştüğümüz için özür dilerim,” dedi ve semaverin altında duran köknar kozalağı yığınına bir kibritle tutuşturdu. Semaverin altından sakinleştirici koku yayan bir duman yükselmeye başladı. “Günlerim sıkıcı işlerle uğraşarak geçtiği için geceleri uyuyamıyorum. Belki de nedeni, henüz sabahla karşılaşmak istemeyen, sadece bana ait olan zamana tutunan inatçılığımdır.”

“Önemli değil,” dedim ve bir ortak noktamızın olduğunu öğrendiğim için kendimi birazcık daha rahat hissetmeye başladım. “Uyanıktım. Ben de geceleri uyumakta zorlanıyorum.”

“Gerçekten mi?” Köknar kozalaklarının üzerine üfleyince kokuları daha güçlü bir şekilde çıktı. “Ama o kadar fazla aura içinde karmaşa yaratınca, elbette böyle hissedersin.”

Onu yatıştırmak için gülümsemeyi başardım çünkü beni anlamaya çalıştığını hissetmiştim. Ama anlamıyordu. Beni kimse anlayamazdı. Kimse suçumun berbat derinliğini bilemezdi. “Bundan fazlası da var,” dedim dudaklarımı birbirine bastırmadan önce. Yuliya’nın düşüncelerimden çıkmadığını ya da Kira ve Dasha’yı Sestra Mirna’yla birlikte ölüleri gömmek üzere yalnız bıraktığımı itiraf etmek istemiyordum.

Valko daha fazlasını söylememi bekledi ama ben devam etmeyince, “Buraya alışma sürecin zorlu geçtiği için üzgünüm,” dedi ve elini kolumun üzerine koydu. “Elbette seni geceleri uyutmayan şey buysa.”

Parmaklarının nazik baskısının altında, Anton bana dokunduğunda hissettiğim sakinlik ve güvenin aynısını hissettim. İmparator’un aurası... benimle *empati* kuruyor gibiydi. Karanlık geçmişimi bilmemesine rağmen benim hissettiğim keder ve pişmanlığın aynısını yansıtıyordu.

“Ben de zorlu geçiş dönemleri yaşadım,” diyerek devam etti ve uzun bir nefes aldı. “Çocukken, güvenli bir şekilde büyü-

mem için sonraki yıllarda evim olacak saklı malikâneye giderken yolda benim yerime masum bir çocuğun ölmesi gerekti.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve nefes verdi. “Eminim hikâyeyi duymuşsundur.”

Pia’nın bana Valko ve sahte prensle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlayarak başımı evet anlamında salladım.

İmparator, elini kolumdan çekti ve tırnağıyla oynamaya koyuldu. “Kırsal alanda çok güzel bir malikânede büyüyüp bir gün imparator olacağıma eminken bunun ancak başka birinin ölümüyle mümkün olduğunu bilmenin nasıl bir işkence olduğunu anlatamam. Ve bu acı, tahta çıktıktan sonra da azalmadı çünkü tahta çıkışım da başka bir acılı geçiş dönemiymi. Verdiğim kararlar birçok kişinin ölümüne ve acı çekmesine sebep oldu. İşte bu da Riaznin’i yönetmenin kaçınılmaz getirilerinden biri: Çoğunluğun hayatta kalması için birilerinin bedel ödemesi gerekiyor.” Ellerini birleştirdi ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. “Ama bu da geceleri kolay uyumamı sağlamıyor.”

Bakışı üzerimde kaldı. Bu tutkulu bir bakış değil, bir arkadaşın bakışıydı. “Beni anlayan birini bulduğuma sevindim,” dedi.

Bir an Valko yaşını gösterdi. Yaşı benden çok büyük olmayan ve bütün imparatorluğun ağırlığını henüz geliştirmekte olan omuzlarında taşıyan bir çocuktu.

Belki de Anton, Valko’yu yanlış yargılamıştı. Onu çok iyi tanıyor olamazdı çünkü çocukluklarını birbirlerinden ayrı geçirmişlerdi. Belki de İmparator’un ihtiyacı olan, güvendiği bir yoldaştı. Ne de olsa şimdiye kadar hiç kardeş yakınlığını tadamamıştı.

“Sizi düşündüğünüzden daha iyi anlıyorum,” diye cevapladım. “Ben de görevime başkalarının ölümü sebebiyle geldim.” Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bunu itiraf ettiğime inanamıyordum. Elim, bileğimdeki kurdeleye gitti.

Dilimin bağıını çözen, İmparator'un kendi itirafları mı olmuştu yoksa çektiğim acıyı bir nevi anlayacak birini bulduğum için mi bunları söylemiştim?

Valko, "İzolda'nın annemi koruyamaması senin suçun değil," dedi.

"Kastettiğim o değildi. Manastırda bir trajedi oldu... bir yangın çıktı," diyerek çabucak anlatmaya koyuldum. Oysaki içgüdülerim beni durdurmak için kendini yırtıyordu. "Ve... bu yangını be-ben çıkardım. Kazara oldu ama bu, benim yüzümden olduğunu değiştirmiyor. Birçok aurakâhini ben daha iyi bir insan olsaydım şimdi hayatta olurdu." *Daha iyi eğitim almış, daha az inatçı ve daha mütevazı olsaydım.* Ellerimi cübbemin eteklerinin arasına gömdüm. "Törpülenmemiş bir kız yerine, yanınızda tecrübeli bir aurakâhini olurdu."

Boynumdan kulaklarıma doğru bir utanç dalgasının yükseldiğini hissettim. Saklanmak istiyordum ama bakışlarımı Valko'dan ayıramıyordum. Yüzünün her yerinde herhangi bir iğrenme tepkisi –dudağının bükülmesi ya da gözlerindeki bir bakışı– bulmak için gözlerimi dört açtım. Kendi içimde de onun aurasının iğrenmesinden kaynaklanan fiziksel bir tepki olacak mı diye baktım... kaslarım kasılabilir ya da midemde utanç dolu bir ağrı hissedebilirdim. Ancak böyle bir şeyden iz yoktu. Utanç bana aitti. Ancak Valko'nun kalbinin değişmeyen vuruşlarına ve göğsünün rahatlatıcı nefeslerle inip kalkmasına yoğunlaştıkça bu utanma duygusunun gitgide kaybolduğunu fark ettim.

Valko beni bir süre izledi. Acaba ne düşünüyordu? "Babam beni uzaklara gönderdiğinde, bana veda ederken söylediği son söz neydi, biliyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

Kaşlarımı çattım ve başımı hayır anlamında salladım.

Valko, İmparator Izia'nın tehditkâr ses tonunu taklit etmek için sesini kalınlaştırdı. “*Ya bir imparator olarak geri gel ya da asla geri gelme.*” Kederli bir kahkaha attı. “Babamın, Torchev’e yücelikle ve hanedanımızın tacını taşımak için hazır bir şekilde dönme isteğini içimde uyandırmaya çalıştığından eminim. Ama bir çocuk olarak hissettiğim tek şey, hayatımda tek hata yapmama bile izin olmamasının beni tehdit etmesiydi.”

“Ne kadar kötü,” diye mırıldandım ama endişelerim onun için hissettiğim acımanın üzerine çıkıyordu. Bana bunları, itirafımın verdiği dehşetle arasına mesafe koymak için mi anlatıyordu?

“Tanrılara şükür olsun bir de annem vardı,” diye devam etti. Yüzünde sevgiden kaynaklanan bir gülümseme belirdi. “O beni daha umut dolu sözlerle bıraktı: *Hayatını arkana ya da önüne çok fazla bakmadan yaşa.*” Valko içini çekti. “İki ebeveynime de verdiğim sözü yerine getirdiğimi söyleyemem. Senin gibi ben de geçmişin bana işkence edip üzerime gölge düşürmesine izin veriyorum. Bazen kaderimde yazılanı yerine getirecek kadar iyi bir yere gelemeyeceğimden korkuyorum. Ama annemin haklı olduğuna inanıyorum.” Bana yaklaştı. Gözleri, bana anlatmaya çalıştığı şeyin ateşiyle gözlerime kilitlenmişti. “Sen ve benim bu hayata gelmemiz için masumların kan dökmesi gerekmiş olabilir ama görevlerimizden memnun olmayarak, ölenlere karşı daha büyük bir suç işlemiş olmaz mıyız? Şu ana tutunup *şimdi* için yaşamamız gerekmez mi?”

Elini omzuma koyarak temin edici bir şekilde omzumu sıktı. Rahatlama üzerime sıcak bir battaniye gibi örtüldü. “Manastırda olan korkunç bir trajedi ama sen buradasın diye üzülüyorum, Sonya. Başka birinin senin yerini almasını da istemezdim.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Gri gözlerinin içindeki mavi halkalar ışıkla birlikte, ona daha önce fark etmediğim bir derinlik ve güzellik katıyordu. Gözlerim yaşarınca boğazımın da düğüm-

lendiğini fark ettim. Ağzımı açtım ama kelimeleri çıkarmaya zorlanınca yeniden kapadım. Anlaşılmaz merhameti ve empatisi için ona cevap olarak ne söyleyebilirdim ki? *Teşekkür ederim* çok hafif kalırdı. Aslında minnettarlığımı dile getirmeye cesaret bile edemiyordum. Çünkü böyle bir şeye kalkarsam hıçkırıklara boğulacağımdan emindim.

“Ben kardeşim gibi değilim,” dedi Valko. “O bir insanı tek bir hata yüzünden yargılar. Ben bunu yapamam. İnsanları yaptıkları hatalardan daha fazlası oluşturuyor.” Eli omzumdan yüzüme kaydı. Başparmağı çeneme değince içimde ikna olduğumu gösteren duygular uyandı. “Önemli olan, hatalardan sonra yapmayı seçtiğin şey. Yalnızca güçlüler ilerlemeye devam edebilir.” Valko bana uzun bir süre baktıktan sonra elini çekti.

Oturduğum yerde doğrularak içimde yükselen duyguları bastırmak için yutkundum ve üzerine tutunabileceğim güvenli bir konu aradım. Beni Valko’nun nazikliğini hak etmiyormuşum gibi göstermeyecek ya da Anton’un karanlık geçmişimi asla öğrenemeyeceğini hatırlatmayacak bir şeye ihtiyacım vardı. “Ben, şey... soylulardan ciddi bir tehlike işareti almadım,” diyerek görev raporumu vermeye başladım garip bir ses tonuyla. “Bu öğleden sonra, bir an Danışman Ilyin beni şüpheye düşürdü. Annenizin zehirlenmesi konusuna takmış gibi duruyor. Ama onun zararsız olduğuna inanıyorum... yani yalnızca sinir bozucu.” Parmağımı kucığımda döndürdüm. Başka ne ekleyeceğimi bilmiyordum. Soylularla ilgili gün gün rapor vermem mi gerekiyordu? “Daha fazla detay öğrenmek ister misiniz?”

Sanki onu etkilenmemişim gibi davranarak kandıramıyormuşum gibi sırtıttı. “Hayır. Gerçek bir tehlike tespit etseydin bana söyleyeceğine inanıyorum.” Bana biraz daha yaklaştı, böylece dizlerini bana doğru kıvrımış oldu. “Bir aurakâhini olduğunu ilk ne zaman fark ettin?”

İki kez gözlerimi kırptım. “Pardon?”

Valko güldü ve moralinin yerine gelmesiyle üzerimdeki yükler kalkmış gibi hissettim. “Saraydaki insanlardan gelen tehditlerle daha fazla ilgilenmediğim için üzgünüm. Seni bu gece buraya bu yüzden çağırdığımı biliyorum ama... eh, birden sen ilgimi daha fazla çektin.” Valko yastıkta daha rahat bir pozisyonda oturmak için yanına döndü.

Aurasında içtenlik duyguları var mı diye kontrol ettim. Merakı gerçek olmalıydı çünkü ben de kendimi yastığımda arkama yaslanırken buldum. “Yeteneklerim şüphesiz bir biçimde ortaya çıktığında beş yaşındaydım,” dedim. “Bir gece uyanıp daha evimizin önündeki tarladan bile geçmemiş bir hırsızın geldiğini ebeveynlerime haber verdim.”

Valko kaşlarını kaldırdı. “Harika.”

Hafifçe omzumu silktim ama içim kaybın verdiği acıyla dolmuştu. Bu hikâye gerçektir ama ben hatırlayamıyordum. Ebeveynlerimin yüzlerini ya da bahçedeki yassı taşların üzerinde zıpladığıma dair belli belirsiz bir anı dışında evime dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Bana bu hikâyeyi sonradan Romska’lar anlat. Onlara ilk katıldığımda ben hikâyeyi nasıl anlattıysam onlar da bana öyle anlatmışlardı.

“Harika bir yetenek.” İmparator başını iki yana salladı. “Tanrıların bu yeteneği neden Riaznin tahtının vârislerine vermediklerini sık sık düşünürüm.” Masanın, yüksek sehparların ve odanın kenarlarındaki rafların üzerinde duran düzinelerce mum, gölge oluşmasına izin vermeyecek kadar ışık saçıyordu.

“Belki de tanrılar yüceliğin fazlasının lütuf olmayacağını biliyorlardır,” diye ortaya laf attım.

“Yeteneğin sence bir lanet mi?”

“Sıklıkla böyle olduğunu düşünüyorum.”

Valko yeniden başını geriye atarak güldü. Tüm benliğini neşeye teslim etmişti. Bu da içimi ısıttı ve dudaklarımda bir gülümseme belirmesini sağladı. Torchev'e geldiğimden beri yanında bu kadar rahat hissettiğim bir tek Pia vardı.

“Seni sevdim, Sonya Petrova,” dedi Valko. “Umarım birlikte uzun yıllar paylaşıyoruz.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ben de öyle. İzolda'dan daha uzun yaşamayı planlıyorum.”

Valko yüzünü şakayla ekşiterek, “Yalnızca pörtlek gözlü olmayacağına ve durmadan mırıldanıp çavdar sirkisi gibi kokmayacağına söz ver,” dedi.

Gülümsemem büyüdü. “Çenemde sakal bırakmaya iznim olduğu sürece şikâyetçi olmam.”

Valko daha da büyük bir kahkaha patlattı. Yanaklarım ısındı. Bunun sebebi utanç değil, şakamı sevmesinden hissettiğim gururdu. Ancak bu şakanın, idam edilen selefimin üzerinden çıkması içimde suçluluk duygusu oluşmasına sebep olmuştu. Ama Valko'nun harika yanı da buydu: Onunlayken, Yuliya'yla birlikte Nadia uyurken onunla dalga geçtiğimiz zamanlardaki gibi uygunsuz şeyler bile komik olabiliyordu.

Valko'nun gözleri, cübbemin ucundan çıkan, elimle oynadığım ipin ucuna kaydı. Yanıma daha da yaklaştı ve açığa çıkan iplikleri yakından incelemek için cübbemi tuttu.

“Kürk kenarı yırtıp çıkardım,” diye itiraf ettim, sorunun ağzında şekillendiğini fark edince.

“Ve bunun için ölüme mi dokundun?”

Biraz telaşlansam da başımla onayladım. “Sizi geceliğimle görmeye gelmek istemedim. En azından cübbemi giyersem size saygı gösterebilirdim.” Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama Valko'yu ikna etmişe benziyordu. Yastıkların içine daha da gömüldüm. Semaverin altından tüten duman bedenimi geriye

doğru çekiyordu. İmparator'un yanındayken bu kadar rahat hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Valko çenesini eline yasladı. "Senin için yeni bir cübbe isteyeceğim, Sonya. Seni Estengarde'a tüm kraliyet şanınla takdim etmek istiyorum ve bunun için kürke ihtiyacımız yok."

Vücudum sıcaklıkla doldu. "Teşekkür ederim. Estengarde'a mı gidiyoruz?" İmparator'la dağların arasında yolculuk yapmak bir saat önce korkutucu bir iş olurdu, özellikle de bu, Riaznin'in yalnızca dönem dönem müttefik olduğu bir ülkeye gitmek demek olduğu için. Ama şimdi bu düşünce beni seyahat heyecanına boğmuştu.

Valko, "Hayır," diye cevap verdi, "Estengarde buraya geliyor. En azından mesajımı okuduktan sonra bir elçi gelecektir." Parmağıyla masanın üzerinde duran mühürlü mektuba vurdu. "Anton, erzak ve destekler hakkında gevelediği sıkıcı konuşmasıyla çok akıllı olduğunu sanıyor ama benim daha iyi bir planım var."

İçimde bir istek uyandı. "Nasıl bir plan?"

"Evlilik, Sonya. Kral'ın en sevdiği yeğeni Madam Delphine Valois'ya evlilik teklif edeceğim."

"Bu harika!" diye cevapladım. Hevesi bulaşıcıydı. Dügünlere bayılırdım.

"Yakında karlar eriyecek, böylece elçi dağları geçerek Torchev'e gelebilir ve biz de çeyizi, siyasi stratejileri ve diğer ayarlamaları konuşuruz. Delphine ve ben bu bahar evleneceğiz."

İçimi çektim. Bahara bayılırdım.

Valko'nun gülümsemesi ciddileşti. Eli, yastığına doğru düşmüş saçlarımın üzerine kaydı. "Sen çok güzelsin, Sonya."

Nefesim tıkanmış. Aklımın çeperlerinde temkinli olmam gerektiği düşüncesi vardı.

Valko, "Umarım bunu seni gücendirmeden söyleyebilirim," diye ekledi.

Onun verdiği sakin güvence, vücudumdaki tüm gergin kasları yumuşatıyordu. Kalan hafif temkin de yok olup gitti. “Elbette.” Ona daha yakın oturabilmek için yan döndüm. Orada yastıkların üzerinde uykuya dalabilecek kadar kendimi güvende hissediyordum. İçimdeki bir istek beni ona santim santim yaklaştırıyordu. Valko karanlık yanlarımdan çekinmiyordu; onların üzerine gidiyordu. Her yönümü kabul etmişti. Kendime ona bakmak için izin verince dakikalar aktı gitti. Gözleri, iki grı-mavi havuz gibi duruyor ve beni kendilerine davet ediyorlardı. Neredeyse serinletici sularını hissedebiliyordum.

Ona biraz daha yaklaştım ve suratlarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi. Nefesi kuşüzümü ayı gibi tatlıydı. Estengarde’la ittifak kurmak adına hayatının bir parçasını daha ülkesine vermek zorunda olması, özellikle de kalbi işin içinde değil gibi göründüğünden, ona karşı içimde bir acıma hissi oluşmasına neden oldu.

Beni cezbetmeye çalışıyormuş gibi parmağını dudağımın altına koydu. Sıcak mum ışığında parlayan yüzü çok yakışıklı ve açık duruyordu. Bu kalbimi delip geçti. Onu yalnızca bir kereliğine psem, bu ona karşı naziklik olurdu. Bir arkadaştan diğerine, evlenmeden önce son bir hediye.

Köknar kozalaklarından çıkan koku, gözlerimi kırpmama sebep oluyordu. Auram ise Valko’nunkiyle eş gibiydi. Onunla, hayatlarımız yüzünden duygularımızın birçoğu kısıtlanmışken, gizlice istediğimiz şeye boyun eğme tutkusunu paylaşıyordum.

Bu tutku benim ve onun içinde, çaresiz bir ihtiyaç halini aldı. Vücudumdaki her kasla birlikte kasılıp serbest bırakılmak için yalvarıyor gibiydi. Artık bunu içimde daha fazla tutamadığımdan, İmparator’a doğru eğildim ve dudaklarımız arasındaki kısa mesafeyi kapadım.

Valko gözlerini kapadı ve dudaklarını araladı. Dudaklarımız birbirine bastırdı. Bir anda zevkle içimi çektim. O da beni daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Kollarımı etrafına sardım ve parmaklarımı boynuna koydum. Elleri cübbemin içine kaydı ve geceliğimin üzerinden belime sarıldı. Aurası karanlık ve olağanüstü duygular seli olarak parılıyordu. Bütün vücudum bu hislerle titredi. Onu daha da derinden öpmeye başladım; tüm düşüncelerimden ve sınırlamalardan sıyrılarak ikimiz için de daha büyük tutkulara yer açtım. Bu isteklere boyun eğmek ve manastırdaki yangından sonra ilk defa kendime karşı sitem ve utanç hissetmemek hafifletici hislerdi. Kendimi tamamen Valko'ya bırakabilir, kim olduğum düşüncesinin verdiği utançtan kaçabilirdim. Daha da iyisi, kendimi *kabul edebilirdim*. Çünkü belki de bu kısıtlanmamış hal *aslında bendim*. Uzun süredir üzerini kapattığım bir kişi...

Aklımda birden üç kere kapıya vurma sesi çınladı. Bu düşünceyi itmeye çalıştım ama çok ısrarcıydı ve sürekli yankılanıyordu. *Üç kez kapıya vuruş ve bir anlık sessizlik. Üç kez kapıya vuruş ve bir anlık sessizlik.*

Bu bir işaretti. Birine vermem gereken bir işaret.

Ama neden?

Valko'nun öpücüğü kesilmemişti. Kesilmesini istemiyordum. İçimde bir şeyler kırılabilirdi. Bunun olmasından korkuyordum. İçimdeki tüm vahşi duyguları serbest bıraktıktan sonra sebep olduğum yıkımları düşünmeyecektim. Artık gerçek doğamla savaşmaya son verecektim.

Üç kez kapıya vuruş.

Valko'nun başının arkasını tuttum ve bedenlerimizi iyice birbirine yaklaştırdım.

Tık, tık, tık.

Valko bir anda hareket etti ve beni üzerine çekti. Boyun eğdiğim bu kayıtsızlık, özgürmüşüm gibi hissettiriyordu. Saklanarak geçirdiğim hayattan kurtulmuştum. İmparatorluktan kurtulmuştum.

Tık, tık, tık.

Ama Valko, *imparatorluktu*. Aurakâhinleriyle ilgili yasalar onundu. Bu yasalarla, bize sahip olması yasal olmuştu. Bu yasalar, ebeveynlerimi beni göndermek zorunda bırakmıştı ve daha iyi bir şeyler, başka kimsenin sahip olamayacağı bir parçamı *kazanabilirim* diye bildiğim her şeyi geride bırakmak zorunda kalmıştım.

Bir ısıklık birlikte aceleci bir tıslama sesi duyuldu. Gözlerim birden açıldı ve semaverin üzerinde tüten dumanı gördüm.

Bir anda sinirlerim gerildi. Aklımdaki düşünceler berraklaştı. Kendimi Valko'dan uzaklaştırdım. Dudaklarım yanıyor, karnım kasılıyordu. *Kapıya üç kez vur*. Anton'un kapısına. Midem bulanıyordu.

Kendi karanlık gerçekliğimden kaçma fırsatı bir adım ötede durmasına ve nefesimi kesecek, vücudumu titretecek kadar güçlü bir arzuya rağmen kendimi Valko'ya kaybedemezdim. Tüm bu karanlığı kendimi kaybetmem başlatmışken şimdi bir kez daha bunu nasıl yapabilirdim ki? Köylüler için hissettiğim dizginlenemez empati, bir manastır dolusu aurakâhinini yok etmeme neden olmuştu.

"Teşekkür ederim, Lordum," dedim ve dikkatlice kendimi ondan ayırarak ayağa kalktım. Valko'nun saçları kabarmıştı, bu da ona çocuksu bir görüntü veriyordu. Bu yalnız çocuğu rahatlatmak için yanıp tutuşuyordum. "Size yakında gerçekleşecek evliliğinizde mutluluklar dilerim."

Valko doğrularak oturdu. "Gitme, Sonya." Aceleyle etrafına bakındı ve semaveri gördü. "Benimle bir fincan çay iç."

Başımı hayır anlamında salladım ve gerilemeye başladım. “Sabah erken kalkmam gerekiyor. Size daha iyi hizmet edebilmek için uyukumu almam lazım. Görevimi hafife almam.”

“Yalnızca bir fincan.”

“İyi geceler.” Reverans yaptım ve onun arkamdan, “Bekle!” diye seslendiğini duymama rağmen odadan koşarak çıktım.

Koridorda koşarak ilerledim ve cübbemi elimle önümde birleştirdim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Kapıma varınca yavaşladım ama sonra geri dönüp Anton’un kapısının önüne geldim. Alnımı ahşap kapıya, avuçlarımı da kapının üzerindeki oymalara yasladım. Anton kim bilir ne zamandır bekliyordu. Valko beni ne kadar süre kollarında tutup öpmüştü?

Kapıya üç kere vurdum ama sonra kapı hemen açılınca irkildim. Anton henüz çizmelerini çıkarmamıştı ancak gömleğini pantolonunun üzerine çıkarmıştı ve saçları da daha dağınık duruyordu.

Onu görmeyi beklemediğim için, “Sen de kapıya vurarak cevap verecektin,” diye mırıldandım. Bu, *ben zayıf bir ahmağım ve bir aurakâhininin tam zıddıyım*, demekten iyiydi.

Anton beni inceledi. Gözleri, karışmış saçlarım ve kırıışmış cübbemin üzerinde dolanırken ağzı sert bir ifade almış, zerre kadar oynamıyordu. “İyi misin? Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Gülümsedim ama bir gözyaşı bana ihanet ederek yanağıma doğru aktı.

Anton kaşlarını çattı. “Canını yaktı mı?”

“Hayır.” Burnumu sildim. “Hayır, elbette yakmadı.” Anton, hikâyenin daha fazlası olduğunu tahmin ederek bekledi. Titreyen elimle dudaklarıma dokundum. “Yalnızca öpüştük. Bunun nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum.”

Anton içini çekti. O kadar perişan haldeydim ki bu iç çekmenin rahatlamadan mı yoksa hayal kırıklığından mı olduğunu anlayamadım.

“Özür dilerim.” Bir gözyaşı daha aktı. Neden ağlıyordum? Neden bu kadar çaresizce Prens’i memnun etmek istiyordum? Onun benim hakkımda ne düşündüğünün ne önemi vardı? Tek yapacağım onu hayal kırıklığına uğratmak, kendimi de utandırmak olabilirdi. Asla onun gözüne giremezdim.

Anton başını eğdi. “Korkarım, ağabeyim bir öpücükten fazlasını istiyordu.”

“Evet.” Elimle gözlerimin altını sildim ama yaşlar durmak bilmiyordu. Valko’yu başta benim öptüğümü itiraf etmedim.

“Ama sen onun yaklaşma çabalarını durdurdun, değil mi?”

Nefes alıp verdim ve başımla onayladım.

Anton’un dudaklarında rahatlatıcı, hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. “Öyleyse harika bir iş çıkarmışsın. Özür dilemene gerek yok.”

Gözlerimi Anton’a diktim. Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamıyordum.

Anton koluma dokununca karnımı bir sıcaklık kapladı. “İyi geceler, Sonya.” Eli bir süre daha kolumun üzerinde kaldı, sonra elini çekip ben de ona iyi geceler bile diyemeden kapıyı kapattı.

Sendeleyerek şaşkınlık içinde odama döndüm. O kadar darmadağın hissediyordum ki korkunç kutu yatağın içine girdim. Yerde uyuyamayacak kadar yorulmuştum. Elimi Izolda’nın tırmalama izlerinin üzerine, onları daha derin yapmaya hazır bir şekilde koydum ama o anda Anton’un kelimeleri aklımda yankılandı: *Harika bir iş çıkarmışsın.*

Elimi çektim ve uykunun beni almasına izin verdim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Pia çay tepsimle odama gelmedi. Ona ne olduğunu sorduğumda Lenka bana geç kaldığı için cezalandırıldığını söyledi. Aşçı ona ikinci şömineyi temizletiyordu. Arkadaşımı özlememe ve böyle basit bir hizmetçi işi yapmaya zorlandığı için ona acımama rağmen ona gece Prens'le, hatta İmparator'la aramda olanları anlatmak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım.

Akşam yemeğine kadar göreve çağırılmadım. Valko, Shengli ve Abdara'dan gelen diplomatlara büyük salonda ziyafet veriyordu. Dikkatimi yabancıların üzerine verip içlerinde kötü niyetli düşünceler besliyorlar mı diye anlamaya çalıştım ama enerjim Valko'nun üzerine kayıp duruyordu.

Valko danışmanlarıyla birlikte platformun üzerindeki yüksek masasında oturuyordu ve bakışları sık sık üzerime kayıyordu. Aurasının her ayrıntısını analiz etmeye çalışırken elim, elbisemin kol kenarıyla oynuyordu. İçimde kabaran bu duygular, Valko'nun da aynı odada olduğumuz için benim kadar gergin olduğunu mu gösteriyordu? Yoksa bu onun istekliliği miydi? Boynuma dokunup yutkundum. Belki de içimdeki bu iniş çıkışlar, önceki gece kendimi kaybettiğimden dolayı hissettiğim utançtı.

İmparator'un bana sadece imparatorluk aurakâhiniymişim gibi davranmasını ne kadar zorlaştırmıştım?

Gözlerimi, İmparator'un masasının sol tarafında duran boş sandalyeye çevirdim. Anton yemeğe gelmemiştı. Yoksa Prens, ağabeyine verdiğim öpücüğü ikinci kez mi düşünmüştü? Bana da mı kızındı?

Son yemekler de yendikten sonra misafirler ayağa kalkıp sohbet etmeye başlayınca Valko sandalyesinde kaldı. Bana gelmem için eliyle işaret etti. Platforma çıkarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Reverans yaptım, sonra da boyum ondan daha uzun görünmesin diye ayaklarının yanına eğildim. "İmparatorum," dedim Kira ve Dasha'yı hatırlayarak. Onun gözünden düşmediğimi umuyordum.

Valko yüzüğünü çevirdi. "Bu akşam diplomatların duyguları nasıl?"

Zümrüt rengi ejderha armalı ipek cübbe giymiş Sheng-li'li adama ve sarığı ile kıvrık uçlu ayakkabıları olan Abdara'lı adama baktım ve auralarını daha dikkatli incelemediğim için kendime kızdım. Şimdi Valko'ya bu kadar yakın durduğum için diplomatların aurasını hissedemiyordum. "Onlar, şey... iyiler. Onlara verdiğiniz ziyafetten memnun kalmışlar ve ayı oynatanları izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorlar."

Valko başıyla onayladı. Neyse ki hızla uydurduğum rapor onu tatmin etmişti. "Onları mümkün olduğunca rahat tutmak istiyorum. Estengarde'la bir evlilik ittifakı kurduğumu öğrenince mutlu olmayacaklar."

"Elbette, Majesteleri. Bu olduğunda size haber vereceğim."

Valko'nun bakışları yüzüme döndü ve gözleri mum ışığında sıcacık bir hava aldı. "Dün gece rahat uyudun mu, Sonya?"

"Evet." Fısıldamak istememiştim ama nefesim göğsüme sıkışıp kalmıştı.

Valko gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Bir sessizlik oldu ve ikimiz de sıcak bir enerjiyle çevrelen-
dik. Tüm düşüncelerimi öpüşmemiz kaplamıştı. Ağzından gelen
kuşüzümü çayı tadını ve semaverin altındaki köknar kozalakla-
rından gelen tatlı kokuyu hatırladım. Bir anda onunla yeniden
yalnız kalmak istedim.

Valko, “Dansçılar gösterilerini yaparken yanımda oturur
musun?” diye sordu. “Ben istiyorum ki...”

“Evet.” Cevap bir anda fısıltı şeklinde ağzımdan çıktı.

Valko’nun sırtması daha da büyüdü ve cümlesini tamamladı:
“Diplomatların auraları konusunda bana sürekli bilgi vermeni
istiyorum.”

“Evet,” dedim yeniden. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Dansçılar gelene dek onunla kaldım. Aralarından bazılarının
üzerinde ayı postu vardı ve diğerleri de avcı kıyafetleri giymiş-
lerdi. Müzik başladığında İmparator’un ayaklarının yanındaki
yerime oturdum. Dans hareketleri yoğunlaştıkça salondaki her-
kesin gözleri ayıları mızraklarıyla dürtten ve davullar ile yoğun
telli çalgıların ritimlerine uygun olarak hayvanların üzerinden
atlayan avcılarının üzerine dönmüştü. Bu sırada Valko’nun eli
ensemeye değdi. Nazikçe elbisemin kenarından omurgama kadar
elini gezdirdi. Baş dönmesiyle birlikte uzun bir soluk verdim ve
kucağımda duran elimi yumruk yaparak sıktım.

Çok kısa süre içinde dans bitti ve İmparator da elini ensem-
den çekti. Avcılar katledilmiş avlarının üzerine doğru eğilerek
selam verirken İmparator da ayağa kalktı ve onları alkışladı.
Bana tek kelime daha etmeden platformdan inerek diplomatların
arasına katıldı. Uzun bir süre, İmparator’un boş sandalyesinin
ayağında oturdum. Kendi duygularımı anlamakta zorlandığım
sırada duygu selinin etkisiyle titriyordum. Bu duygular bana mı

aitti, yoksa hızla atan kalbim halen İmparator'un aurasına ve imparatorluk aurakâhinine karşı hissettiği ilgiye mi bağlıydı? Bana yeniden diplomatları sormamıştı. Sormadığı da iyi olmuştu çünkü ona cevap veremezdim.

Kutlamalar bittikten sonra odama geri dönmedim. Yemek masasından bir elma aldım ve sarayın ahırına gitmek üzere dışarı çıktım. Hava nefesimi donduracak kadar soğuktu ama ayak parmaklarımı buza çevirmezdi. Mevsim, kış ile bahar arasında kararsız bir çizgide ilerliyordu.

Bölmelerin önünden geçerek içindeki atlara hayranlıkla baktım. En sonunda alnında yıldız şeklinde kızıl tüyler olan o güzel beyaz atın önüne geldim. “Merhaba Raina,” diyerek elmayı uzattım.

Raina kişnedi ve öne doğru ilerleyerek ikramımdan bir ısı- rık aldı. Boşta duran elimle yelesini okşadım. “Seni özledim,” dedim ve burnumu tüylerine yasladım. Aurası çok huzurluydu. Gözlerimi kapadım ve kendimi onun kokusunun ve gücünün içinde kalmaya zorladım.

Valko'ya takılıp düğüm haline gelmiş düşüncelerim, Anton'un üzerine döndü. Şehir merkezinden saraya kadar bu atın üzerinde birlikte gelirken ellerini belime koyduğunda hissettik- lerimi hatırladım. Kulaklarımda beni rahatlatan ve kalabalık altında ezilmemek için onu düşünmemi söyleyen sesini duydum. Bana dün gece, *harika bir iş çıkarmışsın* demişti.

Raina elmanın son parçasını da yedi. İki elimi de boynuna sararak ona sıkıca sarıldım ve kendimi sıcaklığının içinde bul- dum. Tüm gece orada, onun güven veren ve karmaşık olmayan aurasına bağlı kalmak istiyordum.

Bir anda gelen kısık konuşma sesleri irkilmeme sebep oldu. Raina bölmesinde geriledi. Yüksek sesle nefes vererek nalını yere vurdu. “Bir şey yok, kızım,” diye fısıldadım ve elimle onu

okşayarak yatıştırmaya çalıştım. At yatışınca kulaklarımı açarak konuşmayı dinlemeye çalıştım.

“Feliks onun gelmesi için tüm ayarlamaları yapıyor,” dedi bir adamın kalın sesi. Yanında en az bir atın daha nallarının sesi geliyordu. “Nicolai’a yaptığın ziyaret nasıl geçti? Halen sözüne bağlı mı?”

Biraz daha tiz ikinci bir erkek sesi, “Dük Krayev’i ikna edebileceğini düşünüyor,” dedi.

Onlar konuşmalarına devam ederken ahırın çıkışına doğru parmak uçlarımda ilerlemeye başladım. Sesler gitgide daha yakından gelmeye başladılar ama yine de fısıldayarak konuşuyorlardı. Auralarına ulaşmaya çalıştım ama bir gecikme vardı. Kendimi Raina’ya çok kuvvetli bağlamıştım.

Başka bir yönden bir kahkaha duyuldu. Ahırın dışına baktım. Ay ışığının altında bir grup muhafız, sarayın hizmetçi kapısına doğru ilerliyordu.

İlk adam fısıldamaya çalışarak, “İçeri girdiklerinde gidip onlara katıl,” dedi ama tiz sesinin rezonansı fısıldayamayacak kadar güçlüydü. Ahırın gölgesinde durdukları yerden iki adamın da kim olduğunu çıkaramıyordum. “Ben atlarla ilgilenirim.”

Kısa boylu adam dizginleri diğerine uzatınca hemen içeri girdim ve en yakındaki bölmenin kapısının altından emekleyerek içine girdim. “Şişşt.” Kahverengi atı okşadım.

Ahıra elinde iki atın dizginiyle Anton girdi. Ağzımdan şaşkınlıktan hafif bir ses çıktı ama Anton beni duymadı. Bölmenin içindeki saman yığının arkasına gidip karanlık köşesinde saklandım. Prens atları yerlerine koyup oradan ayrıldıktan birkaç dakika sonra kendime gelebildim.

Benim neyim vardı? Neden bir anda içimde saklanma dürtüsü belirmişti? Anton’un gizli saklı olma dürtüsü beni de ikna mı etmişti, yoksa onu korumaya mı çalışıyordum? Her ne yapıyor-

duysa, ağabeyinin haberinin olmasını istemediğini hissetmiştim. Ben imparatorluğun aurakâhiniydim. Prens benim bağılılığımın İmparator'a olduğunu biliyordu.

Daha şimdi duyduğum konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Anton, Feliks adında birinden bahsetmişti. Feliks'in delip geçen mavi gözlü adam olduğunu biliyordum. Anton şehir merkezinde troykayı ona teslim etmişti. Ama Nicolai kimdi ve Anton onun halen sözüne bağlı olup olmadığını sorduğunda ne demek istemişti?

Bunların Anton'a ametist yüzüklü gizemli adam tarafından verilen mektupla bir ilgisi var mıydı? *Geceyarısı ve Morva Akşamı* mektupta görebildiğim tek kelimelerdi. Morva Akşamı'na daha haftalar vardı. Anton ne planlıyordu?

Sarayın hizmetçiler kapısı Anton girdikten sonra kapatılana kadar bekledim, sonra da elbisemin eteklerini toplayarak ana girişe doğru koştum. Balkonda nöbet tutan muhafızlar bana kaşlarını kaldırarak bakınca, "Bahçede dolaşmaya çıkmıştım," dedim. *Kabanım olmadan gece geç saatte çıktığım bir gezinti.* Utangaç bir şekilde onlara gülümseyerek aceleyle içeri girdim, kehribar renkli lobiden geçtim ve dört dönen merdivenlerin birinden yukarı çıkarak Anton'dan önce üçüncü kata ulaşmaya çalıştım.

Ve başardım da. Anton benden tam bir dakika sonra oraya vardı. Nefesimi düzenleyecek ve saçımdaki saman parçasını çıkarmaya yetecek kadar vaktim olmuştu. Ancak kalbim, sanki Torchev'i baştan sona koşarak geçmişim gibi çarpıyordu. Elimi kapı koluma koydum, böylece tam içeri giriyormuşum havası verebilirdim. Bu buluşmanın tesadüfi görünmesini istiyordum. Sanki Prens'le doğal bir şekilde karşılaşmışım gibi. Dün geceden sonra arkadaş olmak için yeni bir başlangıç şansı elimize geçmişti. Belki de bir gün sırlarını açacak kadar bana güvenirdi.

Anton koridorda odasına doğru ilerlerken beni görünce duraksadı. Prens'in burnu soğuktan kızarmıştı ve eli de sanki

çözmeye hazırlanıyormuş gibi pelerinin düğmesinin üzerindeydi. Göğsüm umut fısıltılarıyla doldu.

Kapımın kolunu bıraktım ve ona genişçe gülümsedim. “İyi akşamlar, Anton.” Bana yaklaştıkça tüm sinirlerim gerildi. Parmaklarımı gevşettim.

Yavaşça bana yaklaşıırken elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi pelerinin iligiyle oynuyordu. Tam onun hislerini çözmeye başlayacakmışım gibi hissederken bir anda Anton’un bir parçası, ahırdaki gizliliğe büründü.

Kaşlarımı çattım. Anton hislerini bu kadar iyi bir şekilde benden –herkesin hislerini okuyabiliyor olması gereken *benden*– nasıl saklıyordu? Gerçi ben daha kendi auramı zar zor yorumluyordum, başkasınıninkinin kendiminkinden nasıl ayrıldığını bile çözememiştim. Anton’dan *hissedebildiğim* tek tük hisse gelince, gergin hissediyordu. Sanki anlayamadığım bir nedenden dolayı sitemimi hissedebiliyor gibiydi. Yoksa bu *benim* gerginliğim ve *benim* tahminim miydi?

“Nasılsın?” diye sordum. “Seni bu akşam yemekte görmeyi umuyordum.”

Anton dudaklarını araladı. Bir kapı açıldı. Kim olduğunu görmek için arkama döndüğümde iki muhafızın, İmparator’un odasının yanındaki kapıdan çıktığını gördüm. Prens’e geri döndüğümde yüzündeki ifade tamamen değişmişti. Kaya gibi sert bakıyordu. Anton derin ve uzun bir nefes alırken benim göğsüm de onunkiyle aynı anda kalkıp indi. Bu nefesle birlikte aurası kilitli kapılar arkasına saklanmış gibi tamamen ortadan kayboldu. Fazlasıyla oksijen damarlarımda akarken kafam sakinlik ve uyuşukluk arası bir hisle doldu.

Anton yürümeye başladı ve tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Demin ne olmuştu? Dikkatimi dağıtmak için bir nefes alma tekniği mi kullanmıştı? Hislerini sakinleştirirse onları okuyamayacağımı biliyor olmalıydı. Karşısından gelen muhafızlara selam vermesini izledim. Uzaklarda tuttuğu aurası ve yoğun konsantrasyonuyla Anton, benim olduğum yere bir kez bile bakmadan odasına girdi.

İncinmiş ve reddedilmiş hissederek duvara yaslandım. Anton'un büyük bir odanın diğer tarafında beni görmemiş gibi davranmasına alıştım ama dün gecedен sonra aramızda bir şeylerin değiştiğini ve beni umursayabileceğini düşünmüştüm. Onun, doğal olarak meraklı, her şeye burnunu sokan biri olan beni uzakta tutmak için bir meditasyon tekniği kullanacağı aklıma bile gelmezdi. Ama elbette bunu yapacaktı. Hayatım boyunca, benimle bağı olmasını isteyen insanların sayısı tek elimin parmaklarını geçmiyordu.

Gözlerimi kapadım ve alnımda beliren ağrıyı geçirmek için elimle ovuşturdum. Prens'e sanki uzun süredir görmediğim iyi bir arkadaşımymış gibi gülümsediğimde nasıl da ahmak görünmüştüm kim bilir. Anton, Romska kamplarından buraya kadar bana gece yarısında merhaba demek için gelmiş Tosya'yymış gibi davranmıştım.

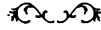
Kapımı tekmeleyerek açtım ve arkamdan çarparak kapadım. Antremde ileri geri yürürken ellerim yumruk şeklini almıştı. Kendime daha ne kadar eziyet edecektim? Anton'un beni, görev duygusuyla değil, daha fazlası olarak görebileceğine daha ne kadar inanacaktım? O asla bana selam verip gülümsemek için kendi rahatını bozmayacaktı. Bana ihtiyacı yoktu; sırlarını da benimle paylaşmayacaktı. Asla gerçekten arkadaş olmayacaktık.

Adımlarımı yavaşlattım ve elimi göğsümün üzerine koydum. Ondan istediğim yalnızca bu muydu? Arkadaş olmak mı?

Valko'dan tüm istediğim bu muydu?

En azından İmparator'un yanındayken beni istediğini ve bana değer verdiğini, arkadaşlığımızın da hoşuna gittiğini hissediyordum.

Öfkeyle homurdanarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Kapısı açık yatak odamdaki Feya heykelciği pencere pervazından bana bakıyordu. Artık düşünmek istemiyordum. Artık ne hissettiğimi yorumlamaya çalışmak istemiyordum. Yutkundum ve odaya doğru ilerleyerek heykelciğin Yuliya'nın kanıyla kaplı kısmını tuttum.

Ertesi sabah, Pia'nın kahvaltı tepsimi getirmedığı arka arkaya ikinci gün olmuştu. Lenka, arkadaşımın bu sefer ne yaptığından emin değildi. Sadece "görevini doğru düzgün yapmadığı için" başka bir ceza almış olabileceğini söyledi.

İmparator'un bana o öğleden sonraki kurul toplantısına kadar ihtiyacı olmadığından hemen kütüphaneye gittim ve üç masal kitabı aldım. Aralarında en sevdiğim hikâye olan Kolsuz Kadın da vardı. Kitapları aldıktan sonra mutfağın yolunu tuttum. Zemin fayansları, tavuk tüyleriyle kaplıydı ve ahşap masalardan da hayvan kanları damlıyordu. Pia hiçbir yerde yoktu. Dikkatlice mutfakta ilerlemeye başladım ve bir kasap, bir parça kemikli eti kesince her yere kan sıçradığında irkildim.

"Pia'yı gördün mü?" diye sordum bir tavuğun tüylerini yolmakta olan küçük bir çocuğa. Kuşun kırılmış boynu, bedeninden kopmuş gibi sallanıyordu. Olabildiğince uzak durmaya özen gösterdim.

Çocuk başını kaldırıp bana baktı. İmparatorluk aurakâhinini görünce gözleri kocaman oldu. "İnekleri sağlıyor," diye cevap verdi ve aşçıya bir bakış atarken yapışkan ağzına giren bir

tüyü üfleyerek attı. “Pia dün gece bir turta çalmaya çalışırken yakalandı,” diye fısıldadı.

Gülümsemek için kendimi zor tuttum. *Turta çalarken mi?* Ah, Pia.

Dışarı çıktığımda Pia’yı çocuğun dediği yerde buldum. Alçak bir taburenin üzerinde oturuyordu. Siyah saçları fularıyla arkadan bağlanmıştı ve büyük bir ineğin altına eğilmiş, yarı dolu bir bidona süt sağıyordu.

“Affedersin.” Çenemi sarayı ahırdan ayıran çitin üzerine dayadım. “Acaba kaçak bir turta hırsız gördün mü?”

Pia gözlerini kısarak başını kaldırdı. Sabah güneşi gözlerinin bal kadar sıcacık görünmesine neden oluyordu.

“Boyu benden biraz uzun,” diye devam ettim. “Benden çok daha güzel ve Yuri adında bir çocuğa âşık.”

Pia kıkırdamaya başladı ama sonra içini çekti ve başını iki yana salladı. “Hiç komik değil, Sonya. Turtayı seninle paylaşmak için çaldım ama aşçıbaşı beni yakaladı.” Omuzlarım, Pia’nın aurasıyla birlikte düştü. Alnını ineğin yanına dayadı. “Bir haftalığına sütçülüğe düşürüldüm. Yuri’nin ailesi bunu duyarsa ölürüm. Zaten *onun* bilmesi yeterince utandırıcı.”

Çite yaslandım. “Dün sabah ne oldu? Neden işe geç kaldın?”

İneğin memesinden üç kez süt sıktı. “Uyuyakalmışım.” Küçük bir sırıtmayla ekledi: “Yuri’nin gece nöbeti iptal oldu, biz de nehrin kenarında yürüyüşe çıktık.”

Başımla onayladım ama İmparator’un neden Yuri’yi ve diğer muhafızları görevden gönderdiği konusunda ağzımı kapalı tutmaya çalıştım. Pia’nın Valko’yu öptüğümü bilmesini istemiyordum. Ona iki gece önce, *Arkadaşlar sırlarını paylaşır*, diyen sanki ben değildim.

“Yuri, yeterli para biriktirebilirse iki yıla kadar evlenebileceğimizi söyledi,” diye devam etti Pia ama yüzündeki gülümseme

soldu. “Ailesi bizi desteklemiyor. Yuri’nin fikrini değiştirip soylu adamın kızıyla evleneceğini umuyorlar.”

Cevabı benim de Pia kadar iyi bildiğime güvenerek, “Ama evlenmeyecek, değil mi?” diye sordum.

Pia ineğin memesini bıraktı ve yüzüme bakmak için taburesinde arkasına döndü. Dudağı büküldü. “ ki yıl bir ömür kadar uzun, Sonya.”

Kalbindeki acıyı, buz gibi sabahta süt sağmaktan ellerindeki soğukluğu ve en çok istediği şeye ulaşması için önünde birçok engel olmasından omuzlarının ağırlıkla   kt ğ n  hissedebiliyordum.

Burnunu çekti ve parmağıyla gözünün altını sildi. “ z r dilerim. Ne kadar düşüncesiz bir arkadaşım.” Oturduğu yerde doğrularak gülümsemeyi başardı. “Anton’un ziyaretiyle ilgili her ayrıntıyı duymak istiyorum. Zaten turtayı da bu yüzden getiriyordum.”

Kütüphaneden aldığım kitapları göğsüme bastırdım. “ ncelikle, Prens hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ama...”

“O benimle ilgilenmiyor, Pia.” Pia kaşlarını çattı ama ben devam ettim. “ kincisi, beni görmeye gelmek için turta  almana gerek yok. Umarım arkadaşlığımızın yemek üzerine kurulu olmadığını biliyorsundur. Üçüncüsü de, umarım beni ziyaret etmeye *gelirsin* –ne zaman gelebilirsen–   nk  sana bir teklifim var.” Pia kaşını kaldırdı, ben de kitapları çitin üzerine doğru kaldırdım. “Sana okumayı öğreteceğim.”

Gözleri kocaman oldu ve yüzünde o zamana kadar gördüğüm en güzel gülümseme belirdi.

Midem kasılırken suçluluk duygularına boğuldum. “Ama benim kremalı   reklerden daha tatlı olduğumu düşünmeden seni uyarmalıyım. Benim de bir amacım var.”

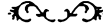
“Nedir?” Gözleri kurnaz bir ifadeyle kısıldı. “Riaznin Prensi’ni, ona karşı gizli ve yanıp tutuşan duyguların olduğuna dair ikna etmene yardım etmemi mi istiyorsun?”

“Hayır.” Elimden geldiğince bariz bir şekilde gözlerimi devirdim. “Yeteneklerim konusunda alıştırma yapmak için senin yardımına ihtiyacım var. Şimdiye dek fark etmediysen, eğitimim ciddi anlamda eksik ve kellemi boynuma bağlı tutmak istiyorum.”

“Boynun çok çekici. Eminim Prens de buna katılırdı.”

“Pia.”

Pia kıkırdadı. “Bu gece gelirim.”

Pia’yla çalışma saatlerimizle ilgili ayarlamaları yaptıktan sonra atların olduğu ahıra doğru yürüdüm. Güneş gökyüzünde yükseldiğinden ve hiç bulut olmadığından, hava ısınmaya başlamıştı. Hayli erimiş olan karlar ben yürüdükçe hışırdıyordu. Belki de bahar gerçekten *geliyordu*. Riaznin’in kışları o kadar uzun ve zorlu geçerdi ki mevsimin değişmesi çoğunlukla imkânsız görünürdü. Pia’yla birbirimize yardım etme düşüncesi, Valko ve Anton hakkındaki endişelerimi idare edilebilecek bir büyüklüğe indirgemişti. Bu, dün gece Feyla heykelciğini kullanarak kendime uyguladığım işkence seanslarına kıyasla, kendime güvensizliğimle başa çıkmam için çok daha sağlıklı bir yoldu.

Ahırın içine girince gözlerim, adım attıkça samanları itekleyen ayaklarıma döndü. Raina bölmesinde hapisti. Beni görünce elma olmamasına rağmen açık elime doğru geldi. Onun yelesini okşadım. “Senin hiç koşma şansın olmuyor mu?”

“Pek fazla olmuyor, zavallı at,” diye cevapladı birileri. Arkama döndüğümde karşımda İmparator’u buldum. Beni takip etmiş gibi arkamda duruyordu.

Aptala dönmüş halde ona baktım. “Burada ne işin var?” Bunun üzerine kaşlarını kaldırıncı ağızından çıkan kelimelerle utanarak reverans yaptım ve, “Affedersiniz, Majesteleri. Beni şaşırttınız,” dedim.

“Auramın seni uyaracağını düşünmüştüm.” Valko yanıma gelerek Raina’yı okşamaya başladı.

Kıpkırmızı olduğundan emin olduğum yanaklarıma dokundum ve başımı hayır anlamında salladım. “Bazen auranız benimkine büyük bir benzerlik gösteriyor, bu da aradaki farklı algılamayı zorlaştırıyor.”

Valko’nun dudakları kıvrıldı. Üzerinde güzel bir kaftan yoktu; yalnızca soğuktan korunmak için gri bir yün ceket giymişti. “Öyleyse bu sabah biraz rahatlamaya ihtiyacı olan tek kişi ben değilim?” diye sordu.

Ona gülümseyerek karşılık verdim. “Evet, değilsiniz.”

Sessizlik içinde atı okşadık. Sonra birden kalbim hızlandı. Valko attan elini kaldırıp belime koymadan önce aldığım tek uyarı bu olmuştu.

“Saçın açıkken daha güzel duruyor,” dedi.

Titrek bir nefesi içime çektim. “Öyle mi?”

“Mm-hımm. Seni ilk gördüğümde olduğu gibi açık.” Saçımı bağlayan tokayı çekti. “Beni öptüğündeki gibi açık.”

Ellerim titrerken Raina’nın yelesini okşamaya devam ettim.

İmparator yavaşça saçımın örgüsünü çözdü. Dokunuşu kuştüyü gibi hafifti ama kanımın inanılmaz bir sıcaklıkla kaynamasına neden oluyordu. “Geçen gece neden öylece çekip gittin?” diye sordu.

Elimi atın üzerinden kaldırıp bölmenin kapısına koydum. “Size olan görevimin aksamasına izin veremem.”

“Bunun doğru olduğuna inanmıyorum.” Saçlarımı geriye doğru çekti. “Ben en çok seninleyken güvendeyim. Neden gittin,

Sonya:" diye yeniden sordu ve parmaklarını saçlarımin dalgaları arasından geçirdi.

Valko'nun aurası yoğunlaştıkça gözlerim kırpılıyor, benim auram da onunkiyle birlikte yoğunlaşıyordu. Elimle bölme karpısını iyice kavradım. Cığerlerimdeki havayı içeride tutmakta zorlandıkça göğsüm de inip kalkıyordu. "Ben... kendimi bırakmam. Bunu yaptığımda kötü şeyler oluyor." Gözlerim bileğimdeki siyah kurdeleye kaydđ.

Valko saçlarımı kenara çekti ve dudaklarını kulağıma getirdi. Sıcaklık omuzlarımda bir titreme hissetmeme sebep oldu. "Belki de kendini yeterince sıklıkla bırakmadığın için kötü şeyler oluyordur." Dudaklarını boynuma yaklaştırdı, sonra da uzun ve sıcacık bir öpücük kondurdu. Tam dizlerimin bağı çözölmek üzereyken ve kendimi içimdeki karanlık umursamazlığa bırakacakken İmparator oradan ayrılmak üzere arkasını döndü. "Attan hoşlandıysan, senindir," dedi hafif bir sesle.

Ayaklarımin üzerinde kıpırdandım. Onun bu ani gidişđ ve inanılmaz hediyesi beni şok etmişti. "Ama..." Karmaşa içinde olan duygularımdan sıyrılmaya çalıştım. "Onunla hiçbir yere gidemem ki."

Valko sırtıttı ve bana son bir kez baktı. Sinsi gözlerinde, sanki benim üzerimde yarattığı etkinin farkındaymış gibi bir parıltı belirdi. "Evet," diye cevapladı, "ama onun sana ait olduğunu bilme zevki senin olacak."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günler geçtikçe imparatorluk aurakâhini görevim konusunda daha dikkatli davranmaya başladım. Valko sorar diye rapor verme konusunda Pia'yla birlikte alıştırmaya yapıyordum ama aklıma gelen şeyler genelde, "Aşçıbaşı, İmparator'a sinirli çünkü muhtemelen avcılar daha geyik getirmeden üç gece üst üste geyik eti istedi," ya da "Avcılar sinirli çünkü İmparator'un şu anda en sevdiği eti bulmak için yüksek bölgelerden de uzağa gitmeleri gerekiyor," gibi şeyler oluyordu.

Yeri göğü sarsacak hiçbir şey yoktu. Ciddi anlamda tehlike uyandıracak bir durum ortaya çıkmıyordu. Pia'ya en çok dikkatimi çeken şeyin, Valko'nun gri gözlerinde parıldayan mavi ışıltılar olduğunu ya da en asil soylularla dolu bir odada benim gözlerime baktığında ne kadar önemli hissettiğimi düşündüğümü söylemek istemiyordum.

Anton'un bana verdiği, gizli odanın kapısını açan anahtarı yatak odamda yerinden çıkan bir parkenin altına saklamıştım. Anahtarı kullanmam gerekecek, Valko'nun bana olan ilgisi rahatsız edici bir boyuta geldiğinde ortadan kaybolmam gerekecek

gecenin gelmesini bekliyordum. Zor olan tarafısa, bu ilginin rahatsız edici olup olmadığına karar vermektir.

Valko'nun ilgisizliği ortadan kaybolmuş, yerine cesur ve canlandırıcı hisler gelmişti. İmparator'un yeni duyguları, şimdiye kadar başka hiçbir şeyin başaramadığı kadar beni manastırda işlediğim suçları düşünmekten alıkoyup dikkatimi dağıtıyordu. Bu duygular ayrıca hizmetçiler ve soylularla dolup taşan sarayı da daha katlanılır bir yer haline getiriyordu. Valko'nun aurası aralarında en güçlü auyardı. Benimki onunkiyle karışıp bir harmoni oluşturmaya bile kendimi onun melodisini ararken buluyordum. İçimde bir tutku ve coşkuyla şarkı söylüyor gibiydi. Sonra ben de cesaret edebildiğim kadar kendimi onun orkestrasına dahil ediyordum. İşte ancak o zamanlar gecelere Feyy heykelciğiyle işkence etmeden ya da kutu yatağında kendi tırmalama izlerimi çıkarmadan katlanabiliyordum.

Kurul toplantıları çok uzayıp sıkıcı bir hal alırsa Valko beni yanına çağırıyor, onunla oturmamı söylüyordu. Saten masa örtüsünün altından eli benim elimi buluyor ve avcumda parmağıyla şekiller çiziyordu. Nefesim kesiliyor, kalbim de ona karşı koymak için mücadele ederken deli gibi atıyordu. Sanki bana dokunduğunda aurası üzerime öfkeli bir fırtına gibi esiyordu. Daha ben kendi hislerimi onunkinden ayırt edemedim ve onun bu küçük nazik davranışlarını isteyip istemediğime karar vermeden beni bırakıyordu. Ama onun aurasından kurtulduktan uzun süre sonra bile yatak odama döndüğümde kendimi anahtarın altında gizli olduğu parkeye bakarken buluyordum.

Geceleri saray koridorlarında aynı soruları düşünerek dolanıyordum. *Kendimi kaybedebilir miyim? Kendimi bir kez daha kaybetmeye cesaret edebilir miyim?*

Cevap hayır olduğunda, Yuliya'nın cansız suratı aklımdan çıkmadığında kendimi Anton'un kapısının önünde buluyordum.

İçeride onun aurasının şarkılarını ve fark etmesi zor melodilerini hissetmeyi umuyordum. Anton'un en son karşılaşmamızda duygularını hissetmemi önlemek için yaptığı gibi derin nefes alarak aklını ve vücudunu duygulardan arındırdığını hayal ediyordum.

Ama cevap evet olduğunda ve kendimi kaybetmeyi *istediğim*de, İmparator'un kapısına yanaşıyordum. Acaba kapıyı açar mıydı? Kalbimin atışlarını ve ona karşı koymamın gitgide ne kadar zorlaştığını hissedebilir miydi?

Valko, Romska'ların ve köylülerin onu anlattığı gibi vahşi değildi. Güce aç olduğu doğrudu ama bunun yanında gelen şeyleri de kabul ediyordu. Soylularla sıkıcı yemekler yiyor, danişmanlarıyla saatlerce şu yasadan, o yasadan ya da şehirde dolaşan, onunla dalga geçen, tacı kafasına çok büyük gelen koca burunlu bir bebek olarak resmedildiği resimlerden bahsederek kavgı ediyordu.

Valko genç olmasına rağmen imparatorluk görevi için yeterli duruyordu. Siyasetin altında yatan büyüğü anlıyordu. Memnuniyetsiz soyluları kendi tarafına çekme yöntemlerini biliyordu. Uzun süredir arzuladıkları kaçamak gülümsemeleri düklerin hanımlarına bahşederek onları pohpohluyordu. Kısa süre önce bir suikast girişimi olmamış ya da zavallı dul annesi cinayete kurban gitmemiş gibi davranılmaya başlandı. Valko'nun bir sahtekâr olduğu fikri de mevsim değiştikçe unutuldu. İmparator'un karizması, saraydaki havayı canlandırıyor. Saraydaki hayat karmaşık bir oyundu ve Valko bu oyunu nasıl oynaması gerektiğini biliyordu. Ama bu her konuda çıkarıcı davrandığı anlamına da gelmiyordu.

Tacının ağırlığı fazla geldiği zamanlarda, soylular söylenip durduğunda gelir beni ahırda Raina'nın yebesini tararken bulurdu. Bazen bana hiç dokunmazdı. Bazen köşedeki taburede oturur, sinirlerini bozan şeyleri bana anlatırdı. Soylulara bu kadar sık

yemek vermek zorunda mıydı? Danışman İlyin onun “bebek-ken değiştirilmiş sahte prens” olduğundan şüphe mi ediyordu? Babasıyla birlikte büyüseydi, İmparator Izia ona herkesin beklentileriyle nasıl daha iyi başa çıkması gerektiğini öğretir miydi?

Bir gün Valko içindeki dertleri anlattıktan sonra sessizleşti. Fırçayı bir kez daha Raina’nın yelesinden geçirdikten sonra İmparator’a baktım. Ahşap duvara sırtını yasladı ve gözlerini üzerimden ayırmadan bana bakarken elindeki saman çöpüyle oynuyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

“Sen beni anlıyorsun, değil mi, Sonya?”

Fırçayı kenara koydum. “Görevim anlamaya çalışmak.”

“Hayır, o şekilde değil. Yani benim nasıl hissettiğimi anlıyorsun.”

“Sizin hissettiğiniz her şeyi ben de hissediyorum, İmparatorum.” Tıpkı o anda hissettiğim gibi, içimde tatlı bir hayret ve merak uyanarak Valko’nun yanındayken çoğunlukla hissettiğim baş döndürücü tutkuya ağır bastı.

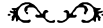
Valko’nun sırtması büyüdü. “Demek istediğim bu da değil.” Oturduğu yerde doğrularak arkasına yaslanmayı bıraktı. “Beni anlıyorsun çünkü sen de benim hissettiklerimi hissediyorsun... ben senin hislerini etkileyecek kadar yakında olmasam bile.”

Yutkundum. Bana olan ilgisinden mi bahsediyordu? Benim da ona benimkini itiraf etmemi mi istiyordu?

Gözlerinde keskin bir ifade belirdi ama bu rahatsız edici türden değildi; birileri büyük bir şey keşfettiğinde beliren türden bir keskinlikti. “Ailen seni yetiştirmiş olsa, hayatının nasıl olacağını sen de merak ediyor olmalısın, Sonya,” dedi yumuşak bir sesle. “Beni böyle anlıyorsun... çünkü birbirimize benziyoruz.”

Ona gözlerimi kırparak baktım. Beni bu kadar iyi tanıması nefesimi kesmişti. İçimdeki tatlılık, kışın her gölgesinin üzerinde çiçek açtıracak kadar büyüdü. Ailemden en başta ayrılma

sebebimi tamamen unutarak İmparator'a gülümsedim. "Evet, öyleyiz, Majesteleri."

O akşam Pia'yla okuma dersimizi yaptık ve yine içler acısı bir başarısızlıkla disiplinsiz aklımın dizginlerini elime almaya çalıştım. Alfabeyi çalıştıktan sonra Pia, peri masallarının resimlerini karıştırarak ilerlerken ben de içindeki tepkilerden hangi resimlere baktığını tahmin etmeye çalıştım. Ama korkuyla hızlanan nabzını, kalp kırıklığının nefes kesiciliğiyle karıştırdım. Bu yüzden bir başına dolaşan çocukları yiyen Kemik Bacaklı Kadın masalının, sevginin ne olduğunu anladığında eriyen Kardan Çocuk masalı olduğunu sandım.

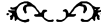
Kendi hislerimin bile ne olduğunu anlamamama şaşırmamak gerekiyordu.

Pia gittikten sonra kapımın önündeki uzun koridorda dolaşım ve Valko'nun kapısının önünde biraz oyalandım. Kapıyı çalmak için yumruğumu bile kaldırdım ama en büyük tanrı Zorog bana kapıdaki oymadan bakarken bunu yapmaya cesaret edemedim. Zorog, Ormina'da ne yaptığımı, içimde ne kadar masum insanın kanının lekesini taşıdığımı biliyordu. Aurakâhinlerini ve sestraları doğu kanadına kilitlemek zorunda olmadığımı biliyordu. Ama ben kilitlemek istemiştim. İşte bu yüzden Valko birbirimize benzediğimizi düşünüyordu. Belki bu yüzden kontrolü yitirip kendimi köylülerin avaraları arasında kaybetmiştim. Belki manastırı basarlarsa ne olacağını biliyordum.

İçimdeki en karanlık parça gerçekten de aurakâhinlerinin ölmesini mi *istemişti*?

Omuzlarım öne düştü. İçim boşmuş gibi hissediyordum. Midemde iğneleyici bir acı hissettim. Bu acı her geçen gün güçleniyordu.

Elimi Valko'nun kapısından çektim ve odama doğru gitmek üzere arkama döndüm. Cezamı Feya'yla çekmeye karar vermiştim ve yalnızca Anton'un odasının önünden geçerken yavaşladım. İçeride onun paramparça olmuş enerjisini hissedebiliyordum. Tıpkı Valko'nun kapısına vurmadığım gibi, kardeşinin de kapısına vurmadım. İmparator kapıya cevap verip benimle konuşurdu ama Prens bunu asla yapmazdı.

Baharın başlangıcında yağmurlu bir günde kurul salonundaki vitraylı cama bakıyor ve suyun, kurşunlu camların üzerinden akmasını izliyordum. Yüzümü ifadesiz tutup Valko'nun serçeparmağının masanın altında bacağımın üzerinde dolaşması yüzünden içimi çekmemeye kararlıyıldım. İmparator son birkaç gündür benimle her zamankinden daha fazla ilgileniyordu. İçimde hissettiğim hisleri hızla dolanıyordu. Etrafta o kadar insan olmasına rağmen kendimi onun üzerine atmam için bana yalvarıyorlardı. Neyse ki Anton orada olmadığından hazdan nasıl kafamın karışık olduğunu görmüyordu. Benim için hissettiği en ufak saygı da uçar giderdi. Onun o yüksek standardının iyice altına düşerdim.

Valko, "Önerim hakkında ne düşünüyorsun, Sonya?" diye sordu. Yağmur, Ozerov ambleminin üzerinden akıyordu. Prens'le ilgili düşüncelerimi bastırmaya çalıştım.

"Öneri mi, Lordum?" İmparator, Madam Delphine Valois'ya olan evliliğinden mi bahsediyordu? Onun evlenmek üzere olduğunu sürekli unutupuyordum. Onun beni öptüğü gibi başka bir kadını öptüğünü düşünmek istemiyordum. Yine de Esten elçisinin,

Delphine'in önerisini kabul edip etmediği haberlerini vermek üzere gelmesi için sabırsızlandığını biliyordum.

Valko'nun tırnağı bacağımın üzerine kayarak içimde zevk dolu bir ürperti gönderdi. Ellerimi yumruk haline getirerek yanaklarımın kızarmasını önlemeye çalıştım. Yakında evlenecek olduğu için böyle hissettirmesine izin veremezdim. "Shengli'ye doğru genişleme önerim," diyerek, ne demek istediğini açıkladı gülümseyerek. Bakışları gözlerimi delerek ne düşündüğümü ve hissettiğimi anlamaya çalıştı.

"Ah, evet, elbette." Düşüncelerimi topladım ama bana bu konuda fikrimi sorduğu için şaşırmıştım. Bu ortamda bana *hiçbir zaman* fikrimi sormazdı. Kimse sormazdı. Ama benim de Estengarde'la yapılan ve Shengli'yle yıllardır yaşanan barıştan sonra ortaya çıkan sınır savaşlarıyla ilgili kendi düşüncelerim vardı. İmparator, yaklaşan evliliğinin de vereceği güçten destek alarak Shengli'yi işgal etmek ve kendi imparatorluğumuza dahil etmek istiyordu. Shengli'yle aramızda göz korkutucu yükseklikte dağlar olmadığından, Estengarde'a kıyasla işgal etmek kolaydı ve oraya göre daha büyük bir değerli taş ile kereste kaynağıydı. Ama Shengli'nin ordusu da disiplinli ve becerikli, ölümcül bir birlikti; onlar da Shengli'yle aramızda başka tür bir engeli oluşturuyorlardı.

Valko'nun danışmanları, Riaznin'e yeni zenginlikler getirmeye yönelik bu yeni planın –ya da onların dediği gibi kültürümüzü doğuya yayıp gelen tehditlerden koruma planının– gerçekten akıl kârı olup olmadığını bir saattir tartışıyorlardı. Şimdi de sıkılmış ve sabırsız bir şekilde benim cevabımı beklemekteydiler. Bu, yüzlerinden bile belli oluyordu. Ancak içlerinde bana karşı olumsuz duygular hissettim. Danışmanları inceleyince öfkeleri midemin kasılmasına neden oldu ama beni kızgın bıçaklarla bıçaklamak istemiyorlardı, bu yüzden zararlı olmadıklarına karar

verdim. Kurul toplantısında haftalar boyunca sessiz kaldıktan sonra sessizliğimi bozdum ve konuşmaya karar verdim.

“Bence *daha fazla* şey elde etmenin refah seviyesini yükselteceği yanlış bir düşünce,” diyerek başladım. “İnsanların başka birinin himayesi altında yaşamadığı yerlerde, mütevazı şartlar altında büyük mutluluklar olduğunu gördüm.” Burada Romska’lardan bahsediyordum ama İmparator benim geçmişimin bu kısmını bilmiyordu. “Riaznin, başka ülkeleri yağmalamadan da harikalar yaratma kabiliyetine sahip. Özellikle de bahsettiğimiz ülke, tarihte kendini istisnasız her seferinde imparatorluğumuza karşı korumayı başarmış ve hatta *bizi* işgal etmeye kalkışmış bir yerse. Neden böyle bir riske girelim? Kendimizi içeriden destekleyebileceğimize inanıyorum.”

Pencerelere vuran yağmur yumuşadı. Birkaç uzun saniye boyunca kimse bir şey söylemedi. Odadaki auraları içime çekmeye çalışırken yüreğim ağzımda atıyordu. Yutkundum. Bazılarının içinde kara mizah izleri vardı... Belki dediklerim İmparator’un hoşuna gider diye, söyleyecekleri kaba yorumları dillendirmiyorlardı. İmparator’un yüzündeki gülümsemeye bakılacak olursa dediklerim gerçekten de hoşuna gitmiş olabilirdi. Ama gülümseyen dudaklarının kenarları gerildi ve bacağımanın üzerinde bir örümcek gibi gezen parmakları dondu. Farklı bir enerji –yoğun, tanıdık ve hayranlıkla dolu bir enerji– sandalyemde dönmeme sebep oldu.

Anton kapının girişinde sessizce duruyordu. Gözleri, gözlerime kilitlenmişti.

Valko bakışlarımın nereye kaydığını takip ederek kardeşini buldu. Prens, gözlerini üzerimden çok geç ayırmıştı. Boğazını temizledi ve Valko’ya reverans yaptı. “Sizin için bir mektup geldi, Majesteleri.”

“Şimdi olmaz.” Valko birden danışmanlarına döndü. “Bugünkü bu kadar,” dedi. “Gidebilirsiniz.” Herkes ayağa kalkıp önündeki kâğıtları toparlamaya koyulurken İmparator’a meraklı bakışlar atıyordu. Ben de ayağa kalkmak için harekete geçtim. “Sen değil, Sonya.” İmparator, gömleğinin koluna yeni bulaşmış bir mürekkep lekesini inceliyordu.

Dudağımı ısırđım ve sandalyede arkama yaslandım. Anton’a bir kez daha bakmadan edemedim. Danışmanlar onun yanından geçerek odayı terk ederken Prens elindeki mektubu çevirerek İmparator’a ve bana bakıyordu. Ağzı da çattığı kaşlarıyla uyumlu bir şekil almıştı. İki kardeşin arasında yoğun bir hoşnutsuzluk duygusu yükseldi. Vücudumdaki her kas kasıldı.

Anton dışında herkes odadan çıktıktan sonra Valko sandal yesinden kalktı. Prens’in kolundan tutarak onu kapının dışına götürdü ve kapıyı çarparak kapadı. Odada yalnızca ikimiz kaldık. Sakinleştirici bir nefes alan İmparator, boynunu ovuşturdu. Benimki ise kasılmaya başladı. Sahte bir sakinlikle ellerini arkasında birleştirdi ve bana döndü. “Ayağa kalk,” dedi.

Emrettiği gibi yaptım. Midemi fırtına bulutları kaplarken dizlerim titriyordu. Valko öfkeden kuduruyordu ama şimdilik bunu göstermiyordu. Feya korusun, umarım bu öfkeyi dışarıya vurmazdı.

“Ne zamandır saraydasın, Sonya?”

“Üç aydır.”

“Peki, ben ne zamandır imparatorum? Hayır...” Parmağını kaldırdı. “Riaznin’i idare etmek için ne zamandır eğitim görüyorsunuz?”

Sesim titriyordu. “Tüm hayatınız boyunca, Lordum.”

Derin bir nefes alarak başıyla onayladı. “Tüm hayatım boyunca. Ve ben doğmadan önce, Sonya, tanrılar benim imparatorluk kaderimi öngördüler mi? Bunun gerçekleşmesi için

beni yaratıp bu tacı, imparatorluğumun ihtiyacı olduğu bu anda giymemi sağlamadılar mı?”

Fırtına bulutları kararıyor ve karamsarlaşıyordu. “Fikrimi sordunuz, Lordum.”

Şimşek çaktı. Valko’nun yüzü kırmızıya döndü. Alnında atan bir damar belirginleşti. “*Aurakâhinimin*, benim yetenekli koruyucumun, beni destekleyeceğini sanmıştım!” Bana vuracak diye korkarak büzüldüm. “Bunu ne zamandır planladığıma dair bir fikrin var mı? Ama sen bir anlık hevesle, düşüncesiz fikirlerle beni danışmanlarımın önünde küçük düşürdün!” Kaftanını geriye doğru düzeltti ve ellerini kalçasına dayadı. “Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?”

Ona vurma dürtüsüne karşı koymaya çalışırken vücudum titriyordu. Öfke beni yiyip bitirmeden önce, kendimi kaybetmeden önce ona karşı bütün kalkanlarımı kaldırmaya çalışıyordum. Valko benden özür bekliyordu ama Kira, Dasha, hatta kendi hayatım pahasına ona bunu veremezdim. İçimdeki deli bir düşünce fikrimi değiştirmemi engelliyordu. Kemiklerime kadar titrememe rağmen, fikrimi söylemenin, benden bunu yapmamı istediği için hakkım olduğunu biliyordum. Anton’un aurasından hissettiklerim, bunun adillliğini kanıtlıyordu. İmparator, bir kereliğine hissettiğim bu önemi ve iyi davranılmaya layık olduğum duygusunu benden alamayacaktı.

Valko’nun omuzları düştü. Fırtına bulutları dağılmaya başladı. “Beni hiç umursamıyor musun, Sonya?”

Yumruk halinde yanlarımda duran ellerim açıldı. Umursuyor muydum? Duygularım ne kadar derindi? Bu duyguların ne kadarı onun bana olan ilgisi değil, ona duyduğum saygıydı?

Peki, o beni ne kadar umursuyordu? Evlenmeyi planlıyordu ne de olsa. Yine de ne kadar sıklıkla beni odasına çağırmasını ya da gelip kapıma vurmasını arzuluyordum? Gizli bale odası-

nın anahtarını kullanmamış olmamın bir nedeni olmalıydı. Bu neden, benim kendi gerçek duygularım mıydı?

Valko sert ve değişmeyen bir ifadeyle bana baktı. Ben cevap veremeden yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Vücudu vücuduma son haftalardır gösterdiği sabırlı naziklikten iz olmadan bastırıyordu.

Bir anda patlak veren tutkusu, kararsızlığımın üzerine top mermisi gibi indi. Vücudumu kaskatı tuttum. Öncelikle o beni gitgide daha da vahşice öperken ona olan gerçek duygularımı anlama konusunda kararlıyım. Ellerini saçlarımdan arasından geçirdi ve beni masanın sivri köşesine doğru itti. Hissettiğim acıyla bağırduğım anda kurul toplantı salonunun kapısı birden açıldı.

“Böldüğüm için özür dilerim ama bu mektubu derhal okumak isteyeceksiniz.”

Anton.

Valko sinirlendiğini belli eden bir nefes vererek dudaklarını benimkilerden ayırdı ve alnını alnıma yasladı. Valko önümde olduğu için kardeşini göremiyordum. “Haberleri çabuk ver,” dedi Anton’a yüzünü dönmeden.

Anton monoton bir sesle konuşuyor, içinde sıkışmış öfke dolu duyguları hiç ama hiç belli etmiyordu. “Esten’e mesajınız ulaşmış,” diye cevap verdi Valko’ya.

Kıpırdanarak Prens’in yüzünü görmek ve suratındaki ifadeleri inceleyerek düşman hislerle dolu aurasına uyuyor mu diye incelemek için Valko’nun kollarından kurtulmaya çalışarak kıpırdandım ama işe yaramadı. Anton kapının dışından içeri mi dinliyordu? Neden bu kadar keyifsizdi? Beni biraz bile umursamadığını açık bir şekilde göstermişti.

“Dahası,” diye devam etti Prens, “elçi çoktan sizinle görüşmek için yola çıkmış. Ulağı önden gelerek bize bu mesajı ilettili. Elçi iki gün içinde burada olacak.”

Valko son derece tatmin olmuş bir şekilde soluk verdi. Tutku dolu öfkesi, fırtınanın üzerine açan güneş gibi parlak hislere dönüştü. Dışarıda durmadan yağmur yağıyor olması, Valko’nun umurunda değil gibiydi. Erkek kardeşinin orada olmasını umursamadan –hatta belki de Anton orada *diye* daha büyük bir gösteri yaparak– beni bir daha uzun ve derin bir şekilde öptü.

Prens odada olduğu için utandığımdan ve İmparator’un sözlerine karşı büyük bir öfke hissettiğimden vücudumu kaya gibi kaskatı tuttum. İçimdeyse zorlayan, gece yarısı gibi karanlık ve baştan çıkaran hisler bir kakofoni oluşturuyordu. Bu ritmin vahşi yoluna düşmeyi arzuluyordum.

Valko mücadelemın farkına varmamış gibiydi. Dudaklarımdan memnun bir gülümsemeyle ayrıldı ve yüzüme düşen saçlarımı geriye itti. “Sana ne dedim?” dedi burnumu öperek. “Tanrılar kaderimi önceden belirlediler. Benim hükümdarlığında, imparatorluk bir denizden ötekine uzanacak.” Kolumu okşadı. “Gidip uzan, Sonya. Dinlenmeye ihtiyacın olacak. Ve elçi buraya vardığında her zamankinden daha dikkatli olmanı istiyorum.”

İçimde fırtınalar koparan kaosu tutan ince duvarın kırılmasından korktuğum için konuşmaya ya da nefes almaya cesaret edemiyordum. Valko’ya yalnızca başımla hafifçe onaylayarak cevap verdim.

Valko sakinleşmiş bir şekilde arkasına dönünce Anton’u sonunda gördüm. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Prens’in kahverengi gözlerinde bir sefalet vardı. Sanki bu acı, her gün gitgide büyüyordu. Göğsüm bu acıyla sızladı. Onu nasıl incittiğimi anlamıyordum. Haftalardır kendini bana kapatmışken bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum.

“Gel, Anton.” Valko kapıya yaklaşırken kardeşine gelmesi için işaret etti. “Yapacak çok işimiz var.”

Prens bana son bir kez acı dolu gözleriyle baktıktan sonra beni kurul toplantı odasında yalnız bıraktı. Sırtım Valko’nun beni ittiği masanın köşesine yaslı duruyordu. Çarpıldığım yerin berelendiğini hissedebiliyordum. Masanın kenarlarına yapışmıştım. Tek duyduğum ses, yağmur sesiydi ve benimki hariç her aurayı akıtıp götürüyordu.

Yeterince katlanmıştım.

O gece, yatak odamdaki parkeyi kaldırdım ve anahtarı elime aldım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Vücudumun ağırlığını kutu yatağın üzerine verdim. Böylesine ağır bir eşyaya göre, yana kaydırmak düşündüğümünden kolay oldu. Hızla kayan tekerlekler ve pürüzsüz zemin işimi kolaylaştırmıştı. Anton'un dediği gibi, yatağın arkasındaki gizli kapı ortaya çıktı. Birçok kapıya göre küçüktü, omzuma ancak geliyordu. Solmuş kırmızı bir rengi, üzerinde ise bazı parçaları soyulmuş nergis çiçekleri vardı. Bu kapı, küçük kızlar için yapılmış bir kapıydı. İki kız kardeş için. Anton'un büyük teyzeleri. Ozerov ailesi bu sarayı yeniden inşa etmişti.

Başımı eğerek kapıyı içeriye doğru açtım ve eskimiş bale odasına girdim. Oda boştu. Çam ağacından parkeleri, duvarlarında ise meşe kaplamaları vardı. Odada süs sayılabilecek tek eşya lekelenmiş, duvarla aynı büyüklükte bir ayna ve aynanın üzerine takılmış bale borusuydu. Elimdeki mumu kaldırarak aynanın üzerine düşen loş yansımamı ve odanın her yerinde birikmiş tozları inceledim. Izolda'nın bu odadan haberi yoktu demek ki. Belki de Anton dışında kimse bilmiyordu.

Yatak odamın garip şekli, odanın ikizini görünce anlamlı gelmeye başladı. Belki de yatak odam, eskiden imparatorluk

ailesi için özel bir bale performans salonuydu, antrem de salonun bekleme odasıydı. Kızları kafamda geçmişten gelen hayaletler olarak canlandırdım ve kostümlerini değiştirip burunlarına pudra sürmek için kapıdan geçerek antrenman salonuna geldiklerini hayal ettim.

Benim odamın aksine bu odanın ana koridora açılan bir kapısı yoktu. Fakat diğer ucunda başka bir kapı vardı. Kırmızı kapıyla aynı büyüklükteydi ancak lavanta rengine boyanmıştı, üzerinde de beyaz papatya desenleri vardı.

Dudağımı ısırarak anahtarı elimde çevirdim. Anton bana burada bir bale odası olduğunu ve odamın oraya bağlı olduğunu söylemişti. Bale salonunun ardında, ona bağlı başka odalar olduğunu fark etmemiştim. Bu odalar, benim odamdan Prens'in odasına kadar bağlanıyor muydu? Lavanta renkli kapı onun kapısı olamazdı, benim odamdan yeterince uzak değildi. Aramızda kaç gizli oda vardı?

Valko'dan saklanacak güvenli bir yer bulmak için bu kadar uzağa gelmişim. Bana gösterdiği ilgi iyice boğucu ve her geçen gün karşı koyması daha zor bir hal alıyordu. Kendime güvenmiyordum. Bana doğru attığı adımlardan kaçmak dışında bir şey yapmalıydım. Kökten çözülmesi gerekiyordu. Son bir saatte bir çözüm bulmuştum ve bunu Anton'la paylaşmam gerekiyordu. Bugün kurul toplantı salonundaki tepkisinden sonra, bana yardım etmek isteyeceğini umuyordum.

Kararlılığın verdiği heyecanla kutu yatağı çekerek kırmızı kapılı duvarı kapatacak bir pozisyona getirdim. Böylece Lenka odama girerse nereye gittiğimi bulamayacaktı. Ayağa kalktım ve arkama dönerek bale salonunun diğer ucuna yürüdüm. Anahtarı lavanta renkli kapının kilidine soktum.

İçeri girince karşıma çocuk oyuncakları çıktı. Hepsi kalın bir tabaka tozun altında kalmıştı. Tahta bir at, kilden biblolar

ve kuklalar vardı. Gitgide boyutları küçülen oyuncak bebekler sıra sıra dizilmişti. Riaznin'in peri masallarından görüntüler duvarlarda sergileniyordu. Kolsuz Kadın, oğlunu kuyudan kurtarmak için kollarının çıkmasını bekliyordu. Don Baba, Kaba Çocuk'un kulağını çekiyordu.

Burada da koridora açılan bir kapı yerine başka yere giden bir kapı vardı.

Kalp atışlarım hızlanarak koyu yeşile boyanmış, üzerinde tepesi karlı dağlar ve batmakta olan bir güneş resmi olan kapıya yanaştım. Bu kapı, diğer iki kapıdan büyüktü. Kapıyı açtım ve girişi kapatan etajeri kenara ittiğimde kendimi rengi yine yeşil olan çok güzel bir yatak odasında buldum. Oda adeta canlı gibiydi. Duvarlarda yeşil ormanlar, ırmaklar ve arasında çiçekler açan çimlerin resmedildiği halılar vardı.

Bu oda, diğer iki oda kadar unutulmuş benzemiyordu. Mobilyalar ve pencere camları son üç ay içinde tozu alınıp parlatılmış duruyordu. Krem renkli saten yorganı olan davetkâr bir yatak, koridora uzanan duvarın önüne konmuştu. Diğer iki odanın aksine bu duvarın, koridora açılan bir kapısı vardı ancak üzerine ağır bir kereste çakılmıştı. Etrafımdaki diğer eşyalara baktım. Yatağın yanında duran sedir ağacından sandığın üzerinde Anton'un Torchev'e yolculuğumuzda getirdiği, yosun yeşili battaniye duruyordu. İmparatoriçe annesine ait battaniye. Burası onun yatak odası olmalıydı.

Valko'nun da bu gizli odalardan haberi olmalıydı. Ağabeyi gizli odaların varlığından haberdarsa Anton neden bana güvende olmam için buranın anahtarını vermişti? Ama bu yatak odasının kapısı çivilenmişti –muhtemelen Valko'nun emri üzerine– ve çocuk odasına giden kapı da İmparatoriçe'nin etajeriyle saklanmıştı. Bu odaların güvenli olduğundan emin olmasaydı, Anton beni buraya yönlendirmezdi.

Derin bir nefes aldım ve gece mavisine boyanmış, üzerinde gümüş yıldızlar olan son bağlantı kapısından geçmek için arkama döndüm.

Anton. Bu onun odası olmalıydı. Demin geçtiğim hepsi çok güzel ama İmparator'un ki gibi abartılı olmayan odalara benzeyen, tam da Prens'e uyan türden bir odaydı. Anton'u tanıdığım kadarıyla, üçüncü kattaki büyük odalar boş duruyorken böyle bir odayı kendisi seçmişti.

Gece mavisini kapıya doğru parmak uçlarında ilerlerken Anton'un atan aurasını hissettim. Uyuyor muydu?

Mumu kapının yanındaki küçük bir masaya koydum ve anahtarı deliğe yerleştirdim. Sessiz bir çıt sesiyle kapıyı açtım.

Nemli ve serin hava geceliğimin içine işledi. Bakır bir küvet –*benim* banyo yapmam gerektiğinde odama getirilen küvet– önümde duruyordu. Bulanık suyun yüzeyinde bir sabun tabakası vardı. Kırışmış bir havlu, bir taburenin üzerine bırakılmıştı.

“Sonya?”

Anton'u görünce ürktüm ve saçlarım omzuma düştü. Anton masasındaki sandalyeden kalktı. Kalbim küt küt atmaya başladı çünkü üzerinde yalnızca pantolonu vardı, göğsü nemliydi, saçları da boynunda ve alnında kıvrır kıvrır olmuştu. Geceliğimin eteklerini yakaladım ve kendimi nefes alıp doğru düzgün düşünmeye zorladım. İçeri girerek ben *onu* şaşırtmıştım; o beni değil. Ama onu bu şekilde şaşırtacağım hiç aklıma gelmezdi.

Ne kadar denersem deneyeyim, gözlerimi üzerinden alamıyordum. Başını eğip önüne bakan alçakgönüllü kız olamazdım. Damarlarımda tutkulu bir ihtiyaç akıyordu. Onu özellikle bu şekilde görünce Anton'un daha on dokuz yaşını doldurmadığını hatırlamak çok zordu. Aurası kırılğan bir hava verse de vücudunun her noktası gücünü ve olgunluğunu kanıtlıyor gibiydi.

Titreyerek soluk alıp omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi buraya gelme nedenime yoğunlaşmaya zorladım. Aceleyle gidip yatağının ayakucunda duran sandıktan geceliğini alsa da giymesini beklemedim. “Valko gerçekten senin kardeşin mi?” diye sordum herhangi bir giriş yapmadan.

Giyinirken kaşlarını çattı. Göğsü ıslak olduğundan gömleği göğsüne yapıştı ve kaşlarını ortaya çıkardı. Ellerimi esnettim. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “İmparator bu gece odana mı geldi?”

“Gelip gelmediğini bilecek kadar kalmadım. O senin kardeşin mi?” diye yeniden sordum.

Anton’un yazı masasındaki mum, yüzünü alttan aydınlatarak yanaklarına ve gözlerinin etrafına gölge düşürüyordu. “Evet, yle.”

İkna olmadığım için ona yaklaştım. Masasının üzerinde açık mavi kapaklı bir kitap açık duruyordu. Anton ben başlığı görmeyeyim diye kitabı kapattı ve yarım kalmış bir mektubun üzerine koydu. Mektubun yanında bir tüy kalem duruyordu. İçeri girdiğimde Anton bu mektubu yazıyor olmalıydı. Gizlilik aurasını doldurunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Benim onu okumamı engellemek için nefes tekniğine yeniden başvurdu çünkü göğsümün havayla dolduğunu hissettim. “Emin misin?” diye sordum ve kendimi kendi isteğime göre nefes vermeye zorladım. “Ebeveynim beni evden gönderdiklerinde çok küçüktüm. Onların yüzlerini hatırlayamıyorum. Valko’nun, çocukluğunda gördüğün kişi olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

Anton masasından uzaklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Annem emindi.”

“O nasıl emin olabilir? Valko’nun doğum lekesi, iz gibi onu ayırt edici bir özelliği mi var?”

Prens’in eli, kendi koluna gitti. Başparmağı, gömleğinin kolunu sakladığı bir noktanın üzerinden geçti. Karnımda bir

şeyler kırırdandı. Neden böyle hissettiğimden emin değildim. “Doğum lekesi yok.” Anton tepkimi dikkatle izledi. “Anneme gelince, babam onun gitmesine izin verdiğiğinde bir Valko’yu bir beni ziyarete geliyordu. Tabii bana Valko’nun hayatta olduğunu söylemedi.”

Öfkeli bir soluk vererek ondan uzaklaştım. Mum ışığı odanın ahşap yüzeylerine ve koyu mavi duvarlarına loş bir ışık düşürüyordu. Perdeler tamamen çekilmişti.

“Bu nereden çıktı?” Anton bana yaklaştı.

Çaresizlik düşüncelerimi doldurunca başımı iki yana salladım. “Bazen Valko’nun bir sahtekâr olmasını diliyorum. Öyle olsaydı onun yerine imparator sen olabilirdin.”

Anton durdu ve kaşlarını kaldırdı. “Ben imparator olmak istemiyorum.”

“Buna inanmıyorum.” Karanlıkta gözlerini görebilmek ve aurasını daha iyi hissetmek için ona daha da yaklaştım. Ben yaklaştıkça onun yoğun dikkati de dağıldı. Yutkundü ve omuzlarını dikleştirdi. “Sen bu pozisyona geçmek için yetiştirildin,” dedim. “Tıpkı onun gibi. Kurul toplantısında nasıl konuştuğunu duydum. Ülkeni ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar çok şey sunabileceğini görebiliyorum.”

“Deneyimlerime göre bu bana Riaznin’i yönetme hakkı tanımıyor.” Anton uzaklaştı, çenesinde bir kas kasılıyordu. “Tek başına kimsenin böyle bir hakkı olmamalı.”

Onun aurasını arayarak karmaşık duyguları arasından yolunu bulmaya çalıştım. Kendi duygularımı anlamaya çalıştım. Buraya, Valko’yu engellemenin bir yolunu bulmak için gelmiştim. Kendime onun arzularına karşılık vermeyeceğim konusunda güvenmiyordum. Belki bir gün, içimdeki karanlık hislerin hepsine boyun eğecektim. Kendimi tamamen kaybedip sınırsız yaşamaya başlayabilir ve herkese zarar verebilirdim.

Anton benden ve Valko'dan farklıydı. Prens kendini kontrol altında tutmaya, dürtülerine esir olmamaya özen gösteriyordu. O benim aklımı çelmez, benim de onun aklını çelmeme izin vermezdi. İmparatorluk ona emanet edilebilirdi.

“Peki ya...” Birilerinin dinliyor olabileceğinden korkarak, gece mavisini kapıya gidip kapıyı kapadım. Sormak üzere olduğum şey tehlikeliydi. “Peki ya, Valko'nun sahtekâr olduğunu iddia edersen? Seni destekleyecek yeterince insan olur muydu?”

Anton'un bakışları dondu ve bir an masasının üzerindeki mektuba baktı.

Elimden geldiğince saygılı konuşmaya çalışarak, “İmparatoriçe, oğlunun gerçek olduğunu teyit edemez sonuçta,” dedim. Anton'un annesine saygısızlık etmek istemiyordum ama bu kelimeler ağızımdan çıktığı anda tüm kaslarımın kasıldığını hissettim. İçinde büyük duygular uyandırmıştı.

Anton yavaşça bana yürüdü, ciddiyeti nabzımın hızlanmasına neden olmuştu. “Sonya, dikkatli ol.” Sesi titredi. “Bu söylediklerin hainlik sayılır. Valko bunu öğrenecek olursa, kelleni uçurtur.”

Çenemi kaldırdım. “Tacı sen giyiyor olsaydın, benim kellemi uçurma yetkisi onda olmazdı.”

Kollarımı omuzlarımın hemen altından tuttu. “Neler söylediğini bir düşün! Sen onun yeminli koruyucususun. Onun sahtekâr olduğunu insanlara yutturmaya başarısak, onu idam ederler!” Gözlerimin içine baktı. “Böyle bir şeyle yaşayabilir misin?”

Boğazım kurudu. Konuşamıyordum. Karışık planlarım, İmparator'un idam edilmesine kadar gitmiyordu. Elbette böyle bir şey olmasını istemiyordum.

Anton, “Bunların senin duyguların olduğundan emin misin?” diye devam etti. “Valko'nun danışmanları yakınlarda. Saatlerdir onun odasında, elçiye verilecek ziyafeti tartışıyorlar. Muhtemelen

bu öğleden sonra toplantıda ona karşı çıktığın için sen davet edilmedin. Ama bu düşüncelerinde yalnız olmayabilirsin. Belki danışmanların arasında Estengarde'la kurulan ittifaktan mutlu olmayan başkaları vardır.”

Gözlerimi kırtımtım. Danışmanlardan bugün hissettiğim düşmanlığı hiç böyle yorumlamamıştım; yalnızca bana yönelttiklerini düşünmüştüm. İmparatorluk aurakâhini olarak, İmparator'a gelebilecek herhangi bir tehlikeyi öngörmek benim görevimdi ama çocukken ailemin evine girmek üzere olan hırsızı önceden hissetmem gibi, ona karşı oluşan bir tehlikeyi içgüdüsel olarak hissedeceğim düşüncesine çok güvenmişim.

Peki ya saraydaki tehditler düşündüğümde daha aldatıcıydıysa? Anton haklı olabilir miydi? Bu gece hissettiğim bu dürtüler başka birine ait olabilir miydi? Ben dahil hiç kimse henüz İmparator'u kimin zehirlemeye çalıştığını ve sonuç olarak İmparatoriçe'yi öldürdüğünü bulamamıştı. Belki de bunu yapan, şu anda aramızda yalnızca birkaç duvar bulunan danışmanlardan biriydi. Ama bu öğleden sonraki toplantıda, içerlemeler beni yalnızca rahatsız etmişti; bir tehlike hissetmeme sebep olmamıştı.

Auralarını gizleme konusunda düşündüğümde daha mı tecrübeliydiler? Anton'un bunu yapmak için bir yöntemi vardı. Onların da var mıydı? Danışmanlar imparatorluk aurakâhinlerinin yakınlarında dolaşmalarına alışık olmalıydılar. Belki de İmparatoriçe'yi zehirleyen katil onların arasındaydı ve Estengarde'la kurulacak ittifaktan fazlasıyla rahatsız olmuştu. Belki de *birçok* konuda bir süredir mutsuz hissediyordu.

Elimi midemin üzerine koydum ve bakışlarımı yere indirerek neyin bana, neyin Anton'a ve bir başkasına ait olabileceğini anlamaya çalıştım. Her zamanki gibi bu hiç kolay değildi. Beni ayakta tutan hisler genelde bana ait gibi hissederdim. Çaylak aurakâhinlerinin birçoğu, anlaşılması zor bu detayları benden

on yaş büyükken anlamaya başlarlardı ve manastırdaki kızlar da eğitimlerine benden çok daha erken başlamışlardı.

Anton düşünce zincirimi bozarak, “Cevap bu değil,” dedi. “Valko’nun sana olan ilgisini dağıtmak için başka bir yol bulacağız. Elçinin gelişile alacağı haberlerle, daha şimdiden başka biriyle evlenme planlarına daldı.”

Başımı hayır anlamında salladım. Ellerim inatla yumruk haline geldi. “Kendim dışında endişelendiğim şeyler de var, Anton. Çok yakınlarda tehlikeli bir şey olacağına dair hissettiğim bu duygular bana ait olmalı! O kadar çok kurul toplantısına katılıp kendi fikirlerimi ve çıkarımlarımı oluşturmadığıma inanmak istemiyorum.”

“Bunları oluşturduğundan şüphe duymuyorum ama...”

“Ağabeyinin bugün ne dediğini duydun mu?” diye sesimi yükselterek onun sözünü kestim. “Shengli’yi işgal etmeyi düşünüyor! Halkımız zaten açlıktan zayıf düşmüş durumda. Birçok kişiyi sınır savaşlarında kaybettik. Shengli’nin ordusuna karşı hiçbir şansımız yok. Valko, insanların son bir damla moralini ve onurunu, hatta hayatlarını, imparatorluğunu genişletmek için elinden alacak! Ve asla tatmin olmayacak.”

Aynı şekilde Valko’nun bir evlilikle de asla tatmin olmayacağını biliyordum. Ondan da sıkılacaktı. Ne zaman bir şeyden sıkılsa gözleri üzerime dönüyordu.

Prens sessizleşti. Sonunda dediklerimi gerçekten değerlendiriyor muydu? Cevap bekleyerek ona baktım. “İnsanlar senin peşinden gelirler, Anton. Böyle olacağını biliyorum. Senin büyük işler yapma potansiyelin var ve Riaznin’in zaferi adına böyle zalimce yollara asla başvurmayacağını biliyorum. Senin hükmün altında imparatorluk büyüyecektir.”

Kollarımı tutan ellerini gevşetti. Bakışları ağırlaştı ve yalvaran bir ifade aldı. “Beni kışkırtma, Sonya.”

Dudaklarım şaşkınlıkla ayrıldı. Sanki onun benim üzerimde değil de benim onun üzerinde gücüm varmış gibi konuşmuştu.

Üzerinden gelen misk ve çam kokusu etrafımı çevreleyince dizlerimin zayıfladığını hissettim. *Beni kıskırtma, Sonya*, lafı kulaklarımda yankılandı. Anton'un cümlesinin iki anlamı olması mümkün müydü? Gerçekten o da beni, benim onu arzuladığım gibi arzuluyor muydu? Prens'in sıcacık kahverengi gözlerine gözümlü diktim.

Bir anda yaşadığım farkındalıkla nefesim kesildi.

Anton'u arzuluyordum.

İtiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar onu önemsiyordum.

Birbirimize baktık. Göğüslerimiz aynı anda inip kalkıyordu. Kalbim gitgide hızlanıyordu. Kollarım geceliğimin altında, ellerinin nazik baskısı altında titriyordu. Ne hakkında tartıştığımızı unutmıştım. Tek anladığım şey, ona karşı hissettiğim güçlü çekim, kuvveti ve iyiliğiydi. Bende eksik olan özellikler ve hislerimi bu kadar uzun süredir inkâr etmemin sebebi bunlardı. Ben kimdim ki serfliği kaldırmayı düşünüp kendi bölgesinin kendini idare etmesini sağlamayı hedefleyen prensin benim gibi karanlık ve sarsıntılı birine vurulacağını düşünüyordum?

Prens ikilemde kalmış gibi yüzüme baktı. O anda onun imparator olmasından daha çok istediğim bir şey olduğunu fark ettim. Ellerinin belime sarılmasını, dokunuşunun beni çevrelemesini arzuluyordum. Ona daha yakın olma ihtiyacının verdiği acıyla ürperdim. Bakışlarım dudaklarına düştü. Banyosu odayı nemlendirdiği için dudağının üzeri ıslaktı. "Asla benim olamayacak şeyleri kabul etmeyi öğrendim," dedi.

Ona yaklaştıkça çıplak ayak parmaklarımız birbirine değdi. "Öyleyse öğrendiklerini unut."

Hızlı nabzının boğazında atışını görebiliyordum. İçimde yeni duygular oluşmaya başladı. Değişik bir merak. Bir şekilde

bu duygunun ona ait olduğunu biliyordum. Eli, sol koluma doğru ilerledi. Elimi çevirdi ve bileğimin içindeki hassas deriye dokundu. Geceliğimin kolunu dirseğime kadar çekerken nefesimi tuttum.

Bir süre koluma baktı. Hayal kırıklığı içimi doldurdu.

“Ne oldu?” Onu üzen şeyin ne olduğunu anlamamıştım ama göğsümün sıkışmasına ve kalbimin baskıyla acımasına neden olmuştu.

Kolumu bıraktı ve gözlerinin arasını ovuştururken mutsuzca güldü. “Bir şey yok, yalnızca yorgunum.” Gece mavisi kapıya doğru yürüdü. Anahtarı kilitte takılı bırakmıştım. “Artık veda etmeliyiz.”

Anton’un havasının birden değişmesine sebep olan koluma baktım. “Sana söylediklerimi düşünmeyecek misin?”

“Hayır.” Ağzı düz bir çizgi oluşturdu. “Ve senden bu konuyu bir daha açmamamı istiyorum.”

Gözlerim hissettiğim acıyla büyüdü. Anton’a birden ne olmuştu? Bir saniye önce içi sıcaklık ve şefkat doluydu. Hatta beni öpebileceğini bile düşünmüştüm. Onu gücendirecek ne yapmıştım?

Onun için asla yeterince iyi olamayacak mıydım? Yoksa Valko çoktan üzerimde hak ilan ettiği için bana dokunmayı arzulamıyor muydu?

Çenemi kilitledim ve yaralarımı onlardan daha da güçlü olan bir şeyle, inadıyla gizlemeye çalıştım. “Hep böyle mi olacak?” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Aramız düzelecek mi, yoksa günlerini sanki veremliymişim gibi benden kaçınarak mı geçireceksin?”

Kaşları acıyla kalktı, bu söylediğimle zırhını delmeyi başarmıştım. “Keşke durum farklı olabilseydi, Sonya. Buna inanmalısın.”

Dudağımı ısırdım. “Neden olamaz? En azından *burada*? İmparator bizi izlemiyorken, eminim arkadaş olabiliriz.” Anton, anahtarı bana vermesinin, onun kapısını bulana dek kapıları açacağım anlamına geldiğini biliyor olmalıydı. Bunu yapmamı istemiş olmalıydı.

“Haklı olabilirsin,” dedi sessizce ve ayaklarına baktı. Hafifçe gülümseyerek gösterdiği kırılmalığı gizlemeye çalıştı. “Ancak gelecekte umarım kapıyı çalmayı öğrenirsin. Tanrılara şükürler olsun ki birkaç dakika erken gelmedin.”

Onun çıplak görüntüsü aklıma düşünce kulaklarımın ucu yanmaya başladı. Gözlerimi başka yöne çevirmem gerekiyordu, onun çok fazla yerini görmüştüm.

Anton bu defa daha nazik bir sesle, “Ama *gerçekten* gitmen gerekiyor,” dedi. “Hizmetçiler küveti temizlemek için gelecekler.”

Başım la onayladım ve sonunda yumuşadım. Kapıya doğru giderken başım öne eğik olduğu için gözlerim Anton’un masasının üzerine kaydı. Bitmemiş mektubun üst kısmı, açık mavi kapaklı kitabın altından çıkıyordu. Mektup, Kont Nicolai Rostav’a yazılmıştı.

Bu isim tanıdık geliyordu. Bu Nicolai, Anton’un ahırın dışında konuştuğunu duyduğumda bahsettiğı Nicolai mıydı? Prens, arkadaşına Nicolai’in sözüne halen bağlı olup olmadığını sormuştu. Bu sözün ne sözü olduğunu merak ediyordum.

“Gel, Sonya.” Anton’un aurası yeniden gizlilikle ağırlaştı, sanki o mektubun yakınlarında durmamı hiç istemiyor gibiydi. “Seni burada bulmamalılar.”

Eli kapının üzerinde duruyordu. Yeniden başım la onayladım. Şimdi onu sorularım la köşeye sıkıştırma zamanı değildi. Masadan uzaklaşıp onun kolunun altından geçince içimde yeniden bir arzu uyandı. Boşta duran eli benim elimi tutmak için

hareket etti ve aramızdaki ihtiyaç artınca derin bir nefes aldım. Gözlerimi hemen ona çevirdim.

“Anahtarın,” dedi. Sesi neredeyse nefessiz çıkmıştı.

Metalin soğukluğunun avcuma battığını hissettim. “Teşekkür ederim.” Utandığım için boynum ısındı. Anahtardan bahsedene kadar beni yeniden öpebileceğine dair hisler içimi doldurmuştu. Ama belki de içime üşüşen duygular bana aitti. Yine de Anton elini çekmemişti.

Gözkapakları ağır duruyordu. “Daha güvende hissedeceksen yan odada uyuyabilirsin.” Geceyi onun yakınında geçirme düşüncesiyle yüzüm daha da kızardı. Anton boğazını temizledikten sonra, “Yalnızca gün doğmadan odana döndüğünden emin ol ki odanda olmadığını görmesinler,” diye ekledi.

Elini kaldırdı. Ayaklarımın üzerinde biraz kıpırdandıktan sonra kolunun altından geçerek odadan çıktım. Duvar halılarıyla kaplı odaya girip iki adım attıktan sonra hızla arkama döndüm.

“Onu öpmek istemedim,” dedim birden.

“Pardon?” Prens’in kaşları kalktı.

“Bugün, kurul toplantı salonunda, ağabeyini öpmek istemedim.” Açıklanamaz bir sebepten dolayı bunu Anton’a söylememin çok önemli olduğunu hissediyordum.

Anton cevap vermeden önce uzun bir an geçti. “Biliyorum.”

Söyleyemeyeceğim şeyi –birçok defa İmparator’u öpmeyi *istediğimi*– anladığımı hissederek başımla onayladım. Valko bana vermediği öpücüklerle beni cezbettğinde ya da duygularım karman çorman olana dek kalbimin etrafına tutku zincirleri ördüğünde... Yalnız hissettiğimde ve geçmişimin kötü olaylarıyla savaşmaktan yorulduğum zamanlarda... Sarayın auraları geceleri beni uyutmadığında...

Çoğunlukla ona karşı koyuyordum ve masaya çarparak sırtımda oluşturduğu çürüğün verdiği acıyı hissettiğimde ona karşı

koyduğum için memnun oluyordum. Ama tüm kararlılığıma, İmparator'un benimle ilgili gerçek isteklerini bilmeme rağmen, aurası içime demir çengellerle tutunuyordu. Aslında, tüm bunlara rağmen yine de ilgisini ve beni kabul etmesini arzuluyordum.

Anton, "İyi geceler," dedi. İçime derin bir nefes çektim ve başımla selam vererek veda ettim. Onu bırakmak istemiyordum. Prens'e hissettiğim duyguları hissetmemeye çalışmak, İmparator'a karşı hissettiklerim kadar acı veriyordu. Ama Anton'un ilgisini bambaşka bir sebepten arzuluyordum. Prens bana karşı bir şeyler hissedebilirse, belki de içimde biraz olsun iyilik var demekti. Belki de bir gün, tüm yaptıklarım için affedilebilirdim. Belki o zaman bana güvenip sırlarını anlatırdı.

Anton'un eli kapıyı kapamak için hareket ettiğinde gömlek kolu sıyrıldı. Orada, bileğinin iç kısmında bir işaret gördüm. Belki de mürekkep iziydi. Kendi kolumda Anton'un daha önce incelediği yerde bir gıdıklanma hissettim.

Kapı kapandı ve ben de duvarları halıyla kaplı odanın karanlığında Anton'un gizemi ve ikilemdeki kalbimin içinde kayboldum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sonraki iki gün, elçiyi karşılamak için yapılan hazırlıklar yüzünden saray tam bir curcuna içindeydi. Valko sürekli hareket halindeydi, gözleri afyonu bırakmış bir bağımlınıninki gibi deli deli bakıyordu. Bir odadan diğerine geçerek yapılması imkânsız görevler dağıtırken, danışmanlar ve benden oluşan grubu da peşinden ilerliyordu. Herkes delirmişti. Gergin enerjileri içimde yükseliyordu ve ben de kollarımı tırmalıyor, kıpırdayıp duruyor ve bedenimi terk edip koridorlarda çılgık atarak koşuşturmaktan başka hiçbir şey istemiyordum.

Belki ben de aurakâhini olmanın verdiği yan etkileri saklamayı gitgide daha iyi beceriyordum çünkü kimse bana ya da sürekli kıpırdanmama dikkatini vermiyordu. Herkes kendi devasa sorumluluklarına dalmış gitmişti. İmparator'un bile emirler yağdırırken bana baktığı yoktu. Anton'un belki de haklı olabileceğini büyük bir umutla düşünmeye başlamıştım. Belki sahiden de bu evlilik Valko'ya beni unutturacaktı. Keşke evliliğin gerçekleşeceği de kesin olsaydı. Elçinin mesajında Madam Valois'yla evlenme meselesini *konusmaya* geldiğinden başka bir

şey yazmıyordu. Bu yüzden Valko, elçiyi memnun etmek için bu çılgınca hazırlıklara kalkışmıştı.

İmparator, her şeyin Estengarde'ın yüksek standartlarına değer olmasını istiyordu. Riaznin oradan dört kat daha büyük olmasına ve kültürü de çok daha uzun yıllardır var olmasına rağmen Estengarde kendisini bizden daha gelişmiş görürdü.

Valko her soylunun Esten'lilerin moda anlayışına uyum sağlamak için sakalını kesmesini istediğinde herkesin ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Ayrıca normalde sinek kaydı tıraşla gezen Anton'un da hafif bir kirli sakal bırakmaya başladığı dikkatinden kaçmamıştı.

Elçinin gelmesi beklenen akşam büyük bir balo düzenlenecekti. Dans etmek için daha çok zaman kalsın ve elçinin yolculuğunun ardından dinlenecek vakti olsun diye, İmparator soylulardan o akşamki yemeklerini kendi odalarında yemesini rica etti.

Balo günü sonunda geldi ama soyluların neşesi, benim daha büyük bir panik ve korkuyla titrememe sebep oluyordu. Duvardan duvara telaşlı insanlarla dolu büyük bir salonda olmak, zayıf yeteneklerimi büyük bir sınava sokacaktı.

O sabah Pia tepsisiyle geldiğinde, İmparator'un elçinin özel odasına hazırlattığı ziyafetten başka bir şeyden konuşmuyordu. Valko, ismi Floquart de Bonpré olan Esten'li adamla o akşama kadar görüşmeyecekti ama onun en iyi Riaznin yemekleriyle karnının iyice doyurulmasını istiyordu.

Neyse ki o sabah saraydaki enerji yüzünden erken kalkmıştım ve kutu yatağı iterek çiçekli kırmızı kapıyı saklamıştım. Son iki akşamdır, duvarları halıyla kaplı odada uyuyordum ama Anton'u bir daha rahatsız etmemiştim. Buna cesaret edemiyordum. Gizli saklı havaya bürünmüş aurası her zamankinden belirgindi. Daha ne kadar süre yoğun düşüncelerle dolu olacak, nasıl mektuplar

yazıyor, açık mavi kapaklı kitabın içinde neler var ve her şeyden öte de o akşam ne yapıyor diye merak ediyordum. O kadar ay önceden Morva Akşamı'nın, İmparator'un böylesine büyük bir kutlama düzenleyeceği geceyle çakışacağını Anton tahmin edemezdi. Bu kutlama, yeteneklerimi sınavacağı gibi beni açlıktan perişan da edecekti.

"Kahvaltı getirmedim de ne demek?" diye sordum Pia'ya. Midem yerine gergin toplar duruyormuş gibi hissediyordum. Bazı insanlar gergin olduklarında bir şey yiyemezlerdi ama ben kurt gibi aç hissederdim. Pia önlüğünün cebinden etli börek çıkaracak olsa, ölümcül aurasına rağmen böreği bir lokmada yutardım.

Pia bana dudak bükerek baktı. "Balolardan önce hanımlar yemek yemez. Dans başlamadan önce susuz kalmadığından emin olmak için sana özel bir bitki çayı getirdim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden isteyeyim?"

"Dans etmeyi mi?"

"Hayır, kurutulmuş incir gibi susuz kalmayı!"

Pia güldü. "Ah, Sonya, lütfen bana daha önce hiç baloya gitmediğini söyleme."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet, elbette gittim, manastırda sürekli balo düzenledik. Her aurakâhini bir sestrayla dans ederdi." Pia'ya hiç bu kadar ters cevap vermemiştim ama kendimi durduramıyordum. Yemek olmayacak mıydı? Vücudum susuz mu kalacaktı? Kadınların ikide bir bayıldığına şaşırmanın lazımdı.

Hizmetçim iki elini beline koyarak daha büyük bir kahkaha attı. Ormina'da arkamda ölü bıraktığım insanları kullanarak şaka yaptığımı çok geç fark ettim. Gözlerimi yere çevirerek, pencerenin pervazında duran Feya heykelciğine kaçamak bir bakış attım.

Pia, “Bu akşamki baloda yüzlerce hanım olacak,” dedi. “Sarayda kaç lazımlık var sanıyorsun? Tüm o korseleri açmak için yeterince hizmetçi bile yok.”

Gergin bir şekilde arkama yaslandım. “Ben korse giyme-yeceğim.”

“Evet.” Pia bana baktı. “Ama en az gece yarısına kadar sürecek kutlamada İmparator’un yanında olman *bekleniyor*.” Masanın diğer ucuna uzandı ve çay fincanını önüme koydu. “Bana bu konuda güven. Sonra teşekkür edeceksin.”

İstemeye istemeye acı bir tadı olan içecekten bir yudum alarak yüzümü ekşittim. Pia memnun bir şekilde gülümsedi ve arkasına yaslanarak işlemeli yastığı kucığına alıp kollarını etrafına sardı. Düşlere dalmış bir havayla içini çekti. “Yuri bu gece balo salonunda nöbette olacak. Temizlenmiş üniformasıyla eminim çok yakışıklı görünecek. İpek bir elbise giyip onun kollarında dans etmek için neler vermezdim.” Pia kendi düşleri arasında kaybolurken yastığın kenarıyla oynuyordu.

Midemdeki guruldamayı unutarak Pia’nın koluna dokundum. “En azından onu göreceksin.” Halka açık bir ziyafet olmamasına rağmen, İmparator’un konuklarına içecek servis ettirmek için hizmetçilere ihtiyacı olacaktı. “Bu da bir şeydir, değil mi?” Pia’nın Yuri’yle geçirdiği zamanların, ikisinin de yoğun günlerinde karşılaşacak kadar şanslı oldukları zamanda ellerine geçen fırsatlardan ibaret olduğunu biliyordum.

“Sanırım.” Pia, yastığın ucundan çıkmış bir ipi parmağına doladı.

Kalbim, Pia’nın hissettiği melankoliyi anlıyordu. Onunla okuma seanslarına başladığımızdan beri, Pia’nın neşeli hali geri gelmişti. Alfabadeki her sesli ve sessiz harfi öğrendikçe neşesi de katlanıyordu. Daha önce bu kadar gururlanmamıştım. Tosya da arkadaşımın bu kadar başarılı bir şekilde okumayı öğrenmesinden

gurur duyardı çünkü o da Romska'lar arasında bana okumayı öğretme görevini üstlenen kişiydi. Hatta Pia benim yardımım olmadan Kolsuz Kadın hikâyesinin bir sayfasını okumayı bile başarmıştı.

“Düşünsene,” dedim. “Ona bir aşk şiiri okuduğunda ya da daha iyisi, kendin bir aşk mektubu yazdığında Yuri ne kadar şaşırarak.”

Pia'nın dudağının kenarında bir sırıtma belirdi ama çok kalmadan kayboldu. İçimi çekerek keşke Pia'yla yer değiştirebilseydim diye düşündüm. O zaman ikimiz de mutlu olurduk. O, gitmeyi çok istediği balo salonunda herkesin ilgili odağı olurken ben de dışarılarda bir yerlerde saklanabilirdim.

Bir kez daha onun moralini düzeltmeye çalışarak alternatif bir çözüm önerdim: “İçeride o kadar çok misafir varken, birilerinin bir hizmetçi ile bir muhafızın birkaç dakika ortadan kaybolduğunu fark edeceğini sanmıyorum. İkinizin özel bir dans paylaşabileceği, terk edilmiş bir koridor olacağından eminim.”

Bu sözler sonunda işe yaradı. Pia bana parlayan gözlerle döndü. Dudakları ışıldayan bir gülümsemeyle yukarıya büküldü. “Sen harikasin, Sonya!” Yanağımdan öptü. “Çok rağbet gören çalışma seansımdan ekstra bir saat hak ettin.” Pia, benim yeteneklerimi güçlendirmek için yapmayı en sevdiği alıştırmadan bahsediyordu. Artık okuma konusunda kendine daha büyük bir güven duyduğu için sessizce resimlere bakmaktan, trajik hikâyeleri okumaya terfi etmişti. Ben de onun duygusal ve fiziksel tepkilerini izleyerek hikâyenin ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum. “Umarım bir sonraki çalışmamızda Korkunç Vladimir, kendi kusmuğu içinde boğulmaz,” dedi Pia.

Ellerimi kaldırdım. “Bu senin hatandı. Güzel bir hikâyenin içine dalmadan önce mideni pastalarla doldurmak hiç iyi bir fikir değil.”

Pia hafifçe omzunu silkti. “Bu da işimin getirdiği talihsiz bir sonuç. Ayrıca içlerinde *fındık* vardı. Buna karşı koyamam!” Kanepeden kalktı ve önlüğünü düzeltti. “Lenka keyfimizin yerinde olduğunu görmeden gitsem iyi olur.” Gözlerini devirdi. “Ve kusma eyleminin önemli noktalarına değindiğimize göre, çayını içmeyi unutma.”

Homurdandım, bu da Pia’yı kıkırdattı. Kapıya kadar parmak uçlarında çabucak ilerledi. “Bu gece balo salonunun diğer ucundan sana göz kırpacığım. Etrafına *aşk* dalgaları saçan kişi ben olacağım,” diye dramatik bir açıklama yaptıktan sonra güldü. Bana bir öpücük attı ve dans ederek kapıdan çıktı.

Pia’nın aurasının son demleriyle sıırıttım. Çaydan aldığım ikinci yudum bile keyfimi bozmayı başaramadı. Ama Lenka bunu başardı. Pia çıktıktan hemen sonra o içeri girdi. Kendimi bir saat sürecek katı sözlerle ve kahkahalara hazırladım ancak Lenka’nın normalde gösterdiği sinirden iz yoktu. Bu beni biraz rahatlattı ve neden başını kibrit çöpü kalınlığındaki boynunun üzerinde büyük bir zafer edasıyla tuttuğunu ve keyfinin yerinde olduğunu anlamak için aurasını inceledim. Tek bir kelime etmeden Lenka beni ayağa kaldırdı. Ellerini çırpınca diğer hizmetçiler de içeri girdi. Her birinin elinde gümüş kurdeleyle bağlanmış kutular vardı.

Temkinli bir şekilde, “Bunlar ne?” diye sordum.

“Yeni cüppeler.” Lenka’nın burun delikleri gururla açıldı. “Lordumuz İmparator Majesteleri’nin bizzat kendisi sipariş etti.”

Ne olduğunu anlayınca omuzlarım aşağı düştü. Bu gece Lenka kazanacaktı. Bir kereliğine olsa bile büyük imparatorluk aurakâhini gibi görünecektim.

Balo başlamadan üç saat önce hizmetçilerim geri geldiler ve bakır küvet odama getirildi. Bu küveti en son kimin kullandığını gördüğümü hatırlayınca ürperdim. Hizmetçilerim, düğün günündeki bir gelinmişim gibi titizleniyorlardı. Tüm bu temizleme, giydirme, süsleme ve parfüm sıkma, beni bezdirecek bir yavaşlıkla yapıyordu. Odamın duvarlarının dışında, son dakika hazırlıklarının verdiği büyük paniği hissedebiliyordum. Başka işlerle görevlendirilebilecekken altı hizmetçinin birden benimle ilgilenmesi bana çok saçma gelmişti. Riaznin'in sınır kasabalarında yaşayan dul kadınları, büyüdüklerinde hiçbir seçenekleri olmadan asker olacak çocukları için yokluk içinde yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalıştıklarını düşündüm. Bu sırada yüzüm pudralanıyor, tırnaklarım törpüleniyor ve dudağıma kırmızı ruj sürülüyordu.

İmparator'un hediyesi, üzerinde kürk olmadığı için bana özel olarak hazırlanmıştı. Lenka'ya göre, Valko korse giymememde ısrar etmişti, bu da ilk defa içimde giyme isteği uyandırmıştı. Valko belimin hiçbir zaman sıkı bağlarla bağlanmadığını fark etmiş olmalıydı zira eli bunu fark edecek kadar sıklıkla belimde oluyordu. Korse, beyaz saten elbisemin altında başka bir bariyer olabilirdi. Ama planladığı evliliğinin kararlaştırılması konusunda çaresizken Valko'nun bu akşam benimle ilgilenmesini bekliyor muydum? Bunu denemek için aptal olması gerekirdi.

Elimi elbisemin üst kısmında gezdirerek kaburga kemiklerime baktım. Valko'nun bu gece beni rahat bırakması için birçok sebep olmasına rağmen bu beni rahatlatmamıştı. Bariz bir adım atmasa bile onu reddetmek konusunda kendime yetince güvenmiyordum. İlk öpüştüğümüz zamanı unutmamıştım. Öpücüğü *ben* başlatmıştım.

Lenka beni giydirmeye devam ederken cesaretimi toplamaya çalıştım. Anton bir keresinde, ağabeyine karşı koyarak harika

bir iş çıkardığımı söylemişti. Yeniden harika bir iş çıkarabilir, kendi arzularına karşı koyabilirdim.

Beni güzelleştirmek için kullanılan bir sonraki parça, başımdan birkaç santim yukarıda duran, kenarlarından omzuma kadar değen iplerden inciler sallanan ve üzerine işlenmiş ipekten bir parça geçirilmiş bir taçtı. Belki de İmparator, incilerin benim için sorun olmayacağını, midyelerin mücevherleri çalındığında ölmediğini düşünmüştü.

Ama yanılmıştı.

Ayrıca elbisenin üzerinde de inciler vardı.

Cüppemde de inciler girdap şeklinde bir işlemeyle dikilmişti ve cüppemin iki parçası ayrıldığında belimin etrafına sarılı kırmızı tül den kuşak görölüyordu.

İmparatoriçe'nin kanına dokunmanın aksine, inciler yalnızca hafif bir iğnelenme hissi veriyordu. Yine de midyelerin hayaletimsi acı yankılarını hissedebiliyordum. Nefesimi verdim ama auraları göğsümde sıkışıp kalmıştı. Minnettar olmalıydım; bu gece bu enerji ayaklarımın yere basmasına yardımcı olacaktı. Kalabalığın aurasına yoğunlaşmak yerine bununla meşgul olabilirdim.

Büyük ama sınırlı sayıda soylu sık sık sarayda yemek yiyordu. Onların varlığına alışmıştım ama bu gece farklı olacaktı. Bu gece, sarayın hem birinci hem de ikinci sınıf soyluları orada olacaktı. Danışman İlyin'in neredeyse yedi yüz kişinin beklediğini söylediğini duymuştum.

Lenka ve hizmetçileri saçımı tutam tutam ayırıp ısıtılmış bir demirin etrafına sararak yumuşak bukleler haline getirirken ben de misafirlerin sayıları üzerine düşünüyordum. Valko'nun diğer bir isteği de saçımın açık kalmasıydı. Hizmetçilerin benimle işi bittiğinde, kendimi İmparator'un oyuncak bebeğiymişim gibi hissediyordum.

Altın çerçevesi küçük aynama baktım. Bale odasının büyük aynasından kendimi çok daha iyi görebilirdim ama orayı gizli tutuyordum. Ayrıca, boynumda parlayan yakutlardan başka bir şey görmek istemiyordum. Boynumda yedi yakut vardı, bu da İmparator'un tacındaki yakutların sayısına uyuyordu.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum. Hizmetçilerin sürekli bir yerimle oynayan ellerinden artık kaçmak istiyordum. Odamda geçirdikleri üç saat, on saat gibi hissettirmişti.

Beni baştan aşağı incelediğinde Lenka'nın gözleri sanki Izolda'nın yeniden doğmuş haliymişim gibi parladı. "Elbette. Muhafızınız kapıda size eşlik etmeyi bekliyor."

Lenka'nın peşinden kapıya gittim ama kapının dışında kimse yoktu. Lenka'nın kuru dudakları iyice birbirine bastırdı. Boynunu koridora çevirdi ve "Yuri!" diye tısladı.

Pia'nın kalbini çalan muhafız, Anton'un kapısında biriyle konuşuyordu. İrkildi ve hemen başını bizim olduğumuz tarafa çevirdi. Anton'un kapısı hemen kapandı.

Lenka kemikli ellerini ona doğru çırpı. "Çabuk buraya gel, seni sersem çocuk!"

Yuri'nin teni her zaman kırmızıydı. Şimdiyse kırmızılık çenesine ve kulaklarına kadar çıkmıştı. Koridorda hemen bize doğru koştu ve yanımıza gelince eğildi. "Özür dilerim." Bana hafifçe eğilerek selam verdi. Bunu ilk defa yapıyordu. Bir daha yapmamasını umdum. Aramızdaki ilişki hiç resmi olmamıştı.

Hizmetçilerime veda ettikten, Lenka çenemdeki fazla pudrayı temizledikten sonra Yuri ve ben uzun koridorda ilerleyip iki dönen merdivenden aşağı indik. Ona Prens'le ne konuştuğunu sormak istiyordum ama çenemi tuttum. Yuri sarayda benden başka, İmparator da dahil birçok kişiye hizmet ediyordu, yani Anton'a neden etmeyecekti ki? Yine de merakımı yenemedim.

Genç muhafız, kapısının önünde çok durmaktan Prens'in gizemli havasını kapmış gibi duruyordu.

Bir süre sonra Yuri, "Bu gece çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler," diye cevapladım ve ona kaçamak bir bakış attım. Samimi olduğunu düşünmediğimden değil ama dikkatimi dağıtmak istiyormuş gibi hissediyordum. O da Anton'un planına –Prens artık bu gece, yani Morva Akşamı *gece yarısında* artık ne planladıysa ona– dahil miydi? Bu düşünce göğsümde öfke kabarmasına sebep oldu. Neden Anton kapısında bekleyen muhafızlardan birine güvenmişti de bana güvenemiyordu?

Aramızdaki buz çözüldükten sonra Yuri tek taraflı bir konuşma sürdürmeye başladı. Sarayın dışında sayısı artan muhafızlardan, Esten'lilerle birlikte saraya girerken gördüğü Floquart de Bonpré'yle ilgili ilk izlenimlerinden bahsettikten sonra Pia'nın balo salonunda hizmet mi vereceğinden yoksa mutfakta mı kalacağından bahsedip bahsetmediğini sordu. Balo salonuna açılan orkestra kapısına varana kadar Yuri'nin gergin konuşması devam etti. Orkestra kapısı, yüzlerce konuşun içeri girmeyi beklediği çift kapıdan daha gizli bir girişti.

Boş midem, konukların şevkiyle kasıldı. Bu gece onların aurasından hissedeceğim en kötü şeyin bu olmasını umdum ama bu kadar şanslı olacağımdan şüpheliydim.

Yuri yanımdan ayrılmadan önce, "Pia'yı *göreceksin*," dedim. "Senin için bir sürprizi var." Gülümsedim ve kendime engel olamayarak, "Ama bunun *gece yarısı* gerçekleşeceğini sanmıyorum," diye ekledim.

Bacaklarımdan bir şok dalgası yükseldi. Midem endişe ve adını koyamadığım karanlık duygularla doldu.

Belki bu zalimceydi ama Yuri'yi teste sokmadan edememiş-tim. Ve şu anda hissettiğim, şüphelerimde haklı olduğumu, yani Yuri'nin Anton'la *işbirliği* içinde olduğunu doğrulamıştı. Aylar

önce planladıkları şey, büyük baloya rağmen gerçekleşecekti. Belki de Yuri, Anton'un ahırın dışında konuştuğu gizemli kişiydi.

Şaşkına dönmüş muhafız eğilip selamlamayı akıl edemedi, ben ona eğilerek veda ettim ve onun endişeli aurasını orada bırakarak balo salonuna girdim. Bu geceki görevim İmparator'la birlikte olmak olabilirdi ama Anton'un benden ne sakladığını keşfetmeyi de aklıma koymuştum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Balo salonu, mum ışıklarıyla ışıltılı oldu. Tavandan avizeler sallanıyor, şamdanlar da pencere pervazlarına ve salonun kenarlarına dizilmiş masaların üzerini dolduruyordu. Onların da arkasında uzun lambalar eşit aralıklarla duvar boyunca dizilmişti. Riaznin'in renkleri olan kırmızı ve altın sarısı ipek kumaşlar masaları, perdeleri ve konabilecek her yeri süslüyordu.

Riaznin'in renklerinin en çok kullanıldığı alan ise İmparator'un çevresiydi. Platformunun üzerine lüks bir halı gibi kırmızı kadife serilmişti. Aynı kumaş, İmparator'un kaftanında ve sırtı yüksek tahtının döşemesinde de kullanılmıştı. Tacı, düğmeleri ve göğsüne çapraz bağlanmış kuşağının altın rengi, kırmızı bolluğunu bozuyordu. Altının gösterildiği son yer ise, tahtın sağ yanına, sanki İmparator'un en sevdiği evcil hayvanına ayrılmış gibi yerleştirilen saten yastıklı alçak tabureydi. Midemi endişe kapladı. Taburenin bana ayrıldığını anlamıştım.

Valko yaklaştığını gördüğünde genişçe gülümsedi. "Hoş geldin, Sonya," dedi. Salonda bizden başka kimse bulunmadığından bana ismimle hitap etmişti. Konuklar içeri alınmayı

bekliyorlardı. Ellerimi eteklerime sürerek içimdeki endişeyi atmak istedim. İnsanların içeri girmesine daha ne kadar vardı?

Derinden bir reverans yaparak Valko'nun yanına oturmamı elimden geldiğince ertelemeye çalıştım. "Lord İmparatorum."

"Cüppe üzerine yakışmış," dedi beni süzerken. "Bu gece harikulade görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye cevap verirken sesimin etkilenmemiş çıkmasını umuyordum ama kanım daha hızlı pompalanmaya başladı ve yanaklarımda kızarıklık belirdi. *Kes şunu*, diye kendime emrettim. *Valko'nun ilgisini istemiyorum. Ona karşılık vermeyeceğim.*

"Gel, yerine otur." Valko sanki tabure Riaznin'deki en yüksek onuru temsil ediyormuş gibi onu işaret etti.

İncilerin ölümcül aurasına yoğunlaşmakta zorlanıyordum. Valko ve *aurası* dışında herhangi bir şeye yoğunlaşmakta zorlanıyordum. Çünkü onun aurası benimkiyle düğüm olduğunda, bağlarım çözülebilir gibi hissediyordum. Platforma çıktıktan sonra garip bir şekilde çömelerek Valko'nun yanına oturdum. Omzum, koltuğun kolunda duran eline değdi ve bu da yetti. Göğüs kafesimin altında sıcak duygular, beraberlerinde de üzüntü ile pişmanlık hissettim. Bu da sanki görünmez iplerle çekilmişim gibi İmparator'a dönmeme neden oldu.

Yumuşak bir sesle, "Keşke Estengarde Kralı'nın yeğeni sen olsaydın," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Onun bu hararetli sesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Bir imparatorluğun vârisi olarak değil de köylü bir çocuk olarak yetiştirilseydi Valko böyle mi olurdu? Bu nazik ve düşünceli çocuğa karşı koymak için enerjimi harcamazdım öyle olsa.

"Birinci sınıftan her hanımla dans etmem gelenekten." Valko sanki gerçekten endişeliymiş gibi yutkundu. Benim de

kucağımda duran parmaklarımı bükmemeye bakılırsa, gerçekten gergin olduğunu biliyordum. “Ancak seni kollarımda tutmayı yeğleyeceğimi itiraf etmeliyim.”

Soyluların içeriye her an girmeye başlayacağı balo salonu kapılarına doğru baktım. “İmparatorluk aurakâhininin de dans etmesi gelenekten mi?”

“Artık öyle.” Elini elimin üzerine koydu ve sıcaklığını boynuma çıktığını hissettim. “Bu gece benimle dans et, Sonya. Söz ver.”

Avuçlarım kaşınıyordu. Her yanımin gergin olduğunu hissediyordum. Bu hisler İmparator’un muydu yoksa bana mı aitti? “Elçi ne olacak?” diye sordum. “Bana olan ilginiz onu üzmez mi?”

Valko endişemi kolayca giderebilirmiş gibi elini salladı. “Onu ikna edecek bir mazeret uydururum.”

Başımı eğdim. “Bağışlayın, Lordum ancak anlamıyorum. Bu baloyu... ve evliliği gerçekleştirmek için çok uğraştınız. Bunu *gerçekten* istiyorsunuz, değil mi?”

Valko bana bakarken gülümsemesi kaybolarak son iki günkü azmi belirdi. “Bu ittifaka ihtiyacım var, Sonya. Gerçekleşmesi şart. Benden önceki babam gibi büyük bir imparator olma niyetindeyim. Bu hanedanın görevi de insanlarımızın kültürünü, inancını ve yaşama biçimini elimizden geldiğince dünyaya yaymak.” Valko, ben ikna edilmesi gereken bir kurul üyesiymişim gibi konuşuyordu. “Riaznin’in geleceği bizim ne kadar büyü-yebildiğimize bağlı. Üzerimize basılmadan önce genişlemeliyiz. Shengli’yi *almalıyım*.” Dizi sanki ülkelerin haritasıymış gibi parmağını üzerine koydu. “Ve Shengli ordusuna karşı koyabilmek için Estengarde’in gücüne ihtiyacım var.”

Valko’nun kararlı tutkusu içimde dolanıyordu. Anton’la ateşli bir tonda paylaştığım, Valko’nun işgal planına dair duyduğum endişeler çok uzak bir duygu gibi geliyordu. Yine de, İmparator’un bu “gerekli” geleceği benim için neden riske attığını

anlayamıyordum. Ona dikkatlice, “Bu, ittifakı bozabilecekse, neden benimle dans etmek istiyorsunuz?” diye sordum.

Bakışları bir süre gözlerimin arasında gidip geldi. Onun isteği üzerine açık bıraktığım saçımdan bir tutama dokunduğu anda havası değişti. “Çünkü yakınımda ol istiyorum,” dedi ve sonra da bu tam olarak doğru cevap değilmiş ve nedenini kendine de açıklaması gerekiyormuş gibi kafasını hafifçe salladı. “İmparatorlukta kesin olmayan çok şey var ve sen beni güvende hissettiriyorsun.” Kaşlarını çattı. “Hayır, dahası da var: Beni ben yapan her duyguyu biliyorsun ve bunu kabul ediyorsun.” Dudağını ısırdı. “Sen bu akşama dayanmamı sağlayan tek şeysin, Sonya.”

Kalbimde tatlı bir acı belirdi. Onu rahatlatmak, yanağını okşamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum.

Elimi dudaklarına götürdü. “Bana bu gece benimle dans edeceğini söyle.”

Valko’ya odaklandıkça çevredeki kırmızı ve altın sarısı bulanmaya başladı. Auralarımızın birleşiminden başka bir şey hissetmiyordum. “Edeceğim, Lordum.”

Valko bana doğru eğildi. Tam gözlerim beni öpmesini bekleyerek kapandığında balo salonunun kapıları açıldı. Takdimci içeri girdi. Valko geri çekildi, hemencecik elimi bırakarak tahnında daha dik oturdu. Göz açıp kapayana dek başını dik tutan, bakışları sert bir şekilde ileri bakan gururlu imparator havasına büründü. Onun bu ani görkemi göğsümü kabartınca ben de duruşumu düzelterek küçük taburemde onun kadar önemli görünmeye çalıştım.

İmparatorluk orkestrası üyeleri balo salonunun karşı tarafını doldurarak koltuklarına yerleşti ve aletlerini akort etmeye koyuldular. Bir an sonra orkestra şefi çubuğunu salladı ve havayı

neşeli ezgiler doldurdu. Göğsüm sıkışmaya başladı. İşte oluyordu. Konuklar geliyordu. Yüzlerce konuk.

Takdimci bastonunu iki defa yere vurdu ve kalbim korkuyla atmaya başladı. Tacımdan sallanan incileri avcuma aldım ve dokununca bana verdikleri acının, dikkatimi üzerime gelmekte olan auralardan uzaklaştırması için dua ettim.

Valko bakışlarını, takdimcinin ilanıyla içeri giren ilk konukların üzerinden ayırmadan, “Umarım, konukların sırayla gelmesi senin için daha kolay olur,” diye mırıldandı.

Endişelenmemeye çabalarken aklım karışınca kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsunuz?”

“İçeri alım geleneklerine göre salona benim ve koruyucum olarak senin en son girmemiz gerekiyor. Ama böyle yapsaydık bu salon insanla dolup taşıyor olurdu. Hepsinin aurasıyla aynı anda başa çıkman gerekirdi. Şimdi her birine ayrı ayrı alışıarak ilerleyebilirsin.”

Şaşkın bir şekilde İmparator’a döndüm. “Yani tüm bu değişikliği... *benim* için mi yaptığınızı söylüyorsunuz?” Göğsümü gıcıklayan bir şeyler hissettim. Valko’nun son girişi elçiye bırakarak kibar görünmeye çalıştığını düşünmüştüm.

Valko belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı. “Bu etkinlik, benim en büyük destekçilerim ile en büyük düşmanlarımı bir araya getirecek, yani tehlike ihtimali büyük. Aurakâhinimin daha gece başlamadan yorulmadığından emin olmak benim lehime değil mi?”

Taburemde kıpırdandım. Bunu yapma sebepleri politikaya dayandığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. “Evet, elbette, Majesteleri.”

Valko’nun dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirince daha da genç ve yakışıklı göründü. “En azından danışmanlarıma

böyle söyledim. Ama gerçekte, Sonya, ben sadece seni elimden geldiğince rahat ettirmek istiyorum.”

Valko'nun bakışları en sonunda içeriye giren soylulardan ayrılıp beni buldu. Gözleri sevgiyle sıcacık bakıyordu. Göğsümdeki gıdıklanma hissi geri döndü ve kollarıma, bacaklarıma, parmaklarıma bir hafiflik yayıldı.

İmparator'un gülümsemesine karşılık verdim ve takdimci yeni konukları ilan etmek için bastonunu bir kez daha yere vurunca derin bir nefes aldım.

Kapıdan en üst düzey mareşal, memurlar ve askerlerin hepsi üniformalarıyla girdi. Ardından da kendilerine eşlik eden küçük bir grup yabancı soylu, Riaznin sarayının askerleri, dükler ve düşesler, kontlar ve kontesler, baronlar ve baronesler, Shengli ve Abdara'dan gelen diplomatlarla birlikte kapıdan geçti.

Valko'nun da söylediği gibi konukların yavaş yavaş içeri girmesine katlanmak daha kolay olmuştı ama bu işimi kolaylaştırmıyordu. Aklımı toplayıp tüm dikkatimi ve gücümü bu işe vermem gerekiyordu. Nefes alıp verdim ve kendime bu işe hazırlanırken Pia'yla yaptığım alıştırma hatırlatmaya çalıştım. Tüm öğrendiklerimi kullanacaktım.

Öncelikle kırmızı ve altın sarısı kaftanları ve kıyafetleriyle Riaznin soylularının olduğu grubu inceledim. Onların kıyafetleri de İmparator'un emirlerine göre hazırlanmıştı. Sakal emrine gelince, çenelerinde ve boğazlarında tıraş olmayı pek bilmeyen eller yüzünden kesikler olan ve auralarında bu konuyla ilgili memnuniyetsizlik hisseden bazı adamlara rastladım.

Bundan daha fazlasını da hissediyordum.

Artık tüm dikkatim İmparator'un üzerinde olmadığından, içime zorla yeni duygular doluyordu.

Yaşlıca bir baron bastona yaslanırken nabzım yavaşladı; bir kız, etrafında dönüp genç bir lorda elbisesini gösterirken nabzım

yeniden hızlandı. İki düğ birbirine hoşnut olmayan bakışlar atarken gerildim ve bir hanım elini idrar söktürücü çaydan sonra daralmış beline koyunca midem kasıldı. Soylular bana şaşkınlıkla, belli ki daha önceden bir aurakâhinine bahşedilmemiş bir onura layık görülüp platformda oturmamı onaylamayarak baktıklarında hayret ve öfke daralan nefesimi iyice bozdu.

Soylular teker teker İmparator'un platformuna yaklaşip diz çökerek salona kabul edildikçe içimde serbest kalmak için yalvaran dürtülere karşı koymak için mücadele ediyordum.

Valko sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Bu gece her şey pamuk ipliğine bağlı," dedi. "Yabancı diplomatların ve benim soylularımın Esten elçisini nasıl karşıladıklarını bana söylemelisin. Sarayda birbirimize gülümsüyor olabiliriz ama Riaznin'in her sınırında savaşların devam ettiğini unutma."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Lordum." Sesim, her konuğu ilan eden takdimcinin sesi kadar sakın çıkıyordu ama içimdeki baskı, taşmak üzere olan bir çaydanlık gibi kaynamaktaydı. İmparatoriçe'nin katili de büyük olasılıkla bu salondaydı.

İncilere tutunmuş ellerim titremeye başladı. Bunu nasıl yapacaktım? Nasıl hem kendimi kontrol altında tutup *hem de* İmparator'u koruyacaktım? Yutkunarak, güzel kıyafetler giymiş insanlara baktım. Sayıları, manastırın kapısına gelen köylülerinkinden çok daha fazlaydı.

Kendime, *sınır savaşlarından çok uzaktayız* diye hatırlattım. *Bu insanların birçoğunun keyfi yerinde. Vahşi ve tek hedefe yönelik çalışan bir çete değiller. Endişelenmem gereken ciddi bir durum yok.*

Kendimi mantıkla ikna etmeye çalışırken tacımdaki incileri unutmuş, kolumdaki siyah kurdeleyle oynadığımı fark ettim. Ve manastır aklıma gelince düşüncelerim bir anda vahşileşti. Aurakâhinlerinin hayaletleri beni halka içine almış gibi hissediyordum. *Sende çok yanlış bir şey var.* Nadia'nın bana yaptığı

suçlamayı hatırladım. Yuliya'da dudaklarını oynatacak can olsaydı, *beni sen öldürdün*, derdi. Hayaletler etrafımı sararken ölü köylü adam da onlara katıldı. Benim yüzümden yanarak öldüğü için derisi yaralarla kaplıydı.

Salondaki kalabalığa, duvarların arkasındaki düzinelerce hizmetçiye, her pencerenin ve çıkışın yanında nöbet tutan askerlere bakarken ağzımdan küçük bir çığlık çıktı. Hepsini hissediyordum.

Konukların içeri girme faslına bir ara verildikten sonra takdimci birden bastonunu yeniden yere vurdu. İleri geri sallanıp saçımı çektiğimi fark edince irkildim. "Ekselansları, Prens Anton Ozerov."

Kafam bir anda balo salonunun girişine döndü. Anton mum ışığıyla aydınlanmıştı. Siyah ve altın rengi kaftanı tam üzerine göre dikilmişti. Duyguları gizliydi ve kaşları da yoğunlaştığı düşüncelerle çatılmıştı. Bu kendinden eminlik onun daha da yakışıklı görünmesini sağlıyordu.

Bedenimi bir sıcaklık sarıp beni sakinleştirdi. Salonda Prens'e hayranlıkla bakan tek kadın ben değildim ama içimde yankılanan duygu kesinlikle bana aitti.

Bu açıklayamadığım kesinlik ve kendi auramın farkına varmam, içimde yer edinmek için kavga eden diğer auraları dışarı itti. Geçmişimden gelen hayaletler de göğsümdeki ısıltılı hisse dayanamayarak beni rahat bıraktılar. Göğüs kafesim genişledi. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Dyonovich Ailesi'nin son üyesi İmparator'a saygılarını sunup platformdan uzaklaşırken İmparator, "Erkek kardeşim dikkatinizi mi çekti, imparatorluk aurakâhini?" dedi. Valko'nun yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama içindeki kıskançlık iliklerime kadar işlemişti.

Kayıtsız görünmeye çalışarak omzumu silktim. “Yalnızca, Prens’in diğer soylular gibi kırmızı ve altın sarısı yerine, siyah ve altın sarısı giydiği dikkatimi çekti.”

“Hımm.” Valko’nun gözleri benden Anton’a kaydı ve içimdeki tırmalayıcı his hafifledi. “Her zaman gösterişli olmakta ısrar eder.”

“Öyle, Lordum,” diye cevapladım ancak Anton’un başkaldıran tavrının bundan çok daha az göze battığını düşünüyordum. İmparator’un, Prens’in bu Morva Akşamı’nda ne işler çevirdiğinden haberi yoktu. Ama benim de yoktu.

Kendime Anton’a bir kez daha bakmak için izin verdim. O benim bakışlarıma hiç karşılık vermeden yüzünü orkestraya döndü. Ben de orkestranın müziğine yoğunlaşarak Prens’i aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bu ilgimi dağıtmaya yaradı ve Valko’nun şüphesinden kalan hafif his de tamamıyla kayboldu.

Prens ilan edildikten hemen sonra balo salonundaki konukların mırıldanmaları durdu. Herkesin enerjisi büyük bir merak ve hafif bir küçümsemeyle yükseldi. Bundan sonra içeri kimin gireceğini tahmin etmişlerdi. Takdimci, “Ekselansları Mösyö Floquart de Bonpré,” diyerek elçiyi ilan etti. Anton çift kapıların önünden çekildi ve geleneği takip ederek platforma gelip selam vermeye tenezzül bile etmedi. Elçi, Anton’un bıraktığı yerde durdu.

Estengarde’da moda şıklığın tek renkle de elde edilebileceği üzerine kurulu olmalıydı çünkü adamın üzerinde yalnızca soluk gri giysi vardı. İpek bir yelek giyinmişti. Kısa pantolonu dizlerinde balon gibi genişliyordu ve uzun çorapları vardı. Topuklu ayakkabıları ise saten kurdelelerle tamamlanmıştı. Yakasından ve kollarından dantel sarkıyordu. Saçları ise ensesinde toplanmış, bolca da pudralanmıştı.

Elçi, soyluları ayıran koridorda ilerlemeye başladı. Ona eşlik eden ve benzer kıyafetler giyinmiş Esten'liler de peşinden geliyordu. İmparator'un platformuna kadar geldi ve abartılı jestler yaparak, elini havada çevirerek reverans yaptı.

İmparator ayağa kalkıp sıırttı. "Mösyö de Bonpré." Valko'nun korkunç Esten aksanı, neredeyse gülmeme sebep olacaktı. "Riaznin'in kalbi Torchev'e hoş geldiniz."

Floquart, sanki şehri özetliyormuş gibi etrafına baktı. Büyük salonu ilk gördüğümde kendi hayranlığımı hatırlıyordum. Benim tepkilerim, büyük salon kadar çarpıcı bir oda olan balo salonuna giren elçinin verdiği tepkilerden çok farklıydı. Belki de etrafındaki her şey bulanık görüldüğü için gözlüğe ihtiyacı vardı. "Çok güzel," dedi. Sesi kulak tırmalayıcı bir kalınlıktaydı. Böyle şık giyinen birinin sesinin daha tiz olmasını beklerdim. Ama adamın gösterişli dış görünümünün altında, geniş omuzları, kalın baldırları ve damarları belli olan büyük elleri olduğunu fark ettim. Her şeyden önce aurası saygı görmeyi bekliyordu. Ama İmparator'un göğsü şişkin durmasına rağmen benim hissettiğim tedirginliği paylaştığını fark ettim.

Valko, Floquart'a, "Lütfen oturun," dedi. "Yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız." Valko birkaç hizmetçiye işaret etti. Onlar da tahtın boş yanına gümüş bir sandalye getirdiler. Parmaklarımı kucağımda kenetledim, taburemde daha dik oturdum ve aşağılanmış gibi hissetmemeye çalıştım.

Riaznin'li soylulardan bir hoşnutsuzluk yankılanıyordu. Valko bu gece iki protokolü görmezden gelmişti. Önce beni platformda oturtmuştu; şimdi de bir yabancıyı bize katılması için davet etmişti.

İmparator başka kimsenin yargılarını takmıyordu ve ben de dikkatlice auralarının, aklımın dış çeperlerine gitmesini sağlamaya

çalıştım. Son birkaç haftadır alıştırma yaptığım yeteneklerimi kullanmaya çalışırken auraları dengede tutuyordum.

Elçi oturduktan sonra Valko bir hizmetçiye işaret etti ve hizmetçi gümüş bir tepside iki kadeh getirdi. Bir kadehi Floquart'a verdikten sonra İmparator diğer kadehi kendine aldı. Kadehini insanların önünde kaldırdığı anda orkestranın neşeli müziği sustu. Balo salonunda etrafıma bakınca konukların birçoğunun İmparator'un konuşmasını önceden tahmin ederek ellerine kadehlerini aldığını fark ettim. Hizmetçilerden birinin bana da bir kadeh getirmesi için etrafıma bakındım ama hepsinin tepsi boşalmıştı.

"Hoş geldiniz, Riaznin'den lordlar ve leydiler, sınırlarımızın içinden ve dışından gelen dostlarımız!" Valko'nun sesi mermer zeminden yankılanıyordu. "Sizi uzun ve ağır bir konuşmayla sıkımayacağım," diyerek konuklara gülümsedi. "Bu gece buraya neden geldiğinizi biliyorum. Kutlamak için! Öyleyse benimle kadeh kaldırın ve dans başlasın!"

İnsanlar bir ağzıdan bağırıyorlar ve alkol dolu kadehlerini kafalarına diktiler. Bu da içimde bir enerji patlaması olmasına neden oldu. Şefin çubuğunun oynamasıyla müzisyenlerin yayları neşeli bir Esten valsine çalmaya başladı. Avuçlarım panikle yanıyordu. Düşünmeden İmparator'a dans etme sözü vermiştim ancak Romska'ların etek sallama danslarından başka hiçbir dans öğrenmemiştim. Taburemde öne eğilerek çiftler dönüp dans ederken ayaklarının ritmini ve ellerinin pozisyonlarını ezberlemeye çalıştım.

Tahtında oturmak için geri gelen Valko hafifçe hareket etti. Bir sonraki adımın ayağa kalkıp beni dans pistine götürmek olacağını tahmin ederek gerildim ama Valko yalnızca Floquart'a daha yakın oturmak için kıpırdadı. Özel bir konuşmaya daldılar ve benim de hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. İmparator beni

ne kadar çabuk görmezden gelmeye başlamıştı. Öfkemden kurtulmaya çalıştım. Böylesi daha iyiydi. Bu kadar insan izliyorken bana ilgi göstermesi tehlikeli olabilirdi. Ayrıca şimdi üzerinde yoğunlaşacak daha önemli işlerim vardı.

Dikkatimi soylularla dolu salona çevirerek onları inceledim ve dans adına başka birini kendilerine bu kadar yakın tuttukları için içlerinde oluşan heyecanı ben de içimde hissettim. Ancak dikkatimi, bariz duygularının altında yatan daha derin hislere vermeye çalıştım. Onların İmparator için herhangi bir tehlike teşkil etmediklerinden emin olmam gerekiyordu. İncileri tutarak salondaki yabancı diplomatları ararken incilerin verdiği acının beni dengede tutmasını umdum.

Onları gördüğümde midem kasıldı. Valko'nun da tahmin ettiği üzere, diplomatlar pek memnun görünmüyorlardı. Bakışları, elçiyle derin bir konuşmaya dalmış İmparator'u izledikleri platforma saplanmıştı. Elçiler, Valko'nun Estengarde'la ilişkisinin doğasına dair kendi çıkarımlarında bulunmuş olmalıydı.

Diplomatların üzerine yoğunlaştım ve vücut dillerine bakarak auralarına bağlanmama yardım edecek herhangi bir şey yakalamaya çalıştım. Hislerini algılamamanın en kesin yolu onlara dokunmak olurdu ama Valko'nun, salonda dolaşıp konuklarını tek tek ellememden hoşlanacağını sanmıyordum. Böylece, öfkeleri karnımda bir düğüm oluşturan kadar dikkatimi diplomatların üzerinden ayırmadım. Yine de bu düğümü birkaç saniye konsantre olarak çözmeyi başardığımdan, diplomatların İmparator'a kızdıklarına ve öfkeli olduklarına ama ölümcül bir tehdit yaratmadıklarına karar verdim.

Biraz rahatlayarak salonda Anton'u bulmaya çalıştım. Öncelikle kenarda duran ve dans etmeyen insanlara baktım. Prens akıllıydı. Baloya katılması gerektiğinde zamanını iyi kullanırdı. Ona yardım edebilecek soylularla, bölgesiyle ilgili duyduğu en-

dişeleri konuşuyor olabilirdi. Belki de Morva Akşamı için planladığı olay bundan ibaretti.

Prens'i ararken Pia'yı masalardan birinin başında buldum. Söz verdiği gibi, büyük bir kâseyi alkole doldururken bana göz kırptı. Acaba Pia, Yuri'yle özel bir an yakalayabilmiş miydi? Pia'ya Yuri'yi işaret edebilmek için bana yeniden bakmasını bekledim. Yuri, salonun diğer tarafında nöbet tutuyordu. Bir soylu, Pia'nın önüne gelince o da benim görüş hizamdan çıktı. Adam gümüş bir kadeh alarak kadehi içki kâsesine daldırdı. Mum ışığı ametist yüzüğünün parlamasına neden oldu. Nefesimi tuttum. Yüzük adamın serçeparmağına takılmıştı.

Bu adam, yolculuğumuzda Anton'a Morva Akşamı'yla ilgili mektubu veren adam olabilir miydi?

Onu daha iyi görmek istediğimi hissetmiş gibi adam etrafında döndü. Otuzlu yaşlarında duruyordu. Zayıf ama kaslı bir bedeni ile gür ve dalgalı saçları vardı. Kahverengi yaprakları olan bir çiçek gibi duruyordu. Düşünceli bakışları olmasaydı adamı nazik biri olarak görürdüm. İçeceğinden bir yudum aldı. Gözleri, müzik eşliğinde dans eden çiftlerin üzerinde dolaştıktan sonra bir kişinin üzerinde durdu.

Bu kişinin kim olduğunu görünce midem saten terliklerime düşmüş gibi hissettim. Anton dans ediyordu. Sosyal hoşbeşe zamanı olmayan *Anton*. Soğuk, ciddi ve pragmatik Anton'un eli bir hanımın belinde, hanımın uzanmış eli de diğer elinin içindeydi. Kadının parlayan kıvılcık saçlarını, pembemsi tenini ve her şeyden öte de mermer zeminde ilerlerken gösterdiği asaleti izledim.

İçimde acı ve karanlık duygular uyandı. Damarlarımda kanım kaynamaya başladı. Bana odasına paldır küldür dalmazsam bakmaya bile tenezzül etmezken Prens'in dans ettiği bu kadın kimdi?

Dişlerimi gıcırdattım ve ağızımda alaycı bir gülümseme belirdi. Anton istediği kadar kadınla dans edebilirdi. Onun aslında ne işler karıştırdığını bulmamam için mi beni böyle engellemeye çalışıyordu? Öyleyse yanılmıştı çünkü benden saklamaya çalıştığı bir şeyi çoktan bulmuştum: Gümüş kadehli soylu adam, Yuri gibi onunla işbirliği içindeydi. Soylu adamın yüzüğü ve kalabalığın içinde gözlerinin Anton'un üzerinde olması şüphe uyandırıcıydı. Ben de şu anda herhangi bir şeye kanıt diyecek kadar çaresizdim.

İçimdeki her sinir bana platformdan aşağı atlayıp Anton'la yüzleşmem için yalvarsa da parmaklarımı birbirine kenetledim. Sinirlerimi kontrol altında tutmam gerekiyordu. İmparator'un yanından ayrılırsam Valko'nun gözleri beni izleyecekti. Tam olarak ne döndüğünü anlamadan, Valko'nun da bir şeylerden şüphelenmesini istemiyordum. Bu durum ne kadar delirtici olursa olsun, beklemem ve gözlerimi Anton, Yuri ve soylu adamın üzerinden ayırmamam gerekiyordu. Yeterince sabır gösterirsem daha fazla şey öğrenebilirdim. Gece yarısı gelecekti. Anton beni saray siyasetinden koruyabileceğini sandıysa yanılıyordu. Ben onun sandığı gibi naif, akılsız ve arada sırada kurtarmaya çalıştığı bir kız değildim. Neden halk içinde de benim kahramanım olamıyordu? Neden hep kapalı kapılar ardında olmamız gerekliydi?

Elçi, Valko'nun söylediği bir şeye güldü ve ben de yandan İmparator'a bakıp şakasının sonunu duymayı diledim. Ama şakayı Floquart'a anlatıyordu ve bana anlatmaya tenezzül bile etmedi. Anton'a karşı çoktan hissetmekte olduğum öfke, Ozerov kardeşlerin diğeri de ben yokmuşum gibi davranmaya başlayınca ikiye katlandı. Böylesine reddedilmiş hissetmemin gülünç olduğunu biliyordum ama elimde değildi. İmparatorluk aurakâhini olabiliirdim ama hayatında çok az sayıda arkadaş edinmiş ve şimdi de bu salondaki diğer her kız gibi *görölmek* isteyen bir

kızdım. Takdir görmek istiyordum. Benimle konuşulmasını istiyordum. Söz verildiği gibi dans edilmesini istiyordum. Bunun yerine, İmparator'un yanında şerefli bir yerde oturuyor olmama rağmen, diğer konuklar istedikleri her şeyi yapmakta özgürken ben kendi yalnızlığımla kafese sıkışmıştım.

Perişanlığım ve içlerim, mayalı ekmek gibi kabarmaya başladı. Diğer kızların istedikleri ve hayal ettiği şeyleri içimden koparıp atmak istiyordum. Ne zaman onlar gibi haklarım olduğunu düşünmeye başlamıştım? Ben bir aurakâhıydım. Benim ne haklarım ne de özgürlüğüm vardı. Ayrıca mutlu olmayı da hak etmiyordum. Romska'lar yanılıyorsa ve tanrılar gerçekse kendimi bir gün, işlediğim tüm suçlar yüzünden yeraltındaki en derin çukurda bulacaktım. Bu cezayı hak ediyordum. Ben karanlığın ete kemiğe bürünmüş haliydim.

Gözlerim ağırlaştı ve kalp atışlarım yavaşlayarak işkence edici bir ritimle atmaya başladı. Gözlerim İmparator'un bileğindeki mavi damarlara, tahtının koluna yasladığı eline kaydı. Yuliya'nın kendini kesmek için kullandığı bıçaklar gibi keskin bir bıçağın bileğini kestiğini hayal ettim. Yuliya'nın akan kanının rengi, Valko'nun kadife kaftanı ve ayağının altındaki halının rengiyle uyumlu olurdu.

Vals sona erdi ve karanlık duygularım parçalandı. Titrek bir nefes verdim. Gözlerimi ovalayarak ölümün, kanın ve beraberinde getirdikleri rahatsız edici suçluluk hissinin uzaklaşmasını istiyordum. Kendime balo sırasında işkence etmek zorunda mıydım? Bu, sonradan Feyla heykeliyle yalnız kalacağım zamana kadar bekleyemez miydi?

Dikkatimi dağıtmak için en yakınımdaki çözüme koştum ve Valko'ya yaklaşarak aurasının etkisi altına girmeye çalıştım. Floquart de Bonpré'yle konuşmalarını dinlemeye başladım.

Valko, “Madam Valois, Torchev’e getirildiğinde,” dedi, “harika olacak.” Elini havada sallayarak bir resim çiziyormuş gibi yaptı. “Birbiriyle tamamen aynı olan on atın çektiği bir arabayla getirilecek. Riaznin şövalyelerinden dört bölük ve yüksek sınıftan soylu lordlar ona eşlik edecek. Yolu güllerle döşenecek ve sarayın kapıları açıldığında bin gümüş zil çalacak.”

İmparator’un sözlerine karşı hissettiğim şaşkınlık, aradığımı dikkat dağıtıcı şey oldu. Delphine’le evlilik çoktan –ve bu kadar çabuk– kararlaştırılmış mıydı? Kurul hem İmparator’u hem de elçiyi yarın öğleden sonra ağırlamayı kararlaştırmıştı. Evliliğin şartlarının da bu gece değil, yarın öğleden sonra konuşulacağını düşünmüştüm.

“Delphine bu tür şatafattan hoşlanır,” dedi Floquart. Esten’lilerin yaptığı gibi bacak bacak üstüne atmıştı. Sandalyenin koluna dirseğini yasladı ve bir hizmetçinin onu yelpazeye serinletmesi için eliyle işaret etti. “Ancak Delphine’in leopar gibi benekli beyaz atları tercih ettiğini söylemeliyim. Bu tür at türlerini burada da yetiştiriyor musunuz?”

Valko, Floquart’ın sanatsal duruşundan geri kalmayacak bir tavırla ona döndü. “Elbette.” Valko’nun aurasından yalanlar akıyordu ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. Bu tür atları nereden bulabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu atlar Estengarde’a özgüydü ve Floquart’ın bunu bildiğini hissedebiliyordum.

Sanki bu hareketim tüm günahlarımı silecekmiş gibi Valko’yu desteklemem gerektiğini hissederek, “Romska’lar her yaz Orelchelm’de bu tür atların ticaretini yapar,” dedim.

Floquart’ın kaşları kalktı. Onların konuşmalarına müdahale ederek bir kuralı çiğnediğimi çok geç fark ettim. Floquart bir gözünü kısarak bana bakınca yanaklarımın utançla kızarmaya başladığını fark ettim. Bu duygunun konuştuğum için utanan Valko’dan gelmediğini umuyordum. Öyleyse, sonradan benimle

sinirli bir konuşma –belki daha fazlasını– yapacaktı. Halen en son öpücüğünde gösterdiği şiddet yüzünden sırtım sızlıyordu.

İmparator başını çevirerek bana baktı. Gözlerim, onu manastırın doğu kanadına kilitlediğimde gergin olan Nadia gibi gerilen boynundaki kaslara döndü. İçimden bir parça Nadia'nın ölmesini mi istemişti? Ne kadar sıklıkla onu boğduğumu ve ölü bakan gözlerini gördüğümde sırtıttığımı hayal etmişim? Yuliya ve ben bu konuda şaka yapıp *gülerdik*. Bu gizli ve katillere has düşüncelerin bir gün vurdumduymaz bir şey yapana kadar birikeceğini tahmin etmeliydim. Sadece bunun kaç kişinin canına mal olacağını fark edememişim.

Floquart konuşunca irkildim. “Genç bir aurakâhini çingeneler hakkında ne bilebilir?” diye sordu. “Sen tüm hayatını Ormina’daki manastırda geçirmedin mi?”

Başka bir dizi korkunç düşünceyi aklımdan atmaya çalışırken kalbim küt küt atıyordu. Valko’ya bakmak istemiyordum çünkü yüzümdeki suçluluk duygusunu okumasından korkuyordum. Ne konuda konuştuğumuzu hatırlamak biraz uzun sürdü. Elçiye Romska’ların benekli at ticareti yaptığını söylemişim. “Erkek kardeşim atlarla çok ilgilidir,” diye cevapladım. “Bana mektup yazardı.” Bu bir yalandı. Bir ağabeyim vardı ama Abdara’lılar, memleketim Bovallen’i beş yıl önce yağmaladıklarında ölmüştü. En azından Romska’lar bana böyle söylemişti. Ağabeyimin suratını da hatırlamıyordum.

Elçi beni bir süre izledi. Bakışları, İmparator’un tahtına omzumun bastırıldığı noktaya döndü. Sonra da sanki ona bu kadar yakın olmama katlanmasına şaşırmış gibi Valko’ya şüpheli bir bakış attı. Belki de Valko’nun benim gibi birinin böyle bir şey yapmasına katlanmaması gerekiyordu.

Yeniden utanç ve karanlık karnımda kabarmaya başladı. Çenemi kenetleyerek yıkıcı bir dizi düşünceyi engellemeye çalıştım.

Sonunda Floquart dudaklarını büzdü ve kolundan sarkan danteli eliyle düzeltti. “Umarım çingenelerle ilgili kanunlarınız katıdır,” dedi İmparator’a. “Onlar mide bulandırıcı insanlar. Hep dileniyorlar, hep bir yerden başka yere gidiyorlar. Medeniyet için verem gibiler. İşte bu yüzden Estengarde birkaç yıl önce kabileleri akıl almaz bir şekilde büyümeye başlayınca çok sayıda çingeneyi öldürdü.”

Adama dehşetle baktım. Öfke boğazıma kadar yükseldi ve karanlık düşüncelerimi bir anda unuttum. “Sizin için ne kadar rahatsız edici olmuştur, kim bilir,” demekten kendimi alamadım.

Öfkemi görmezden gelen elçi iç çekerek başını iki yana salladı. “Gerçekten çok rahatsız ediciydi.”

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, sahte anlayışını hissedebiliyordum.

“Ama bir kraliyetin, hatta bir imparatorluğun düzenini sağlamak için,” diye Valko’ya konuşmaya devam etti, “imparatorluk bu tür durumlarla başa çıkmayı ve çoğunluğun iyiliği için gerekirse çingenelerin sayısını azaltmak, hatta fahişeliği yasaklamak gibi kararlar vermeyi göze almalı.” Bana bakarak burnunu büktü. “Bizim Esten’li hanımlarımızın, eşlerinde sadakati diğer her şeyden daha çok önemsedikleri iyi bilinir.”

Hem kafam karışmış hem de afallamış bir şekilde geriledim. Benim bir fahişe olduğumu mu söylemek istiyordu? Estengarde’daki aurakâhinlerinin haberim olmayan nasıl görevleri vardı?

Onun toplumun iyiliği olarak gördüğü korkunç idealleri ve bana gösterdiği saygısızlık konusunda düşündüklerimi söylemek üzereyken Valko birden ayağa kalktı. “Size hazinemizi göstereyim mi, Mösyö de Bonpré?”

Floquart gözlerini kırptırdı ama şaşkınlığının çabucak üstesinden geldi. Ben kendi şaşkınlığımı saklamadım. İmparator ne

yapıyordu? Beni savunmayacak mıydı? Elçi ayağa kalkıp ceketinin eteklerini düzeltmek için silkelerken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ben de ayağa kalktım. Vücudum onlarla geçireceğim saat için şimdiden endişelenerek kaskatı olmuştu. Elçinin gözlerini oymamak için uğraşıyordum.

“Sonya, sen burada kal.” Valko’nun sesi, ben ilerlemeye çalıştığımda kolumu tutan eli gibi sertti. Floquart’ın gözleri, İmparator’un bana dokunduğu yere kaydı.

“Ama...” dedim gözlerim elçiye kayarak. “Ben sizin koruyucunuzum.”

“Öyleyse beni *buradan* koru.” Valko dişlerini sıkı. Sonra da arkasını dönerek platformdan indi. Floquart da platformdan inerken bana karanlık bir gülümsemeyle baktı.

Kollarımı göğsümde birleştirerek elçinin gitmesini izlerken içimde fokurdayan öfkeyi de kontrol altında tutmaya çalışıyordum. *Katliama göz yumuyor. Hain züppe.* Neredeyse patlamak üzere olana dek aklımdan birçok sessiz küfür geçti. Hakarete uğradığım için Valko neden *bana* sinirlenmişti? Balodan önceki güzel konuşması beni saygıdeğer hissettirmişti. Floquart bana fahişe dediğinde neden araya girmemişti?

Valko ve elçi, balo salonunun çift kapılarından geçerken orkestra sessizleşti ve soylular da İmparator’a dönerek öne eğildiler. Birçok Esten ve Riaznin’li muhafız iki adamın arkasından ilerledi. Ben de bir o yana bir bu yana yürümeye başladım. En azından İmparator’un yanında onu koruyacak birileri olacaktı. Gerçi çok da umurumda değildi. Belki böylesi daha iyiydi. Bana işkence eden bu kadar çok duygu hissediyorken Valko’dan uzak kalmam en iyisi olabilirdi.

Floquart’ın grubundaki son kişi de kapıdan çıktıktan sonra gözlerim genç bir Esten’li kıza takıldı. Kız benim yaşlarımdaydı ve ülkesinden gelen diğer insanlar gibi şık kıyafetler giymemişti.

Üzerinde basit bir siyah elbise vardı ve bu, sarımsı ten rengine hiç uymuyordu. Asık suratı ve çökmüş gözleri de bir o kadar rahatsızlık vericiydi. Ama kestane renkli çok güzel saçları vardı ve kız biraz gülümseyip canlılık işareti gösterse ne kadar güzel görüneceğini fark etmeme yardımcı oldu.

Ona ne kadar yoğunlaşırsam yoğunlaşayım, aurasının zayıf nabzını algılayamıyor, kızın neden elçiyle buraya kadar geldiğini anlayamıyordum. Ama balo salonundan çıkmak için kapının eşiğine geldiğinde kız birden durdu ve arkasını dönüp doğrudan gözlerimin içine baktı. Kollarımdaki tüyler kabardı. Kızın aurası kabarak benim merakımı yansıtmaya başladı. Fazlasıyla farkında olduğunu belirten enerjisi çok tanıdıktı. Sanki yeni bir kafesi tanımaya çalışan bir hayvan gibi bu his içimde geziyordu.

İşte o anda kızın ne olduğunu anladım. Çünkü bu his, Dasha ve Kira'ya Ormina'daki manastırda en son baktığım ve veda ettiğim andan beri hissettiğim bir şey değildi.

Bu kız bir aurakâhiniydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Esten'li kız görüş açımdan çıkarken şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Ne keşfettiğimi algılamaya çalışırken başımın döndüğünü hissettim.

Aurakâhinlerinin sayısı çok değildi. Başkalarından gelen her türlü duyguyu hisseden kızlar olarak, aynı kanı paylaşıyormuşuz gibi birbirimize çekilirdik. Bu zorlayıcı bağ da manastırda birçok arkadaş bulacağıma dair bana umut vermişti. Ama onların arasında bile ben çok garip ve sıradışı kalmıştım. Kolumdaki siyah kurdeleye dokundum. Onlara göre kalbim çok karanlıktı.

Platformun kenarına geldim, içimde Esten'li kızı takip etmek için bir dürtü vardı ama bunu yapamayacağımı fark ettiğimde omuzlarım düştü. Kız, Floquart ve Valko'ya hazineye eşlik etmeye gitmişti ve İmparator bana beni orada istemediğini söylemişti. İçimi çekerek tabureme döndüm ve bir mantarın üzerine konan kurbağa gibi kendimi bıraktım.

Müzik ve danslar devam ettikçe imparatorluk aurakâhini olarak görevimi hatırlamakta güçlük çekiyordum. Bu, Esten'li kız geri dönene dek zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı olabiliirdi. Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki... Ülkesindeki

aurakâhinlerinin krallığa ait olmadığı doğru muydu? Gerçekten köle gibi en çok parayı verene mi satılırlardı? Karamsar bir havayla güldüm. Estengarde'ın dillere destan kültürü bu muydu? Peki ya Floquart'ın fahişelikle ilgili lafına ne demeliydi? Esten'li kız taciz ediliyor muydu? Bunun düşüncesi bile titrememe sebep oldu.

Gözlerim Anton'u buldu. Yine dans ediyordu. Bu sefer, kuzguni saçları olan Riaznin'li bir hanımlaydı. Kadının kehribar renkli gözleri, Shengli'lilerininki gibi köşelerden yukarı kalkıyordu. Peki, Prens Esten'li aurakâhinlerinin gördüğü muamele konusunda ne düşünüyordu? Bizim halkımızın Riaznin'deki durumu zaten yeterince kötüydü. Prens bir keresinde, *ne yaşamış olursan ol, özgür kalamazdın*, demişti. Sanki imparatorluğun benim düşündüğüm kadar adaletsiz olduğunu biliyormuş gibi konuşmuştu. Bu adaletsizlik, benim korkutucu ve mecburi imparatorluk aurakâhini görevini üstlenmeme sebep olmuştu.

Bir kez daha bu geceki görevime yoğunlaşmaya çalıştım. Zorunlu olup olmadığının önemi yoktu. Görevimde başarısız olursam Dasha ve Kira benim yerime geçmeye zorlanacaktı.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlı bir şekilde, balo salonundaki konuklara karşı gardımı indirdim ve ne hissettiklerini algılamaya çalıştım. Savunma duvarlarım indiği anda auraları üzerime atlamayı bekleyen kediler gibi saldırdılar. Hafîçe titredim ve elim hemen incilerin üzerine gitti. İncilerin verdiği acı, savunma duvarlarımın bazılarını yükseltmemde yardımcı oluyordu ve geriye kalan boşluklardan, öncelikle yabancı diplomatların aurasını incelemeye başladım. Valko olmayınca platformdan inip insanların arasında yürümeye cesaret edebilmişim.

Shengli'liler aralarında fısıldaşıyordu. Gerginlikleri barizdi ama deminki kadar güçlü değildi. Abdara'lılar da bir içki kâsesinin yakınlarında konuşuyorlardı. Çekici bir Abdara'lı hanımın, elindeki kadehten içerken burnunu ve ağzını kapayan

peçenin etrafından kadehi ağzına götürmesi gerekti. Kadının ya da yanında duranların auralarına ulaşmaya çalıştım ama beynim bulanmaya başladı. Belki de imparatorluğumuza karşı duydukları öfkeyi içtikleri içkilerle unutmuşlardı.

Diplomatları kontrol ettikten sonra salonun diğer uçlarına giderek Riaznin’li soyluları incelemeye koyuldum. Onlar da fazla içkinin etkisiyle uyuşmuş gibiydiler. İmparator’la ilgili meselelerde auralarının güvenli olduğundan emin olduğumda gözlerim yeniden Anton’u buldu.

Yeni bir dansa başlamasını izledim. Kendimi salondaki diğer kadınlarla karşılaştırdırca göğüs kafesimin daraldığını hissediyordu. *Hepsi Prens’in* ilgisini görüyordu. Belki biraz abartıyordum ama en azından dokuz hanım, Anton’un kollarında dans etmişti. Bu dokuz kadının sayısı bana bin gibi gelmişti. Anton bir kere bile ametist yüzüklü adamla ya da Yuri’yle konuşmak için durmadı. İmparator orada olmamasına rağmen bakışları bir kere bile üzerime dönmedi. Gözleri yalnızca önündeki hanımlara bakıyordu.

Mücevher rengi elbiseler görüşümü bulandırıyor. Auraları bir araya gelerek, hiç ulaşamayacağım bir mükemmeliyet oluşturarak üzerime yüklendiler. *Hepsi Prens’ten* bir gülücük çalma sanatında ustaydı. Onunla nasıl canlı bir sohbet yürütebileceklerini biliyorlardı. Anton’un elinin sırtlarını kavramasını sağlayacak şekilde öne eğilmeyi biliyorlardı.

Artık dayanamıyordum.

Orkestra bir menüetin sonunda kreşendoya çıktığında balo salonunun diğer tarafına yürümeye başladım. Bu sırada Anton’un dans ettiği kız da –yaşının benden genç olduğu kesindi– reverans yaparak Anton’dan ayrıldı. Kız uzaklaştığı anda *Prens’e*, “Dans etmek ister misin?” diye sordum. Kelimelerim bir karmaşa halinde çıkmıştı ve etrafta duran birkaç leydi, dobralığıma güldü. Ama çenemi yukarı kaldırdım ve teklifimin arkasında durdum.

Anton'un çenesi kasıldı. Kaftanının kenarını düzeltti ve en sonunda bana baktı ama yalnızca burnuma bakıyordu. Bu, troykada yolculuk ettiğimizde keşfettiği, beni uzakta tutmak için başka bir yöntemdi. "Aurakâhinleri dans etmez, Sonya. En azından Torchev'de."

"Artık ediyorlar. İmparator'un kendisi bana onunla dans edeceğime dair söz verdirdi."

Prens'in burun delikleri hafifçe genişledi. Midem sanki bozuk süt içmişim gibi kasıldı. Tanrılardan, hissettiğim duyguların ona ait olmasını diledim ve onun bana hissettirdiği kıskançlığı benim de ona hissettirdiğimi umdum. "Öyleyse gücünü saklasan iyi edersin," dedi ve yanımdan ayrılmak üzere arkasını döndü. Her zamanki umursamaz tavrını takınmıştı. Yakınlarda sohbet eden birkaç lorda selam verdi.

Aceleyle ilerledim ve onunla yürümeye başladım. Benden bu kadar kolay kaçamayacaktı. Anton'la flört etmiş leydilerin auraları damarlarımda akıyordu. Kendi arzumu yoğunlaştırmış ve cesaretimi artırmışlardı. "İki dansa yetecek kadar gücüm var," dedim ve ayağıma takılmasın diye cüppemin eteklerini topladım. Aslında gücüm gitgide tükeniyordu. Ayakta durmak bile kalp atışlarımı hızlandırıyor, hızlı hızlı nefes almama sebep oluyordu. Belli belirsiz bir şekilde bu yaşadıklarımın, idrar söktürücü çayın sebep olduğu sıvı kaybının belirtileri olduğunu fark ettim. Bunun önemi yoktu. Kadınların auralarına tutundum ve kendimi desteklemeye çalıştım. Daha sonra bir şeyler yiyebilirdim. Anton'la işim bitmemişti.

"İyi hissetmene sevindim." Anton kendine bir kadeh içki koydu. "Ancak ben bir hayli yoruludum."

Ellerimi yumruk yaptım. Daha gece yarısı olmamıştı. Anton bu salondan çıkmayacaktı. En azından şimdilik. Belki de

zaman geldiğinde çıkmasına gerek bile kalmayacaktı. Gizli planı burada gerçekleşecek bir şeyler olabilirdi.

Anton'a bir dilenci gibi yapışma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Tek istediğim bir danstı. Ondan da öte, bir dansı çaresizce arzuluyordum. Prens'in bana ve orada duran herkese, onun yanında görülecek kadar iyi biri olduğumu kanıtlamak için bu fırsatı kullanmasını çaresizce arzuluyordum. Benimle dans ederse, aramızda daha fazla bir şeyler olmasını da umabiliyordum. Ya da daha iyisi, ruhumdaki karanlığı aydınlatacağını umabiliyordum.

Anton uzun süre içkisini yudumladı ve dans devam ederken dudaklarını mühürlenmiş gibi kapayarak insanları izledi.

İmparator'u kastederek, "O gitti," dedim.

Bir an sonra Anton, "Biliyorum," diye cevapladı.

Kollarımı kavuşturdum. "Soylular bana bakmıyor olsan da konuştuğumuzu görebiliyorlar. Ama müzik varken kimsenin ne konuştuğumuzu duymadığından eminim. Özellikle de bu köşede duruyorken, endişelendiğin buysa."

Anton içini çekti ve kaşlarını çatı. Göğsüme bir şeyler saplandığını hissettim. "Sonya, benden ne istiyorsun?" Gözlerini kaçırmaya devam ediyordu.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. *Ne* istiyordum? Aramızdaki bu kırılğan şey neydi? Yalnızca saraydaki herkes uyurken ve biz dünyanın geri kalanından uzakken mi var oluyordu? Anton'un beni ufak da olsa umursadığını ben mi hayal ediyordum? Beni ağabeyinden koruması gerektiğini hissetmese bu umursama var olur muydu?

"Bir dans istiyorum," dedim.

"Hayır, istemiyorsun. Sen bir danstan fazlasını istiyorsun. Benden anlamadığın başka şeyler istiyorsun. Ben seni *tanıyorum*. Senin olmayan bir şeyleri yansıtıyorsun. Bunu bırak."

İncinmişlik ve öfke nefesimi kesince ağzım açıldı. Anton'un sözlerindeki sıcak ve gizli anlamları anlamak isteyen soğuk ve yalnız parçam güçlenmişti. Ama Anton beni uzaklaştırıp duruyordu. "Ben bir ayna değilim, Anton. Cam gibi kırılmam. Kendi duygularımı hissetme kabiliyetine sahibim. Bunu sen bile söyledin. Seninle aramızdaki fark, benim duygularımı saklamamam. Benim *ben* olan parçamın içimden ışıma şansı var."

"Yalnızca duygular sana bir insanla ilgili tüm gerçekleri söyleyemez," diye savunmaya geçti Anton.

"Eh, benim elimde yalnızca bu var," diye çıkıştım. "Ve sen duygularından *fazlasını* saklıyorsun. Muazzam potansiyelini saklıyorsun. Kim olduğunu kabul edersen bunu keşfedebilirsin." Anton cevap vermeyince kimsenin bizi duyamayacağından emin olmama rağmen sesimi alçalttım. "Sen bu imparatorluktaki her adamdan daha iyi olabilirsin."

Anton kadehi sert bir şekilde masaya bıraktı. Kadehte kalan içki etrafa saçıldı. "Sus, Sonya!" dedi sinirle. "Beni rahat bırak."

Öfkeyle biriken gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. Ben yalnızca ona onu nasıl *gördüğümü* göstermeye çalışıyordum. Oradan ayrılıp alçak tabureme gitmek için arkamı döndüğümde kadrilin yarısı geçmiş olmasına rağmen Anton yanımdan geçerek başka bir hanımı dansa kaldırdı. Adeta tenimden duman yükseliyordu. Kıskançlık duygumun arasında aklıma delice bir fikir geldi. Kararlı bir şekilde balo salonunda dolaşarak birini aramaya başladım. Herhangi birini değil, ametist yüzüklü adamı arıyordum. Onu bir köşede iki genç soylu adamla gülerken buldum.

Reverans yaptım ve uygun bir dille onu selamladım: "Ek-selansları."

Adamın gözleri büyüdü. "İmparatorluk aurakâhini." Arkasındaki adamlar birbirlerine baktılar. Karnımda paniğe benze-

yen duygular uyandı. Onları endişelendirmiş miydim? *Hepsi* mi endişeliydi yoksa yalnızca ametist yüzüklü adam mı?

“Prens Hazretleri Anton’u tanıyor musunuz?” diye sordum.

İçimdeki kelebek daha kuvvetli kanat çırpmaya başladı. Adam kalabalığa baktı. Prens’e baktığından şüphem yoktu ama görmek için arkama dönüp bakmadım. “Her soylu onu tanı,” diye cevap vererek gülümsedi ama gülümseme gözlerine ulaşamadı.

“Eh,” diyerek gözlerimi kırptım. “Prens’le bir iddiaya girdik. Bana en yakışıklı baronu dansa kaldırmam için meydan okudu.” Adamın unvanının bu olacağını tahmin etmiştim. Şık giysileri ve hareketleri, saraydaki diğer soylulardan daha yüksek kidede olabileceğini gösteriyordu.

Adam kıkırdadı ve midemdeki kelebeğin kanatları biraz yavaşladı. İltifatım hedefine ulaşmıştı. “Öyle mi?” diyerek beni süzdü. “Eh, korkarım bunu kabul edemem.”

Kaşlarım kalktı. Gerçekten bir kez daha mı reddediliyordum?

“Ah, haydi, Nicolai.” Genç adamlardan biri onun sırtına vurdu.

“Nicolai mı?” diye sordum. Anton’un yarım kalmış mektubu gözümün önünde belirdi. “Nicolai Rostav mı?”

Adam omzunu silkti. “Ta kendisi.”

“Durun tahmin edeyim. Dans teklifimi reddetmenizin sebebi, bir baron değil de kont olmanız mı?”

Adamın yüzündeki sırıtış büyüdü. “Korkarım sırrımı buldunuz.” Bana bir adım yaklaşıp, “Ancak Anton kuralları esnetmeyi kabul ederse, iddianızı kazanmanıza yardım etmekten büyük onur duyarım,” diye ekledi.

Ellerimi havaya doğru açtım. “Korkarım bunu yapmayacaktır. Prens’i tanıyorsanız, prensiplerine ne kadar bağlı olduğunu anlarsınız. Başka, gösterişsiz bir adam bulmak zorunda kalacağım.”

Kont Rostav'ın arkasındaki soylular umutlu görünüyorlardı. Onlara alçakgönüllü bir tavırla gülümseyerek arkama döndüm ve platforma doğru yürüdüm.

Başka kimseye dans teklifi etmeyecektim. Saraydaki hanımları bir gece için yeterince şok etmiştim. Ayrıca yalnızca ismini söyleyerek Nicolai bana Anton'un bulmacasının başka bir parçasını sunmuştu. Ne kadar çok kanıt bulursam Prens'i o kadar çabuk planlarını paylaşmaya ve beni güven çemberine dahil etmeye ikna edebilirdim. Bu onunla tatlı melodiler eşliğinde daireler çizmekten çok daha iyiydi. En azından kendime böyle söylüyordum.

Tabureme ulaştınca arkama dönüp salona baktığımda dans pistinin ucunda tüm gece boyunca görmeyi umduğum bir görüntüyle karşılaştım: Anton'un dikkati sert bir şekilde üzerimdeydi.

Anton memnun görünmüyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İyi, diye düşündüm ve Prens'in bakışlarına doğrudan karşılık verdim. *Bırak da rahatsızlıktan kıvransın*. Benim Nicolai'la konuştuğumu gördüğünü ve bir işler çevirdiğimi, aylar önce gördüğüm mektubu unutmadığımı fark etmesini istedim.

Çenemi kaldırdım ve önce bakışlarımı ondan çevirdim. Bunu yapmak güçlü hissettirmişti.

Taburemde sırtım dik bir şekilde oturdum. Aurakâhini cüppemin etekleri ayaklarımın yanında yelpaze gibi açılmıştı. İçimde karanlık duygular hissettim. Sanki bir yılan karnımın etrafına dolanmıştı. Nefes verdim ve baskının açılmasını bekledim ama gitgide daralıyordu. Gözlerim yeniden Anton'a döndü. Bu ondan mı geliyordu? Onun aurasına çok yoğunlaşmıştım ama daha önce böylesine rahatsız edici bir şeyi hiç hissetmemiştim.

Müzik durdu. Soylular beklentiyle balo salonunun kapılarına döndüler. Valko ve Floquart içeri girdiler. Oradan ayrılalı o kadar zaman geçmişti ki Riaznin'in hazinesinin ne kadar büyük olduğunu ve dışarıda birçok insan aç gezerken bizim sarayda ne kadar zenginlik sakladığımızı merak etmeye başlamıştım.

Muhafızlar da onların arkasından girmeye başlarken Yuri'nin diğerlerinden birkaç adım geriden geldiğini gördüm. Ondan birkaç dakika sonra da içeriye Pia girdi. En yakındaki masaya doğru çabucak ilerlerken başı öne eğikti. Kafasını kaldırıp bana baktı. Gülümsememeye çalışınca yanaklarında gamzeler belirdi. Yüzünün kızarıklığıyla parıl parıl parlıyordu. Demek ki istediği anı yakalamıştı. En azından içimizden biri başarmıştı.

Esten'li aurakâhinini görmek için ilerleyen grubu izledim ama çökük gözlü ve kestane renkli saçları olan kız onlarla birlikte değildi.

İçimdeki acı iyice kuvvetlenip katran gibi katılaşmaya başladı. İmparator bana yaklaştıkça aklıma ve kalbime aktığını hissettim. Valko hazineye gitmeden önce hissettiğim kendimden tiksime duyguları tam güçle intikam almaya geldi. Düşüncelerim Yuliya'nın kanına, Nadi'a'nın ölümüne ve yanan köylü adama kaydı. İçimdeki karanlık genişliyordu.

İnsan başka yollarla da ölebilirdi. Boğulabilir, nefessiz bırakılabilirdi.

Birinin ağzının üzerine yastık bastırmak acaba nasıl hissettirirdi? Bunu deneyebileceğim kadar kim beni yanına yaklaştırırdı?

İmparator bunu yapar mıydı?

Sanki karanlık görüşümü kaplamış gibi siyah perdeler ardından İmparator'u izlerken bir tutam saçımı parmağıma doladım. Bu gece Valko'nun kapısını çalıp beni öpmesine, hatta daha fazlasını yapmasına izin verebilirdim. Sonra da kollarımda uyurken son nefesini ciğerlerinden söküp alırdım.

Valko balo salonunun diğer ucundan bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. Bakışlarından zafer edası okunuyordu. Floquart'la yaptığı özel görüşmenin başarılı geçtiğine şüphe yoktu. O kadar başarılı geçmişti ki İmparator deminki terbiyesizliğini unutmuştu. Daha şimdiden sıcacık parmaklarının tenimin üze-

rinde gezdiğini hayal edebiliyordum. Parmaklarını kırmak nasıl hissettirirdi acaba?

İmparator'un grubu dans pistinde ilerlerken soylular öne eğilerek selam verdiler. İmparator artık kayıtsız kalamayacağım kadar yaklaşıp dek reverans yapmadım. Karanlık niyetlerimi ortaya dökme vakti değildi. Valko ne de olsa onları yakında öğrenecekti.

Reveranstan kalktım ve ona gülümsedim. Valko'nun ölümünün tadı, dilimin üzerinde şeker gibi tatlıydı.

Bir anda zihnime bir düşünce sızdı. İmparator bana ne zaman büyük bir kötülük yapmıştı ki ona karşı bu kadar vahşi hissediyordum?

Orkestra şefine başıyla, bir hizmetçiye de eliyle işaret eden Valko hem müziği başlattı hem de elçi için bir kadeh daha içki istetti. Floquart'ın büyük elleri kadehi çevreledi. Sinsi ağzıyla zarif yudumlar almaya başladı.

Elçiyi incelerken içimdeki yılan kurnazca ilerledi. Riaznin, Estengarde'la birleşmenin yararını görecekti. Sınırlarımızdaki savaşlar –en azından batıdakiler– bitecekti. Esten ordusu bizi güçlendirecekti. Valko bu akıllıca olsa da olmasa da böyle bir güçle Shengli'yi işgal edebilirdi.

Ama Estengarde *bizimle* birleşmekten ne kazanacaktı? Bizim üç tarafımızda başka ülkeler varken, onların tek tarafı hariç üç tarafı denizlerle çevriliydi ve dördüncü tarafta da doğal bir kale görevi gören Bayac Dağları bulunuyordu. Bizim ülkemizi harap eden sınır savaşları, onları ya da asker sayılarını pek etkilememişti.

İçimdeki yılan göğüs kafesimin altına girip ciğerlerimi sıkımaya başladı.

Riaznin'in daha az savunması olduğu doğrudu fakat hal-kımıza pek yardım etmemesine ya da Esten'lilerin büyük gurur duyduğu birleşmiş kültürü bize vermemesine rağmen biz de

zengindik. Onlar biz olmadan da yeterince zenginlerdi ancak açgözlülükle ilgili tek bir şey biliyordusam o da karnının asla doymadığıydı.

Floquart, kadehini kafasına dikerken etrafına bakıyordu. Bu sefer odanın büyüklüğünü inceliyor gibiydi. İlk geldiği bakışlarına kıyasla, şimdi daha büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Hazineslerimizde artık ne gördüyse onu ikna etmeye yetmişti. Bizim kaba ve görgüsüz olduğumuzu düşünse bile, ceplerini dolduran altındık.

Yılan kalbime doğru ilerledi.

Valko'nun dudaklarında büyük bir sırıtış belirdi. "Dans etmeye hazırım!" diye etrafındakilerin duyabilecekleri kadar yüksek bir sesle ilan etti. Sonra da Floquart'a döndü. "Umarım siz de bu fırsatı Riaznin'li güzellerimizle tanışmak için değerlendirirsiniz. Ben de aynısını yapacağım, böylece Madam Valois'ya sözlüsünün onu her türlü lüksün içinde boğmaya gönlü olduğu kadar, dans ederken de zarif olduğunu söyleyebilirsiniz."

Floquart başıyla onaylayarak bana döndü. Valko'nun bir sonraki adımını tahmin etmişti. Ama İmparator akıllıca davranarak ilk sınıf soylulardan olan Kontes Dyomin'i dansa kaldırdı. Valko onu dans pistine götürürken elçinin omuzları rahatladı. Yine de bu adamın henüz algılayamadığım bir amacı vardı. Bunu şimdi bulmam çok önemli gibi hissediyordum.

Sonraki birkaç vals ile menüet sırasında ve Valko eş değiştirirken ne kadar çabalasam da hissettiğim karanlığın Floquart'tan geldiğine dair bir kanıt bulamadım. Çenem her kenetlendiğinde, dizlerim kilitlendiğinde ya da sinirlerim gerildiğinde Floquart yalnızca sıkılmış gibi görünüyordu. Aklımdan dehşet verici görüntüler geçerken onun kaşları bile inip kalkmadı.

Belki de utanç verici geçmişim ile kendi vahşiliğime karşı diktiğim engellerimin gitgide zayıfladığını, karanlığın en muhtemel kaynağının kendim olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Kontradansın sonunda Valko eşini bırakarak yanıma geldi. Elimi tuttu ve başparmağıyla okşadı. Dokunuşu bir öpücük gibi yakmıştı. Göğsümde bir ürperti hissettim, bir şeyler bir çiçek gibi açtı. Ancak beni esir tutan karanlık, bu çiçeği soldurmak üzereydi.

Valko, "Sözünüzü tutmaya hazır mısınız, imparatorluk aurakâhini?" dedi. Hayır... *sordu*. Bir beyefendinin yapacağı gibi, sesinde herhangi bir talep yoktu. *Bana sormuştu*. Benim Anton'a sorduğum gibi. İçimdeki çiçek başını kaldırdı.

Zihnimdeki düşünce iyice güçlendi. Floquart dudağını bükmüş, gözlerini kısmış bizi izliyordu. İçgüdülerim beni şu anda İmparator'la dans etmemem ve görevime yoğunlaşmam konusunda uarmaya çalışıyordu ama bunu yapamazdım. Anton'un beni reddettiği gibi ben de Valko'yu reddedemezdim.

Elim onun elindeyken reverans yaptım. "Hazırım, Lord İmparatorum." İçimde kaynayan karanlık ve Floquart'la ilgili şüpheli duygulara rağmen bu dansı istiyordum. Bir an yalnızca bir kız olmak istiyordum.

Valko elimi öptü, bu da Floquart'ın gözlerinin iyice kısılmasına sebep oldu. Valko beni dans eden soyluların arasına götürdü. Bize yer açmak için geri çekilseler de hava nefes alamayacağım kadar yoğun gibiydi. İmparator belimden tuttu ve diğer elimi kaldırdı. Vals pozisyonuna girmiştik. Bacaklarım, ya aç bırakılmaktan ya da içimde yer bulmak için birbiriyle mücadele eden peşin hükümlü auralardan dolayı titriyordu.

Çoktan ayaklarım birbirine takılmaya başlamıştı. "Sizi utandırmak istemem, Lordum," dedim, "ama bana dans etmek hiç öğretilmedi." *En azından bu şekilde değil.*

Valko sanki bu itirafımı bekliyormuş gibi sırtıttı. “Kendini kollarıma bırak, Sonya, ben seni taşıyım.” Söylediği gibi yaptım ve büyülenmiş gibi, senkronize bir şekilde hareket etmeye başladık. Göğsümden heyecanlı bir gülüş koptu. Valko’nun öncülüğüne kendimi ne kadar bırakırsam, o kadar bir prenses gibi zarif hissediyordum. Etrafta dans ederek dönerken Valko’nun gözleri yalnızca benim üzerimdeydi. Çok sayıda mumun ışığıyla gri gözleri parlıyordu.

Ne kadar da nazik. Ne kadar sabırlı.

Hayır. İçimdeki karanlık parça, hoş düşünceleri dağıttı. Benim zayıf olduğumu düşünüyor ve bundan haz alıyor. Benden daha güçlü olmayı seviyor.

Salonda dönerek dans etmeye devam etti. Yalnızca danstan değil, imparatorluk aurakâhinini –üstelik İmparator’la– dans ederken gören soyluların meraklı auralarından da başım dönüyordu. Bu enerjiyle mücadele ederek onları dışarı itmeye çalıştım ama içimde kaynayan karanlık bunu başardı. Karanlık, sisli bir bulut gibi onların üzerine gölge düşürdü. Ve bulut dağılırken auraları aklımı zehir, sivri bıçaklar, idam tahtaları ve göl olmuş kan görüntüleriyle doldurdu.

Düşün, Sonya, düşün. Bu karanlık yalnızca bana ait olamazdı.

Mücevher renkli elbiselerin arasından Floquart’a baktım. Umursamaz Esten havasıyla bir dirseğine yaslanmış, hiç de umursamaz olmayan bir havaya bürünmüştü. Gözleri üzerime dikilmişti. Nedenini bilmiyordum ama onun için bir tehlikeydim.

Valko beni bir kez daha döndürünce görüş hizama Anton girdi. Odadaki en şatafatlı giyinmiş kadınla konuşuyordu. Bir zil çalarak saatin çeyrek kala olduğunu bildirdi. Gece yarısına on beş dakika vardı. Prens’in sabırsızlıktan eteklerinin tutuştuğunu düşündüm.

İmparator'la birlikte Kont Nicolai Rostav ile soylu arkadaşlarının olduğu yere doğru dans ederek ilerledik. Kont'un dudakları yalnızca hafif kıvrıktı çünkü çeyrek kala zilini duyduğunda yüzündeki gülümseme neredeyse tamamen silinmişti. Hissettiği panik, göğsümde sıkışmış bir kelebek gibi kanat çırpıyordu.

Üç kez daha etrafımda dönerken gözlerim Yuri'yi aradı ancak muhafız ortalarda yoktu. Pia'yı da göremiyordum. Başka bir gizli dans için birlikte mi çıkmışlardı? Yuri, Anton'a katılma vakti gelmişken Pia'yla birlikte çıkar mıydı? Yoksa Prens'in takımında herkesin bireysel görevleri mi vardı?

Bir kez daha Esten'li aurakâhininin nerede olduğunu merak ettim. Belki de balo salonuna orkestra kapısından girmişti. Ama onu, platformun yakınında bir grup olarak duran Esten'liler ya da odanın kenarında duran hizmetçiler arasında bulamadım.

Valko ve ben yeniden döndük. Yeni bir adam gözüme çarpınca dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim. Üzerine olmamış, kahverengi ipekten bir kaftan giymişti. Kendisine ait olmadığı barizdi. Ve Riaznin'li soyluların aksine, bu adam İmparator'un uyarısına rağmen sakal bırakmıştı. Feliks buradaydı. Köylü Feliks. Şehirde gördüğümüz adam. Geldiğimizde Anton'un troykanın dizginlerini ve gizli mektubu verdiği adam.

Feliks baloya girmeyi nasıl başarmıştı?

Valko, beni yeniden düz tutmaya çalışarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet." Ancak nefessiz kalmış sesim, iyi olmadığını kanıtladı. "Ancak korkarım dans etme konusunda düşündüğüm kadar iyi bir öğrenci değilim. Hocam usta olmasına rağmen."

Valko beni kendine yaklaştırdı ve daha nazik ama daha büyük bir güçle etrafında döndürdü. Nicolai'nin içime sıkışan paniği daha da güçleniyordu. Midem bulanmaya başladı; bu da tüm gün yemek yemediğim için baha ait olan bir rahatsızlıktı.

Feliks'i yeniden bulmam biraz zamanımı aldı. Kapılara yaklaşmıştı. Delip geçen mavi gözleri salonu tarıyordu; özellikle de Anton ve Nicolai'ın durduğu yerleri. En sonunda yumruk şeklinde tuttuğu ellerini açarak arkasına döndü ve çabucak salonu terk etti.

O sırada Nicolai esnedi. Arkadaşlarına kısa bir selam verdi ve salonun kenarına doğru ilerleyerek Feliks'in arkasından çıktı.

Plan başlamıştı. Ne yapmayı düşünüyorlarsa, gerçekleştirmeye koyulmuşlardı. Ve bunu birlikte yapıyorlardı. Yuri çoktan çıkmıştı. Pia'yla birlikte ortadan kaybolduktan sonra bir daha geri gelmemişti.

Olaakları tahmin ettiğim sırada kalbim hızla çarpmaya başladı. Valko'nun omzunun üzerinden Anton'a baktım ve onun da diğerlerinin peşinden çıkmasını beklerken kaslarımın gerildiğini hissettim. Vals sırasında onun olduğu yöne döndüğüm sıralarda onu izlemeye devam ettim. Bakışlarımı İmparator'dan çevirmek için doğru anları seçmeye çalışıyordum. Prens gösterişli kadınla birkaç dakika daha konuşmaya devam etti.

Git artık, dedim içimden Anton'a, bir kez daha etrafımda dönerken. Bu konuda haklı olmalıydım. Anton'un benim ne kadar zeki olduğumu görmesi ve grubuna katılmama izin vermesi gerekiyordu. Ona *katılırdım*, bunu biliyordum. Ne yapmaya çalışıyorsa, asil emelleri olduğunu düşünüyordum. Ondan daha azını beklemezdim. Belki de doğuştan aldığı ama kullanamadığı hakkı bu şekilde ele geçirmeye çalışıyordu.

Tam patlayacak gibi olduğum ve Prens'in gidip elinden tutup onu salondan çekerek çıkarmayı düşündüğüm anda Prens, soylu kadınla konuşmasını bitirdi. Ben daha üç kere dönmeden konuşmaları doğal olarak son buldu. Kadın son sözü söyleyerek selam verdi ve Anton'a veda etti. Anton kadının yanından ayrıldıktan sonra, kaçamak bakışlarla hareketlerini izlemeye devam

ettim. Bir masanın yanında durdu, bir yudum içki içerek acelesi olmadığı görüntüsünü vermeye çalıştı. Ve sonra –en sonunda– salondan çıktı.

Ağzım kurudu ve bacaklarım vahşice titremeye başladı. Valsin baş döndüren dönüşleri beni bitirmişti. Elimi Valko'nun omzuna bastırdım. Bayılmayacaktım. Şimdi olamazdı.

“Yanılmışım, Lordum,” dedim yeterince nefes toparlamaya çalışarak. “Pek iyi değilim. Korkarım bu dansın taleplerine alışkın değilim.” Aslında kendimi gerçekten kötü hissediyordum ama nedeni aç kalmam mı, endişelerim mi, başkasının enerjisi mi yoksa uzağımda tutmak için çabaladığım karanlık mı olduğuna karar veremiyordum.

Valko hemen durdu, bu da başımın daha fena dönmesine sebep oldu. “Bir şeyler içmek ister misin?”

“Hayır, hayır, yalnızca biraz temiz hava almam gerek.” Arkamdan geleceğinden endişelendiğim için, “Odamda biraz tonik var,” diye ekledim.

“Bir hizmetçi göndereceğim.”

“Hayır, şu anda yalnızlık bana daha iyi gelir. Bu kadar çok auranın ağırlığına katlanmak zor. Buradan biraz uzak durup yalnız başıma kalırsam çok daha çabuk düzelirim.” Başım dönmesine rağmen kelimeler ağzımdan çok çabuk dökülmüştü. “Az sonra döneceğim, Lordum.” Reverans yaptım ve Valko beni kalmaya ikna etmeye çalışmadan balo salonundan çıktım. Herhalde izni olmadan İmparator'un yanından ayrılan tek Riaznin'li ben olmalıydım ama o anda oradan ayrılmazsam Anton'un izini kaybedecektim.

Kapıların dışında birkaç muhafız duruyordu. Geri kalanı salonun içindeydi. Kapıların ardındaki geniş lobi yalnızca birkaç mum olduğu için loştı. Oradan açılan birçok koridora baktım

ve Anton bu kadar çabuk davrandığı için içimden ona lanet okudum.

Muhafızlara, "Prens'in ne tarafa gittiğini gördünüz mü?" diye sordum. "İmparator onunla bir şey konuşmak istiyor." Bu aptalca bir yalandı, baş dönmem düşünmemi engellemişti. Valko, Anton'u çağırtmak için aurakâhinini değil bir hizmetçiyi gönderirdi. Ama o anda daha iyi bir mazeret bulamamıştım.

Riaznin'li bir muhafız, yoğunlaşmaya çalışarak kaşlarını çattı. "Şu tarafa mıydı?" Sağa doğru işaret etti.

Yanındaki muhafız, "Hayır," dedi. "O tarafa giden Kont Rostav'dı."

Farklı yönlerde mi gitmişler?

Esten'li muhafızlardan sarışın ve mahzun yeşil gözleri olan bir tanesi Riaznin'li muhafızlara güldü. Ona, "Prens'in ne tarafa gittiğini gördün mü?" diye sordum.

"Oui." Ağzında eğri bir gülümseme belirdi.

Sabırsızlıkla dişlerimi sıktım. "Bana söyleyecek misin?"

Beni çıplak hissettiren bir bakışla tepeden tırnağa süzdü. Onun bu taciz gibi hissettiren bakışları ve Floquart'ın sivri yorumlarına bakılacak olursa Estengarde'daki aurakâhinlerinin hiç saygı görmediği barızdı. "*Le dauphin négligé* şu koridordan gitti." En soldaki koridoru işaret etti.

Hemen o tarafa yönelmedim. Muhafızın Anton'a taktığı isim beni zemine yapıştırmıştı. "*Le dauphin négligé*," diye tekrarladım. "Bu ne demek?"

Muhafız dudaklarını yaladı. Yüzündeki eğri sırıtış genişlemişti. "İhmal edilmiş vâris prens," diye ağır aksanıyla cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "İhmal edilmiş mi?"

Muhafız başıyla onayladı. "Ona bizim köyde böyle deriz."

"Neredeymiş sizin köy?"

"Montpanon. Bayac'ların doğu eteklerinde."

Anlayamıyordum. Neden tekme yemek üzereymişim gibi midem kasılıyordu? “Prens’in Estengarde’da yaşadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Bu tartışmalı bir konu.” Bir bacağının üzerine ağırlığını verdi. “Bana göre evet. Riaznin’li çiftçiler hayır der. Savaşmamızın bir sebebi *var*.” Sanki bu kaçınamayacağı bir şeymiş gibi omzunu silkti.

“Ve sen onun prens olduğunu *biliyor muydun?*” diye sordum, halen kendimi korumaya çalışıyordum ve kafam karıştıktı. Tüm köy orada olduğunu biliyorsa, Anton’un bir Esten köyünde gizlilik içinde yetiştirilmesinin ne anlamı vardı?

“Hayır,” dedi muhafız. “Prens oradan ayrılan ve ağabeyi taç giyene kadar bilmiyordum. Ama bence bizim *kralımız* onun orada olduğunu biliyordu. Trusochelm Malikânesi’ne, savaşlarımızda asla dokunmamamız emredilmişti. Sanki etrafı nehir yılanlarıyla dolu bir kaya gibi oradan uzak durduk.”

Yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. *Dauphin. Vâris prens.* “Kral, geleceğin imparatorunu koruduğunu düşünüyordu,” dedim olayı anladığımı belli ederek. Belki de Kral, Izia’nın halefiyle barış içinde olacağını düşünmüştü. Sonra Valko tahta çıkınca Anton, ihmal edilmiş prens olarak kalmıştı. Esten’liler ona mutlu bir isim vermemişlerdi.

“Sanırım kralınız, Anton’un ağabeyinin yaşadığını öğrenince pek mutlu olmamıştır?” diye muhafıza yem attım. Sunduğu tüm o korumadan sonra, istediğini alamamak gururunu incitmiş olmalıydı.

“Kim bilir?” Muhafız, dudağını Esten’lilere has bir hareketle öne çıkardı. “Yalnızca Prens oradan ayrıldıktan sonra Trusochelm’i yağmaladığımızı ve bunun için cezalandırılmadığımızı söyleyebilirim.”

İçimdeki darbeyi hissedince, buz gibi rüzgâr esince geriye doğru adım attım. Şiddeti içimin şüpheyle dolmasına ve midemin kasılmasına neden oldu.

Muhafızın sözlerini bir daha düşündüm. Neden içimde böyle karamsar bir duygu oluşmasına sebep olmuştu? Esten Kralı, Anton'u korumasaydı, Anton ölmüş olurdu. Normalde yanlışı olan bir şey yokken içimdeki karanlık her şeyin üzerine karamsar bir gölge mi düşürüyordu? Yoksa Anton'un hayatı halen tehlikede miydi?

Lobide duran ve bana kafası karışmış bir şekilde gözlerini dikmiş muhafızların bir anda farkına vardım. Onlara göre her şeye burnunu sokan aurakâhiniydim.

"Teşekkürler," dedim Esten'li muhafıza ve sol taraftaki koridorda hızla yürümeye başladım. Onların görüş hizasından çıktıktan sonra koşmaya başladım. Zayıf bacaklarım, kuş kemiği gibi kırılmak üzereydi ve nefesim de çok cılız çıkıyordu ama durmadan koşmaya devam ettim.

Öğrendiğim her şey, Anton'un nereye kaybolduğu gizemiyle birlikte aklımda dönmeye başladı. Anton, grubundaki en önemli ve en tanınan kişiydi. Büyük ihtimalle adamlarıyla bulunduğu yere en uzun yoldan o gidiyordu; tabii buluşacaklarsa. Yürüdüğüm koridora sağ taraftan başka bir koridorun bağlandığı yerde durdum. O tarafa dönüp merdivenlerden çıkınca yol kurul toplantı salonuna gidiyordu. Anton'un oraya gittiğini sanmıyordum. Ama merdivenlerin ötesinde birçok kola ayrılan koridorlar ve onların da ötesinde bir kütüphane, yani balo olduğu bir gecede kimsenin uğramayacağı bir yer vardı.

Daha iyi bir planım olmadığı için sağa giden koridora döndüm. İlerlerken başımdaki taç yere düştü. Hemencecik tacı yerden aldım ama yeniden başıma bağlamakla zaman kaybetmeden koşmaya devam ettim. Tacın ucundan sallanan inciler avcuma

değdikçe acılarını hissediyordum. İçlerindeki mücevher alınsın diye midyelerin kabuklarının sonuna kadar açılmasıyla hissettikleri acı içimdeydi.

Küçük çocuklarından ayrı konuştuğunda İmparatoriçe kim bilir nasıl bir işkenceye maruz kalmıştı. O küçük çocuklar ailelerinden uzaklaştırılıp gizli bir şekilde büyütülürken ne hissetmişlerdi?

Bu ayrılık onları nasıl etkilemişti?

Peki ya, Esten Kralı? Floquart eve döndüğünde, aslında Anton olması gerektiğine inandığı Riaznin İmparatoru'yla ilgili ona nasıl bir rapor verecekti?

Darbe yeniden karnıma çarptı, bu sefer yırtıcı bir kuvvetle. Başım iyice dönmeye başlayınca duraksadım.

Floquart.

Kral'ın sözcüsü. Estengarde'la olan tüm anlaşmazlıklarımıza rağmen Valko'nun davetiyle buraya dünden razı gelen adam.

Elçinin açgözlülüğünü hissediyordum. Zenginliğimizden kendisine pay istiyordu. *Kralının* isteyeceğini biliyordu. Ama kralları, hangi erkek kardeşle bir anlaşma yapmaya hevesli olacaktı? Ve hangi kardeşten sinsi planlarla kurtulabilirdi?

İçimde sinsice dolaşan yılan sonunda şekil aldı. Dişleri kana açtı. Destek almak için elimi duvara koydum.

Hissettiğim karanlığın arkasında Floquart, hatta belki adamlarından bazıları vardı.

O gece bitmeden Esten'li elçi, Valko'yu öldürtmeyi planlıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İçgüdüsel olarak etrafımda döndüm ve aksi yönde koşmaya başladım. Valko'ya geri dönüyordum. Kendime korkunç isimler takıyordum. *Akılsız. Kör. Beceriksiz.* İmparator'u Floquart'la iki defa yalnız bırakmıştım. Elçi'nin hazineye gittiklerinde bir fırsat bulup Valko'yu zehirlememiş olması için dua ettim. Valko şu dakikada ölüyor olabilirdi ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Görevimde başarısız oldum. İdam edileceğim. Beni Izolda'nın yanına gömecekler. Sırada Dasha ve Kira olacak. Onlar da başarısız olup ölecekler. Ellerimde daha fazla insanın kanı olacak.

Nerede olduğumu fark edince yeniden durdum. Geldiğim yoldan balo salonuna dönmek daha uzun sürecekti. Yanımda beliren bir ağrıya elimle bastırarak bir kez daha arkamı döndüm ve bacaklarımı devam etmeleri için zorlamaya başladım.

Gözümün önünde yıldızlar görüyordum. Kalbimin güçlü atışları arasında nefes almak için kendimi zorluyordum. Önümde iki kolon vardı ve bulunduğum koridorun ana koridora bağlandığı yer burasıydı. Kolonların gölgesi üzerime düşünce yavaşladım, bunu yapmamın bir nedeni de neredeyse bayılmak üzere olmamdı

ama asıl neden “ihmal edilmiş vâris prens” kelimelerini yeni bir ıııkta değerlendirirken aklıma Anton’un gelmesiydi.

Ya kendi grubuyla birlikte Anton da Floquart’la işbirliği içindeydiyse? Ya Estengarde’la birlikte Valko’nun suikastını planladılarsa? Anton elbette bunu bana söylemezdi. Bana güvenmemekten de öte, Valko’ya ihanet edemeyeceğimi biliyordu. Suikast başarısız olursa ve benim bunu bildiğim ama İmparator’u uyarmadığım ortaya çıkarsa kesin idam edilirdim. Gerçi şimdi de tehlikeyi çok geç fark ettiğim için idam edilecektim.

Kolonlardan birine yetiştim ve omzumu dayadım. Göğsüm inip kalkıyordu. Önüme, koridora ve kütüphaneye giden yola baktım.

Anton gerçekten ağabeyini öldürür veya öldürölmesine izin verir miydi?

Anton’a onun imparator olması gerektiğini söylediğimde, bunu gerçekten Valko’yu öldürmeden başarabileceğimi mi düşünmüştüm? Yoksa onu aylar önce planladığı bu kalkışmaya ben de teşvik mi etmiştim?

Prens’i kendi yücelik potansiyeline ulaşacak hırısa sahip olmamasıyla suçlamıştım. Çok kelime bile kullanmadan ona adeta korkak demiştim.

Aslında korkak olan *bendim*. Ve Valko hayatta kalırsa bu ismi üstlenmeye hazırdım.

Ağzımı açıp derin bir nefes aldım. Balo salonuna geri dönecektim. İmparator’u uyarmalıydım. Belli ki büyüklüğün karşılığında ödenmesi gereken bedeli vermeye hazır değildim.

Kolonun yanından geçerek köşeden döndüm ve koşmaya hazırlandım. Ama tam koşmaya başlarken bana doğru hızla gelen biriyle arpıştım. Tacım elimden fırlayıp ana koridora doğru savruldu ve üzerindeki inciler mermer zemine çarparak

şingırdadı. Tacımı almak için harekete geçmek üzereyken bir kız kolumu yakaladı.

“İmparatorluk aurakâhini?” dedi kız. R harflerini ağır bir aksanla söylüyordu.

Hemen gözlerimi kıza çevirdim: Esten’li aurakâhini. Damarlarımdan panik duygusu akmaya başlarken, “Sen ne yapıyorsun?” dedim. Bu duygu ona ait olabilirdi. Koridorun karanlığında gözlerinin beyazlarını görebiliyordum. Titreyen elini kolumdan çekmemişti.

Bana dokunuşuyla artan bağlantımız sayesinde daha önceden hissettiğim şeyi doğrulama şansı buldum: O *gerçekten de* Floquart de Bonpré tarafından, düşünmek istemediğim birçok şekilde taciz edilmişti. Onun iğrenç aurasının bir kısmını kızın içinde hissettim. Sanki orada sıkışmıştı ve kız bundan nasıl kurtulması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

“*Ne lui fais pas confiance!*” diye yalvardı.

“Efendim?”

Kız bana yaklaştı. “Ona güvenme!”

İçimdeki şüphe iyice yoğunlaştı. “Kime?”

“Sonya?” Bir adam koridorun biraz ilerisinden bana seslendi.

Esten’li aurakâhini irkildi ve hızla arkamdaki karanlığın içinde kayboldu. “Bekle!” diye elimden geldiğince sessizce ona seslendim ama bir faydası olmadı. Korkmuş aurasıyla birlikte kız oradan kaybolmuştu.

Adımlar bana yaklaştı. “Sen misin?” diye seslendi adam yeniden. Bu sefer sesini tanıdım ve ona ait özel aurayı içimde hissettim.

“Valko?” Ona ilk defa adıyla hitap ediyordum. Özür dilemedim. Onu gördüğüm için çok rahatlamıştım.

Valko doğrudan mum ışığının düştüğü aydınlığa doğru yürüdü. Elinde tacımı tutuyordu. “Bunu sen mi düşürdün?”

Başımla onayladım. “Ayağım takılınca yere düştü.” Esten’li aurakâhini açık bir şekilde İmparator’un onu görmesini istemediğinden onu için içine sokmadım.

Valko yarım yamalak açıklamamı sorgulamadan kabul etti. Aklında daha önemli bir mevzu varmış gibi duruyordu. Geldiğim yöne doğru beni ilerletti ve tacımı iki kapı arasında duran masanın üzerine koydu. Bana bakmak için arkasını döndüğünde aurasındaki yoğunluk bir anda değişti ve bu da sinirlerimin titremesine sebep oldu. “Senin için endişelendim,” diyerek yüzüme baktı. “Daha iyi hissediyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Esten’li aurakâhiniyle yaşadığım garip karşılaşmayla sarsılmıştım. Beni hakkında uyardığı kişi Floquart mıydı? Yoksa yetenekleri konusundan benden daha iyi eğitim almış ve Anton’dan gelen tehlikeyi mi hissetmişti? Bunun bir önemi var mıydı? İki adam büyük ihtimalle işbirliği içindeydi.

Yeniden konuşmaya çalıştım, Prens’i kötüler için ağzımda kelimeleri oluşturmaya başladım ama boğazım düğümlendi. İmparator’a ihanet ettiğine dair bir kanıtım yoktu ve yalnızca şüphelerim bile ona zarar verebilir, hatta daha da beterine sebep olabilirdi. Valko’yu ölümüne gönderemeyeceğimden emin olduğum gibi Anton’u da ölümüne gönderemezdim.

İmparator o kadar yaklaştı ki burunlarımız değdi. Titrek bir nefes verdim. Valko beni inceledi. “Bunu sen de hissediyorsun, değil mi, Sonya?”

“Neyi?”

“*Bunu,*” diye cevapladı. “Aramızda, derinlerden gelen bu bağı.” Parmakları bileklerimden omuzlarıma kadar ipek kıyafetimin üzerinde kaydı. Göğsüm birden beni etkisine alan zevk duygusuyla dolunca başım dönmeye başladı.

“Hissediyorum,” diye fısıldadım. Nasıl hissetmezdim? Aurası çok güçlüydü ve açıklıktan ölmek üzere olduğum için ben de çok güçsüz hissediyordum. Hissettiğim çekim gücüne karşı güçsüz ve zayıftım. Başımı kaldırarak ona daha da yaklaştım. Dudaklarını hissetmek üzere olduğumu tahmin edince titredim. Isırmaya hazırlanarak dişlerimi açığa çıkardım.

Bir anda şok olarak derin bir nefes alıp geriye çekildim. Karanlık halen içimde hüküm sürüyordu. Karanlığı savuşturarak kafamı toplamaya çalıştım. Valko tehlikedeydi. Onu uyarmam gerekiyordu. Ama Anton’dan bahsetmeme gerek yoktu. Ona sadece Floquart’tan gelen tehlikeden bahsedebilirdim.

“Ne oldu?” Valko bir çocuğun yüzünü okşuyormuş gibi yüzümü okşadı. Bana karşı o kadar sabırlı ve nazikti ki. Ama neden? Neden başka biriyle evlenme sözü verdiği gece bana karşı böyleydi?

“Bunu yapamayız.” Elini uzaklaştırdım. “Floquart...”

“Konu bu mu?” Valko güldü. “Elçi hakkında mı endişeleniyorsun?”

“Tehlikedesiniz, Lordum.”

“Floquart, Delphine’i sevmediğimi biliyor. Onunla daha tanışmadım bile. Kraliyet evliliklerinde aşk bir etmen değildir. Yöneticilerin bunu başka yerlerde araması gerekir.” Üzerime o kadar çabuk gelmişti ki onu reddedemedim. Dudaklarımız birleşti. Öpücüğü karnımın içinde bir ateşi coşturdu. Bu ateş o kadar tatlıydı ki ondan ayrılmak birkaç uzun saniyemi aldı.

“Lütfen, beni dinleyin,” dedim. Sonra balo salonundan ayak sesleri geldiğini duyunca Valko’nun elinden tuttum ve onu daha dar bir koridorun kuytu uçlarına doğru çektim. Koridorun, dört kapının açıldığı dairesel bir antreyle birleştiği yerde durdum. “İçimde bir karanlık hissediyorum.”

Valko sırtıttı. “Bu karanlık değil, Sonya.” Kısa ama kışkırıcı bir öpücük kondurdu. “Bu kendini bırakmak. Bizi baskı altına almaya çalışan her şeye arkamızı dönmek. Birbirimizi tam anlamıyla tanımak, *hayatın* ta kendisi. Bu zafer.” Hevesi, imparatorluğunu genişletmek konusunda eşit derecede heyecanlı olduğumuzu düşünmesinden kaynaklanıyordu. “Birlikteyken birbirimizi kabul ediyoruz ve anlayış gösteriyoruz. İkimizin de kaderinde harika işler yapmak yazıyor. Bu tür şeylere dayanmak çok zordur.”

Kaşlarımı çattım ve inanamayarak başımı iki yana salladım. Gerçekten güzel bir yetenekle dünyaya geldiğimi mi düşünüyordu? Ailemden alınıp denizin kenarında beyaza boyanmış bir manastırda yaşamak mı güzeldi? Benim Romska’larla yaşadığım hayat hakkında, içimdeki auraların verdiği acı yüzünden çılgılık atmayı bırakana dek beni ağaçlara bağlamaları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Kutsanmış bir çocukları” olduğu ve imparatorluk onu alamadan çocuğu gönderdikleri için ebeveynlerimin öldürüldüğünü bilmiyordu. Hayatımın ne tür zorluklarla dolu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Valko beni anlamıyordu ama ben onu gerçekten anlayabiliyor muydum? Bu kadar uzun süre bir yalanı yaşamak ve gerçekte olduğun kişi ölü ilan edildi diye başka biri gibi davranmak nasıl hissettiriyordu? Annesi onu ziyarete geldiğinde ona Anton’dan, onun geleceğin imparatoru olacağını düşünerek yaşadığından bahseder miydi? Bu tür duygular bir insanın içinde kaç yıllık acı birikmesine sebep olurdu? Ve o kadar süreden sonra saraya döndüğünde de şüphe ve bir sahtekâr olabileceğine dair söylentilerle karşılaşmıştı...

Aslında Valko’nun düşündüğü kadar birbirimize benzemi-yorduk ama yeterince ortak noktamız vardı ve bu benim gerçek bir acıma duygusu hissetmeme neden oluyordu.

Beni yeniden öpmesine izin verdim. Floquart'tan *bahse-decektim* ama şimdilik onun daha fazla acı çekmesine izin veremezdim. Ona zarar vermek isteyebilecek herkesten uzakta, güvendedi. Şimdilik, böyle bir hayattan sonra zenginlik veya güçle ilgisi olmayan bir güzelliği tadabilirdi. Ben de kendimi, içimde uyandırdığı duygulara bırakabilirdim.

Öpüşmelerimiz derinleşti. Valko'nun nefesi kesik kesik gelmeye başladı. Sanki bırakırsa ortadan kaybolacaktım gibi yüzümün iki yanını da elleriyle sıkıca tutuyordu. Etrafımızdaki mumların ışıkları bizi aydınlatıyordu. İçimde karanlık kaynamaya devam etse de onu uzakta tutarak kendimi İmparator'a bıraktım.

Valko, "Metresim ol, Sonya," dedi. "Benimle hayatımı paylaş. Evlilikte elimi başka birine verebilirim ama kalbim senin olacak."

Tenimde sıcak bir ürperme hissettim. Kollarımda bir hafiflik vardı. Vücudum sanki ağırlıksız, su yüzünde duruyor gibiydi.

Metres. Bu kelime yeni bir anlam kazandı. Onurlu bir unvan gibiydi.

Yıllarımı saklanarak geçirdikten, ebeveynim bana özgürlük verebilmek için kendi hayatlarını feda ettikten sonra olacağım şey bu muydu? Göğsümün içinde Valko'nun bana hissettiği sevgi ateşini hissettim. Ebeveynim yanılmış olabilir miydi? İmparatorluğun bana sahip olması gerçekten de o kadar kötü bir şey miydi?

Valko, "Evet de," diye ısrar etti. Sanki bu gizli bir evlenme teklifiydi ve kaçıp gizlice evlenecektik.

İmparator'un bizim için çizdiği hayatın tatlılığı, ıslanmış kâğıt gibi şeklini kaybetmeye başladı. Daha zor sorular aklımda belirliyordu.

Valko neden en başından beri bana ilgi duyuyordu? Anton'un bana olan ilgisini –ya da daha doğrusu benim Prens'e olan ilgimi– gördüğü için mi bu hisleri hissetmeye başlamıştı? İmparator, kardeşi rakibi değilken bana yine de ilgi duyar mıydı?

Peki ya Valko'nun Esten'li gelini ne olacaktı? Bizi rahat bırakacak ve bu ilişkiyi kabul edecek miydi?

İmparator'un acı verecek kadar güzel, gri gözlerine baktım ve istediği şeyin asla olamayacağını fark ettim. "Korkarım Esten'liler hakkında yanılıyorsunuz, Lordum." Onların kültürünü anlayacak kadar sınıra yakın yerlere seyahat etmişim ve Valko, Delphine'le evliyken onun metresi olmam mümkün değildi.

"Korkarım... aşk olsa da olmasa da, kraliyet evliliği olsa da olmasa da evlilikte sadakat arıyorlar."

Birileri alaycı bir kahkaha attı. Valko'yla aniden arkamıza döndüğümüzde Floquart'ın koridorun gölgeleri arasında durduğunu gördük. Epey zamandır orada gibiydi. Gerildim ve karanlık aurasının içime dolmasını bekledim. İmparator'u öldürmek için şimdi harekete geçecek miydi? Beni de öldürür müydü?

"Aurakâhininizin anlayış kabiliyeti yüksekmiş." İleri çıkarak mumun aydınlattığı alana girdi. Işık yüzüne garip bir açıdan vurduğu için cılız görünmesine sebep olmuştu. Artık kıyafetlerinin sergilediği kadar resmi değildi. "Ama sanırım zaten işi de bu."

Valko çabucak saçlarını düzeltmeye koyuldu. Ellerim yüzünden karman çorman olmuşlardı. "Mösyö de Bonpré, görüldüğü gibi değil."

"Hayır, sanırım görüldüğünden fazlası." Burnunu kıvrarak bana baktı. "Sabah buradan ayrılacağım."

İmparator'un şaşkınlığı göğsüme bir ağrı saplanmasına neden oldu ve kemiklerim birbirine kaynamış gibi göğsüm kasıldı. "Yanlış anladınız," dedi. "Delphine'e ve Estengarde'la yapacağımız birliğe bağlıyım."

Floquart'ın içinde bir şeyler koptu. "Delphine benim vaftiz kızım!"

Gözlerimi kırpıttım. Valko bunu biliyor muydu?

Elçinin hararetle haykırışıyla, yakınlardaki odada bir sandalye yere sürülmüş gibi bir gürültü çıktı.

“Sen onu lekele diye asil bir soylu olarak büyütülmedi!” diye devam etti. “Senin Riaznin’inin zenginlikleri daha büyük olabilir ama yabani hayatınız...” Küçümseyerek ikimize birden baktı. “Mide bulandırıcı. En azından bu imparatorluğun başındaki kişinin böylesine utanılası ilişkilere tenezzül etmeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Sizin *fuhuş imparatorluğunuzla* birlik olacak kadar alçalmayacağız.” Küçümseyerek bana baktı. “Senin türün,” diyerek yere tükürdü, “benim ülkemde satılıyor. Soylular yeteneğini para vermeye değer bulmazlarsa lağımlara atılırsın ve namusun için bir kuruş verecek serserilerin eline bakmaya başlarsın. Zaten çoğunlukla da kimse para vermez. Siz Riaznin’lilerin bu kadar değer verdiği aurakâhinlerinin asıl değeri budur işte.”

Adamın utanmazlığı karşısında ağzım açık kaldı. Elçinin, vaftiz kızı için hissettiği sevgi, sinirini tetiklemiş olmalıydı, yine de bana karşı hissettiği nefreti açıklamıyordu. Aşağılamaları, göğsümün içinde kasırğa gibiydi. Bu öfkeyle başa çıkamıyordum. Kasırğa ben oldum.

“Bana sen daha iyiymişsin gibi muamele etme!” diye haykırdım. “Hiçbir ayıbın yokmuş gibi davranma sakın. Yanındaki aurakâhinini ve senin yüzünden nasıl tacize uğradığını açıkça gördüm.” Artık, kızın beni Floquart’a karşı uyarmaya çalıştığından emin olmuştum. “Senin insanlığa hiç saygın yokken, İmparator’a nasıl laf edebilirsin!”

Floquart’ın yüzü mora döndü. Alnında bir damarın kabardığını gördüm. Onun öfkesine tek bir an bile tereddüt etmeden karşılık verdim, yaptığım tüm suçlamaların arkasındaydım. Valko’nun da hıncımı paylaştığından emindim. Üzerime daha demin sevgisini boşaltan ve bana sevgi dolu bir hayat sözü veren

adamin yüzüne baktım... ama o adam gitmişti. Bunu göğsümdeki sıcaklığın kaybolmasından hissetmiştim. Ve kalbimin etrafında şekillenen buzdan...

Demin söylediğim sözlerin hiçbirini duymamış gibi Valko, Floquart'a, "Haklısınız," dedi.

Gözlerim kocaman oldu. En kötüsü, İmparator'un sessiz kalacağını düşünmüştüm, elçiye *katılacağını* değil. Estengarde'ı, böylesine bir saldırıdan sonra kendi gururunu –ve benim şerefimi– yere atacak kadar çok mu istiyordu? "Bunu burada bitireceğim." Çenesini kaldırdı. "Beni artık baştan çıkarmayacak."

Ciğerlerim büzüştü ve nefes almam gitgide zorlaştı. Valko bana tokat atmış gibi hissediyordum.

Floquart'ın dudağı düşmanlıkla büküldü. İmparator'a doğru öne eğildi. Kaşları çatılmış, ciddi bir ifade almıştı. "Eğer o buradan gitmezse ikna olmam," Gözleri bana bıçaklar sapladı. "Ve sen de imparatorluk aurakâhini görevinden vazgeçeceksin."

Valko'nun beti benzi attı. "Vazgeçmek mi?" Aurasındaki buzların bazıları erirken omuzları da düştü. "Onun, bir falcı değil, benim koruyucum, en önemli muhafızım olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Torchev'de sınır savaşlarını durdurmaya yetecek kadar muhafızın var. Bir adamı korumaya onlar yeter."

"Haydi ama, Floquart, çok ileri gidiyorsun. Belki de halen yolculuğun sebebiyle yorgunsundur. Neden biraz dinlenmiyor-sun? Sabah bir anlaşmaya varabiliriz."

"Yapamayız. Teklifim bu. Evlilik teklifinde ciddiysen vereceğin karar basit."

Valko bir heykel kadar hareketsiz kaldı. Kaşları o kadar alçaldı ki neredeyse gözlerine değecekti. İçimdeki her şey birbirine dolanıyordu: İmparator'un zor kararı ve gururu, Floqu-

art'ın inatçılığı ve ikisinin de altına gömülü, kendi duygularımın küçük ışıltısı.

Bunu istemem gerekirdi. Valko'nun benden vazgeçmesini istemeliydim. Hayatım bıçak sırtında olmayacaktı. İmparatorluk artık aurakâhinlerini kafeste tutamayacaktı. Dasha ve Kira'nın normal bir hayat sürme fırsatı olacaktı.

Özgürlüğümü istemem gerekiyorsa, kapalı dudaklarımın ardından, Valko'nun beni sarayda tutması için ettiğim dua neydi? Bunun Anton'la bir ilgisi var mıydı? Oradan ayrılırsam Anton'u bir daha göremeyeceğim kesindi. Yoksa bu Valko'yla mı ilgiliydi? Onun bana karşı duygularının ne kadar derin olduğunu anlamak için mi kalmak istiyordum? Bu duygular, onun aurasında hissettiğimde yeterince gerçek gibiydi ama kalıcı değillerdi. Elçinin gelişi için hazırlık yaptığı günlerde benim ne kadar az farkıma vardığını ve Floquart beni bir fahişe olmakla suçladığında hiçbir şey dememesini unutmamıştım.

Saraydan ayrılacak olursam nereye gidecektim?

Ben dilimi tutarken Valko derin bir nefes aldı. Elleri yumruk şeklini aldıktan sonra gevşedi. "Ona ihtiyacım var," dedi ve içimde –*onun* içinde– utanç gibi bir duygu birikmeye başladı. "Burada kalacak."

İnanamayarak nefesimi bıraktım.

Floquart'ın kaşı hafifçe kalktı, gözleri de bir kedininki gibi kısıldı. "Öyleyse burada veda ediyorum." Kıyafetinin kollarını düzeltti. "Sabahın ilk ışıklarında, ittifak için elde edebileceğin tüm umutları da yanıma alarak buradan ayrılacağım." Bir aslanın sertliğiyle oradan uzaklaştı. Giysisi arkasında dalgalanıyordu.

Valko ileri geri yürümeye başladı. Elçinin uzaklaşmasını beklerken saçlarını tutarak çekti. İmparator'un parmağının haritada Shengli nehrinin üzerinde gezdiğini ve Esten'lileri ağırlamak için girdiği delice masrafları düşündüm. Sınır savaşlarının Bayac

Dağları'nın eteklerinde son bulacağını düşünmüştüm. Bunların hepsinden vazgeçmişti. Nedenini anlayamıyordum.

Belli ki o da anlayamıyordu.

Floquart görüş alanından çıktığı anda Valko elini duvara vurdu. Ses, duvarın arkasındaki kapalı odada garip bir şekilde yankılandı. "Lanet olsun, Sonya!"

İrkildim. Aurası o kadar ani bir değişim göstermişti ki kendimi hazırlayamamıştım.

"Ne yaptığını görüyor musun?" Yeniden duvara vurdu. Bu sefer odanın içinden yankı olamayacak türde bir ses geldi.

Dik durdum, onun karşısında küçülmeme konusunda kararlıydım. "Elçiye söylediğim hiçbir şey haksız değildi."

Valko güldü ve avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Onunla *konuşman* bile saygısızlıktı. Senin kendi konumundan haberin yok mu?"

Öfkesi içimi asit gibi yakıyordu. Vücudumun titremesini engellemek için kendimi kastım. "Beni Estengarde'a *sen* tercih ettin! Bu benim suçum değil."

"Değil mi?" diye bağırды. "Benim mi suçum?" Valko'nun arkasındaki kapı aralandı ancak içeriği göremiyordum. Tüm gece bana eşlik eden karanlık, boşluktan dalgalar halinde sızıyormuş gibi hissettim. "Yoğunluğunla, sakın tutmaya çalıştığın vahşiliğinle hayatıma girdin. Bunun tadı o kadar zehirleyici ki senden küçük bir lokma mı alsam yoksa bütün olarak yutsam mı emin olamıyorum!"

Çene kaslarım kilitlendi. Arzularının suçu benim ıslah olmaz tutkum muydu? Manastırda üç kişi hariç herkesi öldürdüğümü unutmuş muydu? "Benden uzak dursan iyi edersin."

Valko'nun burun delikleri genişledi. Etrafımda bir panter gibi dolanmaya başladı. "Haklısın. Sen bir kızın bedenine girmiş bir şeytansın! Sen buraya beni mahvetmeye gönderildin, değil mi?"

“Bilmem, sen söyle.” Tanrılar biliyor, yabancı dilimi ben de onun kendisinininkini tutamadığı gibi tutamıyordum. “Görünüşe göre ben kazanıyorum.”

Beni omuzlarımdan yakaladı ve duvara savurdu. Başım bir kamçı gibi savruldu. Gözlerim kararırken aralanmış kapıya baktım. Yardım çağırabilirdim ama birden içimi bir cesaret kapladı. İmparator’a döndüm ve ona şirret bir ifadeyle gülümsedim.

“Senden kurtulmak için çok geç değil, biliyorsun, değil mi?” Valko’nun başparmakları, köprücük kemiğimin üzerinden ilerleyerek boynuma ulaştı. Nefes borumun üzerine bastırınca kan beynime pompalanmaya başladı.

Titreyerek nefes aldım. İçimde birileri çığlık atıyor, kulaklarımın duymadığı bir şey için yalvarıyordu. Artık tek umurumda olan İmparator’un bana yaşatmakla tehdit ettiği acıydı. Manastırdaki aurakâhinlerine, Yuliya’ya ödeyeceğim en son borç buydu. Belki de ne başından beri istediğim şey ölümdü. Kurtulmam için gereken fedakârlık buydu. Çenemi kaldırdım. “Haydi, yap, Valko.”

Kapı, ses çıkarmadan menteşelerinin üzerinde dönerek açıldı. Eşikte Anton belirdi. Arkasındaki odada diğer insanların gölgeli silüetleri görünüyordu. Prens’in elinde bir hançer vardı.

Valko halen yalnız olduğumuzu düşünüyordu. Arkası kardeşine dönük, dudakları dişlerinin üzerinde gerilmişti. Elleri yüzümün üzerine geldi. “Sen benimsin!” Beni salladı. “Sana kimse beni bırakmanı emredemez. Ne Floquart ne de sen.” Yine ani bir aura değişimiyle beni kendine doğru çekti ve dudaklarımız birleşti.

Karanlık tamamen içimi sardı. Başından beri bunun kaynağı ben miydim? Onun öpücüğüne karşılık verdim. Dişlerim ve di-

limle aslında olduğum yılanın kimliğine büründüm. İkimizden gelen duygular ne aşkı ne de sevgiyi andırıyordu.

Valko'nun dudakları boynuma kaydığında gözlerim Anton'a baktı. Ona karanlığın içinde, sanki yağmurun ardından bakıyormuşum gibiydi. Aurası bana ulaşamıyordu ama gözle-rinden, hissedemediğim her duyguyu okuyabiliyordum: Keder. Acı. Valko'nun bana bulaştırdığı ve istediğim acı değil, daha yalnız hissettiren türden bir acıydı bu. Sanki kaybolmuşum ve beni kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi yas tutan bir acıydı.

Kayıp mı olmuştum? Olmadığımı iddia ettiğim ayna mıydım aslında? Yalnızca dünyanın deliliklerini mi yansıtıyordum?

Ellerimi kaldırmaya çalışırken titrediklerini hissettim. Ellerimi Valko'nun göğsüne koydum. Onu ittim. Kayıp değildim ben. "Dur."

Valko'nun gözleri kısıldı ve yüzü tutkuyla doldu. "İkisini de alamazsın, Sonya. Artık olmaz. Hem melek *hem de* şeytan olamazsın. Senin artık kim olduğunu biliyorum."

Onun duygularına karşı koymaya çalışırken dişlerim takırdadı. "Beni hiç ama hiç tanıımıyorsun."

"Bana neyi bildiğimi söyleme!" Beni yeniden duvara itti. Duvar kafamdaki yumruya çarpınca acıyla kıvrandım. Anton'un hançeri havaya kalktı. Bıçak mum ışığında parlıyordu. Belli belirsiz bir şekilde başımı iki yana salladım. Onun buna karışmasına izin veremezdim. Anton onu öldürmeye çalışır ve başarısız olursa, Valko onu idam ettirirdi. Ve Anton hedefini bulmayı başaracak olsa bile, İmparator'un ölmesine izin verebileceğimi sanmıyordum. Şu anda bile. Valko, "Bana saygı duyacaksın!" diye bağırırdı.

İçinde bir parça bul ve ona tutun.

İşte parça *buydu*: İmparator'dan uzaklaşıp ona karşı koyan küçük parça. Valko bileklerimden tutarak beni duvara yapıştırdı. Kafam iki defa çarptığı için zonklıyor, midem aç kalmaktan gurulduyordu. Bacaklarım titriyordu, neredeyse artık tutmayacaktı.

İçimdeki boşluk yeterli değildi. Ona karşı gelmeye yetmiyordu.

Zor aldığım nefesimin arasından bir hıçkırık kaçtı. Kendime gelmek için verdiğim zayıf savaşın belirtisiydi. Duygu boşaltmaya ihtiyacım vardı. Her aurakâhininin bunu yapmak için özel bir yöntemi olurdu. Yuliya bunu kanla yapardı. Kira gözyaşlarıyla. Dasha saçlarıyla. Nadia derisini delerdi. Izolda şüphesiz tırnaklarının altına giren kıymıklarla idare ediyordu. Her boşaltımın ortak bir noktası olurdu: acı.

İçimdeki küçük boşluğa tutunmaya çalışırken kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyordum. Karşı koyan vücudum titremeye başladı ama acımın yoğunlaşması için kendimi zorladım. Canımın acıdığı her noktanın üzerine yoğunlaştım. Ayaklarımın yere basması için şu anda acıya ihtiyacım vardı ve çaresizlikle acıyı arayıp ona tutundum.

Yaralanmış ve zonklamakta olan başım. Valko'nun sıkıca tuttuğu bileklerim. Aç kalmış midemdeki acı. Neredeyse boğulmak üzere olduğum için boynumda hissettiğim yanma.

Ağlamaya başladım. Artık hissetmek istemiyordum. Bunun işe yarayıp yaramadığından bile emin değildim. Acı, Valko'yla arama duygusal bir mesafe koyabilirdi ama beni onun fiziksel istismarından kurtarmayacaktı.

İmparator'a kırılğan bir sesle, "Kendine saygı duyuyor musun?" diye sordum. Onun içindeki canavara ve içimde bağıran *yeterli değilim, hiçbir şey yeterli değil* diyen sese boyun eğmek arasında mücadele veriyordum.

Valko'nun ağızı, benim ağzımın yakınlarındaydı. Aurası, açlık ve üzerimde kurmaya çalıştığı baskıyla çağlıyordu. "Elbette duyuyorum."

Nefesim kısa kısa çıkıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. "Sen de benim gibi bir zamanlar bir çocuktun, ailenden ve bildiğin her şeyden uzağa götürüldün. Sevgiye ihtiyacın olduğunda terk edildin." Dudaklarıma bakan gözleri yalvaran bakışlarımı buldu. "Ama bu şekilde olmaz," dedim. "Bu sevgi değil."

Yanlış şeyi söylemişim. Ellerinden biri, elimi bıraktı ama bunu yalnızca gerileyip bana vurmaya hazırlanmak için yapmıştı. Anton elindeki hançeri iyice kavradı. Bir adımda bize yetişebilecek kadar yakındaydı artık. *Hayır*. Onun, ağabeyini öldürmesine izin veremezdim. Benim çok iyi hissettiğim, cinayet işlemenin verdiği acıyı, onun da yaşamasına göz yumamazdım.

"Bir zamanlar olduğun çocuk, senin şimdiki halin hakkında ne düşünürdü?"

Valko'nun kaşları çatıldı. Kaldırdığı el dondu ama aşağı inmedi.

Aceleyle, "Bu akşam çok şey kaybettin," diye devam ettim. "Estengarde. Shengli. Onları benim yüzümden bıraktın, şimdi de bunu sorguluyorsun. Ama beni kurtarmanın tek sebebi," *tabii buna kurtarılmak denirse*, "benim sana yüceliği elde edebilmek için imparatorluğu bir denizden ötekine büyütme *gerek olmadığımı*, *senin* yeterli olduğunu, Riaznin'in yeterli olduğunu söylememse, bu ödemeye değecek bir bedel."

Sözlerimin Valko'nun savunmasını deldiğini hissediyordum ama öfkesi halen teninin altında kaynamaya devam ediyordu. Dikkatli davranmazsam aurası yine aniden değişecek ve Anton'un hançeri de ona doğru uçacaktı.

Ama daha fazlasını yapmalıydım; kendi duygusal boşaltımımı değil, İmparator'unkini bulmalıydım. İçimdeki alan onu itmeye yetecek kadar büyük değilse, onu içime çekecek kadar geniş olabilirdi. Auramın onun aurasıyla birleşmesine izin verirsem daha fazlasını başarabilir miydim? Onun vücuduna ve aklına girebilir miydim? En sonunda onu ikna edebilir miydim?

Valko'nun nefesi sıcaktı. Dizi bacağıma bastırarak duvara yapışık kalmamı sağlıyordu. "Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyemezsin."

Mucizevi bir şekilde, eli vurmak için aşağı inmeden aurasında ani bir değişiklik olduğunu hissettim. İçimdeki o yere uzandım ve kapısını açtım. Valko auramın içine işliyordu. Beni ben yapan her şeyin –karakterimin, ruhumun enerjisinin ve vücudumu benim yapan dokuların– içine giriyordu. Yılan sürünerek uzaklaştı. O, İmparator'a ait değildi. Onun kendi karanlığı vardı.

İşte o anda aramızda akan kanal yoluyla kendimi onun içine gönderdim. Sestra Mirna'nın revirde Yuliya'ya bakarken çektiği acıları hissettim. Saçlarımı okşayarak deli ataklarımın geçmesini bekleyen Romska'ların ellerini hissettim. Hayatın aslında görüldüğü kadar kötü olmadığını hatırlamama yardım eden Tosya'nın gülüşünü gördüm.

Başım yana doğru savrulmadı çünkü Valko bana vurmadı. Eli yanağımanın yakınlarında durdu. Yutkundu, çenesi titriyordu. "Benim kabiliyetsiz olduğumu düşünüyorlar," diye bir anda itirafta bulundu.

Gözucuyla Anton'un gözlerinin büyüdüğünü hissettim. Ağabeyi gerçekten zayıf olduğunu itiraf mı etmişti? Nazikçe, "Kim?" diye sordum.

"Danışmanlarım... Anton." Valko üzgünce güldü. "İmparatorluğumdaki insanlar." Eli yanına düştü ve duvara yapışık

tuttuğu ellerimi bıraktı. “Benim çocukken öldüğümü ve bir sahtekâr tarafından yönetildiklerini sanıyorlar. Anlamıyor musun?” Gözleri biriken yaşlarla parladı. “Onlara gücümü ve babamdan bile daha yüce olduğumu göstermem gerek.” Sesi çatladı. Şu anda yüce bir insan dışında her şeye benziyordu.

Aurasını empatiyle içimde tutarak, “Kabiliyetsiz hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Seni anlıyorum,” diye cevap verdim. Tuttuğu yerler halen sızlasa bile umursamadan ellerini tutarak kendi ellerimin arasına aldım. “Bırak, ilacın olayım, Valko. Bu metresin olmaktan daha iyi.” Ellerini öptüm ve bunun ona başka bir arkadaşlığın tatlılığını göstermesini umdum. “Bırak, senin için geleceği göreyim. Neler olabileceğini sana göstereyim.”

Sanki canlı bir yol göstericiye dönüşmüşüm gibi bana baktı. Kalan tüm gururu da paramparça oldu. Kollarıma düştü ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Acısını çektiği her şey bu anda toplanmış gibi boşaldığını hissediyordum. Bu gece bir canavar gibi davranmasına rağmen, kalbimin onun için kırıldığını hissettim. Başına sarılarak kederinin içimden çıkmasına izin verdim.

Anton’la göz göze geldik. Valko’nun gözyaşları benim gözlerimden düşüyordu. Prens, hançerini kınına taktı. Bana artık kaybolmuşum gibi bakmıyordu. Çünkü artık kayıp değildim, kendimi bulmuştum. Ve bunu bulmanın ikimizin de o anda anlayamayacağı sonuçları olacaktı.

Valko’yla bağlantımı koparmadım ama Anton’un aurasını hissetmeye başladım. Prens’in bakışlarındaki ışıltının umudu yansıttığını görebiliyordum.

Sırtım ürperdi. Böyle bir umuda dayanabileceğimden emin değildim. Bu umudun ağırlığı, İmparator’un yasından daha ağır geliyordu. Böyle bir umutla bir gün kendimi bile affedebilir, Fey’a’nın üzerindeki kanı yıkayıp akıtılabildim.

Anton sessizce odaya girip kapıyı kapatırken içimde artık kurtulamayacağım bir örtü gibi umut olduğunu hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve daha fazla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Yüzümü Valko'ya dayayarak daha saf kurtulma yollarından saklandım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O gece ilerleyen saatlerde elime bir mum aldım ve önce kırmızı kapıdan, sonra lavanta rengi kapıdan geçtim ve anahtarımı yeşil kapıya taktım. Geceliğimin etekleri, tozlu zeminin üzerinde, ondan önce duvarları halıyla kaplı odada uyumaya gittiğim her gece olduğu gibi iz bırakıyordu.

Bacaklarım birkaç saat öncesine kıyasla daha sağlam duruyordu. Pia bana bir poğaça ve neyse ki idrar söktürücü olmayan bir çay getirmişti. Yuri'yle yaptığı danstan bahsetmeye hevesli duruyordu ama ben o gece çok kötü bir dinleyiciydim. Valko'yu sakinleştirmek tüm enerjimi harcamıştı. İmparator ve ben ondan sonra balo salonuna dönmemiştik. Kollarımda ağladıktan sonra elime romantik olmayan bir öpücük kondurmuş, beni odama götürdükten sonra yalnız başına odasına çekilmişti. Ellerimle kafama, sonra da kalbime dokunarak Tanrıça Feya'ya onun metresi olmaktan kaçabildiğim için şükranlarımı sunmuştum. Feya artık Yuliya'nın ölümünü temsil eden kadehten daha fazlası olmaya başlamıştı.

Yeşil kapının deliğindeki anahtarı çevirdiğimde ve Anton'un odasına yaklaştıkça içimde ufak bir enerjinin uyandığını hissettim.

İçimde hiç karanlık duygular, cinayet işleme isteği kalmış mı diye kendimi kontrol ettim. Ama bu tür bir şeyden iz yoktu; yalnızca hafifçe titreyen bir beklenti ve umut hissettim. Kapıyı açtım.

Aynı zamanda halıyla kaplı duvarları olan odanın diğer tarafındaki gece mavisi kapı da açıldı. Anton eşikte duruyordu. Arkasından, odasındaki mumlardan bir ışıltı geliyordu. Kaftanını çıkarmıştı ama baloda giydiği pantolon ve gömlek üzerindeydi. Saçları yumuşacık duruyordu ve elmacıkkemiklerinin üzerine düşmüştü. Bu da bana troykayı sürdürdüğünde rüzgârda saçlarının savrulmasını anımsattı.

“Kapıyı çalmadın.” Sarayda yaşayan bir leydinin kurnaz zekâsına dair hiçbir belirti göstermeden bu cümleyi söyleyivermişim, sonra da bunu yaptığım için kendimi tekmelemek istedim. Onu orada istemediğimi düşünmesini istemiyordum. Ama zaten doğru düzgün düşünecek halde değildim. Auramın içindeki duygu dikkatimi dağıtıyordu. Karanlık değildi. Hem de hiç.

“Beni bağışla.” Anton’un bakışları kısa bir süre geceliğimin üzerine düştü. Sanki her buluşmamızdaki uygunsuzluğun farkına varmış gibiydi. Ama bu onu uzakta tutmaya yetmedi. Bir adım daha atarak halılı odaya girdi. “İyi olduğunu görmem gerekiyordu.”

Elimdeki mumu iki elimle birden tuttum. Gözlerimi onunkilerden alamıyordum çünkü büyük bir ilgiyle gözlerimin içine bakıyordu.

“Şimdi bana bakıyorsun demek,” dedim. Bir gülüş eklemeye çalışmışım ama kelimeler ağzımdan, baloda hissettiğim hayal kırıklığının etkisinde çıktı.

Anton daha da yaklaştı ama yaralı bir hayvana yaklaşıyor-muş gibi ihtiyatlıydı. “Başın nasıl?”

Omuz silktim. Başımı ne zaman hızlı çevirsem kafamın zonkladığını söylemek istemiyordum. Bir süre önce Lenka üzerimi çıkardığında dengede durabilmek için kutu yatağın kenarını tutmak zorunda kalmıştım.

Prens mumu yüzüme doğru tutmak için elini elimin altına uzatınca nefesim kesildi. Teni yumuşacıktı ve elinin baskısı nazikti ama zorlamıyordu. Birkaç saniye gözlerime baktı; beni bir doktor gibi muayene ediyordu. İçimdeki tüm güçle dudaklarına bakmamaya çalıştım. Benim neyim vardı böyle? Bir gece için yeterince Ozerov erkeği öpmemiş miydim?

Sonunda gözlerimin normal baktığına ikna olunca Anton başıma uzandı ama duraksadı. “İzin verir misin?”

Kalbim güm güm atsa da başımla onayladım. Dikkatlice başımı çevirdi ve şişen yere baktı. “Başın dönüyor mu?” diye sordu.

“Hayır.” *Evet.* Baş dönmemin bereden mi yoksa Anton’un dokunuşundan ve bana yakınlığından mı kaynaklandığından emin olamıyordum. Başım yana dönmüş dururken tek yapmam gereken ona yaslanmaktı. Böylece yanağım omzuna yaslanırdı. Kendimi biraz da olsa geri çekilmeye zorladım ve yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Bu hareketin ardından uzanarak yüzümü tuttu. “Ben iyiyim,” dedim ama dizlerim titremeye başladı.

Dengemi bir anda kaybedince Anton beni yakaladı, hatta daha fazlasını yaptı: Beni kollarına alarak yeşil kapıdan, lavanta rengi kapıdan ve kırmızı kapıdan odama taşıdı. Kutu yatağı gördüğümde hissettiğim büyü bir anda bozuldu.

“Ben burada uyumuyorum,” diye itiraf ettim. “Bana halılı odada kalabileceğimi söylediğin gecedен beri orada uyuyorum.”

Anton şaşırınca hafif kalkmış kaşlarıyla bana baktı, sonra aurası keyifle ısınarak kollarımdan yüzüme kadar ulaştı. Tek

bir kelime söylemeden Anton arkasına döndü ve beni kırmızı, lavanta rengi, sonra da yeşil kapıdan geri götürdü.

“Bu çok gereksiz,” diye itiraz ettim yüzüm kızarıırken. “Yü-rüeybilirim.”

“Sus, Sonya.” Yatağın örtüsünü açtı ve başımdaki şişliğe dikkat ederek beni yan yatırdı. Gücüm olduğunu iddia etmeme rağmen güçsüzlükle yastıkların üzerine uzandım. Aslında iyi olup olmadığımın emin olamıyordum ve nedeni başımdaki yara mı, çok az yemek yemiş olmam mı, yorgunluk mu yoksa iyiliğime olamayacak kadar fazla Riaznin Prensi ilgisi görmem mi bilmiyordum. Anton, “Uzun bir gece geçirdin,” dedi.

Beni kucağında taşıyıp yatağa yatırdığı zaman bile bana yalnızca gerektiği kadar dokunduğunu fark etmiştim. Yanıma uzanmasını ve sıcaklığına sığınarak uykuya dalabilmeyi ne kadar da isterdim. Valko’yu yatıştırmak için her şeyimi vermiştim; şimdi de başkasının beni yatıştırması gerekiyordu.

“Düşündüğün kadar basit değilim,” dedim.

Anton tam ayağa kalkmak üzereyken durdu. “Anlamadım?”

“Morva Akşamı’nı unutmadım. Ve bu gece kimlerle buluştuğunu biliyorum. Kont Rostav, Feliks, Yuri... Pia’nın odasında mıydınız? Yuri anahtarını mı çaldı yoksa sizi içeri o mu aldı?”

Prens bana baktı, sonra da mumu yatağın başucundaki masaya koydu. Mumdan çıkan yumuşak ışık, kirli sakalına kırmızımsı bir parıltı veriyordu. “Pia işin içinde yoktu.”

“Ama onun odası olduğunu inkâr etmiyorsun, öyle mi?”

Anton içini çekti ve, “Senin basit olduğunu düşünmüyorum, Sonya,” diyerek sorumu atlattı. Keyifsiz bir şekilde gülerken elini saçlarının arasından geçirdi. “Senin yanındayken nasıl tedbirler aldığımı görmüyor musun? Çünkü sen... sen çok karışıksın.”

Kaşlarımı çattım. Parmağım, battaniyenin dikişleri üzerinde ilerliyordu. Bununla ne demek istemişti? Tanrılardan,

onun aurasını kendiminkinden ayırt edebilmeyi diledim. Ona karşı hissettiğim duyguların birazı karşılıklı mıydı? *Senin olmanın bir şeyi yansıtıyorsun*, dediğinde bunu mu demek istemişti? Bana karşı duygularının tek taraflı olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa bana karşı hiçbir şey hissetmiyor muydu? Galiba bunun bir önemi yoktu. Beni biraz olsun arzulasaydı bile, bu konuda bir adım atmayacaktı. Çekingen Prens hakkında bu kadarını biliyordum. Benimle daha dans etmeyi kabul etmiyorken, beni asla öpmeyecekti. Zaten her arkasını döndüğünde beni ağabeyinin kollarında deli bir öpüşmenin içinde buluyorken neden öpecekti ki? “Benim zayıf olduğumu düşünüyorsun,” dedim.

Anton bana yaklaştı. Bir öfke kıvılcımı alınının kırıışmasına sebep oldu. “Neden böyle diyorsun?”

“Beni hep Valko’nun kollarında buluyorsun. Defalarca bana neler yaptığını, bana neler yapmasına izin verdiğimi görüyorsun. Benden kıyma yapacağını söylemiştin.” Kendimi battaniyenin altına gömmek isteyerek başımı iki yana salladım. “Haklıymışsın.”

“Kes şunu!” Anton’un içinde bu sefer öfkeden daha derin duygular uyanmıştı; tam olarak ne olduğunu anlamamıştım ama hemen onun gözlerine dönmeme neden oldu. “Lütfen bana seninle ilgili ne düşünüp hissettiğimi söyleme.” Öfkeyle homurdanarak, “Sen hiç kendini görmüyor musun? Bu gece ne yaptığını biliyor musun?” diye ekledi.

“İmparator’un Estengarde’la ittifakını kaybetmesine neden oldum.”

“Riaznin’in Estengarde’a ihtiyacı yok. Zaten bu senin suçun değildi.”

“Neredeyse İmparator’un metresi olmayı kabul ediyordum.”

“Ama etmedin.”

Omzumu silktim. “Şimdilik onu atlatmayı başardım.”

“Onu daha önce görmediğim bir öfkenin ortasındaiken atlattın. Kendi hayatın tehlikedeyken onu atlattın. Ben kendi kardeşimi öldürmeye hazırken *sen* onu atlattın. Bunu *sen* yaptın, Sonya.” Anton ellerini yumruk yaparak yatağın üzerine, yanıma koydu. “Bana bunu nasıl yaptığını anlat.”

“Ben...” Kalbimde fırtınalar esiyordu. Prens’in bana verdiği karmaşık sinyalleri algılayamıyordum. Üzgün görünüyordu ama öfkesinin ardındaki sıcaklık *destekleyiciydi*; aşağılayıcı değildi. Valko’nun kafamı duvara vurduktan sonra beni öpme şekliyle hiç alakası yoktu. “Ona kendimi açtım,” diye itiraf ettim. “Tamamen. Ben bir... *bağlantı* buldum ve onu geri çekilmeye ikna etmek için bu bağlantıyı kullandım.”

Anton başıyla onayladı. Gözlerinin ardında binlerce düşünce döndüğünü görebiliyordum. “Bunu bir daha yapabilir misin?”

Beni oraya kadar götüren çaresizliği; İmparator’un tamamen kapıldığı duyularının ağırlığını ve onları kontrol altına aldığımda, kendi hayatımı kurtardığımda, *onun* hayatını kendi kardeşinden kurtardığımda hissettiğim rahatlamayı düşündüm. “Emin değilim.”

Anton beni omuzlarımdan tuttu. O gece bir Ozerov’un beni böyle tuttuğu ilk an bu değildi ama öncekinin aksine şu anda hissettiklerim, sıkışmışlıktan mümkün olabildiğince uzaktı. “Beni dinle, Sonya. Sen güçsüz değilsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Çok az insan Valko’ya böyle karşı koymaya cesaret edebilir... ve onlar senin gibi, onun aurasının zehriyle güreşmek zorunda bile kalmıyorlar. Senin gücün gerçek bir güç. Paha biçilmez bir güç. Ve bu gücü bir daha kanıtlayabileceğine dair Riaznin’in geleceğine bile bahse girebilirim.”

Gözlerimi kırıştırdım. Dehşet verici olsa bile, Anton’un içindeki umudun üzerime yerleştiğini hissediyordum. “Ne demek istiyorsun?” Benden ne yapmamı istiyordu ki?

“Bence sen sıradan bir aurakâhininden çok daha fazlasısın. Senin *kaderinde* bundan fazlası var.”

Anton’un duygularını aradım ama benimkilerle düğüm olmuştu. “Ne?” Bu kelime ağzımdan çaresiz bir yalvarış olarak çıkmıştı. Sırrı bilmek, ne olabileceğimi öğrenmek istiyordum. Sevdiklerime acı ve ölüm getiren bir şeyden fazlası olmayı arzuluyordum.

Anton’un dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Sana bir şey vereceğim.”

Kafam karışmış bir şekilde Anton’un ayağa kalkıp kapıdan geçerek odasına girmesini ve bir kitapla geri dönmesini izledim. Yanıma yaklaştıkça kitap mum ışığıyla aydınlandı. Bu, soluk mavi kapaklı kitaptı. En son gördüğümde ne olduğunu okumayayım diye Anton’un üstünü kapadığı kitap. Ama şimdi bir hazine veriyormuş gibi kitabı ellerime koydu. Kapağına baktım: *Tanrıların Ağıtı*, Tosya Pashkov.

“Tosya mı?” diye hayretle sordum. “Romska olan Tosya mı?” Benim erkek kardeşim gibi olan Tosya mı?

“Şair Tosya.” Anton başını sallayarak aynı kişiden bahsettiğimizi doğruladı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum Anton odasına dönmek üzere ilerlerken. Özgür düşünceli cılız arkadaşımı, ciddi Prens’le yan yana koyamıyordum. Ayrıca Tosya ne zamandan beri şiir yazmaya başlamıştı? Benim bildiğim kadarıyla, o yalnızca şarkı bestelerdi.

“Kitabı oku, Sonya.” Anton odasına doğru ilerlemeye devam etti. “Ve hiç ama hiç kimsenin bu kitabı sende bulmasına izin verme.”

Kitabı elimden bıraktım ve sinirlenerek dişlerimi sıktım. “Bana halen bu gece ne yaptığını söylemedin.”

“Oku.”

“Bir karanlık hissettim. Birilerinin İmparator’u öldürmeyi planladığının farkında mıydın?”

Anton kapısında durdu. Birleşen auralarımızda bir şaşkınlık belirdi, sonra da zalimce bir kabullenişle Anton nefes verdi ve benim de onunla nefes vermeme neden oldu. Başıyla yavaşça onayladı. “Suikast çözüm değil. Bunu görmelerini sağlamalıyız.”

“Biz derken?”

“Kitabı. Oku.”

Anton kapıyı kaparken mum ışığı gözlerinden yansıdı. Bir kez daha çok fazla soruyla ve yeterli olmayan cevaplarla bıraktım.

Parmağımı Tosya’nın kitabının kenarına koyarken içimi çektim, sonra da kendime yaklaştırarak açtım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Riaznin, Tosya'nın kitabında bir kuştı; beyaz kanatlı bir güvercindi. Tanrılar onu yaratarak, uçuşu için geniş bir gök ve çocuklarının asla aç kalmaması için de geniş bir ülke sözü vermişlerdi. Hangi kardeşin ilk ya da ikinci geldiğinin; hangisinin daha güzel olduğunun veya hangisinin erkek, hangisinin kız olduğunun hiçbir önemi yoktu. Hepsi, bu diyarın meyvelerini eşit şekilde paylaşmak üzere kutsanmıştı.

Şarkımı duyun, çocuklarım.

Kanatlarınızı açın. Doğuştan gelen hakkınızı kullanın.

“Bitirdin mi?” Anton erkesi gece başını halılı odanın içine uzattı. Hakkını vermeliydim, bu sefer kapıyı hafifçe tıkladı.

Gözlerimi devirdim. Elbette henüz bitirmemiştim. Kitap kalın değildi ama gerçekten ağırdı. Daha önce hiç şiir analizi yapmamıştım. Bu da biraz gülünçtü; ne de olsa bana okumayı Tosya öğretmişti.

Yerimi kaybetmemek için parmağımı arasına koyarak kitabı kapadım. “Tosya her bahar birlikte seyahat ettiğim kervandandı.

Ailemdenmiş gibi hissederdim. Bana şarkılar söyler, hikâyeler okurdu. Bir daha asla gülemeyeceğimi düşündüğümde beni güldürürdü.”

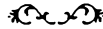
Onu zihnimde gördüm. Tosya’nın uzun bir suratı vardı; bu da Valko’nun basık yüzünün tam zıttı bir görüntü veriyordu. Hatta, Tosya’nın her yeri –burnu, parmakları, bacakları– uzundu. Aurası da bir o kadar genişti. O kadar açıktı ki içeri girip bir süreliğine tüm dünyadan kaçabiliyordum.

Anton’a, “Sen onu nasıl tanıyorsun?” diye sordum. Tosya zekiydi ama her Romska kadar yoksuldu. Bir bağışçısı yoksa şiir kitabı yazıp marbaada bastırarak parayı nereden bulacaktı? Bu bağışçı Anton olabilir miydi? Tosya’nın Prens’le yolları nasıl birleşmişti?

“Tosya’nın arkadaşlığını bağışladığı tek kişi sen değilsin,” dedi Anton bir gülümsemeyle.

Montpanon’u, Prens’in yetiştirildiği Trusochelm Malikâne-si’ne yakın kasabayı düşündüm. Romska’lar yaban at sürülerini izlediklerinde Bayac Dağları’nın doğu yakasına yakın yerlerde kamp kurardı. “Ne zaman tanıştınız?” diye sordum Anton’a. “Nasıl?”

“İyi geceler, Sonya. Okumaya devam et.” Gece mavisi kapı kapandı. Homurdanarak kapının arkasından bir yastık attım. Sonra da bir kez daha kitabı açtım.

Valko beş gün boyunca odasından çıkmadı. Floquart ve grubunu yolcu etmek için bile odasından ayrılmadı ama zaten elçinin buna izin vereceğini de sanmıyordum. Floquart’a eşlik etmek zorunda olan Esten’li aurakâhinine acıdım ve onu tacizcisinden bir şekilde kurtarma fırsatını kaçırdığıma üzüldüm. En azından

ben, kendiminkinden bir süreliğine kurtulmuştum çünkü İmparator ne kurul toplantılarına katılıyor ne de soylularla yemek yemeye çıkıyordu. Sarayın hizmetçilerine gelince, baloya hazırlık çılgınlığı bittiği için herkes kendi sakin rutinine geri dönmüştü. Auraları rahatladığı için benim kaslarım da rahatlamıştı. Şehirde ise bereket tanrıçası Morva adına birkaç küçük kutlama yapılıyordu. Soylular dans etmekten ve kadeh kadeh içki içmekten rahatsız olduklarından bu kutlamaları kaçırmışlardı.

Bu sakin günlerin dinlendiriciliğinden istifade ederek Sestra Mirna'ya bir mektup yazıp Dasha ile Kira'nın nasıl olduğunu sordum. Ayrıca Lenka'nın saçımın uçlarından kesmesine izin verdim ve Pia'nın da gün ortasında bana abur cubur getirmesine göz yumarak uzun uzun Yuri'nin gözlerinden ve onunla evlenme hayallerinden bahsetmesini dinledim. Yuri'nin ebeveynleri, hizmetçi olarak çalışan bir gelinleri olması fikrine gitgide ısınıyor gibiydi. "İyi bir eğitimim olduğunu öğrenmelerini bekle asıl," dedi Pia keyifle. Buna gülümsedim. "Bundan sonra aritmetik öğrenmek istediğini mi söylüyorsun?" İç çekip omuz silkmişim. "İşte orada sana yardımcı olamam." Pia buna gülmüş ve bana Kolsuz Kadın hikâyesinin son sayfasını okumuştı. Kelimeleri yavaş ve zahmetli çıkıyordu ama kadının mucizevi bir şekilde kollarının çıktığı ve bebeğini kuyunun dibinden kurtardığı ana geldiğinde heyecanla okumaya başlamıştı.

Günün en çok keyif aldığım vakti ise halılı odaya girip kendi okumamı yaptığım zamanlardı. Yatağın üzerine yayılıp Tosya'nın şiir kitabına dalıyordum.

Taht yüceleri oturtacağınız yerdir.

Yüceler tek değil, birçok kişidir.

Beşinci gecede, Anton'un bana kitabı verdiği gecedен peri pek çok kez değıştirdiğim mum balmumu topağına dönmüştü. Alevi son ışığını vermek için mücadele ediyordu. Prens kapıyı tıklattı.

Doğruldum. "Daha bitmedi!"

Yastığım kafasına çarpmadan kapıyı kapadı. Ufak bir kahkaha atarak yatağı gömüldüm ama bu hareket hava akımı olmasına neden olmuştu ve sonuç olarak mumum söndü. İçimi çektim ve bu gecelik kitabı kapadım. Yarın devam edecektim. Şansım varsa Valko odasında kalmaya devam ederdi.

Ama kalmadı. Ertesi sabah Lenka erkenden odama girerek ellerini çırpı ve İmparator'un beni görmek istediğini söyledi. Saray bahçelerinde yürüyüşe çıkacaktık. Midemde endişe çanları çalmaya başladığını hissettim. Valko'nun ilgisinden bir süre kurtulmak ne kadar özgür hissettirmişti. Başımın arkasındaki bere iyileşmek üzereydi.

İmparator'la büyük salonun dışındaki lobide buluştum. Soluk renkler giyinmişti: koyu zeytin yeşili bir pelerinin altına gri gömlek ve pantolon. Lenka, İmparator'un havasını doğru tahmin edememişti çünkü benim üzerimde açık sarı bir elbise, eteğimin ortasına kadar inen lavanta renkli bir ceket vardı. Manastırdaki aurakâhinlerinin giydiği basit kıyafetleri, Romska'ların serbest stilini özlüyor, kendimi böyle gülünç hissediyordum. Ancak İmparator'un yatağındaki çiçeklerin arasında kendimi kamufle etmek isteseydim, Lenka bana bir iyilik yapmış olurdu.

Bakışlarımı Valko'nun burnunun kemerine çevirdim. Anton'un aramıza mesafe koymak için kullandığı numarayı deniyordum. Reverans yaparken yutkundum. İmparator'un dizginlenmiş ruh hali başta beni şüphelendirdi ve onun kollarımda ne kadar çaresiz ve kırılgan olduğunu hatırlayarak biraz çekingen hissettim. Şimdi yanımdayken nasıl davranacağını tahmin edemiyordum:

Üstünlüğünü kanıtlamaya mı çalışacaktı, yoksa yaşadıklarımız bana olan güvenini artıracak mıydı? Aurası olağanüstü bir şekilde sakindi. Bir an kendime rahat bir nefes almak için izin verdim ama kaslarımı halen gergin tutuyordum.

“Gidelim mi?” Bana kolunu uzattı. Kabul etmekten başka seçenek göremedim.

Üniformalı iki hizmetçi, sarayın arka bahçelerine açılan kapıları açtılar. Havayı kuşların şarkıları dolduruyordu. Bu kadar uzun bir kıştan sonra yeşeren bitkilerin kokusunu içime çektim. Laleler ve nergisler, şekilli budanmış çalılar ve çiçek açan ağaçların ortasında bolca açmıştı. Biçilmiş çimlerin arasında uzanan taş yollar, labirentler oluşturunuyordu. Gözlerimi kapadım ve güneşin içime işlemesine izin verdim. Daha şimdiden içeri gireceğim için üzölmeye başlamıştım.

Gözlerimi açtığımda Valko’nun efkârlı gülümsemesiyle karşılaştım. Bunun vahşi olmayacak bir sabahın habercisi olduğunu umdum. Valko, “Evindeymişsin gibi duruyorsun,” dedi.

“Evimde gibi hissediyorum,” diye cevapladım ve topraktan büyüyen şeyler ile Romska’ların bana aralarında benim de bir evim olduğunu öğrettiklerini düşündüm. Ama belki de bunu söylemek bir hata olmuştu çünkü İmparator bana daha da yaklaştı. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve kaçınma dürtüsüne tüm gücümle karşı koydum. Bunun yerine, bana dokunmasını bir nevi engelleyebilmek için kollarımı vücudumun yakınlarında tutmaya devam ettim.

Büyük ve yassı taşların çizdiği kıvrımlı yolda yürümeye devam ettik. Biraz arkamızdan bir grup muhafız geliyordu. Yolumuzda kelebekler dans ederek bunun güzel bir an olduğunu yanılgısını büyütüyorlardı. Oysa o sırada tek bildiğim, İmparator’un yanında asla normal hissedemeyeceğim ve onun beni gerçekten umursamayacağıydı. Dilim damağıma yapışmış gibiydi.

Valko'nun benden ne istediğini anlamadan nasıl rahatlayabileceğimi bilmiyordum. Bunun beni metresi olmaya ikna etmek için başka bir girişim olmamasını umdum.

Torchev'i baştan sona geçen Azanel Nehri'nden çıkan birçok koldan birinin üzerindeki köprüden karşıya geçtik. Akarsu, bir kameriyenin gölgesinde duran bir havuzcuğa açılıyordu. Kameriyenin mermer sütunları ile basamakları, ona küçük bir tapmak havası veriyordu. Valko, oturduğu bankta yanına gelmem için işaret etti. Muhafızlar kameriyenin dışında bekliyorlardı.

Ellerimi kucagımda birleştirdim ve balıkların havuzun içinde tembel tembel daireler çizmesini izledim. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Bir süre sonra İmparator konuştu.

"Bana söylediğini düşündüm, Sonya."

"Öyle mi?" Ona birçok şey söylediğim balo gecesini kastediyor olmalıydı. *Ben iyi biri değilim. Beni tanıımıyorsun. Bu sevgi değil.*

Bundan sonra ağızından çıkan kelimeleri prova etmiş gibiydi. Daha yavaş ve ağırbaşlılıkla çıkıyorlardı. "Bana ne olabileceğimi göstereceğine dair söz vermiştin." Ellerine baktı. "Benim yeterli olduğumu söyledin."

"Öylesiniz." Gerçekten beni dinlemiş miydi? Gerçekten Riaznin'in bir denizden ötekine genişlemesine gerek olmadığına inanmış mıydı?

"Elçi, dikkatimi çeken bir şey söyledi: Torchev'de, Estengarde'la olan sınır savaşlarını sonlandırmaya yetecek kadar büyük bir ordumuz var."

Valko'yu inceledim. Aynı şey, imparatorluğun pek çok ihtiyacı için söylenebilirdi. Biz aşırı büyük ziyafetler verip sarayın altın kubbesi altında dans ederken duvarlarımızın dışında birçok kişi açlıktan ölüyordu ve yardıma ihtiyaçları vardı. Soylular vergiden muafken onlar vergi ödüyorlardı. Halk aslında Riaznin'in omurgasıydı ama bizim savaşlarımızı savaşmak için orduya

alınıyor, kendi maaşlarının, hasatlarının ve kürklerinin büyük bir kısmını imparatorluğa veriyor ama karşılığında çok az şey alıyorlardı. “Bu doğru diye düşünüyorum, Lordum. Elimizde yeterince olanağımız var.”

“Ve *daha çok* olanağımız olursa... O zaman neler yapabileceğimizi düşün.”

Göğsümü genişletip içimi umutla dolduran heves, hissettiğim şüphe sebebiyle söndü. “Anladığımdan emin değilim.”

Valko, “Estengarde’a neden ihtiyacım vardı?” diye sordu.

Şüphenin açtığı delik büyüyordu. “Shengli’yi işgal etmek için. Ama Riaznin’in yeterli olduğuna katıldınız.”

“Yeterliyiz!” Valko ayağa kalkarak kameriyede dolanmaya başladı. “Batıdaki sınır savaşlarını durdurmaya yetecek gücümüz varsa,” ellerini sallayarak çabuk çabuk konuşuyordu, “neden bu gücü, ordumuzun o barbarları yenmek için ihtiyacı olacağı yere, yani doğruya göndermeyelim?”

Floquart’ın *bize* yabani dediğini hatırlayınca içimde utanç duygusu belirdi. Her ülkenin, kendini komşusundan daha medeni görmesi ne kadar da şüpheli bir durumdu. “Saygısızlık etmek istemem, Lordum, ancak astroloji ve tıp alanında bizden çok daha bilgili olan ve savaşta yenilmesi güç olan bir orduya sahip bir millete barbar demek ne kadar doğru olur? Shengli’lilerin kendi kültürleri ve kendi ulu tanrıları var. Barışın onlarla birlik olmaktan geleceğini sanmıyorum.”

“Bunun barışla bir alakası yok! Bu bize ait olan şeyi geri almakla ilgili. *Bizim* tanrılarımız bu dünyayı yarattı. Bin yıl önce bu diyar bölünmemişti. Yeşim taşı ve kalasla dolu ormanlar, onları yaratan tanrıları şereflelendirmek için kullanılmalı. Shengli’lilerin yüzyıllardır sürdürdükleri iğrenç yaşam tarzı yüzünden bize borçları var. Orayı işgal edersek bizim toprağımızı sürecekle,

maden cevherlerimizi çıkaracaklar ve Riaznin'in her yerinde Torchev gibi kaleler inşa edecekler."

Valko bir avuç dolusu çakıltaşı aldı ve birer birer havuzun uzak ucuna doğru atmaya başladı. "O günü görüyorum, Sonya. Riaznin'in gücünün Bayac Dağları'nı delecek, Estengarde'ı işgal edecek kadar katlandığı günü görüyorum." Birden arkasına dönerek yüzüne baktı. Gözleri canlıydı ve parılıyordu. "İşte bu yüzden ben kan hakkıyla tahta çıktım. Bu yüzden ben ilk doğdum. Dünyanın tek bir imparatorluk olarak onlara adandığını gördüklerinde tanrıların nasıl da büyük bir şeref duyacağını hayal edebiliyor musun? Herkesi şana yönlendirecek tek bir imparatorları olacak."

Midemi kin doldurdu. Bu his boğazıma kadar çıktı. Tosya'nın şiirlerinden mısralar üzerime gelmeye ve Valko'nun hayallerini daha güzel bir hayalin altında ezmeye başladı. "Peki ya tanrılar hepimizi kardeş olarak görüyorsa?" Kardeşler şanı, eşitsizlikle ve kölelerin sırtında yükselerek dünyaya getirmezlerdi. Bir seçenek olmadığında hayatın ne sunduğunu çok iyi biliyordum. "Peki ya tanrılar her birimizin kendi yolunu çizmesini diliyorlarsa?" Din olmadan yaşayan Romska'lar veya Fey'a bağlılığı ona teselli getiren Yuliya ve hatta Riaznin'in yedi tanrısına değil, her şeyi yaratan tek tanrıya inanan Shengli'liler gibi.

"Evet, evet, aynen öyle!" Valko beni ayağa kaldırdı. "Aynı tanrılar altında tek bir aile."

Başımı hayır dercesine salladım. "Bir ailenin içinde daha azını veya daha fazlasını hak edenler nasıl olabilir?"

"Böyle olmalı, yoksa karmaşa hüküm sürer. Daha akıllı olanın yönetmesi, çocuklara da doğru yolun gösterilmesi gerekir."

Peki, Valko'nun bu planında çocuklar kimdi? Shengli'liler mi? Esten'liler mi? Riaznin köylüleri de aralarında olmalıydı. Peki ya ben? "Ben sizin için bu muyum? Bir çocuk mu?"

Valko'nun kafa karışıklığı auramı kapladı. Neredeyse düşündüğünü duyabiliyordum. *Neden anlamak istemiyor?* "Sen benim imparatorluk aurakâhinimsin. Sana ihtiyacım var."

"Bir sahibin, ekinlerini biçmesi için bir köleye ihtiyacı olması gibi," diye karşılık verdim.

Valko'nun kaşları kalktı. "Bir önemi var mı? Meyveleri birlikte yiyeceğiz."

"Ama fazla kalandan da *siz* faydalanacaksınız." İmparator bana ihtiyacı olduğunu iddia ediyordu ama ben onunla asla eşit düzeyde olamazdım.

Bana bir an durup baktı. "Sanırım neden kızgın olduğunu biliyorum." Elindeki son çakıltaşını da havuza attı. "Seninle evlenemem, Sonya."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evlilikten bahsetmiyordum." Sanki ben kendi *köylü* kanımı onunkiyle karıştırmaya çok meraklıydım.

"Benim metresim olmayı istemediğini açık bir şekilde söyledin."

Buna karşı çenemi kapalı tuttum. Haklıydı.

"Korkarım senin seviyeni bundan fazla yükseltmem."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Onun yasadışı sevgilisi olmanın şimdiki pozisyonumdan daha yüksek bir mertebede olduğunu düşünecekti elbette.

"Ancak yine de biz... birbirimize değer veriyoruz, değil mi?" diye sordu.

Aslında onun bana hissettiği ilginin ne kadarı *değerdi*, emin değildim. Aynı şekilde benim ona hissettiklerimin ne kadar onun bana hissettiklerinin yankısıydı veya onun Riaznin'i genişletme arzusunun bir yansıması değil de benim Riaznin halkı için hissettiğim endişelerdi? Valko bir cevap beklediği için, "Evet," dedim.

İçindeki kırılmış çocuğa *değer veriyordum*. O çocuk imparator olmayı istememişti.

“Senin de dediğin gibi, falcım, ilacım olman benim için yeterli.” Elimi öptü ve aurası yeniden hayarla doldu. “Sevgili Sonya.” Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Benim için daha şimdiden çok şey yaptın. Sen haklıydın. Bana kim olduğumu gösterdin ve şimdi olanlara bak! Neler gördüğümü gör!” Elleri açarak bana sanki dünyayı –*onun* dünyasını, *onun* her şeyi içine alan dünyasını– temsil ediyormuş gibi havuzun büyüklüğünü gösterdi.

Yeniden yürümeye başladı. Birçok çakıltısını daha havuza attı ve daha hızlı, daha fazla konuşmaya devam etti de etti. Shengli’nin zenginlikleriyle neler yapabileceğimizden, ordulara kayıt olma yaşını nasıl düşürebileceğimizden, daha büyük donanmaları, daha büyük kaleleri nasıl inşa edebileceğimizden bahsetti. Deli havası, sanki üzerimde binlerce böcek varmış gibi içimde bir iğrenme duygusu uyandırıyor.

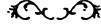
Bir canavara dönüşüyor. Ve bunun için de bana teşekkür ediyor.

Ağzımı açmadım. Bir şey söylemeye artık cesaret edemiyordum çünkü beni dinlemiyordu. Ağzımdan çıkan her şeyi, kendi yozlaşmış hayallerine uyduracak şekilde değiştiriyordu.

Bu yüzden ben de orada oturup zamanın geçmesini bekledim. Hissettiği hevesin tek damlasını bile paylaşıyormuşum gibi davranmadım çünkü paylaşmıyordum. Zaten paylaşmamın da onun için bir önemi yoktu. Valko kendi dünyasına ve daha büyük bir imparatorluk hayaline kendini o kadar kaptırmıştı ki artık benim cesaretlendirmelerime –ya da bugün benim arkadaşlığımı neden istediye ona– ihtiyacı yoktu. Balo gecesi canımı yaktığı için özür bile dilememişti.

Şimdiye kadar onun üzgün olabileceğini ve dokunuşları kanımı hızlandıran o etkileyici çocuğa geri döneceğini umduğumu fark etmemiştim.

Artık umutlarımı bir daha onun üzerinde harcamayacaktım.

O akşam, gece mavisi kapıyı tıklattım. Anton kapıyı açtı. “Senin kardeşin tam bir deli,” dedim.

Anton başıyla onayladı. Gözleri, kollarımda duran Tosya’nın şiir kitabına döndü. “Kitabı bitirdin mi?”

Ve tanrılar, güvercinin çocuklarını kapalı bir yuvada görünce ağladılar.

Ve kuşlar bir daha gökyüzünü göremeyecek diye pelerinlerini yırttılar.

“Evet.”

Yuvayı yıkın, çocuklar.

Tüylü kanatlarınızı açın.

“İçeri gel.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anton kiremitli şöminesinin yakınına iki sandalye çekti. Riaz-nin'de bahar zamanı gündüzleri çok güzeldi ama geceleri inen soğuk yine de üşütüyordu. Prens, tam zamanında düdüğü çalan bakır bir semaverle uğraşırken ben de parmağımı Tosya'nın kitabının kapağındaki parıltılı harflerin üzerinde gezdirdim. Anton kalaylı kapların içine yerleştirilmiş iki bardağa semaverden çay koydu. İmparator'un kullandığı gibi zarif Shengli porseleninden fincanları yoktu. Süpürgeotu çayının kokusu havayı kapladı.

Anton, "Reçel?" diye sordu. Başımla onayladım ve gül reçeline benzer bir şeyden bardağıma kaşıkla koymasını izledim. Kendisinininkine de biraz rom koydu. Belki de sinirlerini yatıştırmak için bir şeylere ihtiyacı vardı. Belki damarlarımda kıpırdaşan bu endişe ona aitti. Bu gece cevapları alacağım gece olacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Zihnim bu cevapların ne olabileceğini düşünmekle meşguldü.

Anton çayları, sandalyelerimizin arasında duran maun ağacından sehpanın üzerine koydu. Ahşap, odadaki diğer mobilyalarla aynıydı ve toprak rengini andıran rengi de döşemeler, çarşafklar ve perdelerle uyumluydu. İçeride birçok mum yanıyordu. Yine

acaba Anton bu gece geleceğimi bekliyor muydu, bir şekilde bana verdiği kitabı bitirip hazır olmam için yeterince zaman geçtiğini tahmin etmiş miydi diye düşündüm.

Gözlerim kıyafetlerine kaydı: kısa pantolon ve uzun siyah botlarının üzerinde bol bir gömlek. Onu bundan daha az kıyafet giyerken görmüştüm, banyo yaptıktan hemen sonra içeri girdiğim geceydi. Acaba bu çizmelerle mi yatıyor diye merak etmeye başlamıştım. Geceliğimin belindeki kemerin yumuşak uçlarını elimde çeviriyordum. Belki de yatarken hiçbir şey giymiyordu.

Yanaklarıma kan pompalandı ve çayımдан bir yudum aldım ama sıcak olduğu için yanaklarımın kızarıklığı iyice arttı. Şöminenin parmaklığının arkasında bir odun çıtırdadı. İçerisi sıcak olmaya başlamıştı...

“Sen iyi misin?” Anton bardağını dudaklarına götürdü. Çay, dudaklarının parlamasına neden oldu.

Ayağa kalktım ve bakışlarımı kaçırdım. Biraz nefes nefese kalmış bir sesle, “Evet,” dedim ama sonra başımı iki yana salladım. “Aslında hayır. Valko, yani Majesteleri bugün baş edilmesi imkânsız bir şekilde davrandı.”

Anton duraksadı. “Sana ne yaptı?”

Prens’in değişen havasıyla omurgamdan ateşin yükseldiğini hissettim. Ona baktım. Aklına en kötüsü geliyor olmalıydı. Ağabeyinin tutkusunun vahşi bir patlamasına maruz kaldığımı düşünmüştü. “Öyle bir şey değil, seni temin ederim. Bugün bir beyefendi gibiydi.”

Anton’un kaşlarını çatması bana bundan şüphe duyduğunu gösterdi.

Geceliğimi düzelttim. “Balo gecesinde, Valko’yu müttefikini kaybetmesi üzerine rahatlatmayı başardım. Bu kadar gün odasından çıkmayınca ben...” Ne kadar yanıldığımı fark ederek

omzumu silktim. “Bunun sona erdiğini düşünmüştüm... Alçak-gönüllülüğe bürünecek ve hatalarının farkına varacak sanmıştım.”

Prens başını eğdi ve parmağını bardağının kenarında gezdirdi. “Ama ağabeyimin güce karşı hissettiği açlık her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri mi döndü?”

Başımla onayladım ve tüm sabah olanları anlatmaya koyuldum. Valko’nun Torchev ordusunu kullanma fikri, daha yalnızca çocuk olanları da alabilmek için orduya girme yaşını düşürmek istediği ve sonra da Shengli’ye çıkarma yapıp muhtemelen Riaz-nin’in hepsini işgal edecek güce sahip komşumuzu işgal etmek, halkı da kendine köle etmek istediğini anlattım.

Anton rahatsız olmuştu ama şaşırma benzemiyordu. “Ve senin onu ikna etme çabalarının yeterli olmadığına mı inanıyorsun?”

“Balo gecesinde yeterli olduğunu düşünmüştüm ama yanlışımışım. Bugün söylediklerim bir kulağından girip öbüründen çıktı.”

Anton uzun bir nefes aldı. “Haklı olabilirsin.”

Kollarımı bağladım, üşümüştüm. Hayal kırıklığı, Anton’un benim ağabeyinin üzerinde olumlu bir etki yaratabileceğime duyduğu güveni kaybetme korkusuyla vücudumu buz gibi sarı-mıştı. Ama bu gerçektir. İmparator’u dizginlemek için hiçbir şey yapılamazdı ve ben de memleketimin yıkıma uğramasını izlerken onun gölgesinde ne kadar uzun bir hayat sürebileceğimden emin değildim.

Prens, “Ancak kesin olan bir şey var,” dedi. “Gerçekten istediğinde onu ikna edecek güç sende var. Ben bunu gördüm. Onu uzun süre kontrol etmek için yeterli değil ama zaten bizim de buna ihtiyacımız yok. Biz yalnızca onun, iyi ayarlanmış, kritik bir anda kontrol edilmesini istiyoruz.”

İhtiyat ve heyecan –ve hatta umut– içimi kaplarken ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. “Aklında ne var?”

Anton derin bir nefes aldı ve bardağını masaya koydu. “Otur.”

Sandalyeye oturduğumda ellerimi dizlerimin altına koymuştum ama kendime güven göstermek için ellerimi çıkarmaya kendimi zorladım. İşte başlamıştı. Uzun süredir beklediğim cevapları almak üzereydim. Anton’un bu cevapları duymaya hazır olduğumdan emin olması gerekiyordu.

Anton, “Tosya’nın kitabını nasıl buldun?” diye başladı.

Gözlerim çay bardaklarının yanında duran kitaba düştü. “Tosya harika.”

“Nasıl?”

“Gözlerimin önündeki tüm sisi temizledi...” Anton bana doğru eğildikçe açıklamaya başladım. “İnsanlar gaddar bir yönetime ve adil olmayan vergilere boyun eğiyorlar çünkü tüm hayatlarını tanrıların, onları yönetme görevini bir adama ve soylu ailelere doğanlara verdiği inancına inanarak yaşamışlar. Ama Tosya, insanların inancını alarak bunu kendi lehlerine çeviriyor. Tanrıların, Riaznin’in *tüm* çocuklarını eşit olarak sevdiğini anlatıyor. Tanrılar, bizim kendimizi onların bizi gördüğü gibi göremediğimiz için ağlıyor.”

“Sen bunların hepsini yalnızca bir kitap okuyarak mı çıkardın?”

“Bu fikirlerden bazılarını sahiptim ama Tosya aklımı arındırdı.”

“Sence halk, senin hissettiğin gibi hissetseydi ne yapardı?”

Prens’e baktım. “Yeni haklar talep ederlerdi.”

“Onlara ne haklar verirdin?”

Bu bir sınav gibi hissettirmeye başlamıştı ama beni nedense rahatsız etmiyordu. Bu konuda çok heyecanlıyım. “Köylüler ile soylulara eşit ayrıcalıklar ve cezalar verirdim. Eşit vergiler...”

Başkalarının hayatını nasıl sürdüreceğine karar verme özgürlüğünü kısıtlamadığı sürece herkesin kendi hayatına karar verme hakkı.”

Anton dirseklerini dizlerine dayadı. “Peki ya kendi kendini yönetme hakkı?”

Ağzım açıldı. Uzun bir süre bir şey diyemedim. Rüzgâr pencereleri tangırdatıyordu. “Anladığımdan emin değilim.”

“Eşitlik demek onları yöneten kişiyi seçmede de eşit haklara sahip olmak demek değil mi? Oy kullanabilirlerse herkesin sesi olur. Hatta lider olmak için kampanyalar bile yapabilirler.”

Şakaklarımda bir acı hissettim. Kafa karışıklığımı da silmesini umarak başımı ovdum. “Ama *sen* imparator olarak onları yönetmelisin. İnsanlar seni destekleyecektir. Bu konuda oy kullanmalarına gerek yok.”

Anton başını eğdi. “Pekâlâ, onları ben yönetirsem ne olacak? Onlara söylediğin hakları da verebilirim. En büyük oğlumun imparator olma vakti geldiğinde bu yeni kanunlara uyacağından nasıl emin olacağım? Peki ya *onun* oğlunun?”

“Hükümeti insanlara *veremezsin!*” Ayağa fırladım ve ondan uzaklaştım. “Halk ve soylular birlikte kanun mu çıkaracak? Kanunları uygulatmak için omuz omuza mı çalışacaklar? Bu akıl almaz bir durum! Duyulmamış bir şey!” Anton ve arkadaşlarının bu kadar süredir planladıkları bu muydu? Benim bu işin içinde nasıl bir rol oynamamı bekliyordu? Prens’in bir şekilde tahtı ele geçirmeye çalıştığını duymayı ummuştum. Ama *bu*? Bu gerçekleştirilmesi imkânsız bir delilikti.

Anton da ayağa kalktı ve önümde durdu. “Bu neden sana imkânsız bir fikir gibi geldi? Neden bir adam, birçok kişinin kaderine karar verebilsin? Onların hepsini nasıl anlayabilir ki? Bunun için senin yeteneklerine ihtiyacı olur ve yüz binlerce insanın aurası da bir adamı deli eder. Bu tür bir bilgi *olmadan*

bu kadar insanı yönetmek bile insanı deli etmeye yeter. Valko'ya bir bak."

Şakağımda acıyan noktayı yeniden ovuşturarak Prens'ten uzaklaşmaya çalıştım. Beni kolumdan tutarak geri çekti. "Konuş benimle, Sonya."

Başımı hayır anlamında salladım. Panik beni tamamen çevrelemişti. "Dinlemeyeceksin ki! Sen ve ağabeyinin delice planları var ve ikiniz de beni dinlemiyorsunuz."

"Ben dinleyeceğim. Şimdi dinliyorum. Bu planın neden işlemeyeceğini bana anlat."

Ormina'daki aç köylüler manastırın kapılarına dayandığında auralarındaki öfkeyi nasıl hissettiğimi hatırlayınca yutkundum. "Adaletsizliğin verdiği öfkenin insanlara ne yaptığını hissettim," dedim. "Ve kendilerine ne kadar haksızlık edildiğini öğrendiklerinde onlara bu tür bir gücün dizginleri, böylesine büyük bir hüküm gücü verilirse... katliam çıkar, Anton! Onlara o zamana kadar haksızlık eden herkesin peşine düşerler." Elimi karnıma yerleştirerek bu tür bir enerjinin bana... ve sevdiklerime neler yapabileceğini hayal ettim. "Bu tür bir değişimin barış içinde nasıl gelebileceğini bilmiyorum. Bu büyüklükte bir değişim savaş çıkarır... *kendi aramızda bir savaş*. Büyük bir adam," yalvarır gözlerle ona baktım, "onları doğru yola dikkatlice *dürterek* ilerletebilecekken böyle bir şeye nasıl göz yumabilirsin? Belki bir asır sonra 'insanların hükümeti' için ulusumuz hazır olur."

Anton ona söylediklerimden sonra gülümsedi. "Sana endişelerini paylaştığımı söylesem, bu seni şaşırtır mı?" diye sordu. "Benim şiddet yanlısı olmadığımı fark etmiştin, değil mi? Sonya, ben bu devrimi gerçekleştirelim diye kimsenin -ağabeyimin bile- ölmesini dilemiyorum. Ve çok büyük bir değişim çok kısa zamanda gerçekleşirse kaos çıkacağını söylediğinde de haklısın. Zaten soyluların da şu anda kölelerinin söz hakkı sahibi olmasını

istediklerini pek söyleyemem. Ama her kadın, her adam, zengin de olsa yoksul da olsa bir sese –bir temsilciye– sahip olsa, eşitliği de zamanla sağlayabiliriz. Ancak bir şey kesin: Yeni hükümeti kurmayı erteleyemeyiz. Çünkü imparatorluğu Valko’nun ellerine bırakırsak yakında birleştirecek bir Riaznin kalmayacak. İmparatorluğu genişletme takıntısı yüzünden savaflara sebep olacak. Artık ordusuna katılacak kimse kalmayana ve zafer hayali kemik ve külle kaplı bir savaş alanı olana dek on binlerce bölüğün katledilmesine neden olacak.”

“Peki ya *senin* hayallerin?” diye sordum tereddütle. “Sen de kardeşin gibi imparator olmak için dünyaya getirildin. Gerçekten tahta geçmeyi hiç istemiyor musun?”

Prens içini çekti ve ensesini ovuşturdu. “Hayatımın böyle olacağını düşünerek çok uzun yıllar geçirdim.” Yüzü, mumlarla aydınlatılmış odada garip bir gölgeye boğulmuştu.

Gözlerini görmeye çalışarak ona yaklaştım. “Fikrini değiştiren ne oldu?”

Çizmesini yere sürdü. “Valko hayatta kaldı... Ben de gururumu bastırdım.” Kaşı seyirdi. “Düşündüğümde daha acı bir tat bıraktı.” Keskin bir nefes alarak gözlerime bakmak için çenesini kaldırdı. “Tosya’yla tanıştım. Her yaz kervanı oradan geçtiğinde büyüdüğüm eve yakın ormanda gezinirdi. Bana ondan üstünmüşüm gibi değil, arkadaşımıymışım gibi muamele gösterirdi.” Anton kısa bir süre bakışlarını yere indirdi. “Bir arkadaş benim sahip olmadığım bir lükstü.” Yeniden çizmesini yere sürdü, sonra da dikleşerek elini saçlarının arasından geçirdi.

“Tosya, malikânenin kütüphanesinden ona kitap ödünç verip veremeyeceğimi sordu,” diye devam etti Prens. “Yıllar boyunca bu kitapları kendi başına çalışarak kendini oldukça iyi bir şekilde eğitti. Ben de onun üniversite eğitimine sponsor oldum ve daha sonra da bu kitabı bastırdım. Ama bunu o ve benim

dışında kimse bilmiyor.” Tatlı ve asil bir gurur, kalbimin kabarmasına neden oldu. “O kitabı düşündüğünden çok daha fazla kişi okudu, Sonya.” Anton gülümsedi ve içtenlikle yaklaştı. “Ve okumayanlara, kitaptaki en önemli cümleyi yaydılar: *Yüceler tek değil, birçok kişidir.*” Mum ışığı artık Prens’in gözlerinin içini parlatıyordu. “Devrim tohumları atıldı, Sonya. Artık imparator olmak istemiyorum. Ayaklanmanın bir parçası olmak istiyorum.”

Anton’un yüreğinin iyiliği, Tosya’nın cümlelerini okuduğumda *doğruluklarından* emin olduğum gibi ruhumun içinde hissediyordum. Ama içimden geçen güvensizlik duygusu da neredeyse yere serilmeme neden oluyordu. *Bu planı önemsemediği kadar beni asla önemsemeyecek. Onun için hiçbir şey bunun kadar önemli olmayacak.* “Ben imparatorluk aurakâhiniyim,” dedim görevimi hatırlamaya çalışarak. Ancak Anton’un halkın kendi kendini yönetmesine bağlılığının aksine, benimkisi seçenekten değil, zorunluluktan kaynaklanıyordu. “Bu yüzden mi planlarını şimdiye kadar benimle paylaşmadın? Çünkü bunlar hainlik olarak görülecek şeyler. Valko’ya tacını tehdit edebilecek her olayı anlatmakla yükümlü olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Böyle bir şeyi yapmayı aklımdan bile geçiremezdim ama Anton’un bana güvenerek nasıl bir riske girdiğini bildiğinden emin olmalıydım. Bu gece öğrendiğim bilgileri bildiğim ortaya çıkarsa kellemin vurulması ve Dasha ya da Kira’nın yerime geçmesi gerekirdi.

“Sana güveniyorum,” dedi.

“Bunun güvenle ilgisi yok! Bana aylardır güvenmedin! Ama şimdi bana *ihtiyacın var.*” Kollarımı göğsümde kavuşturup onu dikkatle inceledim. “Bana bu kitabı ancak beni balo gecesi İmparator’la birlikte gördükten sonra verdin,” diye ekledim, onu büyük bir suç işlerken suçüstü yakalamışım gibi. “Bir şeyler değişti ve bana şimdi ihtiyacın var.”

“Haklısın,” dedi Anton özür dilemeden. “Sana ihtiyacım var, evet. Yoksa seni tehlikeye atmayacak kadar önemişiyorum.”

Auralarımızda bir şeyler dalgalandı. Ancak o kendini o kadar çabuk topladı ki hissettiklerimin kendi içimden geldiğini düşünerek bu hisse önem vermedim. O gece öğrendiklerim, bedenime ağır gelmeye başlamıştı.

“Ama bunun güvenle ilgili olmadığını düşünerek yanıyorsun,” diye devam etti Anton. “O gece bana Valko’ya karşı koymaya yetecek cesaretin olduğunu ve gücünün her zaman ışıldayacak bir yol bulacağını kanıtladın. Ayrıca onunla birlik olmayı hiç istemediğini de anladım.”

“Ona anlayış gösterdim,” dedim biraz utanç hissederek.

“Çünkü bu ona karşı koymanın bir yoluydu. Olağanüstü bir yol! Daha önce aklıma gelmeyen bir yol.”

Başımı çevirerek şöminenin detaylı bir şekilde boyanmış seramiklerini incelemeye koyuldum. Yüreğim göğsümde çarpıyordu. Bir yanımda her zaman Prens’in sırlarının ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu, yine de onları kazıp ortaya çıkarmakta ısrar etmiştim. Şimdi onları öğrendiğime göre, hayatıma mal olabilirlerdi. Arkama dönüp onun gözlerine baktığımda bakışlarının bana olan inancıyla ısındığını fark ettim. Ona, “Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum.

İki elimi birden tutarak ellerinin içinde sıkıttı. “Valko’yu tahttan çekilmeye ikna et.”

Kaşları kalktı. Ağzım kâğıt gibi kurudu. Gülmek istedim. Bunu denedim de ancak Anton’un aurası içime kök salmıştı ve içtiği rom kanına karışmamış gibi ayık duruyordu. “Tahttan çekilmeye mi? Bu... Ben bunu nasıl... Sen aklını kaçırmışsın!”

“Anahtar sensin, Sonya. Senin sayende bu devrim kan akıtmadan yapılabilir.”

Kendimi ondan ayrılmaya çalışırken buldum. Ama o ellerimi sıkıca tutuyordu. “Benim hakkımda o kadar yanılıyorsun ki!”

“Senin, ağabeyim üzerinde daha önce hiç görmediğim türden bir etkin var. Senin için Estengarde’dan vazgeçti.”

“Ondan bunu yapmasını ben istemedim! Bunun benim yeteneklerimle bir ilgisi yoktu. Valko’nun beni *öpmesini*... bana zarar vermesini engelledim. Senin bahsettiği şeyin yanında bu acınılası bir başarı. Kulağına rahatlatıcı kelimeler fısıldadım diye imparatorluğundan vazgeçmeyecek!”

Anton’un kanaati değişmedi. “O gece seni bırakması hiç de küçük bir şey değildi. Seni kaybetmeye dayanamadığı için o gece kaybettiği şeyden sonra hele. Seni çok ama çok arzuluyor. Bir salyangozu kabuğundan çıkmaya bile ikna edebilir ama sen onu kontrol altında tutabiliyorsun. Kaç tane kadını baştan çıkarttığını biliyor musun?”

Pia’nın, İmparator’un öpücüğüne karşı boyun eğmesini hatırladım... ki bunu yapan Yuri’ye bağlı olan *Pia’ydı*. “Valko’nun beni istemesinin tek nedeni ona karşı koyuyor olmam.”

“Nedeninin bir önemi yok. Bu seninle de, benimle de ilgili olsa...”

Kalbimde küçük bir sızı oldu. “*Seninle* ilgili derken ne demek istiyorsun?”

Anton gözlerini kapadı, sanki kendini tutmaya çalışıyordu. İçimde büyük bir sıcaklık oluşarak Anton’un benden istediği şeyin büyüklüğünü unutmama sebep oldu. Tenimin üzerinde titredi ve beni büyük bir duyguyla uyandırdı. Anton dikkatlice, “Valko güç arzuluyor,” dedi. “Bence sana ve Riaznin’e duyduğu arzu eşit.” Gözleri yukarı kalktı ve yüzümde gezindi.

Soruma cevap vermemişti, en azından doğrudan ama o anda bu pek umurumda değildi. Dudaklarıma bakma şekli bana güzel, eşsiz ve istendiğimi hissettirmişti. Titrek bir nefes aldım

ve kendimi konuştuğumuz konuya dönmeye zorladım. Benden istediği şeyi başarmamın imkânsız olduğunu söylemekten başka aklıma diyecek bir şey gelmedi.

“Bu işte başarısız olmam, benim ve değer verdiğim herkesin hayatını kaybetmesi demek.” *Kira, Dasha*. Onlar burada fazla uzun hayatta kalamazlardı. *Sen*. Anton’un gözlerine baktım. Bu imkânsız plan, onun da hayatını tehlikeye atıyordu. Valko, onun da işin içinde olduğunu er ya da geç öğrenecekti, bundan emindim. Ona zarar gelmesi fikrine bile dayanamıyordum.

“Baloda neden benimle dans etmedin?” Kelimeler birden ağızımdan döküldü.

Gözleri birden benim gözlerime çakıldı. Aurasından şaşırıldığını hissedebiliyordum. “Geç oldu,” dedi. “Yarın akşam konuşmaya devam edebiliriz.” Ellerimi bıraktı ama ben onunkileri yeniden yakaladım.

“Neden?”

“Seninle dans etmek uygunsuz olurdu,” dedi duygusuzca ve gözlerini kaçırdı.

Ona daha da yaklaşarak bana bakmaya zorladım. “Bundan da fazlası vardı.”

Çenesini sıktı. “Bu Valko’yu sinirlendirirdi ve öfkesini sonunda senden çıkaracağını biliyordum.”

“Ama Valko orada değildi.”

“Odada ona yetecek kadar gözü ve kulağı vardı.”

Sanırım bunu anlayabilirdim ama... “Şimdi yalnızca ikimiz varız.”

Anton kaşlarını çatı. İçindeki huzursuzluk, tenimin altında hissettiğim sıcak duygularla çatışıyor. Onda görmeye alışkın olmadığım alaycı bir gülümsemeyle, “Beni gece yarısı valsine mi davet ediyorsun?” dedi.

“Benimle dalga geçme. Ben bir çocuk değilim.”

Gülümsemesi silindi. “Evet. Sen bir *aurakâhinisin*.” Ses tonu o kadar suçlayıcıydı ki sorunun asıl nedenini bulduğumu fark ettim.

“Hislerime güvenmiyorsun, değil mi?” *Sana olan hislerim*, diye eklemek istiyordum ama bu lafıyla canım çok yanmıştı.

Elleri kasıldı. “Seni korumaya çalışıyorum.”

“*Kendinden* mi?”

Bakışlarını yere çevirdi. “Sana ait olmayan her duygudan. Zaten yeterince acı çekiyorsun.”

Ellerini bıraktım. Öfkeli gözyaşları gözlerimde birikmişti. Bir şeyler kırmak istiyordum. Bir ayna bulup parçalamak ve aynanın ben olmadığımı, kırılmasının benim de kan kaybetmeme neden olmayacağını ona kanıtlamak istiyordum. Bu Prens için her ne kadar zor da olsa bana değer verdiğini ve kendimi inanmaya çalışarak kandırdığım türden kardeş sevgisi değil, kendimi onun kollarına atmamı sağlayacak türden bir sevgi hissettiğini itiraf etmişti.

Ama kendimi kollarına atmadım. Geri çekildim. Yüzümden yaşlar süzülüyordu. “Acı çekmek mi?” dedim. “Bu,” aramızdaki boşluğu elimle işaret ettim, “bana acı çektiren şey bu.”

“Sonya.” Bana yalvaran bakışlarla baktı.

“Bana güvenmiyorsun!” Yanağımı sildim. “Kendi duygularıma sahip olacak kadar güçlü olduğuma bile inanmıyorsun. O zaman benden İmparator’a ihanet etmemi, kendi hayatımı tehlikeye atmamı istemeyi bile nasıl *düşünebilirsin*?” Tavana baktım ve gerisindeki tanrıları görmeye çalıştım. Belki onlar bana Anton’u anlamamda yardımcı olabilirlerdi. “Valko’ya bu şekilde değer vermediğime inanıp, sana da değer vermediğime inanabilirsin?” Odada dolandım ve başımı iki yana salladım. *Değer vermek* doğru kelime değildi ama o anda o kadar ihanete uğramış hissediyordum ki daha iyi bir kelime bulamadım.

Anton elini saçlarının arasından geçirdi. Gözleri çaresiz bakıyordu. “Senin özgürlüğüne saygı duyuyorum,” diye açıklamaya çalıştı. “Her şeyden öte, senin özgür olmanı istiyorum.”

“Benim manastırdan getirdiğin aciz kız olduğumu düşünüyorsun. Belki de haklısındır!” Güldüm ve ellerimi kaldırdım. “Belki halen acizimdir. Bu durumda sırlarını bana açarak büyük bir yanlış yaptın. Gerçekten senin planlarına bağlı olduğumdan nasıl emin olabilirsin? Şu anda bu ideallere *senin* azmini ve *senin* sadakatini hissediyor olabilirim. Bu, bu işi başarmam için yeterli olacak mı?”

Anton içini çekti. Üzüntüsü benim de içime işliyordu. “Senin için hissettiğim endişeler iki yönlü değil, Sonya. Sana inandığımı biliyorsun.”

Odada gezinmeyi bıraktım. “Hayır, bilmiyorum. Gerçek anlamda değil. Ve *her şey* iki yönlü olmalı, söz konusu Valko olduğunda bile. Özgürlüğe saygı duyduğunu söylüyorsun, peki ya onun özgürlüğü ne olacak? Bunu mucizevi bir şekilde başardığımı düşünelim, onu bir seçim yapmaya zorlarsam onun özgürlüğüne ne olacak?”

Anton yavaşça konuştu; kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. “Devrimlerin karşılığında her zaman ödenecek bir bedel vardır. Görebildiğim kadarıyla da bu işi yaparken en az bedel ödeyeceğimiz şekil bu.”

Yüzümü ovuşturdum ve içimi doldurup taşıran duygulardan kurtulmaya çalıştım. Başarılması imkânsız bir görev. Aklımda çok fazla düşünce birbiriyle savaşıyordu. Bir özgürlükle başka bir özgürlüğü değiş tokuş etmek... Çok riskli ve çok zor bir işti. Ve hepsini de benden, ona karşı basit bir şeyi hissettiğime bile inanamayan bir prens istiyordu.

“Haklısın.” Cüppemin iki yanını önümde birleştirdim. “Geç oldu. Gitsem iyi olur.” Gece mavisini kapıya yürüdüm.

“Sonya...” Anton’un sesi sefil bir şekilde çıkıyordu.

İyi geceler dilemeden oradan ayrıldım. Halılı odaya girdikten sonra yatağa uzanıp ay ışığının duvardaki halılara dokunmuş ormanların üzerine yansımasını izledim ama hiçbirini içimi rahatlatmayı başaramadı.

Prens için kaç defa kendi duygularımı kenara itmiştim? Pia bile benim aura okuma yeteneklerime sahip olmadan bu duyguları hissedebiliyordu. Kör gibi davranan *bendim*. Hep kendimi Anton’dan aşağıda, onun ilgisini hak etmeyen ve yalnızca korunmaya ihtiyacım olduğunda fark edilen biri görmüştüm. Doğrusu ona, ağabeyiyle bile tanışmadan, saraya doğru yaptığımız karlar arasındaki yolculuk sırasında, çok önceden vurulmuş-tum. Kalbimin derinliklerinde Anton’un yansıması olmadığımı inandığım kadar emin olduğum bir şey vardı: Prens’in de benim hakkımda güvenemeyeceği şeyi, aramızdaki son engeli ve o harika gerçeği biliyordum.

O da bana vurulmuştu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Valko toplantı için kurulu çağırdı. Kont Rostav'ın ve Anton'un da katılanlar arasında olduğunu görünce şaşırdım. Her zamanki gibi iki kardeşin arasındaki yerimi aldım. Kont ise karşımızda oturdu. Kabarık saçları, yanında oturan danışmanların kafasına göre kafasının daha büyük görünmesine sebep oluyordu.

Rahatsızca yerimde kıpırdandım. Anton'la dün geceden beri aramızda rahatsız edici bir enerji vardı. İlk defa ben de onun benim gözlerimden kaçtığı kadar, onun gözlerinden kaçmaya çalışıyordum. Aynı şekilde İmparator'un gözlerine bakmakta da zorlanıyordum. Prens'le yaptığım hainlik dolu konuşma, harekete geçmemiş olmama rağmen beni suçlu hissettirmeye yetmişti.

Neyse ki Valko o kadar tutkuluydu ki garip davranışlarının farkına varmıyor gibi görünüyordu. Hemen Shengli'yi işgal etmeye dair planını anlatmaya koyuldu. Önce danışmanlar bu fikre homurtular ve şüpheci bakışlarla tepki verdiler ama yavaş yavaş, gün ilerledikçe Valko'nun daha büyük bir Riaznin hayali onlara da bulaşmaya başladı. Valko bizi komşu ülkelerden ayıran sınırları olmayan bir harita çizmesi için bir ressam bile tutmuştu.

Haritanın üzerinde, Riaznin'in doğusundaki soğuk ve yoksul kasabalara Shengli'nin soğan kubbeli binaları, güçlü kale duvarları ve nehirlerden gelen sulama kanalları eklenmişti; bu da bize tarım yapılacak birçok yeni alan kazandırıyordu. Onların etrafını da soyluların arazileri çevirmişti ve arazilerin üzerinde de nokta nokta Shengli'li köleler, üzerlerine yüzlerden binlere kadar değişen rakamlar çizilmişti. Torchev'in yakınlarında kuleleri yükselen manastırlar, üniversiteler ve her türlü alanda –din, sanat, matematik, felsefe– eğitim veren merkezler vardı. Bu haritanın üzerinde herkese hitap edecek bir şey bulunuyordu.

Valko masanın karşısında oturan yaşlı adama sırtarak, “Danışman Ilyin,” dedi, “en büyük torununuz daha yeni doktor olmadı mı? Soyluların tıbbı karşı karşıtlıklarıyla sürekli uğraşmak zorunda mı kalıyor? Ne de olsa aralarından bazıları, soyulmuş bir diş sarımsakla içki içmenin her hastalığı iyileştireceğine inanıyor.” Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. Öne eğildi ve gözleri hırsıyla parladı. “Peki ya her şehirde, insanların makul bir ücret karşılığında, eğitim almış bir doktora muayene olabileceği bir tıp binası olsa? Bu, hastalanınca terlemek için kasabanın serasına gidip oturmaktan çok daha iyi olmaz mıydı?”

Danışman Ilyin'in dudakları büzüldü. Bakışları haritaya döndü.

“Peki ya, siz, General Lazar?” İmparator elmacıkkemikleri çıkık ve Kont Rostav'dan iki sandalye ötede oturan adama döndü. “Bana sık sık donanmamızın durumunun kötü olduğunu ve kendimizi Estengarde'a karşı Artagnon Denizi'ni kullanarak daha iyi savunabileceğimizi söylemez misiniz? Bana Esten'lilerle olan kavgamıza hepten son vermek için Bayac Dağları'nı geçmemiz gerektiğini kaç defa söylediniz?”

General Lazar homurdandı. “Sayamayacağım kadar çok, Lordum.”

İmparator, General'in eleştirel ses tonunu kabul ederken anlayışla başıyla onayladı. "Şimdiye kadar yeterince büyük bir ordunun masraflarıyla başa çıkmaya, olağanüstü bir donanma kurmaya paramız yetmedi." Valko kaşlarını kaldırırken bir parmağını da kaldırdı. "Ama Shengli'yi işgal edersek kaynaklarımız ikiye katlanacak ve imparatorluğumuz daha çok zenginlik ve refahı tadacak. Görmüyor musunuz?" Valko gülümsedi. "Kendimizi Estengarde'a karşı savunmaktan çok daha iyisini yapabiliriz. Onları denizlerden *fethedebiliriz*. Ve siz de, General Lazar, bu görevi üstlenen kaptan olursunuz!"

General ensesini kaşdı. Birleşmiş bir Riaznin ile Shengli fikrini düşündükçe yüzündeki tüm memnuniyetsizlik kayboldu. Aklında Estengarde ile imparatorluğumuz arasındaki sınırı siliyor ve üniformasının üzerine bir gümüş arma daha ekliyor olmalıydı.

Valko'nun teklifini yeni bir ışıktaki değerlendiren bir tek o değildi. Her danışman, haritaya büyüyen bir açıklıkla bakmaya başlamıştı.

Kısa süre içinde kimsenin orduya yazılma yaşını indirmek ya da Torchev'deki askerlerimizin büyük bir kısmını Shengli işgalimizi güçlendirmek için göndermeye bir itirazı kalmamıştı. Anton hariç kimsenin. Dün gece söylediği sözler aklımda yankılanıyordu: *Devrimin her zaman bir bedeli olur.*

Valko'nun Riaznin'le ilgili hayali de kendine has bir devrimdi ama bedeli savaştı. Hangi devlet kazanırsa kazansın yeryüzü milyonların kanıyla sulanacaktı.

Anton'un elleri, masanın üzerinde birleşmiş duruyor ve sakinliğin resmini çiziyordu ancak ellerinin rengi solmuştu ve aurası da beyaz kor gibi yanıyordu. "Riaznin'in Shengli'yi alt ederek harikalar yaratacağını düşünecek olursak," dedi Valko'ya, sakin bir ses tonuyla. Yalnızca çok az bir aşağılama hissediliyordu, "kocasını ve oğullarını, senin gösterdiğin bu parıldayan imparatorluk

için kaybeden kadınlar bu harikalardan ne kazanacak? Savaşıp kazananların ama hiçbir hakka sahip olmayanların çıkarı ne olacak? Soyluların endişelenmesine gerek yok. Onların orduya katılması gerekmiyor, böylece geride kalıp kendi varlıklarını büyütme devam edebilirler.” Elini haritanın üzerinde salladı. “Üniversitelerinize gidip salonunuzda yemek yiyecekler. Bu sırada sizin için *fedakârlıkta bulunanlar*,” sesi yükselerek maskesinin ardında konuşmaya devam etti, “soylularınızın ödemesi gerekmeyen vergileri ödeyerek fedakârlıklarda bulunmaya devam edecekler. İmparatorluklarının şanı için en çok fedakârlık edecek olanlar yine cehalet içinde kalacaklar çünkü kendilerini eğitmek için varlıkları olmayacak.”

Torchev’den Gensi’ye kadar inşa edeceği yeni yolu işaret etmekte olan İmparator, kardeşine kemiklerini buza çeviren bir bakış atmak için duraksadı. “İnsanlar zaten birbirinden ayrı,” dedi Valko. “Her zaman da ayrı olacaklar. Onlara örnek oluşturacak bir soylu sınıfına ihtiyacımız var.”

“Neyin örneği?” diyerek omzunu silkti Anton. “Ne kan hakkıyla ne de zenginlikle elde edemeyecekleri bir şeyin örneğini mi?”

Valko cevap vermedi. Soğukluğu auramı işgal ederek neredeyse nefesimi donduracaktı.

Anton, Kont Rostav’a baktı. “Sen de buna katılmaz mısın, Nicolai?”

Kont’un beti benzi attı ve sandalyesinde kıpırdandı. Gözleri Valko’ya dönmeden önce diğer kurul üyelerinin üzerinde gezdi. Nicolai yutkundu ve boğazını temizledi. “Ben buna bir istisnayım galiba. Unvanım, babamın zenginliği ya da soyundan değil; imparatorluğa verdiği hizmet sayesinde geldi.”

Bunlar yeterince iyi seçilmiş, yeterince mantıklı kelimelerdi ama Kont’tan dalgalar halinde yayılan utanca tamamen ters dü-

şüyordu. Anton'un hayal kırıklığına uğramış bakışlarına cevap vermedi ama bana suçluluk dolu gözlerle baktı. Korkaklığını hissettigimi biliyor olmalıydı.

"İşte!" Valko, Kont'a gülümsedi. "Gördün mü, Anton? Sistem hatalı değil. Gerçekten üstün olanlar, tepeye tırmanacaklar." Soğukluk geri çekildikçe kanımın ısındığını hissettim ama içim rahatlamamıştı. Eninde sonunda Valko için yeterince yükseğe "tırmanamayacağımı" biliyordum. İmparator'la evlenmek gibi bir dileğim yoktu ama bana olan duygularına rağmen beni asla eşiti olarak görmeyecek olması beni çok rahatsız ediyordu.

"Hatta," diye devam etti Valko, "bugün Nicolai'ı bu yüzden davet ettim. Babası Beş Yıl Savaşları'nda bir kahramandı. Ben o zamanlar bir çocuktum ama tarihimi iyi bilirim. Birinci Kont Rostav, korgeneral olana dek yükseldi. Birçok kişi onun yaptıklarının, 'yenilmez' Shengli'lilere karşı zaferi getirdiğine inanıyor. Eğer hatırlarsan, kardeşim," Anton'a kibirli bir bakış attı, "Riaznin başarısını kanıtlayarak işgalcilerini dışarı attı ve sınırlarımızı yeniden çizdi." İmparator sandalyesine oturdu, aurası Kont'un üzerine yoğunlaştıkça açgözlü olmaya başladı. Midemin duvarlarını, doymak bilmeyen bir açlıkla tırmalıyordu. "Belki de babanız sizinle taktiklerinden bazılarını paylaşmıştır," dedi Nicolai'a.

Herkes, yüzünün rengi daha da solan Kont'a döndü. Onun iki sandalye yanında oturan General Lazar'ın burun delikleri genişleyince kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. General'in, İmparator'a bu konuda başkasının fikir vermesinden hoşnut olmadığı kesindi çünkü Valko'nun Nicolai'a yaptırmak istediği buydu: Ona savaş stratejisini belirlemede yardım etmesi.

Kont, Beş Yıl Savaşları'nı ve babasının zafer anlarını kısaca mırıldanarak anlattı. Bunların hepsinin Valko'nun önceden bildiği şeyler olduğu kesindi. Nicolai'ın anlatmadığı şeyler olduğu

belliydi. Bunu aurasındaki kapalılık ve endişeden anlayabiliyordum. Nicolai'in aurası dünya her yandan daralarak bir dağın etrafına kadar küçülmüş, o da dağın zirve noktasında dengede durmak zorundaymış gibi hissettiriyordu. Yanlış bir yöne doğru ufacık bile kayarsa bu onun için ölümcül olabilirdi.

Garip bir şekilde Valko, Kont'un her şeyi açığa vurmamasından rahatsız değildi; hatta tam tersine Anton'a baktığında ağzının kenarında kendini beğenmiş bir sırıtış belirmişti. Prens, toplantının geri kalanında sessiz kaldı. Kaşları çatık bir şekilde güvendiği grubunun bir üyesi olan Kont'a bakıyordu.

Ben de Nicolai'i inceledim. Anton'un devriminde o nasıl bir rol oynuyordu? Prens'e dün gece Kont'un –ya da Yuri ile Feliks'in– ne tür roller oynadığını sormayı akıl edememiştim. İnsanların ayaklanması fikri beni fazlasıyla endişelendirmişti. Ve şimdi *benden* katılmamı ve İmparator'u tahtını bırakmaya ikna etmek gibi kritik ve imkânsız görevi yapmamı istemişti. Anton'a bunu yapacağımı, hatta yapıp yapamayacağımı bile söylememiştim ama bunu halen benden bekliyor muydu?

Aramızdaki enerjiyi test ettim ve Prens'e uzun bir bakış attım. Ama o cevap vermedi. Yapamazdı. En azından burada. Benim cesarettime gelince, İmparator'un bunu, kardeşinden şüphelendiğim için yaptığımı düşüneneğine güveniyordum.

Aslında cesaretle ilgisi yoktu; hatta Anton'un, Riaznin'in geleceğiyle ilgili endişelerinin de yersiz olduğunu düşünmüyordum. Belki de korkaklık konusunda Nicolai'i geçmiştim. Onun gibi ben de bu öğleden sonra Prens'i savunmamıştım. Anton benden bunu mu yapmamı istiyordu? Yeteneğimi kullanarak İmparator'un Shengli takıntısını ve büyüklük hayalleri için feda edecek insanlara karşı umursamazlığını yavaşça değiştirmem mi gerekiyordu? Bunu burada, herkesin içinde, İmparator'un danışmanlarının gözleri önünde mi yapmam gerekiyordu? Yalnızca

Valko'yu bile kontrol edebileceğimden emin değilken orada olan herkesin duygusunu nasıl kontrol altına alacaktım?

Toplantı bittiğinde ve oradan ayrılmama izin verildiğinde odama dönüp pencereleri açarak ihtiyacım olan temiz havanın içeri girmesini sağladım. Kurul toplantısındakilerin birbiriyle çatışan auraları vücudumu terk etmeye başladığında kendi duygu ve düşüncelerime geri döndüm ve utanç duygusu da bir şekilde üzerimden kayboldu. Anton'a söz vermememin diğer nedenlerini hatırladım: Bana inanmaması ve *Valko'nun* özgürlüğünü elinden almamızla ilgili duyduğum kararsızlık.

Yatak odamda yalnız olduğumdan Tosya'nın şiir kitabını kutu yatağımın içindeki dōşeğin altından çıkararak birkaç bölüm okudum. Halen Anton'a yardım edip etmeme konusunda kararsız hissettiğimden penceremin pervazı sanki adak taşıymış gibi önünde diz çöktüm. Yuliya'nın aurakâhinlerinin tanrıçası Feya heykeli bana ahşaptan oyulmuş yüzüyle bakıyordu. Kana dokunmadım. Bana çok yabancı bir adanmışlıkla dua ettim. Bizi birbirimize ortak bir enerjinin bağladığına inanan Romska'lar tarafından yetiştirildiğimden tanrılara inanmıyordum. Yine de dua ettim. Hayatımda tek bildiğim şey enerji, auralardı ve şimdi bana yol göstermesi için bundan fazlasına ihtiyacım vardı.

Aklımı sakinleştirmeye çalışarak güneş batana kadar dua ettim ama kalbime ulaşan bir cevap olmadı. Halen kararsızdım.

Birileri dış kapımı tıklattı. Bu ses irkilerek ayağa kalkmama sebep oldu. Lenka her an gelecekti ama o hep kapıyı çalmadan içeri dalardı. Antreye doğru ilerledim ve kapının önünde durdum. Merak ile beklenti tenimden içeri dolarak yüzümde bir gülücük belirmesine sebep oldu. Yalnızca bir kişi bana bu kadar kolayca mutluluk hissettirebilirdi. Kapıyı açtım. "Merhaba, Pia."

“Merhaba.” Bana kurnazca gülümsedi. Ellerinde ekmek, peynir ve üzerine bahar yeşillikleri sepilmiş tütmekte olan bir çorba taşıdığı bir tepsi duruyordu.

Kaşımı kaldırdım. Bu, Pia’nın normalde getirdiği akşam atıştırmalığından çok daha fazlaydı. “Mutfaktakiler kurul odasında yemek yediğimizi söylemedi mi?”

Pia’nın gülümsemesi büyüdü ve kıkırdamaya başladı. “Bunu sana getirdiğimi kim söyledi?” İçeri girdi ve tepsiyi çay sehpaının üzerine koydu. “*Müstehcen* şeyler döndüğü zamanlarda benim hep karnım acıkır.”

Kapıyı kapadım. “Neden bahsediyorsun?”

Pia oturdu ve yanına oturmam için eliyle koltuğa vurdu. Sinirlerime baskı yapan kurnazlık ve heyecan dolu duyguları görmezden gelerek yanına geçtim. İçinden gelen heves, normalde dedikodu paylaştığı zamanki heyecanını aşıyordu.

Elini önlüğünün cebine soktu ve bir mektup çıkardı. Mühür için kullanılan balmumu düzdü ve üzerinde damga yoktu. Mektubu gözümün önünde sallayarak kaşlarını indirip kaldırdı.

“Bu Yuri’den mi?” diye sordum. Onun böyle davranmasına sebep olacak başka kimse aklıma gelmiyordu.

Gülümsemesiyle dişleri ortaya çıktı. “Prens Anton’dan.”

Adını duyunca kalbim hızlandı. Sonra da bir anda acıdı. “Sana mektup mu yazdı?”

“Hayır, şapşal!” Mektupla koluma vurdu. “*Sana* yazdı ve mesajı sana ulaştırmam için de zarfı bana verdi.”

Kalbim yeniden hızlandı. O kadar hızlanmıştı ki yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Ya.” *Neden?* Anton bir saat içinde halılı odanın kapısını çalmak yerine bana neden mektup göndermişti? Katlanmış parşömeni aldım ve kucağıma koyup parmağımla oyalanarak kenarını kaldırmaya çalıştım.

Pia üç saniye bekledikten sonra sabırsızlıkla patladı: “Ah, aç şunu artık!” Koltuğunda zıpladı.

“Neyle ilgili olduğunu söyledi mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti. “Ama bunu yazan *Prens*, Sonya. Sana *gizli* bir mesaj yazdı! Bunun romantik olduğunu düşünmüyor musun?”

Dün gecedен önce bu sorusu gözlerimi devirmeme neden olurdu ama artık Pia’nın Anton ve benim için hayal ettiği pembe görüntü, benim de istediğim şeydi. Prens’in beni sayamayacağım kadar fazla kez geceliğimle gördüğünü öğrense Pia ne düşünürdü? Ne yazık ki gerçek onu hayal kırıklığına uğrattı. Anton benim için olan duyguları doğrultusunda asla harekete geçmeyecekti ve asla benim onun için olan duygularıma güvenmeyecekti.

“Bu mektubun romantizmle hiç ilgisi olmadığından eminim, Pia.”

“Kanıtla o zaman.” Bileğimden tuttu. “*Lütfen?* Tüm gün heyecan verici tek bir şey bile olmadı.”

“Geçen haftaki balo seni idare edecek kadar heyecan verici değil miydi?” diye sordum. Bana Yuri’nin gizli danslarından sonra ona nasıl tutkulu bir öpücük verdiğini anlatmıştı. Sonunda bunun Valko’nun ona aylar önce verdiği öpücükten daha iyi olup olmadığını merak etmeden duramadım.

“Evet, ama şimdi Yuri iki haftalığına İmparator için asker toplama görevine gitti.”

Mektubu çevirirken acaba Valko çoktan orduya katılma yaşını düşürdüğünü duyurmak için imparatorluğun dört bir yanına adam gönderdi mi diye merak ettim. Konsey bu önergeyi kabul etmişti. Anton ve Nicolai’in oyları yeterli gelmemişti.

Pia dizime dokundu. “Sesli okumak zorunda değilsin. Yalnızca bana romantik *olduğu* konusunda haklı mıyım onu

söyle. Yuri gelene kadar senin aşk hayatın üzerinden yaşamaya utanmıyorum.” Sırıttı.

Ona bakarak başımı salladım. “O askerin seninle en kısa sürede evlenmesi gerek. Evlenene kadar bana her gün işkence edeceksin.”

Pia kıkırdadı. İçinde olduğum hale rağmen ben de onunla birlikte güldüm. “Haydi oku!” dedi Pia.

“Tamam.” İçimi çekerek homurdandım. “Ama yanılıyor olacaksın.”

Ayağa kalktım ve Pia omzumun üzerinden kâğıtta yazanlara bakmasın diye birkaç adım uzaklaştım. Mührü kırdım ve kâğıdı açtım. Sinirlerimi yatıştırmak için bir elimle mideme bastırıyordum.

Gece yarısından sonra benimle mutfağın ahıra bakan kapısında buluş.

Basit bir elbise giy.

Bu kadardı. Ne adıma bir selam ne de imzası vardı. Akıl yürütebileceğim pek detay yoktu ama Anton’u tanıdığım için, beni tehlikeye atmasından, bunun kritik bir görev olduğunu anladım. Üzerimdeki kıyafetten başka bir şey getirmemi istemediğine göre bu kısa süreli bir gezi olacaktı ama saraydan ayrıldığım fark edilirse cezalandırılacağım kesindi. Ancak *üzerimdeki* elbiseyi giyemezdim. Lenka yakında gelip bana geceliğimi giydirecekti. Anton da bunu biliyordu. Kıyafetlerimin odamda tutulmadığından haberi vardı. Bu yüzden mektubu Pia’yla gönderdiğini fark ettim. Böylece elbisemi üzerimde tutup Lenka’yı atlatmak için bir bahanem olacaktı. Ama Lenka’yı şüphelendirmeden işimi görecektir bir mazeret düşünemedim. Ayrıca elbisem sırmalı ipekten yapılmıştı. Göze batmayan, sade bir şey olduğu söylenemezdi.

Ancak Pia, en azından planın bir kısmını paylaşacak kadar güvendiğim biriydi. Anton ona mektubu gönderecek kadar güvenmişti. Yuri de Anton'un devrimciler grubunu onun odasında toplayacak kadar Pia'ya güveniyordu. Prens, Pia'nın bunun ötesinde işin içinde olmadığını söylemişti. İç çemberin bir üyesi değildi ve nedenini anlayabiliyordum. Pia çok hevesliydi ve önemli konularda güvenilemeyecek kadar dedikoduya düşkündü. Yine de benim gerçekten arkadaşımdı ve bu akşam müttefikim olacak bir tek o vardı.

"Eee?" Gözleri kocaman ve çok güzel duruyordu.

Mektubu katladım. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimse öğrenemez."

Başıyla onayladı ve koltuğunda birkaç santim öne kayd. "Anlıyorum."

Dudağımı ısırarak Pia'nın yanlış çıkarımlar yapmasına kendimi hazırladım. "Görünüşe bakılırsa bu geceliğine bir yerlere gidiyor olacağım ama gün doğana kadar geri döneceğim."

Pia'nın ağzı kocaman açıldı.

"Ve yardımın gerekiyor," diye aceleyle devam ettim. "Basit bir elbiseye ihtiyacım var."

Pia kanepeden ayağa fırladı ve kollarını boynuma sardı. "Ah, Sonya! Senin için çok mutlu oldum! Sana mektubun romantik olacağını söylememiş miydin?"

Ona verebileceğim tek mazeretin, çoktan inanmaya hazır olduğu mazeret olduğunu anlamıştım. Böylece, bir aptal gibi onun heyecanının boğazıma kadar yükselmesine izin vererek benim de mutlu görüldüğümü umdum. "Evet, söyledin!" diye cevapladım.

Lenka her zamanki berbat zamanlamasıyla odaya girdi. Mektubu arkama sakladım ve Pia'dan ayrıldım. O da hemen kapıya doğru yönelerek bana iyi geceler diledi. Aceleyle çıkarken

tepsisini de odamda unuttu. Lenka'nın arkası dönükken Pia bana göz kırptı ve odadan çıktı. Kıkırdamaları tüm koridorda yankılanıyordu.

Lenka kaşlarını kaldırdı ve kemikli yanaklarını içine çekti. "Onun neyi var?"

Şömineye doğru geriledim. "Ah, o hep öyle." Elimin küçük bir hareketiyle mektubu parmaklıkların arkasına attım.

Lenka elimin hareketini izledi ama ne yaptığımı görmüş olamazdı. Arkamı dönerek elbisemin bağlarını ona uzattım. "Geldiğine çok sevindim. Yorgunluktan ölüyorum." *Abartıyorsun*, diye kendime kızdım.

Lenka ne o zaman ne de gece rutinimiz boyunca tek kelime etmedi. Aurası artık sinirli değildi, yalnızca kapalıydı. O kadar yıl Izolda'ya hizmet ederken kendi duygularını nasıl gizleyebileceğini öğrenmiş olmalıydı. Anton'un yeterince yoğunlaştığı zamanlarda yaptığı gibi. Lenka'nın aurasını açmak için biraz uğraşarak zaman kaybettim ama yararı olmadı. Tel gibi parmakları elbisemi üzerimden çıkarıp saçlarımı tarayıp örerken ben de Fey'a söylenerek neden Anton'la kaçmayı bu kadar çabuk kabul ettiğimi düşündüm. Ne yapmaya niyetli olduğunu bile bilmiyordum ve şimdi Pia'yı da işin içine sokmuş, Lenka'nın da benden şüphelenmesine neden olmuşum.

Prens'e devriminde yardım etme sözü vermemiş olabilir dim, yine de beni kontrolü altında tutuyordu. Belki de ben onu kontrolüm altında tutuyordum ve birlikte geçireceğimiz bu gizli gece, bana tam olarak güvendiğini kanıtlaması için bir fırsattı. Yalnızca işin içine karışan herkesin aldığı riske değecek bir şey olduğunu umdum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Anlaşılan o ki, benim gardırobumu açan tek anahtar Lenka'daydı. Pia da bu anahtarı ondan almanın bir yolunu bulamadığından bana yedek üniformalarından birini getirmişti.

"Hizmetçi kıyafetiyle dışarı çıkamam," dedim.

"Hizmetçi kıyafetiyle fark edilmeden mutfağa kadar gideceksin sadece. Senin için orada başka bir şeyim var."

Giyinmeme yardım etti ve birlikte başımızı öne eğerek hizmetçilerin kullandığı merdivenlere doğru ilerledik. Mutfığa vardığımızda Pia etrafına bakınarak yalnız olduğumuzdan emin oldu ve beni büyük bir kilerin içine götürdü. Bu kiler o kadar büyüktü ki manastırın geniş yiyecek saklama deposu bunun yanında küçük kalıyordu. Bir fıçı lahana turşusunun arkasından Pia lacivert bir sarafan elbise çıkardı. Çan şeklindeki elbise tam amacımıza uygun olacaktı. "Bu da benim ama sanırım bu olacak." Pia sıırıttı. "Gecenin içine karışasın diye bu rengi seçtim."

"Bu işten gereğinden fazla zevk alıyorsun."

Bu Pia'yı güldürdü ama onu güldürmek dünyadaki en zor şey değildi. "Doğru." Yeniden üzerimi değiştirmeme yardım etti ve başıma parlak, çiçekli bir fular bağladı.

“Peki bu neyin içine karışıyor?” diye sordum.

“Hiçbir şeyin.” Gülümsedi. “Ama saçını saklayıp ela gözlerini ortaya çıkaracak. Bence iyi bir değiş tokuş.”

Fuları takmayı sonunda kabul ettim. Anton için güzel görünmek isteyen tarafımı göz ardı edemiyordum. Pia’nın elbisesinin göğüs ve kalça kısmını dolduramadığımdan, bulabildiğim tüm yardımı kabul etmem gerekiyordu. Pia’nın ayakkabıları ayağıma olmadı, bu yüzden kendi gece terliklerimi giymeye mecbur kaldım ve uzun eteklerimin altında kimsenin fark etmemesini umdum.

Anton’un beni aşçı ve çalışanları erken hazırlıklarına başlamadan geri getireceğini varsayarak yeniden üzerimi değiştireyim diye Pia’nın üniformasını orada bıraktık. Sonra Pia beni Prens’in söylediği kapıya götürdü. “Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma,” diye fısıldadı.

“O zaman yapamayacağım hiçbir şey kalmıyor.”

Pia kıkırdadı ve bana son bir kez sarıldı. “İyi eğlenceler. Yarın neler olduğunu duymak istiyorum!”

“Elbette.”

Ah, kim bilir ne yalanlar söylemek zorunda kalacaktım!

Pia ayakuçlarında ilerleyerek oradan çıktı ve ben de kapıya yaslanmış, karanlıkta ellerimi ovuşturarak tek başıma Prens’i beklemeye koyuldum. Hava sabun ve kasabın masasından yükselen kan kokusuyla doluydu. Ölü hayvanların auraları etrafta dolanıyordu. Hiçbir şeye dokunmamaya kararlıydım.

Erken geldiğim için on beş dakika endişeyle bekledim. Sonunda Anton geldi. Siluetin ona ait olduğundan emin olana dek gölgelerin içine sokularak bekledim. Omuzlarının açısı ve genişliği iyi bir ipucuydu ama yakışıklı ve aristokrat havası katan burnunun profilden görünüşü emin olmamı sağladı. Bir yanımda gizli kalmak ve onu uzaktan birkaç dakika daha hayran hayran izlemek istiyordu. Ona ne kadar değer verdiğimin farkına

varmak bir armağan gibiydi. O benim duygularıma güvenmese bile *ben* güveniyordum. Bunu keşfetmek yeterince uzun zamanımı almıştı, şimdi keşfettiğime göre bunu inkâr etmeyecektim.

Ay ışığının yakınımdaki pencereden yansıyarak aydınlattığı yere doğru adım attım. “Buradayım.”

Prens bana yaklaştı. Üzerimdeki kıyafete baktığı sırada misk ve çam kokusu burnuma çarptı. Kollarında bohça gibi dürülmüş bir elbise vardı. “Gelmişsin,” dedi. Sesinde bir hayret tonu vardı.

“Geleceğimden şüphe mi etmiştin?”

“Yalnızca geleceğini ummaya cesaret edebildim. Bunun senin için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum.”

“Tam olarak ne yapıyoruz?”

Bir şeyler gıcırdadı. Anton bohçayı yere bıraktı. Hafif bir pof sesiyle bohça yere düştü. Aynı anda beni yakalayıp ikimizi kapının yanındaki gölgelere doğru itti.

Başka bir gıcırta duyuldu ama bu sefer ses daha uzaktan gelmişti. Adım sesleri duyuldu ve birileri oradan yürüyerek uzaklaşıyormuş gibi gitgide ses hafifledi. Tamamen ortadan kaybolunca Anton’un kollarının bana kollayıcı bir şekilde sarılmış olduğunu fark ettim. Parmaklarım da gömleğinin göğsünü sıkıca kavramıştı.

Birbirimize baktık. Gözlerim, gözkapaklarının ağırlığını görecektik kadar karanlığa alışmıştı. Kalp atışlarını elimin altında hissediyordum ve aurası da beni sıcaklıkla kaplıyordu.

“Seni buraya gelirken kimse takip etti mi?” diye sordu. Sesinin tokluğu, fısıldamasını imkânsız kılıyordu.

“Hayır.” Pia sayılmazdı. O benimle *birlikte* gelmişti, arkamdan değil. Ama belki de orada kalıp beklemiş, skandal yaratacak bir şeyler görmeyi ummuştu. Bunu yapması beni çok da şaşırtmazdı.

Anton başıyla onayladı. “İyi.” Ama beni bırakmadı.

Parmaklarım gömleğini kavradı. Bakışları dudaklarıma düştü. İçimde onu öpmek için büyük bir dürtü vardı ama ona daha da yaklaşımadan geri çekildim. Benim gösterdiğim ilk dirençle de Anton beni bıraktı.

Birbirimizden bir adım uzaklaştık. Bana nefes almam için yeterli boşluğu veren, daha sağlıklı bir aralıktı. Ensesini ovuşturdu ve yere düşürdüğü şeyi almak için eğildi.

Birbirimize kaçamak bakışlar atıp duruyorduk. Dudaklarım neredeyse gerçekleşecek öpücüğün yokluğunda uyuşmuştu. Ama onu öpseydim, Anton beni onun arzularını yansıtmakla suçlardı. “Artık gidelim mi?” diye sordum ondan hafifçe uzağa dönerek.

“Bir yere gittiğimiz fikrine nereden kapıldın?”

Başım aniden ona döndü. Gözlerimi iki defa kırpıttım. “Eh, bana bu elbiseyi giydirdin.” Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. “Ahıra bakan kapı dedin...” Bir hayal kırıklığı omuzlarımın düşmesine neden oldu. “*Gidiyoruz*, değil mi?”

Anton kıkırdadı. Tanrılar aşkına, benimle dalga mı geçiyordu? “Evet, gidiyoruz.” Başını eğdi. “Birazcık özgürlük kazanmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Benimle ilgili bu kadarını biliyorsun.” Ciddi Prens’le şakalaşılıyor muydum? “Ve sen de devrimci olduğuna göre,” dedim sırtarak, “bana laf edemezsin.”

Aniden Anton’un yüzü ciddileşti. “Şışt.” Parmağını dudaklarımın üzerine koydu ve bu da kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. “Burada olmaz.” Başımla onayladım, o da elini geri çekti.

“Bize pelerin getirdim.” Bohçayı açıp pelerinlerden birini bana verdi. Pelerini omuzlarımın üzerine atıp kapüşonunu başımdaki fuların üzerine geçirdim. Ela gözlerim ortaya çıkmayacaktı demek. Prens de kendi pelerini giydi. “Hazır mısınız?”

Kapıdan onun peşinden çıktım ve ahıra doğru ilerledik. Onun Raina'yı getirmesini umuyordum ve kahverengi bir atla geldiğini görünce biraz aptal hissettim. Elbette daha az göze çarpan bir cins seçecekti. Pia bu gece neler olacağıyla ilgili romantik düşüncelere kapılmış tek kişi değildi belli ki. Kendimi gerçekliğe döndürmem gerekiyordu. Halen nereye gittiğimizi veya ne yaptığımızı bilmiyordum. Anton atın eyerini takıp nallarına da ses çıkarmasın diye bir parça bez bağlarken ona bu soruları sormadım. Saraydan ayrılmaya hazırlanırken midem kasıldı ve her parçamın uyanık olduğunu hissettim. Ayaklarımın üzerinde hoplamamak için kendimi zor tutuyordum. Nereye gittiğimiz benim için bir gizem olduğundan bu, kaçışımızı daha da heyecan verici hale getirdi.

Henüz ata binmemiştik. Anton bizi, güneye bakan ana kapıdan değil de saray duvarlarının yan tarafındaki küçük bir kapıdan geçirirken atın yanında yürümeye devam ettik. Muhafızlara bir şey fısıldayıp ellerine bir kese verdi. Belli ki Prens'in grubunda Yuri'den başka askerler de vardı.

Kapı açıldı ve dışarı çıktık. Göğsüm genişledi ve çoktan daha temiz ve daha serin hissettiren havayı ciğerlerime çektim. Ayaklarım, vişne ağaçlarının altında uzanan karanlık yolda git-tikçe hafiflemeye başladı. Ağaçların beyaz çiçekleri tepemizde yıldız gibi duruyordu. Günlük kıyafetlerimizle bizim gece kaçma-ğayı yapan köylü iki sevgili olduğumuzu hayal ettim. Elbette Riaznin'de köylü olmak böyle tatlı bir hayal değildi.

Üçüncü bir sokağa girdiğimizde Anton ata binebileceğimiz kadar güvende olduğumuzu hissetti. Beni eyere çıkardı ve o da arkama bindi. Elleri, dizginleri tutmak için belimin iki yanından uzandı. Yoğunlaşan auramız, sinirlerimi gıcıkladıkça gülümsedim. Özgürlüğe hasret olduğum için istediği kadar dalga geçebilirdi ama onun isteği de saklanamayacak kadar büyüktü.

Atı sabit bir hızda ilerletip soyluların mahallesinden çıkarak şehrin, köylülerin gezdiği yerlerine ulaştık. Onları görünce –his-sedince– neşem kaçtı. Bu gece tanımadık auralarla karşılaşmayı beklememiştim. Anton ve benim yapacağımız iş her neyse, yalnız olacağımızı düşünmüştüm.

Halkın Torchev diyalekti, alkol etkisiyle güldüklerinde ya da genelevin balkonunda göğüsleri neredeyse elbiselerinden fırlayacak gibi duran hanımlara bağırdıklarında kulağa kaba ve tembelce geliyordu.

Hepsinin karışan auraları içimde karanlık, neşeli ve başkaldırıcı ama üzgün duygular uyandırıyor. Uzun ve yorucu bir günün ardından şimdi duyguların hepsi çıkış noktası arıyordu. Anton'a yaslanarak onları çok fazla hissetmemeye çalıştım. İçinde bulunduğum zor durumu anlamış gibi beni daha yakından sardı.

“Neredeyse geldik.” Fısıldamaya çalışarak çıkan tok sesiyle kulağıma sıcak nefesini üfledi.

Bir anda havayı gürültülü bir kahkaha kapladı. İrkildim ama bize gülmüyorlardı. Beş ya da altı genç, yolun üzerinde taşlarla bir çeşit oyun oynuyordu. Arkadaşlarından birinin sırtına vurdular. O çocuk oyunu kazanmış olmalıydı. Çocuk zayıftı ama yuvarlak bir yüzü vardı ve muhtemelen on dört yaşından büyük değildi. Arkadaşı cebine bozuk paraları doluşturdu ve onu genelevin kapılarına doğru itti. Çocuk sırtıttı ama içindeki kötü his içimi kapladı. Gözlerimi kapadım ve hem midem bulanıp iğrendim hem de çocuk için üzüldüm. Bunlar onun hissettiği duyguların yansımasıydı. Midemdeki yiyecekleri oldukları yerde tutmaya çalışarak kendimi onun enerjisinden kurtarmaya çalıştım ve başımı Anton'un göğsüne yaslayarak ondan gelen çam kokusunu can simidi gibi tuttum.

Anton, “Bir dakika kaldı, Sonya,” diye söz verdi.

Başımla onayladım. Köylülerin auralarına karşı koymak, saraydaki soylulara göre çok daha zordu. Şehir insanları daha kaba ve açıktı. Soylular daha düzgün insanlar olmamalarına rağmen, oynadıkları siyaset oyununda hayatta kalabilmek için hissettiklerini saklamayı daha iyi öğrenmişlerdi.

Anton, bizi genelevin etrafından dolaştırarak daha dar bir sokağa soktu ve sokağın sonunda bir hanın bahçe kapısından girdik. Prens benim attan inmeme yardım ettikten sonra atı bahçede tek başına duran bir ağaca bağladı. Elimden tutarak birbirine tutturulmuş farklı kalaslardan yapılmış bir kapıya götürdü. Kapıya üç kere vurdu.

Orta yaşlarda, kabarık saçlı, koca kırmızı burunlu bir kadın eşikte belirdi. Homurdandı. “Senin geleceğini söylemişti,” küçük gözleri bana şüpheyile bakmadan önce Prens’i süzdü, “ama yanında bir fahişe getireceğini söylemedi. Senden buralarda çok var.”

Aslında bu laflar beni gücendirirdi ama kadının aurasından, nefretten çok korku yayılıyordu. Anton’un, bizi kimsenin tanımayacağını düşünmekte haklı olduğunu umdum.

Anton göğsünü genişletti. “Ona hakaret etme,” dedi kadına ve elimi daha sıkı tuttu. “Seni temin ederim, onun burada olduğunu gördüğünde onunla görüşmek isteyecek.”

Kimden bahsediyorlardı? Beni *kim* görmek isteyecekti?

Kadın dudaklarını büzdü. “Hayır derse kız gidecek. Daha fazla tartışma istemiyorum.”

“Anlaştık.”

Kadın yeniden homurdandı ve bizi içeri almak için kenara çekilmeden önce bana bir bakış daha attı. Duvarlarındaki boyaların döküldüğü dar bir antreye girdik. Yırtık pırtık ceketler ile şalların asılı olduğu bir askı, içerideki tek dekordu. Kadın bizi orada bıraktı ve derme çatma merdivenlerden sendeleyerek çıkmaya başladı. Bacağında bir rahatsızlığı vardı.

Anton'a, "Burası neresi böyle?" diye sordum.

"Bir han. Genelde şehre gelip kalacak yer arayan ve yetkililerin burada olduklarını bilmesini istemeyen kanun kaçaklarının kaldığı bir yer." Elimi bıraktı ve kapüşonunu indirip pelerinin önünü açtıktan sonra pelerinini askıya astı.

Ben de aynısını yaptım, sonra da başımdaki fuları düzelttim. "Neden bu kadın böyle bir iş yapma riskine giriyor?"

"Onun adı Ruta ve kadın çaresiz," içini çekti, "bu mahallede yaşayan herkes gibi. Ailesi yok ve mümkün olan her yöntemle para kazanmaya çalışıyor."

Gecekonduya benzeyen binanın içine baktım ve imparatorlukta bana ayrılan yere minnettar hissettim. "Ruta senin kim olduğunu sanıyor?" Birbirlerini tanıyor gibilerdi.

"Onu kışkırtmak için 'çingene' diye adlandırdığı adamın üniversiteden arkadaşı."

Çingene mi? Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Anton, burada kiminle buluşuyoruz?"

"Bana Gavril diye hitap et."

"Gavril olsun," dedim sabırsızca, "*kim* söyle?"

Merdivenler gıcırdadı. Genç bir adam elinde bir mumla merdivenin başında duruyordu. Üzerinde bir yelek, kolları katlanıp uzun ince kollarını ortaya çıkaran geniş bir köylü gömleği vardı. Bacakları uzundu, pantolon giymişti ve ayaklarında deri ayakkabı vardı. Sevimlilikle bakan yüzü bile uzundu. Nefesimi tutarak ağzımı açtım. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. *Tosya?*

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tosya merdivenden bir basamak aşağı indi ve gözlerini kısarak baktı. Beni gerçekten tanımamış mıydı? Onu sekiz yıl boyunca her bahar görmüştüm. Gerçi en son birlikte geçirdiğimiz bahar tam iki yıl önceydi. Tosya, benim Romska'lar arasındaki ailem, bir erkek kardeşe en yakın olan kişiydi. Başımdaki fuları çekip çıkarınca sarı örgüm omzumun üzerine düştü. Tosya'nın gözleri kocaman açıldı. Dudakları adımı söylemek için ayrıldı.

Anton elini belime koyarak, "Misha," dedi Tosya'ya sahte bir isimle seslenerek, "Klara'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Tosya gözlerini kırıştırdı ama hemen ne olduğunu anladı. "Evet, evet, elbette." Onun tepkisini dikkatle izleyen Ruta'ya döndü. "Sorun yok. Bu kız, şey... Gavril'in..."

Tosya ve Anton aynı anda konuşarak beni takdim etmeyi tamamladılar.

"Kuzeni."

"Karısı."

Kafamı Anton'a çevirdim.

Loş ışıktaki bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Boğazını temizledi. "Artık evliyiz. Kuzenimle evlendim."

Tosya sıırtmamak için kendini tutarken kaşları kalktı. “Tebrik ederim.”

Anton ona uyaran gözlerle baktı.

“Pekâlâ.” Ruta kaşlarını çatı. “Ama sorun istemiyorum. Oturma odasına gidin ve sesinizi alçak tutun. Diğer misafirleri uyandırmanızı istemiyorum.” Tosya merdivenlerden inerken Ruta şalına daha sıkı sarındı. “Mutfakta bir tepside ekmek ve reçel var, bir de dolapta bir şişe kvass bulabilirsiniz.”

Tosya ona, “Biz hallederiz,” dedi. “Sen git uyu.”

Ruta homurdandı ve odasına çıkmak için merdivenlerden sendeleyerek çıkmaya koyulurken kendi kendine söylendi.

Gittiğinden emin olduğumda, “Sanırım senden hoşlanıyor,” diye fısıldadım.

“Hanımların hepsinin en sevdiği benim.” Tosya yeleğini düzeltti.

Güldüm ve Tosya da en son basamaktan inip beni kollarının arasına aldı. Yanağımdan öptükten sonra beni bıraktı. “Senin boyun mu kısaldı?”

“Hayır.” Göğsüne vurdum. “Sen uzamışsın.”

“Arkadaşlarım böyle deyip duruyorlar ama benim, dünyada ben hariç herkesin boyunun kısaldığına dair bir teorim var.”

“Hımm. Bence eğitimin sana büyük bir ego kazandırmış.”

“Bu şair olmak için gerekli bir özellik. O ve özgüvensiz hissettiğin konuların uzun bir listesi.”

Yeniden güldüm ve içime Tosya’nın kokusunu çekerken başımı iki yana salladım. Tosya ormanın ve Romska kervanlarının etrafını saran kamp ateşinin kokusunu üzerinde taşıyordu. Aurası da bir o kadar tanıdıktı. Yüzeyde hafifti ama çok güzel bir derinliği vardı ve derinleştikçe güneş ışıklarının uzandığı sığ sular gibi, insanı mest eden bir havası vardı. “Seni görmek gerçekten çok güzel.”

“Seni de öyle.” Bir an daha samimi bir hava aldı. Sonra Anton’un koluna vurdu. “Gidip bana söylemeden evlendiğine inanamıyorum!”

Prens gözlerini tavana kaldırdı. “Başlama şimdi. Kelimeleri gevelediğin için bir şeyler söylemem gerekiyordu. Elinde tüy kalemle daha başarılısın, biliyorsun, değil mi?”

Tosya kaşlarını çatarak Anton’a baktı, bana da alaycı bir bakış attı. “Kocan çok dürüst.”

Anton homurdandı. “Oturma odasına geçelim mi?”

“Ve otoriter,” diye ekledim.

Anton yanımdan geçerken, “Belki de ikinizi bir araya getirmek bir hataydı,” diye mırıldandı.

Tosya ve ben yaramaz çocuklar gibi kıkırdayarak Anton’un peşine düştük. Oturma odası binanın arkasında, dar bir koridorun sonunda, mutfağın yanındaydı. Handaki yamuk kapılardan, eğri pencere ve kapı çerçevelerine kadar her şey ayarsızdı. Ama Tosya yanımda olunca bu yeri sevmeye başlamıştım.

Normalde kart oynamak için konmuş, yuvarlak, küçük bir masanın etrafına oturduk. Anton bana daha yakın oturduğundan, Tosya’nın da bacakları uzun olduğundan üçümüzün de bacakları birbirine değip duruyordu.

Tosya mumunu masanın üzerine koydu ve öne eğildi. Çenesini eline yasladı. “Sizi aynı çatı altında göreceğimi hiç düşünmezdim. Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?”

Anton koridora baktı. Alçak sesle, “O imparatorluk aurakâhini,” diye cevap verdi.

Tosya’nın gözleri kocaman olarak bana döndü ama bakışları hemen yumuşadı. “Ah, Sonya... Bilmiyordum, çok özür dilerim.”

Yutkundum ve onun acımasına karşı koymaya çalıştım. “O kadar da kötü değil.” Cevap vermeyip bana bakmaya devam ederken aurası gırtlığımı sıkmaya başlayınca, “En azından Anton

yanımda,” dedim. Ama kelimeleri güzel seçememiştim. Sanki ona sahipmişim veya ona aitmişim veya bir şekilde olduğumuzdan... *daha fazlasıymışız* gibi konuşmuştum.

Anton’un bacakları masanın altında benimkilere yaslandı ve aramızdaki karmaşık aura yoğunlaşmaya başladı. Tosya’nın artan ilgisini hissettim. Sanki, şaka bir yana, Prens ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi merak ediyor gibiydi. Bize bunu doğrudan sorsaydı cevap verebileceğimizden emin değildim.

Tosya içini çekti ve gözlerini bana dikerken parmaklarını ağzının üzerine kapadı. “Seni saklamayı çok iyi başarıyorduk.” Onun kervanında ve diğer sayısız kervanlarda geçirdiğim günlerden bahsettiğini biliyordum. “Seni sonsuza kadar saklayabiliriz sanmıştım. Ama şimdi *bulunduğunu* görmek... *bu* şekilde hem de...” Başını iki yana salladı. “Senin için ne fena bir hayat.”

Kelimeleri geçmişten anıları çağırdı. Biraz daha büyüüp yeteneklerim konusunda dikkatli davranarak yetkililerden saklanmayı başarmalıydım. Bir şeyleri saklamak, yetenekli olduğum bir alan olmasa da yetenek avcıları, kızlarını imparatorluktan sakladıkları için idam edilen ebeveynlerimden yola çıkarak takip edip on beş yaşında beni bulmasalardı, yine de kaçabilirdim. Tosya’nın üniversitede olduğu geçen baharın sonlarına doğru yetenek avcıları yerimi bulmayı başarmıştı. Beni çekiştirerek götürdüklerinde kollarım beni vahşice tuttuklarından yara bere içinde kalmıştı.

Tosya alnını ovuşturarak Anton’a döndü. “Onu yeniden saklamam için mi buraya getirdin? Bunu seve seve yaparım. Yapacağımı biliyorsun.” Göğsüm, Tosya’nın hissettiği suçluluk duygusuyla kasıldı. Neden bana olanlar için kendini bu kadar suçluyordu? O baharda Romska kervanında olsa bile bu sonucu değiştirmezdi. Yetenek avcısı Bartek nerede olduğumu öğrendiğinde beş Romska çocuğu rehin almıştı. Fidyeleri ise bendim.

Tosya onların ölmesine izin vermezdi. O da, ailelerinin yaptığı tercihi yapardı.

Anton sessiz kalarak Tosya'nın teklifine cevap vermem için izin verdi. Arkadaşıma baktım. Torchev'i geride bırakmak öyle cezbedici bir şeydi ki. Ama sonra Kira ve Dasha'nın hayaletleri odada geziyor gibi hissettim. İki küçük kız, hayatlarının en zor günlerinden birinde, Sestra Mirna'nın eteklerine sarılarak benim oradan ayrılmamı izlemişlerdi. Şimdi kurtarmam gereken çocuklar onlardı, kaderleri benim ellerimdeydi.

"Keşke Romska'ları bir daha görebilsem," diye itiraf ettim. "Ama saklanma günlerim geride kaldı."

Tosya başıyla onayladı ve üzgün bir şekilde beni izledi. "Buna nasıl dayanıyorsun? İmparator'a hizmet etmeye? O kadar insanla sarayın duvarları arasında sıkışıp kalmaya?"

Beni halen on beş yaşındaki sorunlu kız gibi görüyor olmalıydı. Ebeveynlerinin ölümünden taze yaraları olan o kız... Bu beni uykumdan çılgılık atarak uyandıran bir gerçeklikti. Bir şekilde Tosya beni gülümsetmeyi, hatta arada güldürmeyi bile başarırdı. Beni hikâyeler ve düşünceleriyle oyalardı. Ve şimdi onun şiir kitabını okumuştum. *Yüceler tek değil, birçok kişidir.* Anton'un bana Riaznin'de dolandığını söylediği kelimeler bunlardı. Tosya'nın benim zayıf olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Güçlendim," diye cevapladım.

Anton, "O inanılmaz biri," diye ekledi. Aramızdaki aura gururla kaynıyordu.

Tosya'nın merakı yeniden uyandı. Hesaplayan gözlerle arkadaşına döndü. "Ona doğum lekeni gösterdin mi?"

Anton'un aurası irkildi. Bacağını benimkinden çekti. "Acıkan var mı? Ruta mutfakta ekmek ile reçel olduğunu söyledi."

"Gösterdin mi?" dedi Tosya direnerek.

“Hangi doğum lekesi?” diyerek Anton’a döndüm. “O neden bahsediyor?”

Kimse cevap vermedi. Anton, Tosya’nın bakışlarının ağır-lığına uzun süre dayanamadı. Ayağa kalktı ve mutfığa gitti.

Tosya’ya yeniden, “Hangi doğum lekesi?” diye sordum ama bu sefer Anton’un duyamayacağı bir şekilde sormuştum.

“Bir şey değil. Ben sadece onun göstermiş olabileceğini dü-şündüm...” Düşünmeden kolunda bir yeri kaşıdı ve bakışları Prens’in üzerine kaydı. “Bir şey değil.”

Belli ki bu bir şeydi. Anton’un bluzumun kolunu kaldırıp koluma baktığı anı hatırlayınca ürperdim.

Kendimi tutamayarak sandalyemden kalktım ve Anton’un peşinden mutfığa girdim. Aylarımı Anton’un sırlarıyla ilgili ka-ranlıkta geçirmiştim. Her şeyin açığa çıktığını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Prens de benden başka şeyler saklayabileceğini sanıyorsa o da yanılmıştı.

Anton mutfak tezgâhının başında duruyordu. Ekmeği sarılı olduğu kumaştan çıkarırken bilerek benimle göz göze gelmekten kaçındı.

“Bana elini ver,” dedim.

Reçel kavanozunun kapağını açtı.

“Anton.”

“Bu işi kurcalama, Sonya.”

Onu duymazdan gelerek sağ elini tutup çevirdim ve kolunu açtım. Anton içini çekti. Kolunun iç kısmında –bulacağımı bildiğim yerde– Tosya’nın bahsettiği doğum lekesi duruyordu. Pembemsi kahverengi, tırnaktan büyük olmayan ve bana bir vaşağın profilden duruşunu –homurdanmak için açılmış bir ağız, bir kedininkinden azıcık büyük, sivri kulaklar– anımsatan bir lekeydi. Üzerine başparmağımla dokundum ve Anton titredi. Kasları balalayka telleri kadar gergindi.

“Bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordum.

“Bir ilgisi yok. Olay da buydu zaten.”

“O zaman neden o gece koluma baktın?”

Anton kaşlarını daha da çattı. “Bilmiyorum.”

“Bana neden anlatmıyorsun? Bana güvenmiyor musun?”

Anton gözlerini kapadı. Güven sorum, bizi birbirimizden ayıran engelin üzerine çekiç indirmiş gibi hissettim. “Bu önemli bir şey değil.” Gözlerini açtı ama eğilmiş parkelere bakıyordu. “Devrimle bir ilgisi yok. Tosya’nın benimle alay etmek için kullandığı bir saçmalık.”

“Alay etmiyordu.”

“Sonya...” Anton bana perişan bir şekilde baktı.

“Lütfen?” Kolunu tutan parmaklarımı yumuşatarak bana anlatmasının güvenli olduğu izlenimini vermeye çalıştım.

Derin bir nefes aldı ve sonunda teslim olmadan önce biraz daha bekledi. “Trusochelm Malikânesi’nden ayrılmam gerektiğinde,” dedi yavaşça ve duraksayarak, “Valko benim Torchev’de, gözünün önünde olmamı istediğinde, bu beni çok üzmüştü. Kendi kaderimi kabullenmeyi öğrenmiştim ama kardeşimin acımasız hükmünün dedikoduları çoktan ülkeye yayılmıştı. Onunla olmaya, Riaznin’in onun hükmü altında paramparça olmasını izlemeye dayanabileceğimden emin değildim.”

Onu dinlerken tüm bu anlattıklarının bir doğum lekesiyle ne alakası var diye merak ettim ama Anton hikâyesini bitirmekten vazgeçer diye sözünü kesmeye cesaret edemedim.

“Bir yazın sonlarına doğruydı. Tosya da üniversite eğitimine ara vermişti. Benim keyfimi yerine getirmeyi kendine görev bildi. Bir gün sarhoş olduk ve,” Anton sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylediğine inanamıyormuş gibi omzunu silkti, “Tosya benim falıma baktırmak için beni yaşlı bir Romska kadına götürdü. Sanırım bunun beni rahatlatacağını düşünmüştü.”

Prens durdu ve çizmesini parkeye sürmeye başladı.

“Kadın sana ne dedi?” diye sordum.

Hırş, hırş. Anton oturma odasına baktı ve içini çekti. “Yeni bir Riaznin’in doğuşunu görecektir kadar yaşayacağımı ve Romska arkadaşımın sözlerinin güneş ışıklarına yol vererek bulutları dağıtacağını söyledi.”

Anton’un yüzünü inceledim. Bir falcının sözlerine inanmak onun kişiliğiyle uyuşan bir şey değildi. Hayatlarında esrarlı bir şey olmadığını bilecek kadar Romska’ları tanıyordu. Yaptıkları şeyleri yalnızca herkes gibi, ailelerine ekmek getirebilmek için yapıyorlardı. Ama Anton’un neden yaşlı kadına inandığını görebiliyordum. Ona en çok istediği şeyi göstermişti.

“Başka ne söyledi?” Halen içinde endişe ve rahatsızlık vardı.

Hırş, hırş, hırş.

Ellerimi lekesinden aşağı indirip parmaklarının etrafına sardım. “Anton?” diye fısıldadım.

Gözlerime baktı ve mutfak penceresinden giren ay ışığıyla gözleri parladı. Aurası, göğsümün ağrısına sebep oldu. “Bana bir gün hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir kızla tanışacağımı söyledi. Ruhlarımız birbirine tamamen uyumluymuş.”

Göğsümdeki ağrı yayılarak boğazıma kadar çıktı. Onu anlamıştım. “Ve bu kızın seninki gibi bir doğum lekesi mi olacak?”

Bende olmayan bir leke.

“Evet.”

Yavaşça başımla onayladım.

“Bunun bir saçmalık olduğunu söylemiştim.” Anton sırtıttı ama bu yüzündeki ifadeye uymuyordu.

“Yaşlı kadın bir aurakâhini miydi?” Benim gibi olanların geleceği görme gibi yeteneği olduğundan değildi. Bildiğim kadarıyla kimsede böyle bir yetenek yoktu ama en azından bir aurakâhini Prens’in ne umduğunu hissedebilir ve öngördüğü

şeylerin gerçeğe yakın olup olmadığını anlayabilirdi. Ancak birçok insan çaresiz olduklarında, benim yeteneğime sahip olmayanlar tarafından bile kolayca okunabilirdi.

“Bilmiyorum... O değişti. Bazen etrafımızı nasıl bir büyü-
nün çevrelediğini ve onu açığa çıkaracak kadar duyarlı olsaydık
neler yapabileceğimizi merak ediyorum. Mesela sana ve ölümlerle
olan bağına bak. Senin gibi bir aurakâhini daha görmedim.”

Beni teselli etmeye çalıştığını fark ettim. İtirafının –yani
ne kadar akılcı kararlar almaya çalışırsa çalışsın ona söylenen
kehanete inanmasının– neden olduğu hayal kırıklığını dağıt-
maya çalışıyordu.

Onu sırlarını açıklamak için sıkıştırmaktan vazgeçmeliydim.
Bu sırrı keşke ona geri verebilseydim.

İki elimin arasında olan büyük eli ağırlaştı, ben de elimden
bıraktım. “Ben kendi kaderimize karar verdiğimizize inanıyorum,”
dedim. Her zamanki gibi sonuna kadar inatçıydım. Kalbimin
kırılmasına izin vermekten iyiydi. “Bizim kim olduğumuzu ve
ne olabileceğimizi dikte etmeye kimsenin hakkı yok. Senin de
buna inandığını, uğruna mücadele verdiğin şeyin bu olduğunu
sanıyordum.”

“Öyle.” Başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuş-
turdu. Çünkü ne yapacağını bilemiyordu. “Öyleyim.”

Bu sırada Tosya yaklaşmıştı. Omzunu mutfağın yamuk
duvarına yaslamış duruyordu. Sevgi dolu bir gülümsemeyle bize
baktı. “Masaya geri gelin. Saat ilerliyor ve seni gördüğüme her
ne kadar memnun olsam da, Sonya, Anton’un seni buraya ge-
tirme sebebinin birbirini uzun zamandır görmeyen iki arkadaş
birleştirmek olduğunu sanmıyorum.”

Prens boğazını temizledi ve gömleğinin kolunu indirdi.
Yanımdan geçerek oturma odasına dönerken hissettiği utanç,

boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Yemek tepsisini orada unutmuştu. Donmuş bir şekilde ekmeğin ve reçelin üzerini örttüm.

Tosya bana yaklaştı.

Kapağın üzerindeki kıl kadar ince çatlağa parmağımı bastırdım. “Beni neden böyle itiyor? Neden benimle bir şey paylaşmamak için *eften püften sebepler* buluyor? Neden onun için yeterince iyi olmadığını itiraf etmiyor?”

“Elbette sen onun için yeterince iyisin, Sonya. Bunun onunla bir ilgisi yok.”

Tosya’nın koyu kahverengi gözlerine baktım. Erkek kardeşim olan, beni tanıdığı anda kim olduğumu hatırlayan ve içimde oluşturduğu, kendime verdiğim kırılğan değeri hissettiren Tosya’yı görmek çok rahatlatıcıydı. Ama Romska’ların yanından ayrıldığımdan beri neler yaptığımdan, manastırın yanmasının benim vahşi vurdumduymazlığımdan kaynaklandığından haberi yoktu. Bileğimdeki siyah kurdele kaşındırıdı.

Anton’u benimle sırlarını paylaşmaya zorlamamalıydım. Benim kendi sırlarım o kadar karanlıktı ki Anton’un onları asla öğrenmemesini umuyordum.

Tosya ellerini ceplerine koydu. “Anton bana da bir zamanlar sana davrandığı gibi davranıyordu. O kadar küçük bir yaşta terk edilmek... onun üzerinde büyük bir etkisi olmuş. Herhangi birine güvenmek onun için çok zor.”

“Ben de ebeveynlerimden ayrı düştüm.”

“Evet, eh, onun da dediği gibi sen gerçekten inanılmazsın. Onu senden farklı yas tuttuğu için yargılama. Ona karşı sabırlı ol.”

Tosya’nın birkaç metre arkasında duran Anton’a baktım. Oturmuş, başını öne eğmiş, ellerini masanın üzerinde birleştirmişti. Sanki kendini başka bir kurul toplantısına hazırlıyordu. “Onun kararlılığını çözmeye yetecek miktarda sabrın var ol-

duğunu sanmıyorum. Konu ben olunca, Prens bana mesafesini korumada kararlı.”

Tosya kolumu ovuşturdu. “Belki de bu, sana diğer herkesten daha fazla ihtiyacı olduğundan ve içindeki bu ihtiyaç giderse ne yapacağını bilmediğindendir. O yalnızca *savaşmayı* ve değer verdiği herkesten uzak kalıp duygularını diğerlerinden saklamayı öğrenmiş.”

“Seninle tanışana kadar.”

“Evet,” diye kabullendi Tosya. “Ama benim sayemde savaşıma devam etmek için başka bir sebep buldu. Bizi birbirimize bağlayan şey de nihayetinde bu. Ben Romska’larlayken mutluydum. Şarkılar ve gizliden şiirler yazıyordum. Ama Anton benim içimde benden çok daha büyük bir şey gördü: Sözlerimin insanlara umut vereceğini fark etti. Senin içinde de büyük bir şey gördüğüne inanıyorum çünkü şimdi sen de bu savaşın bir parçasısın.”

Başımla onayladım, oysa Prens’in bana teklif ettiği rolü kabul etmemiştim.

Tosya bana yaklaştı ve kıkırdarak, “Fakat bu dehşet verici, değil mi?” diye fısıldadı.

Ona şaşkınlıkla baktım. Tosya istemeden bir devrim başlatmış olabilirdi ama yine de o, yıllarca benim arkadaşım olan alçakgönüllü Romska çocuktü.

“Anton’un ve diğerlerinin konuşmaları yürütmelerine ve siyasi adımları atmalarına izin veriyorum,” diye itiraf etti. “Şiirlerim söyleyeceğim her şeyi zaten söyledi.” Gözünü kırparak, “Şimdi bu davanın güzel yüzüyüm,” diye ekledi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Yetkililer tarafından bulunursa idam edilecek bir yüz.”

“Her şeyin hep tadını kaçırırsın, Sonya.”

Bu biraz da olsa gülmeme sağladı.

“Haydi.” Uzun kolunu omzuma sardı ve beni oturma odasına geri götürdü. “Gidip bu devrim konusunda Prens’in olduğumuza inandığı kadar kalifiyeymişiz gibi davranalım. Şansımız varsa buna belki bir gün kendimiz de inanırız.”

Tosya’nın esprileri moralimi yalnızca kısa bir süre düzeltildi. Savaştan ve imparatorluğun geleceğinden konuşuyor olabilirdik ve bu çok bencilce bir davranış olabilirdi ama tek düşünebildiğim, kolumda vaşak şeklinde bir doğum lekesinin bitivermesini sağlayacak kadar şansın bu dünyada olmadığıydı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Feliks halen Valko’nun tahtını elinden almam ve kendimi imparator ilan etmem konusunda bana baskı yapıyor,” dedi Anton çenesinde uzamakta olan kirli sakalı kaşırken.

Anton ve Tosya son yarım saati en son gelişmelerden birbirlerini haberdar ederek geçirmişlerdi. Durum Romska arkadaşım için tehlikeliydi. Hainlikle suçlanıyordu ve imparatorluğun ödül avcıları ile askerleri onu arıyorlardı. Ayrıca kitapları bulunduğunda yakılıyordu. Günlerini saklanarak geçiriyordu ve Anton’la görüşmek için Torchev’e gelerek büyük bir risk almıştı. Tosya normalde Prens ve devrimcileriyle Morva Akşamı’nda görüşmeyi planlamıştı ancak o akşam Floquart de Bonpré’nin şerefine verilen büyük baloya dönüşünce Anton, Tosya’yı gelmemesi için uyarmıştı.

Şu ana kadar sessiz gelişen ayaklanmaları canlanmaya başlamıştı ve insanların öfkesi de kendilerine has bir canavara dönüşüyordu. Vahşice bir şeyler gerçekleşmek üzereydi. Anton, insanlar orduya katılma yaşının düşürüldüğünü öğrendiklerinde bir kıvılcımın ateşlenebileceğini düşünüyordu. “Feliks, ilk başta

kontrolü ben alırsam değişimin daha kolay olacağını düşünüyor,” dedi Prens.

Feliks’in sebeplerini mantıklı bulduğumdan, “Peki, neden bu şekilde *yapmıyorsun?*” diye sordum. Delici mavi gözleri olan adamın da Anton’un, insanları temsil eden adamı olduğunu anlamıştım. Riaznin’deki her büyük kasabada benzer devrim liderleri bulunuyordu. Gizli toplantılar düzenleyip kendi özgürlük hayallerini paylaşıyorlar ve Torchev’deki çembere başkanlık eden Feliks’e rapor veriyorlardı.

“Böylece soyluların da desteği sende olur,” diye ekledim. “En azından bir süreliğine.” Birçoğu Anton’un imparator olmasını desteklerdi çünkü birçoğu Valko’nun sahte prens olduğuna inanıyordu. “Öyle olursa Kont Rostav da daha güçlü bir müttefik olur.” Feliks insanları temsil ediyorken, Nicolai’ın da yalnızca küçük bir kısmı eşitlik fikrine ısınmaya başlayan soylulara atandığını öğrenmiştim. “Senin sistemine ve köylüler ile kölelere daha fazla haklar verilmesine soyluları ikna etmek için daha fazla vakti olur.”

Tosya öne eğildi, kolları masanın üzerinde birbirine bağlı duruyordu. Yanında da neredeyse boşalmış bir kvass şişesi duruyordu. “Nicolai halen davaya bağlı mı?”

Son kurul toplantısında Kont’un rahatsız edici bir şekilde tarafsız kaldığı aklıma geldi. Anton da bunu unutmamıştı. “Durum tehlikeli olmaya başladıkça daha çok tereddüde düşüyor.” Prens içini çekti. “Bu ayaklanmayla ilgili görüşlerim barış içinde gerçekleşmesini desteklemeye dayanıyor, Nicolai da buna tutundu. O, babası gibi bir savaşçı değil ve doğrusunu söylemek gerekirse, davamıza bağlı kalacağından da emin değilim. Her şey çok çabuk geliyor ve insanları daha sabırlı olmaya ikna edemezsek kan dökülecek; hem de çok fazla kan...”

“Bu yüzden de Feliks’in fikri kötü bir fikir değil,” dedim Anton’un insanlara dikkatlice haklar tanımaya başlamadan tahta geçtiği senaryoya geri dönerek.

Prens bana bakarken kaşlarını çattı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. “Ağabeyim varken tahta neden geçmeyeceğimi biliyorsun. Çünkü o benim *ağabeyim*. Ve doğum sırasına göre de taht onun.”

“Ancak sen yine de tahtı ondan almaya çalışıyorsun. *Benim* üzerimden onu doğrudan manipüle ederek. Hangisi daha kötü?” Aramızdaki bu takışma auralarımızın alevlenmesine neden olmuştu. Tosya bunu duyunca şaşırdı.

“Sonya’nın, Valko’yu tahtı bırakmaya ikna etmesini mi istiyorsun?” Kaşları inanamayarak kalkmıştı. “Nasıl olacak bu?”

Henüz o kısma; Anton’un imkânsız planına gelmemiştik. “Sonya duyguları hissetmekten fazlasını yapabiliyor,” diye cevap verdi Prens. “Başkalarının duygularını da değiştirebiliyor.”

“Bir kere!” dedim sinirlenerek. “Bunu yalnızca bir kere yapabildim!”

Tosya bana bir yabancıymışım gibi baktı. “Gerçekten mi? Peki bu yeteneği ne zaman kazandın?”

Anton duygusuz bir şekilde, “Valko onu öldürmeye çalıştığında,” dedi.

Tosya’nın kaşları biraz daha kalktı. “Ah,” dedi bakışları ikimizin arasında gidip gelirken. Ağzımızdan dökülmeyen diğer şeyleri merak ediyordu. “Anladım.”

Yanaklarıma hızla kan pompalandığını hissettim. Burada, bu kırık dökük handa, saraydan, Valko’dan ve üzerimde etkisi olan karizma ve çekiminden, ikimizin paylaştığını iddia ettiği anlayıştan çok uzaktaymışım gibi hissediyordum. O ve kardeşi için hissettiğim arzular konusunda ne kadar kararsız kaldığımı ve kafamın karıştığını görmek inanılır gibi değildi.

Tosya, "Sarayda epey ilginç birkaç ay geçirmişsin, değil mi?" diye sordu. Tüm olanlara rağmen sırtıttı. Karışık ve hafif duyguları gıdıklanmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Anton, "Onunla dalga geçme," dedi. "Bu komik değil."

Bu, arkadaşını daha da güldürdü. "Haklısın, komik değil." Tosya kendini toparlamaya çalıştı ama gülme dürtüsü iyice artarak tüm vücuduma yayıldı. "Biraz komik," diyerek burnundan nefes verip güldü, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Birazcık."

Yanaklarımı içe çektim ve aurasının beni kontrol altına alarak onunla birlikte gülmeme sebep olmaması için kendimi zorladım. Anton kaşlarını daha da çattı. "Siz ikinizin neyi var böyle?"

"Onun yüzünden." Dudaklarım titrerken Tosya'yı işaret ettim.

"Kes şunu," diye emretti Anton arkadaşına.

Tosya daha çok gülmeye başladı. Onun omzuna vurdum, o da masaya kapaklanarak gülmeye devam etti. Avuçlarıyla gözlerine bastırırken tüm vücudu kahkahalarıyla titriyordu. "Özür dilerim! Gerçekten üzgünüm. Saat geç oldu ve bir akşamda bu kadar çok sürprizi kaldıramıyorum." Ellerini yüzünden çekince, tüm suratının kahkaha atmaktan kıpkırmızı olduğunu gördüm. "Şimdiye kadar ikinizin birbirini *tanıdığını* öğrenmekle kalmadım," kelimenin üzerine yaptığı vurgu durumların çok daha karışık olduğunu en kibar şekilde belli etmişti, "aynı zamanda bir zamanlar tanıdığım ve serinlemek için ani bir dürtü hissederek domuzlarla birlikte çamurun içinde yuvarlanan kızın artık imparatorluk aurakâhini olduğunu ve ayaklanmamızdaki görevinin de güle oynaya tahtı bırakması için 'İmparator'un duygularını değiştirmek' olduğunu öğrendim."

"Gördün mü?" dedim Anton'a. "O bile bunun gülünç bir şey olduğunu düşünüyor!"

Prens'in çenesi kasıldı. Arkadaşına sert bir bakış attı. "Onu bunu yaparken görmedin."

Tosya omzunu silkti. "Doğru." Kvass'ın altında kalan tortulu kısmı da kafasına dikti ama bu garip bir şekilde ayılmasına neden olmuş gibi hissettim. "O halde şimdi yapsın da görelim."

Gözlerimi kırıştıtırarak Tosya'ya baktım. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Belki de gençken yabani atları o kadar çabuk etkileyebilmenin nedeni buydu. Onların da duygularını bükebiliyor muydun?"

Dediğini düşünürken ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "Öyleyse bile ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu," dedim en sonunda.

Tosya'nın suratında yarım bir gülümseme belirdi. "Haydi öyleyse. Bana bir şeyler göster. Kalkıp dans etmemi sağla."

"Bu saçmalık!" diye patladı Anton. "O ucuz numaralar yapan biri değil!"

"Ama ucuz bir yerdeyiz."

"Tosya."

"Dayanamadım."

"Bu kadarı yeter! Bu bir şaka değil!" Anton'un sesi ciddileşmişti. "Sonya bu yeteneğe *sahip*. Bunu keşfederken zaten yeterince acı çekti. Kendini sana kanıtlamak için daha fazla acı çekmeye mecbur değil."

"Pekâlâ, Anton." Tosya ellerini kaldırdı. "Sen Sonya'nın bu yeteneğe sahip olduğunu söylüyorsan sana inanıyorum çünkü sana *güveniyorum* ve ona güveniyorum. Ama lütfen bana onu nasıl bir tehlikenin içine soktuğunun farkında olduğunu söyle." Tosya tüm neşesi kaybolmuş bir ifadeyle bana döndü. "Sen de bana kendini buna adamadan önce tehlikelerin farkında *olduğunu* söyle çünkü ben o afili kelimeleri yazdığımda, bir gün bunların birilerini tehlikeye sokacağını düşünmemiştim."

“Henüz kendimi adamadım.” Ellerim dizlerimin altına girdi.

Anton savunmaya geçerek, “Ayrıca köşeye de sıkıştırılmadı,” dedi. “Ona bir seçenek verdim.” Bakışlarını aşağı indirirken burun delikleri açılıp kapanıyordu. “Ancak şu anda yaşamaya zorlandığı hayatta zaten hiçbir özgürlük yok.”

Tosya bardağında kalan kvass’ın dibini çalkalarken Anton’a baktı. “Bu yüzden onu buraya getirdin. *Benim* onu ikna etmemi istiyorsun.”

Anton bunu inkâr etmedi. Nefes verdi ve bakışlarını Tosya’nın suçlayıcı gözlerine çevirdi. Auraları içimde savaşıyor ve midemin kasılmasına neden oluyordu. Sanki kurul toplantısına geri dönmüşüm; Prens ile en yakın arkadaşı arasında değil, Prens ile ağabeyi arasında oturuyormuşum gibi hissediyordum.

“Eh, ben bunu yapmayacağım.” Tosya kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sonya haklı. Valko’yu manipüle etse de, sen onun tahtını elinden alsan da, hiçbir yöntem diğerinden daha iyi olmayacak. Bu devrimin başarılı olması için İmparator’un alt edilmesi *gerekıyor*. Canının yanması gerek. Bunu engelleyemezsin. Büyük değişimler, beraberlerinde eskiyi yok edecek yıkımlar getirir. ‘*Tahtı, yeni şehirleri inşa edecek ahşap, sarayı ise ekmek almayı sağlayacak altın olacak,*’” diye kendi kitabından bir bölümü söyledi. “Bunu hatırlaman ve kabul etmen gerek.”

Anton’un yorgun ve güzel gözlerini izledim. Beni gecenin köründe bir şairin ayaklanmadaki görevimi kabul etmeye ikna etmesi için buralara getirmesine rağmen yanağını öpüp başımı göğsüne dayamak istiyordum.

Tüm bu tartışma ve onu yiyip bitiren endişe, aslında insanlara ne kadar saygı duyduğunu gösteriyordu. Herkesin eşitlik ve özgürlük sahibi olmasını istiyordu. Kimsenin –ağabeyinin bile– acı çekmesini istemiyordu. Anton’un Valko’yu *sevdiğini* fark ettim. Belki şu anda olduğu halini sevmiyordu ama bir

zamanlar olduğu çocuğu ve olabilecek olduğu adamı seviyordu. Anton'un halen Valko'nun bu adam olabileceğine dair umutları vardı. Bu yüzden Anton, İmparator'un duygularını bükmemi istiyordu çünkü elinden tahtının almasındansa kendi kendine tahtı bırakmaya ikna olması Valko için daha iyi olacaktı. Prens, ağabeyini kimliğinin en çıplak parçasından –İmparator İzia'nın en büyük oğlu olmasından– Riaznin'e hükmetmeye devam etse de etmese de koparmak istemiyordu.

“Yapacağım,” dedim. İki adamın da auraları hayretle parlayarak bana dönünce sakinleştirici bir nefes aldım. “En azından deneyeceğim.” Görev, gözüme her zamanki kadar zor geliyordu.

“Sonya.” Tosya bardağını masaya bıraktı. “Bu ayaklanmayı sen olmadan planladık. Sen işin içine katılsan da katılmasan da gerçekleşecek. Ebeveynin senin için böyle bir şey istememişti.”

“Benim özgür olmamı hiç istemediler mi?” diyerek sırtıma başardım.

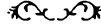
“Onlar *her zaman* senin özgür olmanı istediler ama bunun hayatın pahasına olmasını değil.”

“Ama hayat da bu zaten... devasa bir seçenek.” Daha dik oturarak Tosya'nın boyuna biraz da olsa yetişmeye çalıştım. “Bir gün sen de benim gibi saklanmayı başaramayacaksın. Yetkililer seni bulacak ve o harika kitapta yazdığın her şeyin bedelini ödemek zorunda kalacaksın. Kitabını okudum, Tosya ve seninle gurur duyuyorum. Ama senin için endişeliyim de. Ama bu kitabı yazma kararını geri dönüp değiştirmeyi asla istemem. Senin bu işin içindeki görevin oydu. Doğru olduğuna inandığın şeylerin arkasında duruyorsun. Şimdi ben de kendi görevimi yapmalıyım.”

Tosya üzgün bir şekilde bana gülümsedi. “Sanırım seni sonsuza kadar rahatlatamayacağımı biliyordum. Başka bir kervanla seyahat edip kâbuslarınla tek başına başa çıkmak zorunda kalacaktın.”

Masanın altında Anton elimi buldu. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken teninin sıcaklık olduğunu fark ettim. Aurası minnettarlık ve bundan daha derin, daha güçlü bir ateşle yanıp tutuşuyordu.

“Ben yalnız değilim,” dedim.

Anton’la kahverengi atın üzerinde saraya geri döndük. Kendimi devrimci olarak ilan ettikten kısa bir süre sonra oradan ayrılmıştık. Karanlık gökyüzü gitgide grileşerek gündoğumuna yaklaşıyordu. Yakında mutfak çalışanları ekmek pişirip İmparator’un masalarını süsleyecek kuşun tüylerini yolmak için uyanacaktı.

Neyse ki şehrin bu rahatsız edici mahallesinin sokakları bile sonunda boşalmıştı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve Anton’un beni dik tutacağını düşündüm.

Kısa bir süre sonra, Prens benim uyuduğumu düşündüğünde dudaklarının sıcak baskısını başımda hissettim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah halılı odada çektiğim kısa uykudan sonra kendi odama döndüm. Pia'nın kıyafetlerini ve çiçekli güzel fularını bir bohça halinde odamın köşesine bırakmıştım. Pia'nın Lenka'dan on beş dakika önce geleceğini, hatta "romantik kaçamağımı" merak ettiğinden birkaç dakika önce bile orada olacağını düşünmüştüm. Yorgun beynimi çalışmaya zorlayarak Pia'ya söyleyecek parlak yalanlar bulmaya çalıştım.

Ama Pia gelmedi.

Dudağımı ısırarak dün gece yemek tepsisini koyduğu masaya baktım. Beni saraydan çıkartmadan çıkarmak için yaptığımız aceleci planın telaşıyla yemeği yemeyi unutmuştuk. Ama şimdi tepsi de gitmişti. Tosya'nın şiir kitabı da ortalarda yoktu. Dua ederken kitabı Feyha heykelciğinin yanında bırakmıştım ve saklamayı unutmuştum. Yine de emin olmak için kutu yatağımın döşüğünün altına baktım. Ayrıca diğer duvarın önünde duran Pia'nın okuma alıştırması yaptığı kitap yığınının da arasına bakmıştım ama orada da yoktu. Şiir kitabı ortadan kaybolmuştu.

Ellerimi gerdim. Sinirlerim endişeyle gerilmişti. Peki, ya Pia kitabı dün gece aldıysa? Tepsisini almak için geri geldiğinde

kitabı fark etmiş, içinde bir aşk sonesi vardır diye yanına almış olabilir. Onu Yuri'ye okumak için öğrenmesine teşvik ettiğim sone...

Peki ya Pia, hainlikle suçlanacak bir şeyle yakalandıysa?

Duvarımdaki saat, saat başı olduğunu bildirmek üzere çaldı. Pia'nın kıyafetlerini, orada yatmışım görüntüsü versin diye karıştırdığım yorganın arasına sakladım. Lenka kapıyı açtığında midem endişeyle kasılıyordu.

Lenka içeri girdi, ardından da diğer hizmetçiler yavru ördekler gibi tek sıra halinde odaya doluştular. Antremin ortasında durdum ve Lenka'nın kendini beğenmiş aurasını fark edince kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bugün derisi, belirgin kemiklerinin üzerinde daha parlak bir havayla gerilmiş gibi duruyordu.

"Henüz yemek yemedim," diye bildirirken tacımın ve aurakâhini cüppemin diğer hizmetçilerin kollarında olduğunu fark ettim. Bu kıyafetleri giymemi gerektiren özel gün neydi?

Lenka'nın ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Bugün bir şey yememek için akıllıca bir gün," diye cevaplayarak dediklerimi görmezden geldi. "Yoğunlaşmana yardımcı olur. İmparator'un sağlığı senin ellerinde."

"İmparator'un sağlığı *her zaman* benim ellerimde."

"Evet ama bugün etrafında soylulardan başka insanlar da olacak. Bugün halkı içeri almak için sarayın kapılarını açıyor."

"İnsanları mı kabul edecek?" diye sordum onu doğru anladığımdan emin olamadığım için. Lenka başıyla onaylayınca kaşlarımı kaldırdım. Bu tür kabuller bir zamanlar her ay yapılan geleneksel bir etkinlikti. İnsanlar için İmparator'un ayağına hediyeler serme ve kendi isteklerini duyurmaları için bir fırsattı. Ama benim imparatorluk aurakâhini olduğum günden beri Valko böyle bir etkinlik yapmamıştı. Söylentilere göre hükmü sırasında toplam iki kez yapmıştı. Bugün halkı kabul etmesi de

kesinlikle Shengli planlarıyla ilgiliydi. İnsanlar orduya katılma yaşının düşmesini kabul etsinler diye iyiliksever bir görüntü sergilemek istiyordu.

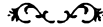
“Aç kalmak istemiyorum,” dedim. “Lütfen Pia’yı bir tepsiyle buraya gönderir misin?”

Lenka bana hafifçe arkasını döndü ve önüne düşmüş bir tutam saçı geriye doğru düzelterek sıkı topuzunun içine yerleştirdi. “Korkarım Pia şu anda uygun değil.”

Endişelerim iyice derinleşti. “Ne demek istiyorsun?”

Lenka omuz silkti ama onda bir kendini beğenmişlik hissedebiliyordum. “Eminim kısa süre içinde öğreniriz.” Bu belli belirsiz, endişelendirici açıklamanın ardından ellerini çırpı. İki hizmetçi, ben, Anton ve muhtemelen diğer üst düzey soyluların odasının arasında dolanan küveti içeri getirdiler. Arkalarından da bir sürü hizmetçi, dumanı tüten sularla içeri girerek bana saraydaki ilk günümü anımsattılar.

“Gel,” dedi Lenka. “İmparator seni çağırana dek çok zamanımız yok.”

Büyük salondaki masalar kaldırılmıştı. İçerideki tek mobilya, platformun üzerinde duran Valko’nun muazzam tahtı ve benim küçük taburemdi. Muhafızlar odanın çeperine dizilmişlerdi; sayıları balonun olduğu gecekinin üç katıydı. Yuri aralarında yoktu; halen imparatorluk ordusuna asker bulmak için çıktığı seyahatteydi.

Soylular, salona dağılmışlar ama gelecek insanlar için ortada geniş bir alan bırakmışlardı. Köylüler, kapalı kapıların ardında bir sıra halinde bekliyorlardı. İçeri girerken yanlarından geçmiştim. Auraları, içimde içерleme, çaresizlik ve merak duygularını

uyandırmıştı. Elimi tacımdan sallanan incilerin üzerinde tuttum ve verdikleri acı beni biraz rahatlattı.

Ona karşı gelen ekibe dahil olduğumdan artık Valko'nun gözüne bakmak daha zordu. Reverans yapıp kalktığım sırada bana tahtından baktı. "Lord İmparatorum," dedim onu selamlayarak.

"Sonya." Bakışları yumuşadı ve mücevherli elini tabureme uzattı. Platforma çıktım ve yerimi aldım.

Salonun çift kanatlı kapıları açıldı. Soylular sessizleşti. Valko'nun göğsü, kabarık kaftanının altında yükseldi.

Halk tek sıra halinde içeri doldu. Gözleri salonun görkemli kubbesini görünce kocaman oluyordu. Bazıları Valko'ya yaklaştıkça titremeye başlamıştı. Ama birçoğunun yüzünde karanlık bir kararlılık ifadesi vardı ve elleri yumruk olmuştu, suratları da kaya gibi sertti.

Aralarından bazıları, yağmura ve eriyen karlara rağmen başarısız olan ekinlerin raporunu veren çiftçilerdi. Toprak lanetli diyorlardı ve İmparator'dan kıtlığın geçmesi için tanrılarla görüşmesini istediler. Bazıları ise Valko'nun "cennetle olan soylu bağlantısından" fazlasını istiyordu. İmparator'u sahip oldukları en iyi kıyafeti –yamalanmış ve kötü vaziyetteki giysileri– giyerek gelmişlerdi ve ondan kendi bolluk içinde yaşarken, toprak meyvelerini verene kadar erzakından paylaşmasını istemeye gelmişlerdi.

Valko'nun hepsine benzer cevapları olmuştu. "Rahat olun. Refah vakti çok yakın." Ya da, "Sabredin. Tanrılar konuştuular ve Riaznin'in yeniden çiçek açacağını söylediler."

Valko söylediklerinin hepsine inanıyordu. Eminliğini göğsümde hissediyordum. Ama içimde onun için uyanan her empatiyi ittim. İmparatorluğu yeniden canlandırmak için yaptığı planlar acımasızdı. Benim rolüm, artık onun varlığına ihtiyaç duymayan daha iyi bir yol sunmaktı. Bundan da ötesi, onu buna inandırmam gerekiyordu.

Gözlerim soyluların üzerinde dolanarak Anton'u aradı. Onunla konuşmak ve önümdeki devasa görev için bir plan hazırlamak istiyordum. Ağabeyini yavaşça ikna etmek için fikirleri olmalıydı. En azından olduğunu umuyordum.

Ama Prens orada değildi. Omuzlarım biraz düştü ama sonra hayal kırıklığına uğradığım için kendime kızdım. Zaten burada hainlik üzerine bir konuşma yapacağımız yoktu. Ya da flört edeceğimiz...

Çiftçilerden sonra sorunlarını dile getirmek üzere başka insanlar geldi: komşularıyla kavgalarını anlatanlar; bizim şehirimizde olduğu gibi duvarları olmayan, Torchev'in etrafındaki kasabaların da güçlendirilmesini isteyenler... Zayıf omuzlu bir kadın Azanel Nehri'nin, çocuklarını hasta ettiğinden şikâyet etti. Atıklar nehre bırakılıyordu ve kadın da akıntı yönünde yaşıyordu. Lağımın başka tarafa gönderilmesini, en azından doğru düzgün bir kuyu için para talep ediyordu.

Valko onu dinlerken yüzünde sakin bir gülümseme vardı ama tırnaklarım, Valko'nun gitgide azalan sabrı yüzünden bacaklarıma batıyordu. Bu kadını, çiftçilerle yaptığı gibi kolay atlatamayacaktı. Valko sonunda, "Bu konuyu kurulumla görüşeceğim," dedi. "*Herkesin* temiz suyunun olmasını ben de istiyorum." Bakışlarını kaldırarak içeriye durmadan akın eden köylülere bakarken yüzüklü elini kadına uzattı. Kadın isteksizce de olsa elini öptü. O giderken Valko, Danışman Ilyin'e öne çıkması için işaret etti. "Lütfen bu konunun bir sonraki toplantımızda görüşüldüğünden emin ol," dedi, herkesin duyabileceği bir sesle.

Saçları ağarmış danışman, "İzin verirseniz, Lord İmparatorum," dedi sessizce, "bu kadının talebi, şehirde birçok kişinin de talebi. Daha genç, *daha sağlıklı* bir ordu oluşturmak istiyorsanız, onlara temiz su sağlamakla iyi edersiniz."

Valko kaşlarını çattı ve başını eğerek yaşlı adama baktı. “Danışman Ilyin, sakal kuralından vazgeçtiğimi söylemiş miydin? Tanrılar aşkına, sakalını uzatsan iyi olur.” Tahtına yaslandı ve “Sanırım bu temiz su meselesinde bir şeyler yapılırsa iyi olacak. Sonra konuşuruz,” diye mırıldandı. Sonra da elinin işaretiliyle yaşlı adama gitmesini bildirdi.

Danışman Ilyin eli sakalsız yanaklarının üzerinde, yavaşça diğerlerine doğru ilerlerken sırada bir sessizlik oldu. Sıradaki köylü, yaklaşması için verilecek işareti beklerken Valko içini çekerek bana döndü. Tacındaki yedi yakut da parlıyordu. “İmparatorun ne kadar sıkıcı bir işi var,” dedi rahat sandalyesinden. Buna yorum yapmadım. Köylüler saraya bile girmeden önce saatlerce sırada beklemişlerdi. “General Lazar’la savaş stratejisi meselesini görüşmek için sabırsızlanıyorum,” diye devam etti, “ama insanları bugün kabul etmenin akıllıca olacağını düşündüm.”

Valko gülümsedi ve bana biraz daha yaklaştı. Herkesin önündeyken bana dokunmaya cesaret eder mi diye düşünerek gerildim. Gözleri önce kenetlenmiş ellerime, sonra da gözlerime baktı. Bir an sonra, “Burada olduğun için çok memnunum, Sonya. Sen yanımdayken her şey daha kolay,” dedi.

İmparator’un rahat aurası, omuzlarımin üzerine sıcacık bir battaniye örtmüş gibi hissettim. Tam zamanında gelişen samimiyeti, içimdeki suçluluk duygusunun da ağırlığını artırdı. Balo gecesinde de kafamı karıştıran, birbiriyle çatışan duyguların yeniden içimde uyandığını hissettim. Ona yardım ettiğimi *bi-liyordum*. Bana en zayıf olduğu anda içini açıp kim olduğunu göstermişti. Bu mahcup eden deneyim, ilişkimizi daha da derinleştirmişti. Ama o asla değişmeyecekti. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Bana olan hisleri yoğunlaşabilecekken, içindeki açgözlülük ve güç için hissettiği açlık asla farklılaşmayacaktı. Eğer bu ayaklanmanın başarılı olmasını istiyorsam değiştirmem

gereken şeyler de bunlardı. Midem düğümlendi. Yapacağıma dair söz verdiğim şeyi nasıl yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Belki de Valko'yu insanlar için gerçekten samimi bir endişe hissetmeye teşvik edip edemeyeceğimi şimdi denemeliydim. Mükemmel aday için köylüleri tararken sıradaki kişi –koltuk değneğiyle gezen yaşlı bir adam– gözüme çarptı. Valko ona acıyamayacaksa kime acıyacağını bilmiyordum.

Adam öne doğru gelmeye hazırlanırken ben de kendimi hazırladım. Valko'nun aurasının içine daldım ve dizlerimin kıpırdanmasına neden olan sabırsızlığı ile, kalbimin daha hızlı atmasına neden olan enerjisini hissettim. Onunla empati kurmakta zorlanıyordum. Riaznin için tasarladığı büyük planlarını düşünerek çok fazla vakit geçirmişti. Bu kabul günü, daha geniş ve daha önemli kampanyalarına kıyasla onun için çok önemsiz olmalıydı.

Balo gecesi yaptığım gibi kendimi Valko'ya açmaya, saf anlayıştan oluşan bir seviyede ona bağlanmaya çalıştım. Yalnızca o zaman onun hislerini bükebilir ve bize doğru yaklaşmakta olan yaşlı köylüye saygı hissetmeye teşvik edebilirdim. Ama İmparator'la aramdaki bağlantı yalnızca yarı kuvvetteydi; tıpkı alevi canlı tutamayacak kadar küçük bir mum gibiydik.

Sorun benim gerçek olmayan empatimdi.

Yaşlı adam attığı her adımda yüzünü ekşittikçe ağırlarıyla kıvrandım. Ona ben yardım edemeyeceksem, kim edecekti?

Arkasında, birileri sıranın önüne geçmeye çalışınca bir karıklık oldu. İnsanlar yana kayınca kaslı, kızıl saçlı, sakalını iki örgüyle ayırmış ve renkli boncuklarla süslemiş bir adam ortaya çıktı. İçimde bir iğrenme duygusu uyandı ve adamın işgalci aurası da içimi doldurunca işim hiç kolaylaşmadı.

Valko benim sıkıntılı ifademi fark etti. “İyi misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Bu beni manastıra götüren ödül avcısı. İsmi Bartek.”

“Ah.” İmparator yüzüme baktı. “Öyleyse ebeveynin seni imparatorluğa kendi isteğiyle vermedi mi?”

Boynumu dikleştirdim ve bu onların hayatlarına mal olmuş olsa da ailemin kararından bir çeşit gurur duyarak, “Hayır, vermedi,” dedim.

İçimde bir öfke kıvılcımı uyanarak kaslarımın kasılmasına neden oldu. Valko sonunda şimdiye kadar fark etmediği bir bulmacanın son parçasını da bulmuş olmalıydı: Manastırdaki diğer aurakâhinlerinin aksine, imparatorluğa ait olmak ya da buraya gelmek kendi isteğimle gerçekleşmiş şeyler değildi.

Parmakları, tahtının kollarını sıkıca kavradı. Çenesindeki gerginlikle dikkatini, köylülerin geriye itmeye çalıştığı ödül avcısına çevirdi. “Bırakın geçsin,” diye emretti Valko.

Yaşlı adam hariç tüm kalabalık geri çekildi ve ödül avcısı yanından geçerken yaşlı adama omuz attı. Adam yere kapandı ve koltuk değneği de parkenin üzerinde kayarak uzaklaştı. Köylü bir kadın ona yardım etmek için öne çıkarken Bartek’e öfkeli bakışlar attı.

“Majesteleri.” Kafatası avcısı koca göbeğinin üzerine eğildi. Ayağa kalktığı anda göz göze geldik. Beni tanıyınca dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. “Ödülümü almaya geldim.”

Ciğerlerimi birden şüphe doldurdu. Başka bir aurakâhini mi bulmuştu? Öyleyse onu neden manastıra değil de buraya getirmişti?

Valko, “Yakaladığın kişi kim?” diye sordu. “Çünkü görünüşe göre yalnızsın.”

“Hain bir devrimciyle ilgili olarak buraya geldim.”

Tosya mı? Ciğerlerim daha da sıkıştı. Yeterince hava alamadığım için gözlerimin karardığını hissediyordum.

“Hangi devrimciden bahsediyorsun?” Valko’nun öfkesi damarlarımdan alev akmasına sebep olmuştu. “Bu tür birçok ahmağın kellesinin üzerinde ödül var.”

Bartek çenesini öne çıkardı ve omzuna attığı seyahat bohçasını düzeltti. “Yuri Sergeev.”

Gözlerimi kırıştırdım. Tosya güvendeydi. Ama... “Yuri aranıyor muydu?” Sesim titredi. “Ben sanmıştım ki...” Yuri orduya asker alma görevini Anton için iş yapmak üzere bir fırsat olarak mı kullanmıştı? “O ne yaptı ki?” diye sordum.

Valko bana baktı. “Bu talihsiz askeri tanıyor musun?”

Şaşkınlık içinde başımla onayladım. “Birçok kez bana eşlik eden muhafız oydu.” İmparator’un kaşları kalkınca pozisyonumun çok güvende olmadığını hatırladım. İmparatorluk aurakâhini olarak, İmparator’a gelebilecek herhangi bir tehdidi fark etmek benim görevimdi ve ben hainlikten aranan bir adamla birlikte olduğumu itiraf etmiştim. “Size yemin ederim, Lordum, ondan şüphe uyandıracak hiçbir duygu hissetmedim.”

Bu doğru değildi. Yuri’nin Anton’la işbirliği içinde olduğunu, Prens bunu itiraf etmeden önce anlamıştım. Balo gecesinde içimde yılan gibi dolanan bir kararlık vardı. Bu kararlık Yuri’ye ait olabilir miydi? Anton, adamlarından bazılarının Valko’nun hükmünü sona erdirmek için sabırsızlandıklarını söylemişti. “Ne yaptı o?” diye sorumu tekrarlardım ve bu konuda harekete geçme başarısızlığımın unutulacağını umdum.

Valko sıkılmış gözlerle, bir kez daha konuşmak için İmparator’dan izin isteyen Bartek’e baktı. “Yuri’nin, aranan hain Tosya Pashkov’la işbirliği içinde olduğuna dair ilk elden kanıtlarımız var,” diye cevapladı Valko.

Yutkundum ve odayı yeniden taradım. Anton neredeydi? Yuri’yi savunmaya gelecek miydi?

İmparator içini çekti. Bu iç çekişiyse, askerlerinden birini cezalandıracağı için, o kadına kuyu konusunda yardım edeceğini söylerken hissettiği can sıkıntısını fark ettim. Tek iyi şey ise, İmparator'un bu ayaklanmanın ne kadar gerçek olduğundan ve hızla geliştiğinden haberi yok gibi görünmesiydi. Yine de kalbim Pia için sızladı. Riaznin'de hainliğin tek cezası vardı: idam. Sevdigi adamı kaybedecekti.

Valko, "Askeri öne çıkarın," dedi. "Ödülünü alacaksın."

Bartek'in yağlı gülümsemesinin ardında bir rahatsızlık hissettiğini fark ettim. "Evet... O konu. Yuri halen aranıyor."

Valko'nun alnında kırışıklıklar belirdi. "Bu ödülün onunla ilgili olduğunu söylemiştin."

"Evet, öyle. Bakın, ben *başka* birini yakaladım. Bu bilindik bir kaçak değil ama onun da sevgilisi kadar hain olduğunu öğrendiğinizde bana ödül vereceğinizden eminim, Majesteleri."

Yüzümdeki kan çekilince her yerim uyuştı. "Kimsen bahsediyorsun?" diye sordum. Odadaki soyluların auraları onaylamayan duygularla alevlendi ama yersiz konuşmuş olmam umurumda değildi. Kalbim göğsümde sıkışmıştı. Bartek, düşündüğüm kişiden bahsediyor olamazdı.

İki parmağını dudağına koyarak bir ıslık çaldı. Soylular arkalarına baktılar. Bazıları kulaklarını kapadı. Uzun köylü sırasının ardında bir kız itile kakıla içeriye getirilirken acıyla bağırıyordu. Farkındalığımı kapadım, onun aurasını içimde hissedeceğim diye çok korkuyordum.

Bunun Pia olmasına izin verme, Feya. Lütfen Yuri bir alçak olsun ve başka bir sevgilisi olsun. Ne olur, bu benim arkadaşım olmasın.

Bartek'in iki kaba saba yardımcısı, genç bir kadını öne getirdiler. Kadının başı öne eğikti ve kahverengi saçları, gözlerini kapıyordu. Bartek onu çenesinden tutarak başını havaya kaldırdı.

Saçları ayrılınca kalp şeklindeki surat ortaya çıktı. Vücudum buz kesti.

Pia.

Sol yanağında bir morluk vardı. Korku aurasını kaplamış, ellerimin titremesine, boğazımın daralmasına neden oluyordu. Yanağından süzülen gözyaşları benim gözlerimi yaktı.

“Ona ne yaptınız?” Şaşkınlıkla ayağa kalktım.

Platformdan inmek için harekete geçince Valko, “Yerine otur, imparatorluk aurakâhini,” diye emretti.

Valko’ya döndüm. “Ama bu *Pia*. Onu tanıyorsunuz.” Onu aylar önce yalnız yakalayıp baştan çıkarmaya çalışmıştı. “O zararsız biri ve bizim yardımımıza ihtiyacı var. Bu adam...” Bartek’i işaret ettim. “Ona güvenemeyiz!”

Ödül avcısı, Pia’yı bırakınca örgüleri sallandı. Pia yere düştü ve ağzından küçük bir çığlık çıktı. “Bu sabah bu kızın ortadan kaybolduğuna dair bir söylenti yayılmış,” dedi Bartek soğukkanlılıkla, sanki beni duymamıştı. “Onu şehir duvarlarının dışında yakaladım.” Bir kahkaha patlattı. “Anayoldan gitmemeyi bile düşünememiş.”

İmparator’un bakışları, Bartek’le konuşurken duygusuz bir şekilde Pia’ya döndü. “Hiç suçlu bulunmamış biri için sana ödül vereceğimi düşünerek kendini aşmışsın.”

Yüreğim ağzımda, Valko’nun yanına yaklaştım. *Bu işi iyi idare ediyor. Onun masum olduğunu görecek.*

Bartek, “*Başta* ben de suçlu olduğumu düşünmedim,” diye itiraf etti. “Bu kızı, Yuri’nin izini bulmak için takip ettim. Onun nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmiyor ama ona ve arkadaşlarına sarayda yardım ettiğini itiraf etti. Onun odasını gizli toplantılar yapmak için kullanmışlar.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Bu oluyor olamazdı. Pia... hainlikle mi suçlanıyordu? Hem de bir ödül avcısı tarafından?

Arkadaşımın eteğine bakınca diz kısmının kanla kaplanmış olduğunu gördüm. Kolunu da garip bir açıyla tutuyordu. Bartek'in ondan bilgi almak için ona işkence ettiğine şüphe yoktu.

Valko'nun aurası karararak daha koyu bir tona döndü. Can sıkıntısı çirkin bir şeye dönüştü. "Kime yardım etmiş?" Valko tahtının ucuna doğru kaydı. Başka ne yapacağımı bilemediğim için elimi İmparator'un koluna koyarak sakinleştirici bir doku-nuşla dikkatini dağıtmaya çalıştım. Ama omzunu sallayarak beni itti ve aurası da iğnelerle kaplanmış gibi batıyordu. "Sana isim verdi mi?" diye Bartek'e yeniden sordu.

"Yuri'nin ona söylemediği konusunda ısrarcı."

Omuzlarım rahatlamayla düştü. Bir an ödül avcısının *Anton* diyeceğini sanmıştım. Tanrılara şükür, Yuri, Pia'yla başka detaylar paylaşmamıştı. Derin bir nefes aldım ve ödül avcısına daha yüksek bir sesle hitap ettim. "Ben bu hizmetçinin neden suçlu olduğunu anlamıyorum. Belki Yuri'ye arkadaşlarıyla kart oynasın diye odasını verdiğini sanıyordu."

Soylulardan bazıları bana öfkeli bakışlar attı. Bir kez daha İmparator'un yerine konuşarak geleneği bozmuştum. Bu umurumda değildi; onların aptal görgü kurallarının hiçbirini umursamıyordum. Pia'ya yapılan şey yanlıştı. Boş boş durup gerçekleşmesini izleyemezdim.

"Sonya." Valko'nun sesinde uyarı tonu hissedilebiliyordu.

"Bu adam sahtekârın teki!" dedim savunmaya geçerek. "Onun yöntemlerini iyi bilirim ve yalan yanlış bilgiler için bir hizmetçiye işkence edecek kadar aşağı düşmüşse, paraya çok ihtiyacı var demektir."

"Sessiz ol!" dedi Valko kenetlediği dişlerinin arasından.

"Ama bu hizmetçi..."

"*Sessiz ol!*" Valko'nun sesi, tepemizdeki kubbede yankılandı. Herkes –soyluların mırıldanmaları, yorgun köylülerin hareket

ettikçe çıkardıkları hışırtı— sessizleşti. Hepsi üzerlerinde hükmü olan, *benim* üzerimde hükmü olması gereken adama bakıyordu. “Tek kelime daha etmeni yasaklıyorum! Sen benim *aurakâhinim-sin*. Senin görevin *ben* tehlikede olduğumda uyarıda bulunmak; başkası olduğunda değil!”

Geri çekildim ve başımı geriye attım; sonra da ellerimi yumruk yaparak sıktım. Valko’nun kararını beklerken düşünceli gözlerimi Pia’ya çevirdim. Başı öne eğikti ve kesikler içinde olan ağzı sessiz ve hızlı hızlı dua ediyordu. Çaresizliği benim çaresizliğimi artırınca Valko’nun öfkesine rağmen bir şey yapmamaya daha fazla dayanamadım. Ayaklarının önünde diz çöktüm. “Lütfen, Lordum, gitmesine izin verin. O yanlış bir şey yapmadı.”

Valko burnunun üzerinden bana baktı. “Ayağa kalk, Sonya,” diye tısladı. “Başkası olsaydın, itaatkârsızlığın yüzünden halk içinde seni kırbaçlatırdım.”

“Acı çekmem umurumda değil.” Elini tuttum ve onun merhametini kazanmak için aklımdan gelen ilk şey olarak eline bir öpücük kondurdum. “Yalnızca onun masum olduğuna inanın.”

Sert bir şekilde nefes veren Valko omuzlarını dikleştirdi ve Pia’ya baktı. Duyarsızlığının altından biraz olsun anlayış çıkarmaya çalıştım. Ona baktığında ne hissediyordu? Gizlice öpüşüklerini hatırlıyor muydu? Hiç acıması var mıydı?

Ellerim ellerinin üzerinde, yeteneğimi kullanarak onu ikna etmeye çalıştım. Onun içine, Pia’ya hissettiğim tüm sevgiyi, onun tatlılığını, gülüşlerini, parıldayan gülümsemesini ve herkese hemencecik verdiği kalbini aşlamaya çalıştım.

İmparator, parmaklarını tahtının koluna vururken düşünmeye devam etti. Her vuruşu zamanı durduruyor gibiydi.

Bir, iki, üç, dört.

“Onu zindana götürün,” diye emretti Valko bekleyen muhafızlarına.

Gözlerimi kapadım. Kelimeleri göğsüme bir gülle gibi çarptı.
 “Hayır!” Pia daha fazla ağlamaya başladı.

Arkama dönerek iki muhafızın onu yakalamasını dehşet içinde izledim. Kan çanağına dönmüş gözleri, ok saplandığı anda açılan bir geyiğin gözleri gibi açıldı.

Valko’ya döndüm. “Lütfen! O...”

Valko elinin tersiyle suratıma tokat attı.

Hayretle ağzım açıldı ve yanan yanağıma dokununca acıyla gözlerimi kırıştırdım. İmparator gerçekten herkesin önünde bana vurmuş muydu?

Kendini toparlamaya çalışırken Valko’nun burun delikleri açılıp kapanıyordu. Kaftanının kollarını düzeltirken Bartek’e, “Sana ödül olarak yüz ruble vereceğim. Ancak bu andan itibaren yalnızca yakalamanın izinli olduğu kişileri alıkoyacaksın.”

Ödül avcısı, parayı alacağı kesinleştiği için mütevazı bir ifadeyle diz çöktü. “Cömertliğiniz için size teşekkür ederim, Majesteleri.”

“Gidebilirsin.”

Bartek yeniden diz çöktü ve bana sırtıttıktan sonra bağladığı kıza tek bir bakış bile atmadan içeri girdiği yoldan çıktı.

Saray muhafızları onu sürükleyerek götürürken Pia bana son bir yalvaran bakış attı.

Kalbim artık dayanamıyordu. Platformdan atlayarak ona doğru koşmaya başladım.

Bir grup muhafız önüme çıktı. Onları iterek geçmeye çalıştım ama önümde geçilmez bir engel oluşturdular. Omuzlarının üzerinden, çaresizce arkadaşımın odadan götürülmesini izledim. Çığlıkları, çaresiz haykırıslara dönmüştü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Valko gidebileceğimi söylediği anda koşarak odama ilerledim ve kırmızı, lavanta, yeşil, gece mavisi kapılardan geçtim ama Anton odasında değildi. Onu bekleyemezdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Geldiğim yoldan geri döndüm ve kutu yatağımı iterek kapıyı kapadıktan hemen sonra antreme Lenka girdi. Aurasından halen kibir akıyordu. Bu işte bir parmağı vardı. Bunu biliyordum.

“Pia’nın kaybolduğunu sen mi bildirdin?” diye sordum Lenka konuşma şansı yakalayamadan. Bana yaklaştı ve elbisemin iplerine uzandı. Çekilerek ondan uzaklaştım. “Sen mi yaptın?”

Tel gibi ince boynunu gerdi. “O kız senden çok düşük bir kademede. Neden onun için bu kadar endişelendiğini anlamıyorum.”

“O benim *arkadaşım*.” Bu Lenka’nın kesinlikle olmadığı bir şeydi. “Ve senin yüzünden zindana kapatıldı.”

Hizmetçimin dudakları büzülünce yüzündeki kırışıklıklar ortaya çıktı. “Pia’nın bu sarayda yapması gereken basit bir görevi vardı ama kendine çok büyük önem vermeye başladı. Zamanını seninle harcayabileceğini, istediği gibi buraya girip çıkabileceğini

düşünüyordu. Yerini öğrenmesinin vakti geldi. Ben yalnızca muhafızlara, izin almadan gittiğini söyledim.” Lenka bir deri bir kemik omzunu silkti. “Hain olmanın sonuçlarıyla yüzleşmesi benim suçum değil.”

“O bir hain değil!” Avcumun içini alnıma bastırarak kafatasımın içinden gelen delici ağrıyı engellemeye çalıştım. “Yerini bilmeyen sensin. Pia sana cevap vermek zorunda değil. Araya girmek sana düşmüyordu!”

“*Sen bana düşüyorsun,*” diye cevap verdi Lenka. “Pia seni tehlikeye attı. Ama seni muhafızlara bildirmedim, öyle değil mi?”

Onu inceledim ve aurasındaki sinsiliği hissettim. “Dün gece buradan ayrıldığımı biliyordun.”

Ellerini önlüğünün önünde birleştirdi. “Elindeki not, kömürlerin yakacağı kadar uzağa gitmedi.”

O anda olanların farkına vardım. Anton’un mektubunu parmaklıkların arkasına attığımda gözlerinin nasıl şömineye kaydığını hatırladım. Pia’nın mesajı bana verdiğini görmemişti ama daha sonra onun kıyafetlerini giydiğim için işin içinde olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Anton’la mutfakta duyduğumuz ses, Lenka’dan gelmişti.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Neden beni korudun?”

“Çünkü sen *imparatorluk aurakâhinisin*, tanrılar tarafından kutsanmışsın ve kutsal imparatora hizmet etmek için dünyaya gelmişsin. Daha gençsin ama halen değişebilirsin. Izolda gibi büyük işler başarabilirsin.”

Hayretle başımı iki yana sallayarak ona baktım. “Izolda’nın bu hayattan çok mutlu olduğunu mu sanıyorsun?” Onu kolundan tutarak kutu yatağa doğru götürdüm. “İçeriye bak. Bu izler, *kutsal* yeteneğinin ruhunda bıraktığı izler işte!”

Lenka içeri bakmadı. Orada ne olduğunu biliyor olmalıydı. “İzolda görevinden hiç şikâyetçi olmadı. Daha üstün bir amaç için fedakârlık yapmanın onurunu anlıyordu.”

Aklına biraz olsun mantık girene dek hizmetçimi tutup sallamak istiyordum. Kalbinde gurur yatıyordu. Hep böyle olmuştu. “Ben yükselirsem, benimle yükseleceğini düşünüyorsun. Keşke herkese eşit mevkidelermiş gibi bakabilsen.”

“Bunlar devrimci laflar,” dedi tükürürcesine. Sanki bu kelimelerin kendisi bile onu hapse atmaya yetermiş gibi davranmıştı.

“Öyle olmamalı.”

Dudakları sert bir çizgi haline geldi. Artık benimle bu konuda konuşmayacaktı. Bir kez daha elbisemin iplerine uzandı ve ben de bir kez daha kaçtım. “Geceliğimi giymeyeceğim,” dedim.

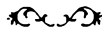
Lenka kaşlarını kaldırdı. “Bununla mı uyuyacaksın?”

“İmparator’la görüşmek istiyorum.” *Ve onun kapısının eşinden tamamen giyinik olmadan adım atmayacağım.*

Alaycı bir kahkaha attı. “Gerçekten seninle görüşeceğini mi sanıyorsun?”

Ah, benim zavallı, perişan hizmetçim. O tam bir avanaktı. Çok şeyi gördüğünü iddia ediyordu ama aslında her şeyi kaçırıyordu. “Beni kabul edecek,” dedim.

Bugün Valko’ya herkesin önünde karşı gelmeme rağmen beni, ona Estengarde ittifakını kaybettirdiğimde olduğu gibi affedecekti. Bağışlayıcı olması, benim odasına girmemi sağlayacaktı ve orada onunla gururunu şişirecek insanlar olmadan Pia hakkında konuşabilecektim. Arkadaşımı kurtaracaktım. Buna mecburdum.

Muhafızlar, Valko'nun kapısının önünde nöbet tutuyorlardı. Onları göndermemişti çünkü geleceğimi tahmin etmemişti. İlk defa onunla bir görüşmeyi ben başlatıyordum. Muhafızlar beni içeri almadılar ama geri çevirmediler de. Saçları ensesinde toplanmış olan, içeriye İmparator'dan izin istemeye gitti. Valko beni kabul etti.

İçeriye nemli hava doldurmuştu. Valko'nun banyosundan buharlar tütüyordu ama bu sıcaklık kemiklerime ulaşmadı. Biberiye ve ardıç iğneleri suyun yüzeyinde yüzüyordu ve güçlü bir koku yayıyordu. Valko kadife yastıklarının üzerine oturmuştu. Üzerinde yalnızca ipek cüppesi vardı: ne pantolon ne de gömlek giymişti. Islak saç koyu renkli dalgalar halindeydi ve cüppesinin V şeklindeki yakasının üzerinde su damlacıkları birikmişti. Bir keresinde Anton'un da banyo yaptıktan hemen sonra odasına girdiğimi hatırladım ama o anda hissettiklerim, şimdiyle kıyaslanamazdı bile. Öfke içimi kızgın bir bıçak gibi sıyırdı. Valko haksız yere arkadaşımı zindana attırmıştı. Büyük salonda ona yardım etmemi engellemiş olabilirdi ama bunu şimdi başaramayacaktı.

Misafir bölümünün basamaklarından inerken, "Pia Lisova hakkında konuşmak istiyorum," dedim. Kendimi reverans yapmaya zorladım.

İmparator'un gözleri elbisemin üzerinde gezip ona karşı ilk savunmamı değerlendirdi. Ne yazık ki bu yeterli değildi. Bakışları göğüslerimin ve kalçamın üzerinde dolandığında aurasında karanlık bir arzu uyandığını hissettim. Kaşlarımı çattım. Değişen havası beni derinden rahatsız ediyordu. Hiç üzgün değil miydi? Bana vurduğunu hatırlıyor muydu? Yoksa bu tür vahşilikler ona artık normal mi gelmeye başlamıştı? Bu vahşilik, tutkusuyla birlikte gelen bir şey miydi?

Valko'nun kucağında açık bir kitap duruyordu. Bir anda çarparak kitabı kapadı. Açık mavi kapağı gördüğümde kalp atışlarım hızlandı ve nefesimi tuttum. Kitabı yatak odamdan alan Valko mıydı?

Sesini yükselterek sorumu görmezden geldi ve, "İmparatorluğumdaki tüm huzursuzluğa neden olan kitap bu," dedi.

Gözlerimi kitaptan alamıyordum. Şimdi beni de mi zindana gönderecekti?

"Uğraşmam gereken şey bu," diye ekledi, "bir *şairin* –üstelik köylü bir *şairin*– sözleri. Bir çingenenin!" İçini çekti ve yüzünü ovdu. "Floquart onların türü hakkında dediklerinde haklıydı."

Savunmacı bir laf söylememek için çenemi kenetledim. Şimdi Romska'ları daha nazik bir ışıktaki görmesine onu ikna etmenin vakti değildi. Arkadaşımlın hainlikle suçlanmasını değiştirmeye çalıştığım anda, hele ben de aynı şeyle suçlanabilecekken bunu yapamazdım.

Kınayan sözler etmesini bekledim ama Valko kitapla ilgili daha fazla şey söylemeyince titrek nefesimi bıraktım ve endişelerimi kenara itmeye çalıştım. "Farkında mısınız, bilmiyorum, Lordum," diye yalvarmaya devam ettim, "ama Pia benim hizmetçim. Onu iyi tanıyorum ve sizi temin ederim, onun sizinle ilgili kötü niyetli hiçbir düşüncesi yok. Aurası masum bir çocuğunki kadar tatlı."

Valko başını eğerek bana baktı. Sakladığı bir şeyler vardı. Aklımın çeperlerinde bir sis oluşmasına neden oluyordu. "Gel, Sonya." Yanındaki yastığa hafifçe vurdu.

Parmaklarımı birbirine kenetledim ama Valko'nun emrettiği gibi yaptım. Beni bağışlamasını istiyorsam mütevazı davranmam gerekiyordu.

"Öfkeni anlayabiliyorum," dedi Valko. "Seni herkesin içinde azarladığım için bana kızgınsın."

“Buraya bu yüzden gelmedim.”

Bana inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Sana yanlış izlenim verdiğem özür dilerim.” Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Aurasında hafif bir keyif ürpertisi hissettim. Bu hissi bastırdım. Baştan çıkarma oyunuyla bugün çok ilerleyemeyecekti. Elimi indirdi ve kendi bacağına üzerine koydu. “Belki de sana olan ilgim, sana benim yerime konuşabileceğin izlenimini vermiştir.” Küçük bir kıza bir şeyler açıklıyormuş gibi nazıkçe sırıttı. “Benimle evlenen imparatoriçenin bile bu imtiyazı olamaz, sevgili Sonya. Sana olan hislerim, ilişkimizin seviyesini değiştiriyor. Saraydakilerin önünde sen benim koruyucumdan başka bir şey değilsin. Ama burada...” Eli, yüzüme düşen bir tutam saçın üzerine gitti. “Burada senin cüretli tavrını hoş karşılarım.” Ağzıma doğru eğildi.

İğrenerek dondum kaldım. Onun beni öpmesine bir daha izin vermeyecektim. Ama kuşüzümü çayı kokan nefesi yakınlıktıkça ve aurası benimkini dürttüğçe aklıma başka bir taktik geldi. Ona istediğini verirsem yumuşayıp dileğimi kabul eder miydi? Yine de, İmparator’un duygularını bükme yeteneğine gerçekten sahipsem, onun bana asılmasına boyun eğmeme gerek yoktu. Yeteneğimi test etmem gerekiyordu. Arkadaşımdan hayatı buna bağlı olabilirdi.

“Bekle.” Geri çekildim ve ona çekingeni olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle baktım. “Henüz değil.” *Bir daha asla,* diye kendime söz verdim.

“Bana halen kızgın değilsin, öyle değil mi?” Başparmağıyla altdudağımdan ortasına dokundu.

Kahkaha atasım geldi. Arkadaşıma zincirlere vurmuştu... Boynum, suratıma tokat attığı için ağrıyordu... “Kızgın değilim,” diye cevap verdim ve doğruyu söylemediğimi görmesini sağlayacak yeteneği olmadığını biliyordum. Kendi yeteneğimle,

onun aurasına iyice gömülerek onun kukla iplerini aramaya koyuldum. Tek hissettiğim doymak bilmeyen arzusuydu. Ona karşı koymaya çalıştıkça başım dönmeye başlamıştı. “Ama seninle konuşmak istiyorum.”

Balo gecesi onun duygularını, önce beni bir bütün olarak yutmasına izin verdikten sonra kontrol edebilmişim. Ama bunu şimdi yaparsam, kendimi onun şehvetine kaptırmam gerekebilirdi. Önce dikkatini dağıtıp aurasına daha güvenli bir yoldan girmeliydim.

Tereddüdüm karşısında yumuşakça homurdandı ama geleceğine dair ipucu verdiğim şeylere olan hevesi yüzünden gülümsemeye devam etti. “Öyleyse benimle konuş.” Parmakları, elbisemin yakasının üzerinde gezmeye başladı. “Çabuk ol.”

Ucundan tutarak Tosya’nın şiir kitabını elime aldım. Duygularını başka bir yöne çekmek için iyi bir yol olabilirdi. “Bana bundan bahset.” Valko’nun şimdiye kadarki davranışları ve şehvet dolu duygularından, bu kitabı benim odamda bulmadığını varsayabilirdim. Bunun bendeki kitap olup olmadığından bile emin değildim.

Kitabı gördüğü anda ağzı, ekşi bir şey yemiş gibi büküldü. “Deli bir adamın kafiyeli saçmalıklarından başka bir şey değil. Bu, kutsallığa karşı hainlik. İnsanların buna neden inandıklarını anlayamıyorum.” İçinde küçük bir öfke kıvılcımı belli oldu. Güzel. Öfkeyi tanıyordum. Öfkesine tutundum. Ellerim gidip gelen öfkesiyle titriyordu. Öfkesini katlamaya çalıştım. Pia’nın yara bere içinde olduğunu ve parmaklıklar ardında ağladığını hayal ettim.

“Ama galiba insanlar buna *inanıyorlar*,” diye cevapladım. Titreyen tırnağımı, yaldızlı başlığın oyuğuna soktum. “Yoksa bu kadar rahatsız olmazdın.” Aurasında gitgide derinlere dalıyor, onu kontrol altına almak için bir yol arıyordum.

Valko kıkırdayarak bana baktı. “Ben okunması bu kadar kolay biri miyim?”

Kendimi ona gülümsemeye zorladım. “Bazen.”

Daha da yaklaştı. “Seni de böyle şeffaf bir şekilde görmek için neler vermezdim.”

Bu cümlesinin çift anlamı gözümden kaçmadı. Vücudumdan sıcak arzu akımı geçiyordu. Bu arzuyla zayıfladıkça, kaslarım karşı koymak için kasılmaya başladı. Ama şehvetiyle savaşmalı mıydım? Kendimi onun hisleriyle harmoniye sokmam gerekiyordu. Aurası bana karşı hissettiği arzuyla kıvrandıkça kalbim tekliliyordu. Onu öfkesine döndürmek için çabalarımı ikiye katladım. Öfke, itmek için zorlanmama gerek olmayan bir histi.

“Bu, Yuri’nin kitabı mı?” diye sordum kitabı yakından incelerken. “Onun odasında mı bulundu? Belki de bu yüzden Tosya Pashkov’la işbirliği içinde olduğu şüpheleri doğmuştur.”

Valko’ya yem atmıştım ve şimdi de aurasında başka bir öfke kabarcığı olacak mı diye beklemeye koyuldum. Çenemden bir acı yükseldiğinde kabarcığı buldum. Sanki tüm geceyi dişlerimi gıcırdatarak geçirmişim gibi canım yanıyordu. Dişlerimi iyice birbirine bastırdım ve acı arttı. *Öfkeli kal*, diye içimden ona emir verdim. Bunu yaparsa aramızdaki sentezi bularak onu Pia’yı serbest bırakmaya ikna etmek için kullanabilirdim.

“Artık o asker hakkında endişelenmeme gerek yok.” Valko aşırı bir kendine güvenle derin bir nefes aldı.

İçimde endişe kabardı. Duyguları çoktan değişmeye başlamıştı. Onun birden hissettiği gururu içime çekerek göğsümün içinde tutmaya çalıştım.

“O bana gelecek,” dedi İmparator.

“Nasıl?” Onu anlamaya çalıştım ama içimde panik oluştu. Onunla daha derin bir bağlantı bulmaya yakın olduğumu hissediyordum ama sanki rüzgârda kibrit yakmaya çalışıyormuşum

gibi sağlam bir bağ yoktu. Daha fazla çaba harcamalıyım. Elimdeki kontrolü kaybedemezdim. Pia'yı kurtarmak için hissettiğim ateşli arzusunun üzerine yoğunlaştım ve çaresizce Valko'nun içinde empati oluşturabilecek düşünceler oluşturmaya çalıştım.

Güvendiği ve ona –Riaznin'in ulu hükümdarına– hizmet etme şerefi verilmiş, hatta geceleri yanındaki odada yatmış bir muhafızın, köylü bir şairin peşinden gitmesi için ona ihanet ettiğini bilmek dayanılmaz olmalıydı. Halkın dayanılmaz düşünceleri kontrolden çıkmadan önce Yuri'nin onlara emsal olmasını sağlamalıydı.

“Yuri neden sana gelecek?” diye sordum ve Valko'nun bana tamamen sahip olmasını sağlayacak bir boşluğu içimde açmaya çalıştım. Onun duygularını bükme yeteneğimi ortaya çıkarmak için ona anlayış göstermem imkânsız gibi dursa da buna ihtiyacım vardı.

Kulağımı okşadı. “Erkeklerle ilgili öğrenecek çok şeyin var, Sonya. Biz kahramanca davranmayı severiz. Bir hanımın sıkıntıda olduğunu görmek zor bir şey. Bu kahramanlık da kısa sürede intikama döner.” Bana daha da yaklaştı. “İntikam güçlü bir araçtır. Hem güçlü hem de tehlikeli. Ama benim korkmama gerek yok çünkü sen varsın. Yuri geri döndüğünde beni uyaracaksın.”

Anladığımdan emin değilim. “Onun Pia'yı kurtarmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?” Umudumu dizginlemeye ve zorla hissetmeye çalıştığım empatimin üzerine yoğunlaşmaya çalıştım.

“Kurtarmaya değil; Yuri intikam almaya gelecek.”

Etrafımdaki her şey yavaşlamış gibi hissettim. Mumların alevi, penceredeki perdelerin hışırtısı... Geriledim. Kalbim küt küt atıyordu. İmparator'u ikna etmek için toparladığım tüm çaba kül gibi dağıldı. “Valko, sen ne yaptın?”

Omuzlarını gerdi. “Başka hükümdarların garip karşılayacağı bir şey değil. Hainlikle suçlu olan birini idam ettirdim.”

Ona baktım. Kelimeleri hislerimi kesmişti. Nefes alacak ciğerlerim, boynumda nabzım ve olmayan kalbimden pompalanacak kanım yoktu. Dünyanın kendisi hareket etmeyi, dönmeyi ve var olmayı bırakmıştı. Anlaşılmaz gerçekliğin dışında hiçbir şey yoktu. “Pia öldü mü?”

Valko gözlerime bakmayı sürdüremedi. “Evet.”

“Ama... bu mümkün değil... onu bugün gördüm. O... O yalnızca zindana atıldı ve...” Düzgün düşünemiyordum. Bir düşününce çığı aklıma yığılmıştı ve beni düşünemez halde bırakmıştı. Pia nasıl ölmüş olabilirdi? Gerçekten *öldü* kelimesini dışımdan mı söylemişim? Bu doğru olamazdı. Onu serbest bırakmaya yetecek kadar vaktim olmamıştı. Onu kurtaracaktım. Bunu yapmaya çalışıyordum. Ben...

Gözlerimde kalıcı izlerini bırakana kadar yastıkların üzerindeki işlemlere baktım. Kulaklarım, odanın sessizliğiyle çınlıyordu. İmparator bana bakmıyordu. Neden? O hep bana bakardı.

Pia.

Gerçek, karnımı yeniden deşti.

Pia öldü.

Boğazımdan acılı bir çığlık yükseldi. İnatla yutkunarak çığlığı boğmaya çalıştım. Pia'nın kaderini kabul etmeyi; aurasının artık orada olmadığını ve saraydan eksik olan o parlak aurayı; onun damarlarında kan akarken, kendi damarlarımda hissettiğim o zayıf heyecanın olmadığını fark etmeyi reddediyordum. Yine de Valko'nun onu öldürttüğüne inanmak ne kadar kolaydı.

Göğsümden dehşetle bir nefes çıktı. Ardından bir tane daha. Kısa süre içinde kuru hıçkırıklara dönüştüler. Her kalp atışı, göğüs kafesime demir bir çekiç gibi vuruyordu. Başımı, işkence eden duygularımı anlamayı reddederek iki yana salladım. Vücudumda artık acı dışında hiçbir şey yoktu. Yalnızca hisler vardı.

“O masumdu,” diye fısıldadım. Ağzımda safra tadı vardı.

“O suçluydu, Sonya.” Valko sonunda gözüme baktı. “O tutuklandıktan sonra eşyalarını arattık.” Elimdeki şiir kitabını işaret etti. “Bu onun odasında bulundu; Yuri’ninkinde değil.”

Üzerime bir soğuk hava dalgası esti sanki. Kitap ellerimden kaydı ve yere düştü. Vahşi bir mide bulantısı omuzlarımın kasılmasına neden olunca elimle ağzımı tuttum.

Bu benim suçumdu. Pia kitabı bulmuştu çünkü ben saklamayı unutmuştum.

Pia benim yüzümden ölmüştü.

“Dünyadaki en kötü hatayı yaptın,” dedim. Tüm vücudum titriyordu. “Pia daha doğru düzgün okuyamıyordu. Ben... ben ona okumayı öğretiyordum...” Vahşi panik ve hissettiğim yasın dışında, kendimi suçlanmaktan korumam gerektiğini biliyordum. Dasha ve Kira için; Riaznin’i serbest bırakmak isteyen Anton için. “Yuri, kitabı saklaması için ona vermiş olmalı çünkü ne olduğunu anlamayacağını biliyordu.” Pia’nın ölümünün dehşeti beni yeniden vurdu, bu dinmeyecek bir dalgaydı. Ellerimi saçlarımın arasına soktum. “Bunu nasıl yapabildin, Valko?”

Beni teselli etmek için bana doğru uzandı ama ben iğrenerek elini ittim. “Gerçekten *öpücüklerin* ve *senin hasta duygularının* bana onu unutturacağını mı düşündün? O benim arkadaşımdı!” diye bağırdım. Öfkemin hiçbir parçasını esirgemiyordum. “O senin neredeyse yatağını paylaşacaktı!”

Valko’nun gözleri kocaman oldu ve vahşice bana baktı. “O bir *hizmetçiydi*.”

“Ağzından çıkanları duyuyor musun?” Gözlerim acı göz yaşlarıyla doldu. “Ben de senin hizmetçinim. Benim hayatım da senin için bu kadar önemsiz mi?”

“Sonya.” Elini dizime koydu.

“Bana dokunma!” Birden ayağa kalktım. Dizlerim, alçak sehpanın kenarına çarptı ve acıyla tısladım. Valko yeniden bana

uzandı ama ben geri çekilerek misafir odasının yastıkları arasında ilerledim.

“Sonya, sakinleş.” Valko ayağa kalktı. “Mantıksız davranıyorsun.”

“Mantıksız mı?” diyerek birden ona döndüm. “Bir arkadaşımın yasını tutmak mantıksız mı? Öfke ve acı hissetmek mantıksız mı?” Sesim yükselmişti. “Hep benim kontrolsüz duygularımı istemiştin. İşte şimdi bunu aldın. *Ben* buyum, Valko!” diye bağırdım. “Ben her karanlık hissim! Onlara ben *sebepten* oluyorum! Gerçekleşecek her karanlık şeye de ben sebep olacağım!”

Pia’nın ölümüne sebep oldum.

Öfke gözümü kör etmişti. Valko’ya karşı öfke. Kendime karşı. Bunu bastırmayı başaramayınca merdivenlerden çıkarak lobisine girdim ve kapıya doğru koştum.

“Sonya!” Valko arkamdan seslendi.

Kapıyı çekerek açtım ve arkamdan çarparak kapadım. Ağlayarak hızla koridorda ilerledim. Görüşüm bulanınca destek almak için duvara tutundum. En sonunda Anton’un kapısını –gizli kapısını değil, koridora açılan kapısını– buldum. Sessiz olmaya çalışmadan kapıya vurdum.

Prens kapıyı açtı. Kaşları hayretle kalktı. Omzuna değerek yanından geçtim. “Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Muhafızlar seni görebilirler.”

“Umurumda değil.” Kelimeler boğazıma takılıyordu.

Anton kapıyı kapadı ve beni daha dikkatle incelemeye başladı. “Ne var? Ne oldu?”

Kederim içimi kaplamıştı. Öfkeden titriyordum.

“Sonya, konuş benimle.” Anton’un yüzünü dehşet kaplamıştı. “Sana ne yaptı?”

“O bir canavar! Ondan nefret ediyorum! Bana bir bıçak ver; onu kendim öldürürüm!”

“Şişşt.” Anton elini bana doğru uzattı.

“Yapma!” Anton’un bana dokunması yalnızca aurasını daha çok hissetmeme neden olurdu ve şu anda başkalarının duyularına katlanmaya dayanamazdım.

Geri çekildi. “Pekâlâ.”

Saçımı çektim. Bir anda gözlerimden yaşlar boşaldı. “O benim yüzümden öldü!”

“Kim öldü?”

“Pia.” Bu sözcük hıçkırıklarla gelmişti. Ne güzel bir isimdi. Melodik ve saftı. Hava kadar hafif, sabah kadar parlaktı.

“Ne?” Prens’in enerjisi bir anda soğudu. Etrafımda bir daire çizdi ve elleriyle yüzünü ovdu. “Zindana atıldığını öğrendim ama... Valko onu bu kadar çabuk mu idam ettirmiş?”

Başımla onayladım. “İnsanların arasından bir köpek gibi sürüklenerek götürüldü. Onu savunmaya çalıştım.” Burnumu elimle sildim ve daha çok ağlamaya başladım. “Valko beni dinlemedi! O *kaprisli, inatçı ve imkânsız.*” Yumruğumla göğsüme vurdum. “Onun üzerinde hiçbir etkim yok!”

Anton yutkundu ve gözlerini kırptırdı. “Bu doğru değil.”

“Kes şunu!” Ellerimi kaldırarak kelimelerine karşı kalkan gibi tutmaya çalıştım. “Bana inanmanı hak etmiyordum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.”

“Sonya, lütfen. Yalnızca nefes al.” Etrafımda dolanıyordu. Bana dokunmasına izin vermezken beni nasıl rahatlatabileceğini bilemiyor gibiydi.

Kendimi bırakarak ağladım ve dizlerimin üzerine düştüm. “Sevdiğim herkesi yok ediyorum. Yuliya’yı da öldürdüm. Ben yalnızca karnı aç köylülere yardım etmek istemiştim.” Parmaklarım sanki içimdeki en karanlık itirafı yakalamaya çalışıyormuş gibi ağzıma doğru gitti ama Anton benim gerçekte kim olduğumu

görmeliydi. “Benden nefret ediyorlardı. Beni durduracaklardı. Ben de onlardan nefret ettiğim için onları içeriye kilitledim.”

Prens yanıma çöktü. “Kimi içeriye kilitledin, Sonya?” diye nazikçe sordu. “Neden bahsediyorsun?”

“Aurakâhinleri.” Hıçkırarak ağlayarak öne ve arkaya sallandım. “Başkaları da vardı. Sestrallar yataklarında uyuyorlardı. Basil, manastırdaki yaşlı hademe... O benden nefret etmiyordu. O hepimize nazik davranırdı.”

Anton, sanki anlatacak daha fazla şeyim olduğunu hissederek sabırla beni dinledi. Valko’ya karanlık geçmişimi açıklamak, şimdiye göre çok daha kolay olmuştu. Bu da iki kardeşe olan hislerim arasındaki farkı bariz bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Prens’in benim hakkımdaki iyi düşüncelerini kaybetmek kalbimi kırardı.

Anton’un tutkulu ifadesini ve nazik duygularını yakalamaya çalıştım çünkü hikâyemin gerisini anlattıktan sonra artık bana hiç değer vermeyecekti.

“Köylülere yardım da edemedim.” Parmaklarım uyuşana kadar bileğimdeki siyah kurdeleyi çektim. “Kurtlar onları kovaladılar. Bir adam hariç. O adam da deliydi. Onu manastırın içine aldım ve...” Başımı iki yana salladım. “Bir kaza oldu. Yangın çıkmasına neden oldum.” Nefesim titrerken itirafımın en kötü kısmını açıkladım. “Manastır benim yüzümden yandı! Aurakâhinleri odalarında kilitli kaldılar. Birçok insan öldü!” Omuzlarım öne düştü ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Kendimi gömmek ve yaptığım şeyden saklanmak istiyordum. “Yuliya ondan önce hastaydı. Herkesin çektiği acıyı hissettiği için öldü. Elindeki bıçağı ben tutmuşum sayılır.”

Prens’in gözleri de benim içimde hissettiğim acı kadar acılıydı. Aurasındaki acı kalbimi çevreledi. “Bana bunu neden söylemedin?” diye sordu.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken omzumu silktim. “Bana özelmışim, onurluymuşum gibi hissettirdin.” Hıçkırıklarım arasında zar zor konuşabiliyordum. “Bu inanılması hoş bir yalandı.”

“Bu bir yalan değil.”

İnanamayarak nefesimi tuttum. Bana halen nasıl inanabiliirdi? Özellikle de ona anlattığım onca şeyden sonra? “Anlamıyor musun?” Hıçkırıklarım öfkeyle arttı. “Ben kimsenin kurtarıcısı olamam. Ben lanetten başka bir şey değilim! Ebeveynimin ölmesine sebep oldum. Romska’ları tehlikeye attım. Manastırdaki sestralar benim doğal olmayan yeteneğimden *korkuyorlardı* ve korkmakta haklılarmış. Ben karanlığın kendisiyim!”

Anton bakışlarımı ondan kaçıramayacağım kadar yanaştı. “Beni dinlemeni istiyorum. Dikkatli dinle. Sen bir lanet *değilsin*.” Kaşları samimiyetiyle birlikte kalktı. “Sen bir *hediyesin*,” dedi yumuşakça. “Sen *benim* hediyemsin. Benim kurtarıcısın.”

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. Kirpiklerimde gözyaşları birikmişti.

Kahverengi gözleri, bir anlayış kuyusu gibiydi. Aurakâhinlerinden bile daha güçlü bir anlayıştı bu. “Bırak seni tutayım, Sonya.”

Gerildim ve boğazım düğümlendi. Ben kendim de aynı-sını yapıyorken onu ne kadar uzun süre kendini geri çekmekle suçlamıştım? Ama şimdi benimle ilgili gerçeği bildiği için bana halen saygı duyduğuna inanabilir miydim? Denemesine izin verebilir miydim?

Başımla hafifçe onaylamayı başardım.

Bu da onun ihtiyacı olan izindi.

Bir saniye içinde Anton’un sıcak kolları etrafımı sardı. Çenesini başıma dayadı. Hemen göğsüm genişledi ve bana karşı duyduğu şefkati hissetmem için yer açıldı. Benim kederimi kendi içine aldı, tasalarımı kendi tasası yaptı. Bana anlayış gösteriyordu.

“Arkadaşın için üzgünüm.” Saçımı arkaya doğru düzeltti. “Senin için çok değerli olduğunu biliyorum.” Göğsüne dönerek ağlamaya başladım. “Yuliya’yı ve ebeveynlerini kaybettiğin için çok üzgünüm. Manastırda yaşanan trajedi ve hiç evin olmadığı, buraya gelmek zorunda olduğun için çok üzgünüm.”

Beni yeteneklerimden daha fazla konuşarak cesaretlendirmeye çalışmadı. Söz verdiğim görevi yapmam ve özgürlük için verdiğim sözleri tutmam gerektiğini söylemedi. Yalnızca üzgün olmama izin verdi. Ve bunun için ona minnettardım.

Aynı ritimde sırtımı okşayarak, “Şşş, şşş,” diye mırıldandı. Bunu yapmasından beni sessiz olmam için uyardığını düşünmedim, yalnızca dağlardan akan nehrin şırıltısını, okyanustaki dalgaların sesini duyuyormuşum gibi hissediyordum. Teselliye, küçükken öğrendiğim ama uzun süredir unuttuğum bir dilmış gibi konuşuyordu.

Beni yatağının duvarla birleştiği köşeye nazikçe götürdü ve yeniden kollarını açtı. Hemen kollarına gittim. Saçımı bir omzuma üzerine atarak arkamı döndürdü ve sırtımı ona yaslamamı sağladı. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken sakinleştiren alçak sesiyle bir ninni mırıldanıyordu. Bu sakinleştirici melodiye dinledikçe hıçkırıklarım azalmaya başladı. Başımı Anton’un omzuna dayadım ve parmaklarımı parmaklarına kenetledim.

Bana o anda saatlermiş gibi hissettiren bir süre boyunca ağladım ve ağlamamın tamamen durduğunu fark ettiğimde utanıp gözyaşlarımın yeniden dökülmesini sağlamaya çalıştım. Ama bu bir işe yaramamıştı. Çevirerek sıkılmış bir bez gibi kurumuştum. Günün getirdiği trajediye rağmen aramızdaki bu anın bitmesini istemiyordum. Anton benim tesellimdi, auralarımız birbirine o kadar karışmıştı ki benimki nerede bitiyor, onunki nerede başlıyor bilmiyordum.

Yüzünü görebilmek için başımı çevirdim. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar belirmişti. Bu onu ihtiyacının çok olduğunu uykudan alıkoyduğum ikinci geceydi.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

Anton mırıldanmayı bıraktı ve dudaklarında bir sırıtma belirdi. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Kalın sesiyle, “Rica ederim,” dedi.

Onun bütün yüzünü görmek için arkama döndüm. Elleri ilerleyerek belimi kavradı. Mum sönmek üzere olduğu için ışığı azalmıştı ama çenesinin yumuşaklığını görebiliyordum. Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve başparmaklarımla çenesini okşadım. “Dur, tahmin edeyim. Sakal kesme kuralının kalktığını duydun. Doğal olarak hemen sakalını kestin.”

Gülümserken gözleri yarı kapalıydı. “Beni anlamışsın.”

“Sen utanmaz bir isyankârsın, Prens Anton.”

“Bundan daha doğru kelimeleri kimse söylememişti.”

Yorgunluğu ve keyifli ifadesi, gözüme daha da yakışıklı görünmesine neden olmuştu. Aurası şimdiye kadar hiç bu kadar rahat, açık ve davetkâr olmamıştı. Onu nazikçe öptüm.

Onu öptüm.

Geri çekilerek yüzünde hangi ifadenin belireceğini izledim. O da benim kadar şaşkına dönmüşe benziyordu. “Sonya.” Sesinde yumuşak bir uyarı tonu vardı. Ne demek istediğini anlamıştım: *Bunu istiyorum. Bunu istemiyorum.*

Yüzü halen avuçlarımdan arasındaydı. Kalbim küt küt atarken ona biraz daha yaklaştım. Çam, ardıç ve temiz su kokuyordu. Tüm kokusunu içime çektim ve auramda uyandırdığı harika duyguların tadını çıkardım. İsteyerek, çok dikkatlice ve aşırı bir naziklikle onu yeniden öptüm.

Belimdeki elleri taşa döndü ama ağzım onun ağzını keşfetmeye başladıkça, elleri de boyun eğerek kalçama doğru indi.

Ağız benim ağızımla ritim buldu ve kısa süre içinde aynı hava akımında uçmaya çalışan iki kuş gibi uyum sağladık.

Nefes verdi ve beni daha da kendine doğru çekti. Elleri korsemin yanlarına doğru çıktı ve saçımı okşamak için biraz daha yükseldi. Kalbim açıldı. Kederimi kalbime dikmiş iplikler söküldü. Bunu çok uzun zamandır istemiştim. Onun içinde de aynı türden tatlı bir duygu olduğunu hissettim. Auralarımız güzel bir dans gibi birbirine sarılınca birleşmemizin ne kadar yerinde olduğunu daha da iyi hissettim. Dudaklarımı ayırarak onun daha da derinden tadına baktım. O hep yeşil kalan ağaçların oluşturduğu bir ormandaki sis, yavaşça ırmağın içinde süzülen kamışlar gibiydi. Parmaklarım boynunu kavradı ve içindeki sıcaklık tüm vücuduma güneş ışığı tutmuş gibi hissettim.

Suyun üzerinde kalmak gibi çaba gerektirmeyen o his de daha harika bir şeye dönüştü ama daha sarsıntılıydı. Öpüşmemiz daha derinleşti, ellerimiz birbirimizin vücudunda daha hızlı dolanmaya başladı. Nefessiz kaldıkça göğsümün sıkıştığını hissettim. Nefes almak için bir an geri çekildiğim bile bu his solmadı. Panik hissini tanımaya başladığım ana kadar yoğunlaştı. Anton kollarımı tuttu ve beni uzaklaştırdı.

“Yapamam...” Yüzü hafifçe terlemişti. “Bunu yapamayız.”

Başım döndü. Vücudumdaki her sinir ona bağlı kalmayı arzuluyordu. Bu paniğin *ona* ait olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. “Neden?”

Nefesini sakinleştirmeye çalıştı. “Geç oldu... ve sen korkunç bir gece geçirdin. Şimdi bunu yapmanın vakti değil...” İçini çekti ve gözlerinin kenarları düştü. “Şimdi çok kırılığansın, Sonya. Senden bu şekilde faydalanmak istemiyorum.”

“Faydalanmıyorsun ki,” dedim. Sırtını dikleştirerek duvara yaslandı ve aramızda biraz boşluk bıraktı. Bu dünyada geçilmesi imkânsız bir çukur gibi gelmişti. “Bu sen değilsin, Anton. Beni

bu şekilde hissetmeye sen zorlamıyorsun. Sana *benim* ihtiyacım var... özellikle de şimdi. Birlikte olmamızı *istiyorum*.” Neden içimde ne hissettiğimi, neyin bana ait olduğunu göremiyordu? “*Seni* istiyorum,” dedim ve eline uzandım.

Elini çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Lütfen.” Sesi acılı çıkmıştı. Bakışlarım, gömleğinin vaşak şeklindeki doğum lekesini kapayan koluna kaydı. Keşke bunu geri alabilseydim. Romska falcının sözlerini aklından çıkarıp içindeki küçük prensi bularak annesinin onu bırakmak zorunda olmasına rağmen çok sevdiğini söyleyebilseydim. İmparatoriçe’nin ona düşkünlüğünü, kanına dokunduğumda hissetmiştim. Neden bu onun kalbinin sızısını dindiremiyordu? Neden ben dindiremiyordum?

Anton’un bana izin vereceği kadar ona yaklaştım. “Bana içimde tutunacak bir güç bulmamı söylediğini hatırlıyor musun? Eh, ben onu buldum.” Gülümsedim ve bunun gerçekte nasıl hissettirdiğini ona göstermeye çalıştım. “Bu beni dünyaya bağlayan, kendimden emin ve dayanıklı yapan şey. Bu *sana* karşı olan hislerim, Anton. Onlardan şüphe duymuyorum. Bana umut veriyorlar. Sanki kalbimi sana vermek, bu dünyada yaptığım tek akıllıca şeymiş gibi hissediyorum.”

Bana bakarken kaşları acıyla çatılarak birbirine yaklaştı. İçinden sözlerime inanmak istediğini hissedebiliyordum ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Sen de benim kaybettiğim kadar şey kaybetmişsin,” dedim. “Sen de benim kadar parçalanmışsın. Teselliye ihtiyacı olan yalnızca ben değilim.”

Ona dokunmak istiyordum ama buna cesaret edemiyordum. O kadar katı bir şekilde oturup içine çekilmişti ki... Onu izlerken göğsümde yalnızlık ve keder kabardığını hissettim. Onu şimdi, aumda birbirimiz için yaratıldığımızı hissetmişken kaybedemezdim.

Can yakan güzellikteki suratının her ayrıntısını, uzun süre önce troykada yaptığım gibi ezberledim. Gözünün yakınındaki küçük beni,  st dudağının narin şeklini buldum. Ve daha da büyük harikalar göz önüne çıkmaya başladı.  enesindeki küçük  iller. Sağ yanağının üzerinde küçük yara izi. Aristokratlarınkine benzeyen burnunun hafif eğriliğı. Sanki onu bir daha g remeyecekmişim gibi hissediyordum. V cutlarımızın birbirinden ayrılmasıyla, parmaklarımın arasından kum taneleri gibi kaçıyor gibiydi.

“Senin kurtarıcın olduğumu söyledin,” dedim, “ama seni kurtarmama gerçek anlamda izin vermiyorsun.”

Acıyla omzunu silkti. “Nasıl izin vereceğimi bilmiyorum.”

Kalbim acıyla atarken dizlerimi göğsüme doğru çektim. Her zamanki çıkmaza yeniden gelmiştik: Benim onun için hissettiğim duygulara g venemiyordu. Belki de daha fazlası, Anton’un kendisiyle ilgili g venemediğı daha derin bir şey vardı.

En yakınımda duran mumun fitili, altındaki erimiş bal-mumuna doğru bükülürken verdiğı ışık da dalgalandı. Bir süre sonra mum sönmek üzereymiş gibi sesler çıkarınca ayağı kalktım ve elbisemdeki tozları silkeledim. “Bu gece için teşekkür ederim,” dedim. “Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.” İçim suç ve pi manlıkla burkuluyordu. Ama bu hisler bana ait değıldi.

“Bekle.” Anton ayağı kalktı. Titreyen bir nefes verdi. “Burada kal.”

Emin olamadığım için ka larımı çattım.

Bir adım atarak bana yanaştı. “Seni bir daha  pmeyeceğime söz veriyorum.”

İçimi  ektim. “Beni  pmeni *istiyorum*.”

“Kal.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona olan mesafemi korudum. O kendi kalbini tamamen açmaya niyetli değılken ona gitgide daha da açık olmaya dayanabileceğimden emin değıldim.

“Seni tutmama izin verdin,” dedi, “bu zor olduğu anda bile.” İçinde tanıdık olmayan bir utangaçlık hissi oldu. “Ben de aynısını yapman için sana izin vermek istiyorum.” Kendisini doğru ifade edemiyormuş gibi yüzünü ekşitti. “Yani, senden istiyorum.” Omuzları düştü. “*Deniyorum*, Sonya. Yapabileceğimin en iyisi bu.”

Dudağımı ısırdım.

Anton gözlerime baktı. “Kal.”

Camlara karşı bir rüzgâr esti. Sarayın altın kaplamalı duvarları ıtırırdadı. Prens’le arama koyduğum incecik engel çözüldü. Ondan uzaklaştım ama gece mavisini kapıya gitmedim. Yatağına ıktım. Pencere perdelerinin arasındaki boşluktan içeri sızan gümüş renkli ay ışığı, yorganın üzerine düşüyordu. Anton derin bir nefes aldı ve beni takip etti. Birbirimizin karşısında oturduk. Benim bacaklarım yanıma doğru kıvrılmıştı, o da yarım yamalak bağdaş kurmuştu. Sonra gitgide birbirimize yanaştık. Bu çok hassas bir dansmış gibi, gecenin büyük bir kısmını öpüşerek geçirmemişiz gibi. Nedense, bu farklı hissettiriyordu. Bu, Anton’un bana kendini bırakmasıydı. Porselen gibi kırılıyordu.

Yastığın üzerine uzandım ve bir elimi açtım. Yavaşça o da uzanarak başını boynumun boşluğuna doğru koydu. Bir kolumu altından geçirdim, diğeriyle de onu sardım ve dudaklarımı altına dayadım. Vücudu gitgide döşegin içine gömüldü. Saçları yanağımin üzerindeydi ve sabun ile orman kokusu geliyordu. Benim saçımı düzelttiğı gibi ben de onun saçını düzelttim.

Kısa süre içinde Anton’un göğsü benimkinin yanında, huzurlu bir rüya görüyormuş gibi inip kalkmaya başladı. Yanaklarımdan iki sessiz gözyaşı süzüldü. O gecelik Pia’yla ilgili son düşüncelerimdi. Sonra da gözlerim kapandı ve başım Anton’un yumuşak saçlarının üzerine düştü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Beyaz ve delici bir şey beni uyandırdı. Bir güneş ışını perdelerin arasından hançerle yırtmış gibi geçerek içeri düşüyordu. Gözlerimi kısıtım ve başımı çevirerek ışığın yüzüme düşmesini engellemeye çalıştım. Sonra gözüme Anton çarptı ve heyecanla gece onun yanında yattığımı hatırladım. Dün geceden beri yatma pozisyonlarımız değişmişti. Baş karnıma yaslanmıştı ve kolları da vücudumu sararken ağzı açık, derin bir uyku çekiyordu. Benim ellerimden biri başımın üzerinde, yastıkta duruyordu; diğeri de Anton'un saçlarının üzerindeydi. Anton rüya alanında kaybolduğundan daha genç, daha kırılgan ve daha güzel görünüyordu. Onunla sonsuza kadar bu şekilde kalmak istiyordum.

Mutlulukla içimi çektikten sonra bakışlarımı yeniden pencereye çevirdim. Sonra kaşlarımı çattım ve içeri giren ışığı daha yakından incelerken gözlerimi kırıştırdım. Işık, gündoğumundaki gri ışık değildi; parlak huzmeler içeri giriyordu. Telaşla derin bir nefes aldım ve Anton'u dürttüm. "Uyan!"

Anton başını kaldırdı ve tek gözülle etrafına bakınırken çenesi, karnıma dayalıydı. Sanki halen rüya görüyormuş gibi, "Sonya?" dedi.

“Şimdiye kadar odama dönmüş olmalıydım!” diye tısladım. Halılı odada yattığım gecelerin hiçbirinde Pia gelene kadar uyuduğum bir gece olmamıştı.

Pia.

Boğazımdan bir sızı yükseldi ama yutkunarak bastırmaya çalıştım. Yeniden gözyaşlarına boğulamazdım. “Gitmem gerek,” dedim. “Lenka beni arıyordur.” Neden dün gece Anton’un odasına gelmişim? Bencilliğim onu da tehlikeye atmıştı.

Anton’un dış kapısı sert bir şekilde çalındı. Prens ve ben irkildik. Ben hemencecik yatağın kenarına giderek halı odasına girmeyi amaçladım ama dış kapının menteşeleri gıcırdadı ve kapı kolu açılmak üzereymiş gibi döndü.

Ağzım açık kaldım. Düşünemiyordum. Buradan asla zamanında çıkamayacaktım.

Anton’un refleksleri daha çabuktu. Nazik olmayı düşünmeden, yatağın diğer tarafında yere yatıp saklanayım diye beni o tarafa fırlattı. Popo üstü yere düştüm ve ağzımdan küçük bir ciyaklama çıktı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. “Günaydın, kardeşim.”

Valko. Daha da eğildim. Tüm sinirlerim buz tutmuştu. Yatağın altından, cilalanmış siyah çizmelerinin, odanın diğer ucundan Anton’un yalınayak yere bastığı yere doğru yürümesini izledim.

Prens boğazını temizledi. “Günaydın...” Çizmeler durdu. “Majesteleri.”

İmparator üç adım daha yaklaştı. Yatağa yaklaştığı için daha sessiz nefes almaya çalıştım. Valko, “Son iki gün çok yoğun geçti,” dedi. “Halk kabulü iyi geçti diyebilirim. O hizmetçiyle ilgili talihsiz olay yaşandı...” Çizmelerinin topukları üzerinde öne arkaya sallandıktan sonra Anton’la arasına biraz daha mesafe koydu. “Ama olan oldu. Bu gerekli bir adımdı.”

Parlayan deri çizmelere, kısıtığım gözlerimle bakıyordum. İmparator niye buraya gelmişti? Anton'un odasına birden dalıp imparatorluğun önemsiz meselelerinden konuşmak alışkanlığı mıydı? Üstelik bu mesele sevgili arkadaşımın ölümüyle ilgiliydi.

Anton'un ayaklarının arkasındaki tendonlar kasıldı. "Peki, bugünün haberleri neler? Onlar da sıkıntılı mı?"

Auraları midemin kasılmasına sebep oldu. Sesleri hafifti ama aralarındaki gerginlik her zamankinden de fazlaydı.

"Tam tersine," dedi Valko, "tanrılar bana gülümsüyor. Daha dün, kanun kaçaklarını bulacaklara verilecek ikramiyeyi üç katına çıkardım ve bugün aralarından birinin yakalandığına dair haber aldım." Kıkırdadı. "Görünüşe bakılırsa, insanlar bir kanun kaçağının nerde olduğunu bildirmek gerektiğinde ödül avcılarının maaşına ortak olmaya çok hevesliler."

"Evet, öyle," dedi Anton katı bir ses tonuyla. "Yuri'nin yakalandığını mı tahmin etmeliyim?"

"Hayır, hayır. Ondan çok daha kıymetli biri." Çizmelerinin topukları birleşti. "O çingene şair."

İçimdeki tüm nefes bir anda dışarı çıktı. Anton'un yere değen ayakları bembeyaz kesildi. "Tosya mı?" Gergin bir sessizlik anından sonra Prens, Valko'nun yanından geçerek ilerledi. Bunu ağabeyi, yüzündeki dehşeti görmesin diye yapmıştı. "Tosya... Pashkov'du, değil mi?" Anton sesini ilgisizmiş gibi çıkarmaya çalışıyordu ama içindeki titremeyi yansıtan sesindeki titremeyi duymuştum. Bütün bedenim bu titremeyle kıvrandı. O da benim kadar, Tosya'nın kaderinin mühürlendiğini biliyordu. Pia bir haine yardım ettiği için idam edildiyse, ayaklanmayı çıkardığı söylenen kişi kesinlikle affedilmeyecekti.

"Ta kendisi," dedi Valko.

Anton'un ayakları hafifçe İmparator'a döndü. "Ve şimdi burada mı? Zindana mı atıldı?"

“Ben kendisini gördüm. Garip bir adam. Yazı masasına eğilip bir şeyler yazamayacak kadar uzun boylu duruyor.”

Prens, ağabeyinin suratına bakmak için tam arkasına döndü. “İzin verirseniz, Lordum, size onu hemen idam etmemenizi öneririm. Birçok vatandaşın desteğini kazanmaya başladı ve onlar da adil bir mahkeme olmasını isteyecektir. Düşürülen askere alım yaşının ışığında insanların desteğini kazanmaya çalışırken bir ayaklanma olması işimize yaramaz.”

Anton’a kıvrak zekâsı için içimden övgüler yağdırdım. Elinde kalan, oynayabileceği tek kart, Tosya’nın idamını elinden geldiğince geciktirmeye çalışmaktı. Biraz daha zaman kazanırsak arkadaşımızın kaçmasına yardım etmek için bir yol bulabilirdik.

İmparator kımıldanarak ağırlığını sol çizmesinin üzerine verdi. “Tosya duruşmaya *çıkacak*,” dedi uzun bir sürenin ardından. “Halka açık duruşma,” diye ekledi, “böylece onun laflarıyla zehirlenen herkes onun aslında nasıl bir itirafçı ve kâfir olduğunu görecek.”

“İyi düşünmüşsünüz. Ben de bunun en iyi yol olduğuna katılıyorum,” diye cevapladı Anton. Ustaca konuşmayı, mahkemeye çıkarmak en başından beri Valko’nun fikriymiş gibi değiştirmişti.

“Danışmanlarımla konuşacağım.” Siyah çizmeler önce hızla kapıya doğru ilerledikten sonra yavaşlayarak tereddüt etti. İmparator arkasına dönerek Prens’e baktı. “Bu sabah Sonya’yı görmedin, değil mi?”

Vücudumu iyice yere yapıştırdım. Valko’nun aurasındaki kıskançlık, dilimin üzerinde acı bir tat bırakmıştı. Yoksa Valko’nun buraya gelmesindeki asıl sebep benim orada olup olmadığımı mı görmektir?

“Hayır, görmedim.” Anton bir an bile tereddüt etmedi. Tembelce semaverinin yanında durduğu şömineye doğru yürüdü. “Belki de bahçede yürüyüşe çıkmıştır.”

“Evet... belki de.”

Gerilerek Valko’nun daha fazla şey söylemesini bekledim. Benim dün gece odama dönmediğimi ve gün ağardığında orada olmadığımı bildiğini söyleyecek sandım. Ama konu hakkında daha fazla bir şey söylemeyince Lenka’nın beni bir kez daha kurtardığını tahmin ettim.

İmparator kapıyı açtı. “Onu görürsen odasının antresine bir hediye bıraktığımı söyle. Barış teklifi. O nedenini biliyor.”

“Nasıl isterseniz.”

Siyah çizmeler odadan ayrıldı. Kapı kapandı. Gözlerimi kapadım ve başımı kendime nefes almak için izin vererek ellerimin üzerine yasladım. Valko beni bulmamıştı. Yine de hareket etmeye cesaret edemiyordum. Ya yine birden içeri girerse?

Anton da aynı endişeyi paylaşıyor gibiydi. Sessiz adımlarının altında parkelerin gıcırdadığını duyana dek uzun bir dakika geçti. Kapı açılıp yeniden kapandı. “Tamam, Sonya. Gitmiş.”

Kendimi titreyen bacaklarıma rağmen kaldırdım ve dengemi sağlamak için yatağın direklerinden birine tutundum. Elbisemin her yeri kırıkmıştı.

Anton bana hiç bakmadı bile. Aceleyle dolabındaki küçük bir çekmeceye yöneldi. “Yanında anahtarının olmadığını varsayıyorum.” Bende anahtarın tıpatıp aynısını çıkardı ve gece mavisi kapıya gitti. “Hemen gitmem gerek.” Kapıyı açtı. “Odana dönmelisin.”

Yatağın arkasında donup kaldım. “Nereye gidiyorsun?”

“Nicolai ile Feliks’le konuşmam gerek. Ayarlayabilirsem ikisiyle aynı anda.”

“Tosya’yla ilgili...”

“Evet.”

Kalbim dayanılmaz bir ağırlıkla çöktü. Dünya temellerinden yıkılıyor gibi hissediyordum.

Anton geri yürüdü, beni kolumdan tuttu ve kapıya götürdü. Sert davranmıyordu ama zaman çok önemliydi ve ben onu yavaşlatıyordum. Ya da... “Ben de seninle gelebilir miyim? Kılık değiştiririm.”

“Hayır... Yapamam...” Çenesi titredi. Gözlerime bakmadı ama sesi yumuşak çıkıyordu. “Seni de kaybetmeyi göze alamam.”

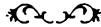
İçimi hayal kırıklığı kapladı ama itiraz etmedim. Benim yerim burada, İmparator’un yanıydı. Görevim ise hem imparatorluğa hizmet etmek hem de ayaklanmadaki görevim için verdiğim sözü yerine getirmekti. “Ona gideceğim,” diye söz verdim. Bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Pia’nın aksine Tosya –şimdilik– halen yaşıyordu.

Anton, “Lütfen dikkatli ol,” dedi.

“Sen de.”

Sonunda gözlerimin içine baktı. Gözlerinde, dün gece aramızda olan her şeyi gördüm. Aurasında, son öpüşmemizin hayaletini izledim. Onu yeniden öpmeyi arzuluyordum, ona teselli getirecek bir şeyler bulmayı, buna kendim de inanmasam bile her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi istiyordum.

Ayak parmaklarımin üzerinde öne doğru eğildim ama o ne yaptığımı fark etti. “Gitmeliyim.” Aramızdaki kapı kapandı. Kapının üzerine çizilmiş yıldızlara bakarken gözlerimi kırıştırdım.

Antremdeki masanın üzerinde bir vazodolusu sümbül beni bekliyordu. Vazonun yanında da cilalı küçük bir kuru duruyordu. Kutunun etrafına bir kurdele sarılmış, kurdele de İmparator’un

resmi mührünün –yedi yakutlu tacın altında bir V harfı– basıldığı balmumuyla mühürlenmişti. Mührü açtım ve kutunun kapağını kaldırdım. İçinde kadife bir yatağın üzerinde etrafı elmaslarla çevrili büyük bir safir duruyordu. Safir, elmaslarla birbirine bağlı bir zincirin ucundaydı, kesimi ovaldı. Taşın kesilmiş yüzeyleri, penceremden gelen ışıkla bana göz kırpar gibi parlıyordu.

Kutuyu kapadım ve masanın diğer ucuna doğru ittim. Valko gerçekten beni satın alabileceğini mi düşünüyordu? Bir mücevherin benim canım arkadaşımın yerine geçeceğini mi sanmıştı? Sümbüllerin kokusu burnumu yaktı. Oradan uzaklaştım. Ellerim kasılmış, öfkem keskinleşmişti. Bu kolye, bir aileyi bir yıl doyurmaya yetecek pahadaydı. Ruta'nın hanını onarabilir ya da Romska çocuklara şehirlerde bakır paralar dilenmek yerine tarlalarda daha fazla oyun oynayacak zaman verebilirdi.

Yazı masamdaki sandalyeye çöktüm ve tiksintimi uzaklaştırmaya çalıştım. Valko'nun hediyesini kimseye vermeyecektim. Onunla aramı düzeltmek istiyorsam hediye kabul etmem gerekiyordu. Bu ne kadar dayanılmaz olsa da aurasıyla bir olup Tosya'yı serbest bırakması için onu ikna etmeye çalışırken bir de tahtından vazgeçirmeye çalışmanın yanında hiçbir şeydi.

Gözlerimi ovuşturdum. Yorgunluk, kemiklerimi kurşuna çevirmişti ama dişlerimi gıcırdattım. Çaresizliğe ve kendime acımaya boyun eğmeyecektim. Görevim önemli olabilirdi ama yeteneğim –lanetim– bu dünyada bir şeyler değiştirmek için kullanabileceğim tek silahtı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gün delirten bir yavaşlıkta ilerliyordu. Yemeklerimi getiren yeni hizmetçi, Lenka'dan önce geldi. Nazik ve işini bilen birine benziyordu ancak onu Pia'yla karşılaştırınca göğsüm boş, vücudum buz gibi oldu. Çilli yüzünü Pia'nın altınımsı teniyle karşılaştırmıştım. O cılızken, Pia'nın kıvrımları vardı. Pia gibi gülmeye dünden razı değildi. Reverans yaparak oradan ayrıldı ve bana getirdiği yemek tepsisini aldım ama her şey tatsız geldi. Lenka da ondan kısa süre sonra geldi. Benim mucizevi bir şekilde ortaya çıkışım ona haber verilmiş olmalıydı.

Bana dün gece nerede olduğumla ilgili sorduğu sorulara cevap vermedim. Ben cevap vermeyi reddedince de konuşmadık. Beni İmparator'un önüne çıkacak hale getirmesini söyledim, o da bunu yetenekli bir şekilde yaparak bana soluk gümüş renkli bir elbise giydirdi.

İmparator'un, danışmanlarıyla uzun bir toplantı yaptığını öğrendim. Döndüğümü öğrenirse tüm günümü onlarla birlikte geçirmem gerekirdi.

Dönen merdivenlerden aşağı indim ve kurul toplantı odasına doğru ilerledim. Boynuma taktığım safir kolye, boğazımı bir

tasma gibi sıkıyor ve boynuma buz asmışım gibi hissettiriyordu. İmparator kolyeyi taktığımı gördüğünde suratındaki memnun ifadeyi görmeye hiç hevesli değildim.

İkinci kata ulaştığımda auramı panik kaplayınca merdivenin parmaklıklarına tutunarak durdum. Aynı anda Anton da aşağıdaki büyük lobiden sarayın içine girdi. Başını kaldırdı. Beni gördüğü anda göğsü kabardı ama hissettiği endişe beni yine de tetikte tutuyordu. Etrafında hizmetçiler dolaşüyor, işlerine bakıyorlardı. Anton başıyla belli belirsiz sol tarafa işaret etti ama ben ne dediğini anlamıştım.

Alacakaranlık mavisini pelerini, büyük salona doğru giden koridorda ilerlerken arkasından dalgalandı. Kendimi toparlayarak bir kat daha aşağı indim ve Anton'un peşinden ilerlemeye başladım. Normal bir hızda yürüyormuşum gibi görünmeye çalışırken onun geniş omuzları görüş açımdan çıkmayacak kadar da hızlıydım. Anton ileride durdu ve eldivenlerini çıkarırken etrafta onu izleyen birileri var mı diye çevresine bakındı. Bir an sonra balo salonunun kapılarından içeri daldı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Anton'un endişesi midemde çalkalanıyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve omzumun üzerinden etrafa attığım bir bakışın ardından, peşinden salona girip kapıları kapadım. "Adamlarınla buluştun mu?" diye sordum. "Ne oldu? Auran beni hasta ediyor." Elimle bulanmakta olan mideme bastırdım.

Pencerelere ağır perdeler çekilmişti. Yalnızca perdenin kenarlarından zayıf bir güneş ışığı içeriye sızıyordu. Ama bu odanın ayrıntılarını –boş mobilyaları, tozlanmasını engellemek için örtü örtülmüş avizeleri, platformdaki terkedilmiş tahtı ve Morva Akşamı'ndaki büyüklüğünün akıllarda kalan yansımasını– görmeye yetiyordu.

Anton beni çift kapının olduğu duvara doğru çekti ki içeriye biri girerse gözüne çarpan ilk şey biz olmayalım. Bakışları kısa bir süre safir kolyemin üzerine düştü. Farkındalıkla kolyeye dokundum. Sanki demir zincirler boğazımın etrafına vurulmuş gibi hissediyordum. Başını iki yana salladı, birkaç adım uzaklaştı, sonra küfretti ve eldivenlerini yere attı. Kolyeyi çıkarmak için elimi kaldırmışken Anton'un patlamasıyla durdum. "Felixs kana susamış bir aptal! Uğruna çaba sarf ettiğimiz her şeyi mahvedecek."

Kolyeyi bıraktım ve yalnızca iki defa gördüğüm adamı düşündüm. Onda her zaman beni rahatsız eden bir şey olmuştu ama bunu hep şok edici mavilikteki gözlerine ya da Prens'le ilişkisine bağlamıştım. Morva Akşamı'yla ilgili mektubu Anton gizlice ona vermişti ve Felixs saat on ikiyi vurduğunda salondan ayrılan ilk kişi olmuştu. "Ne yapmış?"

Yanımızdaki kapı açıldı. Nefesimi tuttum ve iyice duvara yanaştım.

"Merhaba?" dedi bir adam sessizce. Loş ışıkta adamın kabarık saçlarını tanıdım.

Anton, "Arkadayız, Nicolai," dedi.

Adam arkasına döndü. O gerçekten de Kont Rostav'dı. Bana güvenmeyen bir bakış attı. "Onun burada ne işi var?"

"Sonya da artık bu işin bir parçası. Bunu biliyorsun."

"İmparator onu arıyor." Nicolai öfkeyle yüzünü ovuşturdu. "Benim dönmem için de sabırsızlanıyor olmalı. Buraya gelmek için *kurul toplantısından* çıkmam gerekti," diye ekleyerek bunu birini gücendirecek en büyük şeymiş gibi söyledi. "Acil bir işim çıktığına dair bir bahane uydurdum." Zayıfça güldü. "Eminim İmparator onunla konuşmaktan daha önemli ne işim olduğunu merak etmiştir."

Anton kaşlarını çattı. "Neden seni ikinci defa kurula çağırdı?"

“Shengli işgalini düzenlemede benim uzmanlığımı kullanma konusundaki lanet ısrarı yüzünden.” Nicolai ellerini açtı. “Savaş stratejisiyle ilgili en basit şeyi bile bilmiyorum! Asker olan babamdı, ben değil.” Nicolai daha hızlı konuşmaya başladıkça sinirlerim geriliyordu ve omurgamda, kötü bir şeyler olacağına dair garip bir duygu hissettim. “Bu da bana acaba İmparator benden şüphelendiği için mi beni gözünün önünde tutuyor diye düşündürüyor.”

“Valko herkesten şüpheleniyor.” Anton bu endişelenmemiz gereken son şeymiş gibi omzunu silkti. “Sana olan güvenini neden kendi lehine çevirmiyorsun? Ayaklanma başarısız olursa saldırısını ertelemek için onu ikna etme konusunda danışmanlarından veya benden daha fazla şansın var. Bu da yeniden plan yapmamız gerekirse bize zaman verecektir.”

Nicolai yeniden güldü. Bu sefer çaresizlikle. “Onu ikna etmek mi? O nasıl herhangi bir şeyi yapmaya ikna edilebilir ki?”

İşte bu noktada onu anlayabiliyordum.

Nicolai, “Sanki başarısız olacağımız kesinmiş gibi konuşuyorsun,” diye devam etti. “Öyle mi?” Prens yeterince çabuk cevap vermeyince Kont elini saçlarının arasından geçirdi ve salonda etrafına baktı. “Neden *burada* başka birçok yer varken İmparator’un burnunun dibinde buluştuk?” İçini çekti. “Lütfen bana bunun gerekli olduğunu söyle.”

Anton, “Öyle olmasaydı seni tehlikeye atmazdım,” dedi. “Cesaretini toplaman gerek, Nicolai. Durumumuz fena bir hale geldi.”

“Fena bir hale *geldi mi*? Zaten öyle değil miydi? Tosya hapiste, Yuri’nin de kellesinde ödül var. Sırada ben varım, bunu biliyorum.”

Anton’un çenesi kasıldı. Sabrı tükeniyordu. Onun öfkesi ve Nicolai’in artan paniği arasında ben kendi bedenimi terk etmek

istiyordum. “*Hepimiz tehlikedeyiz,*” diye patladım. “Hepimizin kaybedecek bir şeyi var.”

Kont bana ağzının kenarıyla güldü. “Sen imparatorluğun aurakâhinisin ve duyduğuma göre de öksüzmüşsün. Kendi hayatın dışında kaybedecek bir şeyin yok.”

Onun bu laflarıyla öfkem iyice kabardı. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Çoktan Pia’yı kaybetmiştim. Dasha, Kira... ve Anton’un kaderleri benim sorumluluğumdaydı. Onu kaybetmenin bana ne yapacağını düşündüğümde boğazım düğümlendi.

“Diline sahip ol!” diye patladı Anton, Nicolai’a. Öfkesiyle dizlerimin titrediğini hissettim. “Bu şehitlik yolunda yapılan manyakça bir yarışma değil.”

“Benim bir *karım* ve *çocuğum* var!” diye savunmaya geçti Kont. Hissettiği duygu seli, burnumun sızlamasına neden oldu.

Aklıma Prens ile Torchev’e yaptığımız yolculukta durduğumuz kulübe geldi. Kulübenin kapısından iki çift elin uzandığını görmüştüm. Birisi Nicolai’ın ametist yüzüklü eliydi ve Anton’a mektubu uzatmıştı. Diğeri bir kadına ait olan daha küçük bir eldi ve çalışmaktan yıpranmıştı. İkisinin aynı sınıftan insanlar olmadığını anlamıştım. O kadın, Nicolai’ın karısı mıydı?

Kont gözlerini bana çevirerek neden bu kadar çaresiz hissettiğini anlamamı istiyormuşçasına, “Evliliğimiz gizli,” dedi. “Ayrı yaşıyoruz. Ailem... soylular... onu asla kabul etmezler. Bu devrimin bana bu konuda... herkesin birbirine kendine eş bakabilmesi konusunda bir fırsat getireceğini sanmıştım.”

Sanmıştım, dediğini fark ettim. *Sanmıştım*. Geçmiş zaman. Artık sanmıyordu demek ki.

Kont’u, kaliteli kıyafetlerini, mükemmel bir şekilde düzeltilmiş bıyığını, belki de ona miras kalmış ametist yüzüğünü inceledim. İyi bir kalbi olduğu konusunda şüphe yoktu. Aşk için evlenmişti, devrim grubuna katılmıştı, diğer soyluları eşitlik

konusuna ikna etmeye çalışıyordu. Ama Nicolai'ın iyi kalbinin ne kadarı bu işin içindeydi? Baloda benimle dans etme fikrine ne kadar hevesli görüldüğünü unutmamıştım... evliliğine sadık bir adamın bunu yapması garipti. Ayrıca son kurul toplantısında Anton'u desteklemeye çalışmamıştı. Bizi daha ne kadar destekleyeceği konusunda büyük şüphelerim vardı.

Söylediği her şeye rağmen, korkusunun temelinde korkaklık, diğerlerinin canına verdiği kıymettense kendi hayatını tehlikeye atmak istememesi olduğunu düşünüyordum.

"Zor şartlarınız için üzgünüm," dedim. "Ancak gizli evliliğinizin iyi bir yanı, işin içinde *olduğunuz* ortaya çıkacak olursa karınızın ve çocuğunuzun tehlikeye girmeyecek olması. Arkadaşım Pia'nın böyle bir lüksü yoktu." Hafifçe bir gülümseme göstermeyi başardım. Bir aurakâhini olarak başkalarıyla empati kurmak, zorlandığım bir şey değildi. Nicolai'la empati kuramamamın nedeni belki de gitgide kalpsiz birine dönüyor olmamdı. "İşte, görüyorsunuz. Sonuçta siz ve ben eşitiz. İkimizin de tehlikeye attığı, kendi hayatlarımız."

Nicolai bana gözlerini kırıştırtarak baktı. Hissettiği utanç içimin kıvrınmasına neden oldu.

"Şimdi," diyerek Anton'a döndüm, "sanırım bizi buraya neden çağırdığını duymaya hazırız."

Prens bana minnettar gözlerle baktı. Enerjisi halen oldukça endişeli geliyordu ama Nicolai'a ve belki de bana cesur bir surat göstermek için kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Sakinleştirici bir nefes aldı ve, "Feliks artık beni kan dökülmeden devrim yapma konusunda desteklemiyor. Tosya tutuklandığında onun yanındaymış. O zamandan beri, Feliks kendi takipçilerini 'Özgürlüğün Sesinin' üstelik İmparator'un ellerinde idam edilerek susturulacağını yaymaları için tembihlemiş."

“Ama Tosya mahkemeye çıkarılacak,” diye araya girdim. “Ona bunu söyledin mi?”

“O mahkemeyi umursamıyor. Tosya’nın ölmesini bile umursadığını sanmıyorum. Bu idamdan sonra insanların ağabeyime karşı silahlarını ellerine almakta hiçbir tereddütleri kalmayacak.” Anton başını iki yana salladı. “İşlerin bu kadar tehlikeli bir safhaya geldiğini fark etmemiştim. Feliks’i Tosya’nın *felsefesini* yayması için işe aldım ama o bundan fazlasını yaptı: İnsanların çaresizliğini *nefrete* dönüştürdü. Artık toplandılar, güçlerini birleştirdiler ve harekete geçmeye hazırlar. İhtiyaçları olan tek şey bir katalizör. Askere alım yaşının indirilmesi yeterli olmadı ama Tosya’nın hapse atılması... işte bu öldürücü darbe oldu.”

Nicolai’nın aurası tüm rengini kaybetti. Ruhumu emdi ve geriye yalnızca endişenin soluk külleri kaldı. Kont, “Açık konuș, Anton,” dedi. “Bu bizim için ne demek oluyor?” *Benim için* dese daha doğru olurdu. “Neler oluyor?”

Anton’un geniş omuzları iyice genişledi, sanki kendisini Riaznin’deki her bir ruha karşı güçlendiriyordu. “Ayaklanma herkese açıklandı. Geliyorlar.”

“*İnsanlar* mı geliyor?” Nicolai’nın nefesi kesildi. “Saraya mı yürüyecekler?”

“Yarın öğlen,” diye ekledi Prens karamsar bir ifadeyle.

Nicolai güldü ama bu yüzünü güldüren türden bir gülüş değildi. “Hiç şansları yok!” Parmaklarıyla burnunun kemerini tuttu, sonra da yüzünü ovaladı. “İmparator’un burada *yüksek duvarlı bir kalesi* var. Sayısız silahlı muhafız kaleyi koruyor. Bu bir katliam olacak! İsmimiz kesinlikle olayın içine karışacak.”

“Nicolai, sana şimdi ihtiyacım var. Bu noktada cayma.” Anton, arkadaşının kollarını tuttu. “Olan oldu. Birbirimize tutunmalıyız...”

Prens'in ağzından çıkan kelimeler, ben onları duyamayacak kadar sağır hissedene kadar alçaldı. Duyduğum tek ses kalbimin delice atmasıydı. Aklıma manastırın kapısındaki köylü çetesi geldi. Yarın saraya yürüyecek köylüler kesin daha kalabalık, daha coşkulu olacaktı. Onlar varken vahşice bir şey yapmamak için kendimi nasıl tutacaktım?

Sıcak bir el belime dokundu. "İyi misin, Sonya?" diye mırıldandı Anton.

Kendimi toplamaya ve aklımdaki kâbusu atmaya çalışırken keskin bir nefes aldım. "Evet."

Nicolai'a dönmeden önce eli omzuma çıkıp omzumu hafifçe sıktı. "Soylulardan kaç tanesi bizimle?"

Kont hayretle alaylı bir şekilde güldü. "Onların yanında savaşmayı mı *düşünüyorsun*?"

Gözlerim kocaman olmuş bir şekilde Anton'a döndüm. İçimdeki endişe yerini hayrete bırakmıştı. *Savaşacak mıydı*? Bunun mümkün olabileceğine inanamıyordum.

Prens, "Halen kan dökülmesini önlemek için bir umudumuz var," dedi. "Valko tahttan vazgeçerse kimse hayatını kaybetmek zorunda kalmayacak." Bakışları bana döndü ve ben de içimde ne gördüğünü bilerek yutkundum. Bahsettiği umut *bendim*. Özgürlük *ve* barış hayalini elde etmesi için elindeki son koz bendeydi.

Kont bizi izledi ama Anton'un içindeki inancın ona da geçtiğini hissetmedim. Nicolai yalnızca benim hissettiğim güvensizliği yansıtıyordu. Artık İmparator'u ikna etmek için uzun bir sürem kalmamıştı. Valko'yu insanların kaderinin en iyisi kendi ellerine bırakılması olduğuna ikna etmek için bir günüm vardı. Ve bunu, insanlar saraya yürümeden önce yapmamın gerekmesi görevimi daha da imkânsız kılmıştı.

Anton, “Her şey planlara göre giderse,” diye devam etti, “İmparator savaştan vazgeçecek ve yönetimi insanların eline verecek. Ama ben *herkesin* temsil edilmesini istiyorum. Bu yüzden kaç soylunun bizim tarafımızda olduğunu bilmem gerek. İç savaş çıkması riskini göze alamayız.”

“Çok fazla yok.” Nicolai özür diler şekilde omuz silkti. “Onları ikna etmek için yeterince zamanım olmadı ve bu da benim onlara söz verdiğim şey değildi. Köylüler ve kölelere *bazı* haklar tanınmasına destek göstermeyi kabul ettiler; kendi arsaları ve unvanlarının ellerinden alınmasını değil. İnsanlar yönetimi bu kadar çabuk ellerine alırsa, olacak olan da bu. Tam bir *kaos* olacak, Anton. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu olmalı. Soylulara sunacağımız bir tek bu varsa, korkarım yalnız başına kalacaksın.”

Prens kollarını göğsünde birleştirdi ve Kont’a uzun uzun baktı. “Peki ya sen, Nicolai? Başka kimse beni desteklemezse, sen yanımda duracak mısın?”

Kont’un parmağındaki ametist yüzük titredi. “Ben... elbette duracağım.”

Anton’un gözleri kısıldı. İlerleyerek arkadaşına yaklaştı. “Ne olursa olsun, Sonya’ya bir zarar gelmeyecek, bunu anlıyor musun?”

Prens’in içindeki, kötü şeyler olacağına dair kabaran his, göğsümü bıçakladı. Ne demek istemişti? Nicolai bana nasıl zarar verecekti?

Kont’la burun buruna gelen Anton, “Ne olursa olsun, onun adı temiz kalmalı. İsmi açığa çıkarsa bunun karşılığını sana çok kısa sürede vereceğimden emin olabilirsin. Gereğesi haklıysa şiddetten kaçınmam,” dedi. Aklıma bir görüntü geldi: Anton, Valko beni balo gecesi tehdit ettiğinde elindeki hançeri saplamaya hazır duruyordu. “Bana yardımcı olmaya istekli birçok müttefikim var,” diye ekledi. “Anlaşıldı mı?”

Anton müttefikleri olduğu konusunda blöf mü yapıyordu bilmiyordum ama Nicolai bir adım geriledi. Sanki inme ini-yormuş gibi yüzüklü parmağı iyice titremeye başladı. “Evet.”

“Öyleyse kurul toplantısına dönmeliyiz ancak birlikte girerek dikkati üzerimize çekmeyelim. Nicolai, önce sen gir. Sonya, sen ondan birkaç dakika sonra katıl. Gelmenin güvenli olduğunu hissettiğimde de en son ben geleceğim.”

“Pekâlâ,” dedi Nicolai sanki kurul salonuna girme sırası orada yaptığımız tek iyi planmış gibi. Eğilerek selam verdi ve oyalanmadan salondan çıktı.

Kapının kapanmasını izledim ve daha demin olanlardan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Anton’a dönerek, “Onu neden öyle tehdit ettin?” diye sordum. “Bu senin... herkesin baskı olmadan özgürce karar vermesine inanan senin yapacağın türden bir hareket değildi.”

Anton cevap vermedi. Beni kolumdan tuttu ve en yakın pencereye götürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Anton’un ani endişesiyle nabzım hızlanmıştı. Kaşlarımı çatarak zeminden tavana kadar uzanan pencerenin çerçevesine baktım. Beni pencerenin önüne sürükleyince perde hışırdadı. Beni neden buraya getirmişti?

Anton, “Bana ne olursa olsun, bu önemli değil,” dedi. “Ama sen yaşamalısın.” Aurası alevler içinde yanıyordu ve omurgamı boydan boya yakmıştı. “Sen olmazsan her şey boşa gider.”

Kaşlarımı çattım. “Eh, senin de yaşaman gerek.” Birden ona ne olduğunu anlamamıştım. “Bir yere gitmiyorsun, değil mi?” Bu düşünce bacaklarımın titremesine sebep olmuştu.

“Mümkün olduğuunca seninle kalacağım.”

Neden sanki ayrılmamız gereken bir an gelecekmış gibi konuşmuştu? “İş buna gelirse, *savaşacaksın*,” dedim. Bu bir soru değil, emirdi. “Tüm bunlar, kendini savunmak için bile eline

silah almayacağıın anlamına geliyorsa bunu ben yapacağım.” Korumacı duyguları olan yalnızca o yoktu. “Senin kılıcını ve kalkanını alırım.”

Anton üzgünce sıırttı. Pencereden gelen ışııkla belirginleşen toz parçacıkları o gün kurul toplantısında olduğu gibi yüzünün etrafında parıldıyordu. Nedense bu onun kutsal ve bu kadar yakın olmamıza rağmen uzaktaymış gibi görünmesine neden oluyordu. “Harika olacaksın,” dedi Anton ve tamamen farklı bir şey demek istediğini anladım. “Bunu yapmak için doğmuşsun.”

Elimi onun göğsüne yerleştirdim. “Anton...”

Ona dokunmamla birden kasıldı ve yüzüne çok ağır bir ciddiyet düştü. “Ancak benimle olmak için doğmamışsın.” Bir adım geri çekildi ve aramıza daha büyük bir mesafe koydu.

Elim düştü ve parmaklarım acıyla kıvrıldı. “Eşitliğe inanıyorsun sanmıştım. Neden senin için yeterince iyi değilim?”

“Sonya...” Kaşları yeniden çatıldı. “Hiç böyle hissetmene neden oldum mu? Eşitlik bir *ideal* ancak çok nadiren gerçek olur. Her açıdan, sen benden daha iyisin.”

Kalbim onun için hissettiğim sevgiyle doldu. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını engellemeye çalıştım. Neden bu bir sonmuş gibi, pencerenin camı gülleyle parçalanacakmış gibi hissediyordum?

Bu son olamazdı. Olmasına izin vermeyecektim. Onun için hissettiklerimi gerçekten anlayana dek bunu yapamazdım.

Balo salonunun kapılarının ardında bir gürültü duyuldu. Mermer zemine çarpan çizmelerin sesi gitgide daha yakından yankılanmaya başladı. Fırtına gibi yaklaşıyordu. “Burada!” diye bağırdı biri.

Anton lanet okudu. “Nicolai,” dedi burnundan soluyarak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Kont sana ihanet mi etti?” diye sordum inanamayarak. “Ve sen de bunu yapacağını *bili-*

yordun.” Kendi boynunu kurtarmak için Nicolai, Prens’e verdiği sözlere rağmen Anton’un ayaklanmanın içinde olduğunu açıklamış olmalıydı.

Kılıçların havaya çekildiğini boğuk bir şekilde duyduk. İmparatorluk muhafızlarından bir bölük geliyordu.

Anton beni perdelerin arkasına itti. “Çıt bile çıkarmayacağına söz ver.”

Girintili pencerenin önüne doğru tökezledim ve keskin güneş ışığına bakınca gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. “Hayır!” dedim ve arkamı dönerek ağır perdelerin arkasından ona karşı koymaya çalıştım. “Beni böyle bırakamazsın! Onlar seni götürürken hiçbir şey yapmadan duramam!”

“Beni dinle!” Anton perdelerin arkasına girdi ve beni sıkıca tuttu. “Ben üzerime düşeni yaptım. Senin üzerine düşeni yapabilmen için serbest olman gerek.”

“Ama...”

“Saklan, hayatta kal ve ağabeyime ulaş. Bana biraz bile değer veriyorsan, Sonya, dediğimi yap.” Yüzü ışıktaki ciddi ve katı bir ifade almıştı. Yorgunluktan gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu ama irisleri altın rengiydi. Benim kalbimde her zaman olacağı krala yakışır türdendi.

Muhafızların çıkardıkları sesler iyice yükseldi. Boğazım duygularla düğümlenmişti. Hiçbir ses çıkaramıyordum, bu yüzden sözümü başımı sallayarak verdim ama kalbim de ortadan ikiye bölünmüştü.

Ve sonra onun o güzel yüzü, kapılar gıcırdayarak açılmadan bir an önce önümden kayboldu. Gerileyerek cama yaslandım.

“Yakalayın onu!” diye emretti bir ses. Valko’nun sesini duyunca şaşırdım. Tanıdık aurası, auramla bir zehir gibi birleşti.

Muhafızlar Prens’i zincirlerken, zincirlerin şingirtisi çizmelelerin sesine karıştı. Anton bağırmadı ya da karşı koyuyormuş gibi

sesler çıkarmadı. Çılgılık atmak, oradan fırlayıp silahım olmasa bile adamlarla savaşmak istiyordum. Bunun yerine dudaklarımı birleştirdim ve nefesimi sessiz tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Onu zindana götürün.” Valko’nun ağzından çıkan kelimeler, kendi kardeşini tutuklatmak önemli değilmiş gibi çıkmıştı. Ama ben böyle olmadığını biliyordum. Muzaffer gülüşünü aurasında hissedebiliyordum. “En sevdiği çingene hainin dışkısında yatabilir.”

Muhafızlar oradan ayrılmak için harekete geçince botlar zeminde rap rap ilerledi ve zincirler şingırdadı. Artık hareketleri bir fırtına gibi değildi; yalnızca dinmekte olan fırtınanın üzgün hışırtısı var gibiydi. Görevlerine bağlılık hissetmelerine rağmen, imparatorluğun Prens’ini zindana atmaktaki isteksizliklerini aularalarında hissetmiştim.

“İmparatorluk aurakâhinini de bulun,” diye arkalarından seslendi Valko. Bu lafını duyunca kaskatı kesildim.

“Onun bu işle bir ilgisi yok!” Anton’un öfkesi derimi yaktı.

Valko parladı. Artık sesi sakın ve duygusuz değildi. Öfkeden kuduruyordu. “Hain bir prens konusunda beni uyarmamak, idam edilmeye yeterli!”

Soğuk bir şok dalgası vücudumu sarstı. *Valko gerçekten beni öldürecek miydi?* Anton’un zincirleri karşı koymaya çalıştıkça şingırdıyordu. “Seni piç!” diye bağırdı.

“Hayır, kardeşim,” diye cevapladı Valko. Sesi o kadar ki-birliydi ki neredeyse yüzündeki sırtımayı hissedebiliyordum. “Senin için talihsiz de olsa ben ölmedim. Hiçbir zaman sahte prens olmadım.”

Anton oradan uzaklaştırılınca zincirlerin şingırtısı ve kızgın lanet okumaların da sesi azaldı. Nefes almaya bile zar zor cesaret ediyordum çünkü nefes alırsam çılgılık atacaktım.

Şimdi Anton'a nasıl yardım edebilirdim? Onu nasıl kurtarabilirdim? Herhangi birini nasıl kurtarabilirdim?

Valko'nun enerjisi odanın içindeydi. Boynumdaki şafirin ağırlığı altında iğrenç hissediyordum. Parmaklarım donmuş pençeler gibi pencereye yaslanmışken kıvrıldılar. Tırnaklarımı pencereye batırma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Sessizce *git buradan* diye yalvardım. Valko'yla şimdi yüzleşemezdim. Tek hissettiğim kendi öfkem ve çaresizliğimken, onu ikna etme şansım yoktu.

En sonunda İmparator'un kibirli ayak sesleri odadan uzaklaştı ve kapı kapandı.

Ciğerlerimdeki tüm oksijen hızla dışarıya çıktı. Gözlerimden yaşlar aktı. Vücudum yere doğru kaydı. Cama yaslandım ve yanağımı da çerçeveye yasladım. Güneşin ısısı kemiklerime kadar işledi ama beni ısıtmaya yaramadı.

Gür siyah saçlı, düşük omuzlu bir adam saraydan çıktı. Verandadan kapılara uzanan uzun yoldan hızlı adımlarla yürüdü.

“Korkak!” diye fısıldadım ve cama yumruğumla vurdum. Ona karşı empati hissetmiyordum; yalnızca nefret vardı.

Valko'nun aurasından hiçbir parça hissetmeyene kadar orada saklı kalmaya kendimi zorladım. Sonra balo salonundan çıktım ve kehribar renkli lobinin karşısındaki ana koridora girerek dönen merdivenlerden çıktım. Kırmızı ve lavanta renkli kapıdan geçerek çocuk odasının tozlu parkelerine kendimi bıraktım.

Boğazım kuruyana dek ağladım, sallandım ve çığlık attım. Ahşap atın boyanmış gözleri ve oyuncak bebekler ilgisizce beni izlediler. En büyük bebeği alıp odanın diğer tarafına fırlatmaya hazırlanıyorken içimde garip bir merak hissi, sessiz olmamı söyledi.

Dinledim. Birkaç dakika sonra, boğuk bir şekilde bir kapının hızla açıldığını, mobilyaların etrafta itildiğini ve bir şeylerin

yere düştüğünü duydum. İmparator'un muhafızları yalnızca iki oda ötede, Anton'un odasını arıyor olmalıydı.

Saçlarımı dibinden tutup çekerken kalbim küt küt atıyordu. Daha ne kadar saklanabilirdim? Bu, değeri verdiğim insanlara hizmet etmek mi oluyordu? Çünkü yeterince çabuk davranmadığımda Pia ölmüştü. Onun hayatı için yalvarmaya gittiğimde, Valko onu çoktan idam ettirmişti. Şimdi Anton ile Tosya sıradaydı.

Bu ayaklanmaya katılmaya karar verdiğim andan itibaren Valko'yla yüz yüze gelip onu ikna etmek için yeteneğimi kullanmam gerekeceğini biliyordum. Vakit geldiğinde güzeller güzeli Kolsuz Kadın gibi cesaretimin olacağını ummuştum. Riaznin masallarının resmedildiğı duvardan Kolsuz Kadın bana bakıyordu. Pia en sonunda onun tüm masalını bana okumuştı. Hikâyeyi baştan sonra bitirmesi yedi gecemizi almıştı.

Arkadaşımın tatlı sesini hatırlarken aklıma hikâyenin en sevdiğim yeri geldi. Zorlu anında kadın cesur değildi; dehşete kapılmıştı. Bebeğı bir kuyuya düşmüştü ve onu kurtarmak için içeri uzanması gerekiyordu. Dirseklerinden aşağısı olmadığı için çaresizliğe kapılmıştı çünkü bunun imkânsız olduğunu biliyordu ancak yaşlı bir adam ona güç ve inanç sahibi olmasını söyledığında, o bunu yapmıştı. Kendisini geçmişinin kurbanı olarak görmeyi bırakmış, bir bütün olduğu geleceğe inanmaya başlamıştı. Elleri yeniden belirene kadar kolları büyümüşü ve oğluna yetişmeyi başarmıştı.

Benim de durumum bu kadar ciddiydi. İmparator'un duygularını bükmeyi denemek için bundan daha kötü bir durum hayal edemezdim. Hakkımda tutuklama emri vardı, Anton ile Tosya zindandaydı ve insanlar baskına geliyorlardı.

Başımı iki yana sallarken ileri geri sallandım. Çok fazla baskı ve denemelerimin başarısız olması için çok neden vardı. Başarısız olursam çok fazla insan ölecekti.

Kolsuz Kadın'a baktım. Onun da yüzü Pia'nınki gibi kalp şeklindeydi.

Dene, Sonya.

Uzan.

Arkadaşımın güzel gözlerini, aurasındaki güneşi hatırladım. Bunu onun için yapmam gerekiyordu.

Titresem de ayağa kalktım ve yüzümdeki yaşları sildim. Çocuk odasının tozunu elbisemin üzerinden silkeleyerek yeşil kapıdan, sonra da gece mavisi kapıdan geçerek Anton'un odasındaki muhafızların şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Toparlayabildiğim tüm güçle, "Sanırım İmparator beni arıyor," dedim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Muhafızlar beni Valko'nun odasına götürürken kendi isteğimle gitmeme rağmen elleri mengene gibi sıkıydı. Gözlerim odanın diğer ucunda duran İmparator'a kaydı. Balkonunun açık kapısının eşiğinde duruyordu. Tül perdeler etrafında uçuşuyor, rüzgâr saçlarının arasından eserek ona nazik ve yakışıklı bir hava veriyordu. Çıplak ayakları ve pantolonunun üzerine çıkardığı gömleği de bu etkiyi artırıyordu. Kapının çerçevesine yaslanmış, bakışları şehrin üzerinde kaybolmuştu. Aurasında da bir şeyler kaybolmuş, terk edilmiş gibiydi.

En iriyarı muhafız beni sırtımdan iterek ilerletti. Küreklemiklerimin arasında beliren acıyla gözlerimi kırıştırdım. Bu, dikkatimi önümdeki göreve çevirmeme yetecek türden bir acı olmuştu.

İmparator'a yeni gözlerle baktım ve kaslarım kasıldı. Tüm vücuduma bir iğrenme dalgası yayıldı. Valko'nun kederini hissetmek ya da ona acımak istemiyordum. Pia'yı öldürmüştü ve Tosya ile Anton'u zindana attırmıştı. Despottu ve kalpsizdi. Zalimlikten başka içinde bir duygu olduğuna inanamıyordum.

Ama elbette, bu tam da hissetmeye ihtiyacım olan şeydi: Gerçekten acı çektiğine ve perişan olduğuna, böyle hissetmek için sebebi olduğuna inanmalıyım. Ancak o zaman onunla bir bağ kurabilirdim. Onu tahtını bırakmaya ikna etmek için yeteneğimi kullanacaksam, saf bir empati hissetmeye ihtiyacım vardı. Böylesine kesin bir şefkat olmadan onun üzerinde etkili olma umudum yoktu.

“İmparatorluk aurakâhinini getirdik, Majesteleri,” dedi en iriyarı muhafız. Kolumdaki elini gevşetmeden öne eğilerek reverans yaptı. Gururu, elbisemin kollarını geçerek tenime işledi ama bu duyguyu dışarıya ittim. Gurur, bana yardım edecek bir duygu değildi.

Muhafızın ilanını duyan Valko’nun gözleri aniden üzerimize döndü. Sanki onun önünde durduğuma inanamıyormuş gibi arzuyla gözleri parıladı. Kalp atışlarım hızlandı ve rahatlama göğsümü doldurdu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Halen bana değer veriyor olması mümkün müydü?

Gözlerindeki sıcaklık, buza dönüşmeden önce yalnızca bir an orada kaldı. Omuzlarım düştü ve korku midemin kasılmasına neden oldu. Bana karşı hissettiği duygular dağılmış olmalıydı, oysa ki ben bu duyguları ona karşı kullanmayı planlıyordum.

Valko muhafızlara, “Bizi yalnız bırakın,” diye emretti.

Yutkunmaya çalıştıkça boğazımın kupkuru olduğunu fark ettim. Onunla yalnız kalma fikri beni zaten endişelendiriyordu. Beni tutmakta olan iriyarı muhafız, kafa karışıklığıyla yüzünü ekşitti. Belli ki benim doğrudan zindanlara gönderileceğimi ummuştı. Ama ben Valko’yu tanıyordum. Öfkesini bana öncelikle yalnızken kusacaktı. Takıntılı doğası, böyle yapmasını gerektiriyordu. Onun öfkesinden sonra hayatta kalmayı başarıp zindanlara kadar gidebilirsem şanslı sayılırdım.

“Gidin!” diye patladı muhafızlara.

Muhafızlar isteksizce selam vererek geri çekildiler ve kapıyı da arkalarından kapadılar.

İmparator'a göz kırparak baktıktan sonra titreyerek derin bir nefes aldım. Artık yalnız olduğumuz için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Pişman olduğumu görmesini istiyorsam, konuşan ilk kişi olarak protokolü bozmamalıyım. Kapının yanında dikilerek Valko'nun bana yanaşmasını veya yaklaşmam için izin vermesini bekledim. İkisini de yapmadı. Odanın diğer ucundan sessizce beni izledi.

Soğukluğu yavaş yavaş ortadan kaybolurken yerini alevli bir öfkeye bıraktı. İçinde karanlık ve fokurdayan bir çukur, patlamayı bekliyor gibiydi. Sinirlerim bu alevle iyice yanmaya başladı. Kaslarım kasılıyor ve kramplar giriyordu. Bana işkence edebileceği tüm yollar aklımdan geçerken paniklememeye çalıştım.

"Öne çık, Sonya," dedi bir süre sonra. Sesi garip bir şekilde sakın çıkmıştı.

Kalbim küt küt atarken kocaman yatağına doğru ilerledim. Beklemekte olduğu balkon kapılarına ulaşmak için yatağın etrafından dolaşmam gerekiyordu. Böylesine büyük bir yatak bir insanı ancak ufacık ve önemsiz hissettirebilirdi. Bu anlayışlı duyguya tutunarak ona benzer duygular bulmaya çalıştım. Arkadaşlarımı mahvetmiş kişiye karşı empati kurmama yarayacak ufacık bir şey bile olsa işime yarayabilirdi.

Valko'nun bana karşı öfkeli olduğu kesindi. Bunun altında da can acısı vardı. Ben, ondan çok daha düşük bir seviyede olmama rağmen, onun en yakınında tuttuğu, uğruna ittifaklardan vazgeçtiği, sevgi ve övgü yağmuruna tuttuğu biriydim. Paylaştığımız onca şeyden sonra ona niye ihanet etmiştim? Neden kardeşini korumuştum? Onca insan arasında neden Anton'un –en büyük rakibi, birçok insanın onun yerine imparator olmasını istediği *Anton'un*– tarafını tutmuştum?

Valko'ya yaklaşınca reverans yaptım ama ne kadar denersem deneyeyim, *Lord İmparatorum* sözleri boğazıma takıldı. Kendi öfkem yüzünden ve ihanete uğramış hissettiğimden dişlerim kenetlendi. Valko bana olan duygularını itiraf ettiğİ her seferden sonra beni yaralamıştı. Küçük nezaketlerinin ardından hep, yerimin ondan daha alçakta olduğunu hatırlatan ciddi sözler duymuştum.

Aynı sahte sakinlikle, "Sonya," dedi ve balkon kapısından ayrılarak bana doğru ilerledi. Parmakları boynumdaki safire dokundu.

Vücudumdaki her hücre ondan kaçmak için bağıırıyordu ama heykel gibi kıpırdamadan durdum. Dokunuşu işime yarayacaktı. Zihin açıklığımla artıracak, hissettiğİ şeyi anlamama yardım edecekti.

"Gözlerin kızarmış," dedi sakince. "O kadar berbat bir gün mü oldu?"

Kaşlarım kalktı. Nasıl bir hamle yapmaya çalışıyordu? Pia'nın ölümünden ve Anton'un tutuklanmasından sonra acı çektiğimi biliyor olmalıydı. "Gün sizin için berbat mıydı?" diye sordum ve sesimi yumuşak ve yüksek tutarak ona karşı geliyormuş gibi görünmemeye çalıştım. "İçeri ilk girdiğimde acınızı hissettim."

Sırıttı ve yüzümü inceledi. "Ne kadar da akıllı bir aurakâhini." Parmakları boynumu okşarken öfkesini aurasında gizli bir odada, istediğinde yetişebilecek bir uzaklıkta dikkatlice tuttuğunu fark ettim.

Havasının ani değışimini fark edememem kalp atışlarımı hızlandırdı. Cezası neredeydi? Bu kadar vahşice davrandıktan sonra beni kışkırtıcı bir dokunuşla cezbetmeye nasıl çalışabilirdi?

Düşünebildiğim tek yol, oyununa ortak olmak ve hayatım, Anton'a söylediğİ gibi tehlikede değılmiş gibi davranmaktı. Bunun bir oyun olmaması ve İmparator'un beni gerçekten *bağışlaması*

ihhtimaline dayanarak ona bir parça Şefkat aracılığıyla köprü kurup bağlanabilirdim. Bu Şefkati *tüm* insanlara yetecek kadar genişleterek tahtını bırakmaya ikna etmek için kullanabilirdim.

“Kederli olduğunuz kesin,” diye cevapladım ve ona anlayış göstermeye –aslında bu anlayışı kendi içimde bulmaya– alıŐtım. “Ailenizden geriye kalan son kişinin de size karşı planlar kurmuş olabileceğini öğrenmek büyük bir darbe olmuş olmalı.”

Valko’nun gülümsemesi kayboldu. Elini boynumdan çekti. “‘Olabileceği’ diye bir Şey yok, Sonya. Anton bana karşı planlar *kurdu*.”

“Ah.” Şaşırmış ve anlayıŐlıymıŐım gibi davranmaya çalıştım. “İnsanlar bu haberle sarsılacak. Özellikle de o Şair Tosya çoktan zindandayken. Halkın ayaklanacağından endişe duyuyor olmalısınız.” Koluna dokundum ve kızgınlığı arttı. Bu öfkenin karnımın içine kadar inmesine izin verdim. İçten içe terk edilmiş hissediyordu. Tüm hayatı boyunca imparator olmak için yetiŐtirilmiŐti. Bu kader, ailesinden ayrılmasına ve kimliğini saklı tutmak amacıyla başka bir çocuğun hayatını almasına sebep olmuştu... Ve Şimdi, bu kadar fedakrlıktan sonra, zorla kazanılmıŐ imparatorluğunun halkı ona karşı gruplaŐıyordu. “Görevim, sizi uyarmama beni mecbur kılıyor, Lordum, halk çoğunlukla mutsuz.”

Arkasını dönüp Şehre bakarken çenesinin kasları gerildi. Buradan bakılınca Şehir batan güneşin ışıklarıyla kristal gibi parlıyordu. Azanel Nehri de hiç kirli değilmiş gibi ıŐıldıyordu. Soyluların evlerinin yüksekliği, arkasında kalan, İmparator’un görmek istemediği Torchev’in diğer yarısının yoksulluğunu ve perişan halini saklıyordu.

Nazikçe kolunu okşadım. “Belki de neden böyle olduklarını anlarsanız...”

İrkilerek, ani öfkesi parlamadan bir saniye önce, o beni itmeden elimi çektim.

“İnsanlar hakkında konuşmak istemiyorum!” Bana dönerek alevli gözlerle baktı. “Uyarıların çok geç gelirse bir işime yaramıyor!” Daha da yaklaştı. “Son birkaç aydır *kardeşimle* ilgili neler hissettin? *Onun* hakkında beni ne zaman uyarmayı planlıyordun?”

Öfkesinin beni çevrelememesi için mücadele ederken ellerim yumruk haline gelerek titremeye başladı. Ama neden buna karşı koymaya çalışıyordum ki? Kendimi ona bırakmalıyım. “Anton’dan sana karşı herhangi bir nefret hiç hissetmedim!” diye çıkışarak öfkesinin karnıma dolmasına izin verdim. “Prens sana hiç zarar vermeye çalışmadıysa seni ne konuda uyaracaktım? O vahşi bir insan değil!” Vücudum öfkeyle titriyordu.

Valko sırtıttı ve başını yana eğerken biraz güldü. Bir anda öfkeli havası, onu saklı tuttuğu odanın kapısının ardına sıkıştı. Onun yerine garip bir merak geldi. “Anton’u iyi tanıyor gibi duruyorsun,” dedi keyifle.

Bir kez daha ani değişiklik beni şaşırtmıştı. Beni manipüle etmek için iplerini etrafıma sarmaya çalıştığını hissediyordum ama amacını anlayamıyordum.

“Prens’in aurasını tanıyorum,” diye itiraf ettim. Onun öfkesi yatışınca benimkisi de dinmişti. Sesim de onunkine uyan bir yükseklikte çıkmaya başladı. “Size en yakın olanları anlamak, koruyucunuz olarak benim görevim, Majesteleri.”

Alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı ama gri gözleri hiç de keyifliymiş gibi bakmıyordu. “Öyleyse Anton’un sana olan duygularını görmemiş olamazsın.”

Bir öfke parıltısı içimi kaplayınca yüzümü ekşittim.

“*Sizi* sevdiğine inanıyorum,” diye cevap vererek Valko’nun suçlamasını onun üzerine çevirdim.

Valko bir kahkaha patlattı. “Beni *sevdiğine mi*? Tahtımı elimden almak için planlar kurmaktan asla vazgeçmedi!”

Başka bir öfke patlamasıyla irkilerek bir adım geri çekildim. Son birkaç günün ihanetleri, sonunda etkilerini gösteriyordu. Valko şu anda çok dengesizdi ve adeta ipi kopmuş gibiydi. Aklını kaybettiğinden korkuyordum.

Etrafta dolanarak sinirle, “Başiboş bir çingeneye destek vermesi,” dedi öfkeyle, “Anton’un insanların desteğini kendi tarafına çekmek için uyguladığı başka bir taktik.” İmparator’un ağzından kelimeler, manyakça bir ruh haline girdikçe daha hızlı çıkmaya başlamıştı ve benim de tırnaklarımı bileklerime batırmama sebep oluyordu. “Çoktan soyluların desteğini kazandı. Bendense onun imparator olmasını tercih ederler. Bunu görebiliyorum. Ben aptal değilim, Sonya.” Kafasını deli bir adam gibi salladı.

Aurasına tutunup onunla bağlantı kurmak imkânsızdı. Çok kaygan bir yapıdaydı ve bir anda panik ile histeri patlamaları yaşıyordu. “O sizin soylu kanınızı paylaşan biri olduğundan,” diye cevap verdim, “Prens’e adil bir mahkeme hakkı tanırırsınız diye düşündüm.”

Valko’nun gözleri kısıldı ama yüzünde mutluluk ifadesi yoktu. Odada dolanmayı bırakıp bana doğru geldi. O kadar yaklaştı ki tehlikeli aurası kolumdaki tüyleri diken diken etti. “Ben aptal değilim, Sonya,” dedi bir kez daha fısıldayarak. “Kardeşim senin de mi desteğini kazandı?” Alnımdan çeneme, sonra da dudaklarıma parmağıyla dokundu. “Benden sakınıyorken kendini ona mı verdin yoksa?”

Üzerime kötü şeyler olacağına dair karanlık bir his çöktü. Valko’nun gözlerine baktım ve bariz bir şekilde onu diğer her ihanetten çok daha fazla kıskırtan şeyi gördüm: Anton’a âşık olduğuma inanıyordu. Ve haklıydı.

Kalp atışlarım endişeyle birlikte hızlandı. Muhafızlara teslim olmamalı, buraya gelmemeliydim. Şansımı, Anton ile Tosya'yı serbest bırakması için zindan bekçisini ikna etmede denemeliydim. Artık tüm enerjisi beni en kötü suç için cezalandırmaya yoğunlaşmış Valko'yu kontrol altına almam için hiç umut yoktu. En büyük güvensizliğinin üzerine basmıştım: Kardeşinin kendinden daha fazla sevildiğine dair korkusunun. Bu sebeple acı çekmem için Valko elinden geleni yapacaktı.

"Ne oldu?" İmparator'un parmağı halen dudağımın üzerindeydi. "Yoksa gerçekliğin üzerine mi parmak bastım?"

Başımı iki yana salladım. Anton'a olan hislerimi şimdi itiraf etmeyecektim. Bu, Prens'in daha çabuk idam edilmesine sebep olurdu. "Yalnızca... Beni korkutuyorsun, Valko. Auran..."

"Evet." Kendini göz hizama indirerek iyice yaklaştı. "Aurama ne olmuş, Sonya? Hiçbir şeyi tutkuyla hissedemez miyim? Hep bir imparator olarak kendimi sınırlandırmalı mıyım? Kendimi imparatorluğuma, danışmanlarıma ve beni sarayda destekleme rolü yapan herkese kanıtlamak için her gün neler yaptığımı görüyorsun. Sana kendimi kanıtlamak için ne yapmalıyım? Sana birçok zenginlik verdim." Safir kolyeyi kaldırdı ve zincirinden tutarak burunlarımız birbirine değene kadar beni kendine çekti. "Pozisyon verdim." Dudakları dudağımın köşesine değecek şekilde yanağıma bastırdı. "Senin için Estengarde'dan vazgeçtim." Diğer yanağına öptü. Dehşet içinde titrememek için yanağımanın içini ısırdım. "Seni öldürmeye hazır olduğumdan emin değilim, Sonya." Ağzı kulağıma doğru gitti ve sıcaklığıyla kulağıma nemlendirdi. "Bana her konuda boyun eğmeyi öğreneceğine halen inanıyorum."

Boğucu arzusuyla başa çıkmak için nefes almaya çalıştım. Arzusu içinde –ve içimde– gitgide kabarıyordu. Burnumun sızlamasına sebep olan, hasta edici bir koku gibiydi.

“Başkaldırman dayanılmaz bir şey, Sonya. Beni en çok çeken şey ise içindeki o karanlık tutku kuyusu.” Valko saçlarını omzumun üzerine attı ve tırnağını boynumun üzerinde gezdirdi. “Seni kardeşimle paylaşmayacağım. Sen bana aitsin. Riaznin’in aurakâhinlerinden birisin. Yalnızca bir amaç için doğmuşsun: imparatoruna hizmet etmek. En sonunda duygularına teslim olduğunda, bunun tadına bakacak kişi ben olacağım.”

Gözlerimi kapadım. Artık sızlanmamı yanağımı ısırarak engelleyemiyordum. Kendimi tamamen duygularıma teslim etmek, önümde kalan son seçenek miydi? Valko’nun aurasıyla bir olmak, onun benim tüm varlığımı, benim de onun tüm varlığını hissetmem için tüm karanlığımı dışarı vurmam mı gerekiyordu?

Buna nasıl dayanacaktım?

“Evlilik mi istiyorsun, Sonya?” diye sordu. Öpücükleri, boynumun bir yanından, kolyenin zincirini takip ederek diğer yanına geçti. Kolyeyi tenime mühürlemeye çalışıyor gibiydi. “Seni çekingen tutan bu mu? Riaznin’in eski kanunları imparatorun üç karısı olabileceğini söylüyor. Belki de soylu biriyle evlendikten sonra, seninle evlenmeye alçalabilirim.”

Tiksinti midemi kaplayınca titredim. Valko bana ne kadar dokunursa kendimden o kadar tiksiniyordum. Kendini bana adamak istemiyordu ama yine de yapacaktı ve bunun nedeninin sevgiyle alakası yoktu.

“O zamana kadar...” Elbisemi omzumdan indirdi ve tenime dişleriyle dokundu. “Senin için yatağımda yer var.”

Onun canavarlığına daha fazla dayanamayarak ellerinden kurtuldum. “Lütfen...”

“Lütfen ne?” Doğruldu. Havası yeniden kararıyordu. “Anlamıyor musun? Benim aurakâhinim ya da metresim olmanın bir farkı yok. Gerçek şu: Sen benimsin.”

Geriledim. “Öyleyse aurakâhinin olarak şimdi yanından ayrılmak istiyorum. Hem Prens hem de şair için bir mahkeme olacaksa, dinlenmem gerekiyor.” Kapıya doğru koşmak için arkamı döndüm.

Valko kolumu yakaladı ve dilini şaklattı. “Mahkeme olmayacak... ikisi için de.” Kulağıma eğilerek tehditkâr ve soğuk bir tavrıyla fısıldadı: “Sabahın ilk ışıklarıyla idam edilecekler.”

Ağzım dehşetle açıldı. Kalbim göğüs kafesimin içinde sıkışmıştı. Nasıl nefes alacağımı bulamıyordum. Buradan gitmem gerekiyordu... derhal. Zindanların yolunu bulmam, Anton ve Tosya'yı serbest bırakmak için bir yol bulmam gerekiyordu.

“Bu gece beni bırakmayacaksın.” Valko'nun eli kelepçe gibi kolumu sıktı. “Bu gece burada kalıyorsun.”

Beni kendine çektikçe ağzımdan zayıf ve korkunç bir şekilde yalvaran bir çığlık çıktı. Acele etmiyordu çünkü istediği kadar yavaş davranabileceğini, gücümün onun gücüne yetmeyeceğini biliyordu. Gözlerimde yaşlar birikti. Ondandır birçok kez kaçmıştım. Ama şimdi güneş ufuk çizgisinin altına inmişti ve gece gökyüzünde gücünü topluyordu. Vücudunun silueti, kalan az ışıpta parlarken saraya adım attığımdan beri, kendi bütünlüğümü korumak için ona karşı olan mücadelenin kırılma noktasına geldiğini fark ettim. İçimdeki son onur ve özgürlük parçasını kutsal tutmaya çalışmıştım. Bu parça, başka birinin alacağı değil, benim paylaşacağım bir şeydi. Şimdi Valko o parçayı benden alacaktı. O bana değer vermiyordu. Onun gözlerinde ben, üzerinde yürüdüğü zeminden daha değersizdim. Ve hiç düşünmeden üzerimde tepinecekti. Ta ki geriye Sonya'dan eser kalmayana, yalnızca sahip olunan bir eşya, kilitli bir kutunun içinde unuttuğu başka bir hazine olana kadar istediğini yapacaktı.

Ağzı ağzıma yanaştıkça, gözyaşları yüzümden aktı. Bu sırada saçlarının arasında, güneşin kırmızılığından farklı, turuncu

bir parıltı belirdi. Bu tam... *yangın* gibi görünüyordu. Onun yanından şehre doğru, saraya kadar uzanan geniş yola baktım. Orada, uzakta bir grup –hayır, bir tabur halinde– insanlar görünüyordu. Kalbimin içinde umut ışıkları parlamaya başladı. Buradan bakınca minicik görünüyorlardı ama buraya geliyorlardı. Turuncu parıltı ellerindeki meşaleler olmalıydı.

“Valko,” diyerek şehri, hesaplaşma gecesini işaret ettim. İnsanlar yarın gelmeyi planlıyorlardı ama yarının çok geç olacağını biliyorlarmış gibi yola çıkmışlardı.

İmparator’un gözleri kocaman açıldı. Elimi bırakarak balkon duvarına doğru koştu. “Buna cesaret edemezler,” dedi burnundan soluyarak.

Yavaşça odasının kapısına doğru geriledim. Beni fark ettiğinde elimi kapı koluna koymuştum. Gözleri kısıldı. “Sen ne yapıyorsun?”

Elbisemi omzumun üzerine çektim. “Aurakâhinin olarak görevim, hayatın büyük bir tehlikede olduğunda sana haber vermek.” Kapıyı açtım. “Ancak senin için savaşmak benim görevim *değil* ve seninle yatmak da *asla* görevim olmayacak. Sana veda ediyorum. Yakında tanrıların, hayatına ne kadar değer verdiğini göreceksin.”

Yüzü kaskatı kesildi. “Beni bırakırsan, Sonya, buna pişman olarak yaşayacaksın.”

“Belki de.” Sırtımı dikleştirdim. “Ama *yaşayacağım*. Senin için aynısını söyleyemem.” Arkama döndüm ve koridorda hızla koşmaya başladım.

Valko, “Sonya!” diye gürledi. “Muhafızlar, onu yakalayın!”

Nefes nefese kalmıştım, ciğerlerim çoktan yanmaya başlamıştı. Elbette muhafızlarını dışarıdaki askerlerini güçlendirmeye değil, arkamdan gelmeye gönderecekti. Bu kadar cesur davranarak kendimi lanetlediğimi biliyordum ama engel olamamıştım.

İnsanlar –Anton’un gelmelerinden korktuğu, Nicolai’ın şansları olduğuna inanmadığı insanlar– bana kuvvet vermişti. *Ben* onlara inanıyordum. Cesur enerjilerinin içime dolduğunu hissettim. Artık onu tahttan indirmek için Valko’nun boğazını kesseler umursamazdım.

Dönen merdivenin parmaklıklarını tuttuğum gibi aşağı indim. Elbisemin eteklerine takıldım ve neredeyse aşağı yuvarlanacaktım. Muhafızların kılıçları kınlarından çekildi. En azından tüfekte ateş etmeyeceklerdi. Valko’nun beni canlı istediğini biliyor olmalıydılar.

İkinci kata tökezleyerek indiğimde çabucak arkama baktım. Peşimden on civarında muhafız geliyordu. Yakında aramızdaki farkı kapatacaklardı. “Beni rahat bırakın!” diye bağırdım son merdivenden inerken nefes nefese. “Asıl tehlikenin nereden geldiğini bilmiyor musunuz?” Sarayın büyük kapılarını işaret ettim.

Paniklerini hissettim ve imparatorlarına hizmet etmeye mecbur hissettiklerini de anladım. Ben de bir keresinde böyle hissetmiştim. Ama itaatın kırılması gerektiği bir an vardı.

“İnsanlar geliyorlar,” dedim, “ve rejimi sona erdirecekler!” Yalvarırcasına onlara baktım ve muhafızların, devrimcilerin gücünü hissetmesini diledim. Tüm kararlılığımla, “Yaşamak istiyorsanız, şu an onlara katılmak için son şansınız!” diye bağırdım.

Kararlılık ifadeleri bir anda kayboldu. Tökezleyerek durdular ve büyük kapılara baktılar. Onları geciktirmeyi başardığıma şaşırsam da fırsatı ziyan etmedim. Kalan merdivenlerden de indim.

Terliklerim lobinin zemininde şaklamaya başlayınca dikkatimi zindanları bulmaya verdim ve muhafızların üzerinde kurduğum kontrol kayboldu. Çizmeleri yeniden hızlanmaya başladı ve bir fırtına gibi mermer merdivenden inmeye koyuldular. Büyük salon ve balo salonunun aksi yönündeki koridora doğru koştum. Dışarıda neler olduğunu merak eden bazı muhafızlar

büyük salona doğru koşmaya başladı. Diğerleri benim peşimden gelmeyi sürdürdü.

Yavaşlamadan koşmaya devam ettim. Zindanların girişi bu tarafta olmalıydı. Belki de çaresiz mahkumların auraları beni oraya götürmede yardımcı olabilirdi.

Muhafızların sesi iyice arttı. Arayı kapamaya başlamışlardı. Adımlarımı büyüterek daha hızlı koşmaya başladım. Bacaklarım titriyor, boğazım sızlıyordu. Gözlerimde beyaz şimşekler çakmaya başlamıştı. Auralar göğsümde dans ediyordu. İnsanların haklı yere hissettikleri öfke, hizmetçilerin hissettiği şok, muhafızların inatçı azmi...

Tükenmekte olan gücümü kullanıp onların enerjilerini kenara iterek kendi amacımın ön plana çıkmasını sağladım. *Anton*. *Anton'u* serbest bırakmam gerekiyordu.

Karanlık, ışık yanmayan bir koridor sol tarafımda belirdi. Hiç düşünmeden oraya döndüm. Yanlış tarafa gidiyor olabilirdim ama önümdeki seçenekler azalıyordu.

Sarayın bu kısmı, düzensizce inşa edilmiş, yasalar daha sıkı olup da mahkûmların sayısı artınca binaya eklenmişti. Labirent gibi dolanan koridorlar iyice bulanıklaşmaya başladı. Zindanlardan yükselen yeni auralara tutunmaya çalıştım ama nabzım dikkatimi dağıtıyordu. Sağ tarafımda gölgeli bir figür gördüm. Hemen o tarafa döndüm. Bu bir adamdı. Sakallı ama genç biriydi. Tanıdık gelmişti. Birbirine yakın gözleri ve geniş bir burnu vardı ve... Bir anda panikle doldum çünkü muhafız üniforması giyyordu.

“Sonya?” diye sordu.

İmparator’un muhafızları hemen arkamdaydı. Her an köşeden dönüp beni bulacaklardı. Çaresizce şansıma oynadım ve “Yardım et!” diye fısıldadım.

Adam elimi tutu ve beni arkasına çekti. “Saklan,” dedi. Elimden geleni yaparak yamuk yumuk duvara yaslandım.

Adam, muhafızların geldiği koridora atladı. “Orada!” diye bağırdı. “O tarafa doğru koştu. Şarap mahzeninin kapılarının ardına! Sanırım dışarı çıkmaya çalışıyor!”

Muhafızlar durmadan o tarafa doğru devam ettiler. Yoldaşlarının sözü yeterli olmuştu. Birkaç saniye bekledim ve benim izimi buraya sürmemeleri için dua ettim. Güvende olduğuma ikna olduğumda sakallı muhafız önümde belirdi ve çakmaklı tüfeğin namlusunu göğsüme dayadı.

“Özür dilerim, Sonya,” dedi adam, “ama sana ihtiyacım var.”

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım ama bu sefer kim olduğunu anlamıştım. Yeni sakalı onun kimliğini saklıyordu. Çenesini kaplamış, dudakları da sarı sakallarının arasında kalmıştı. Şaşkınlıkla, “Yuri?” diye sordum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhafıza gözlerimi diktim. Geri dönmüştü, hayattaydı. Pia'nın Yuri'si. Anton'un takımından biri, yakalanmamıştı. Halen ona sadıktı. Belki de değildi. Silaha baktım. "Nasıl oldu da buraya geldin?" diye sordum. "İmparator kellene ödül koydu."

"Sarayda halen arkadaşlarım var." Etrafına bakındı, parmağı tetiğin üzerinde titriyordu. Belli ki onu güvende hissettirecek kadar çok arkadaşı yoktu. "Acele etmeliyiz. Sen İmparator'un en sevdiği kişisin. Onunla bana özel bir toplantı ayarlayan gerek."

Valko'ya geri dönme düşüncesiyle vücudumu panik kapladı ama Yuri'nin kızarmış gözlerini görünce ve aurasının da delirmiş, vahşi ama kırık kalpli olduğunu anlayınca sakinleştim. "Pia'yı biliyorsun," dedim durumun farkına vararak. Yuri'nin burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıp alnında bir damar kabarcına benim de omuzlarım düştü. "Ah, Yuri, çok üzgünüm."

Sesi titredi. "Lütfen bana onun hayatı için yalvardığını söyle."

"Yaptım ama çok geçti."

"Öyleyse bu, senin de intikamın olabilir. Pia'yı gerçekten seviyorsan, bana yardım edersin." Kararlılıkla yutkundu ve silahını göğsüme dayadı.

Metalin soğukluğunu hissedince derin bir nefes aldım. “Görünüşe bakılırsa başka seçeneğim yok.”

“Nasıl istersen öyle görmekte serbestsin.” Omzunu silkti. “Haydi gidelim.”

“Buna gerek yok,” dedim. Onu ikna etmeye yarayacak bir şeyler bulmak için çaresizdim. Anton’u serbest bırakacak vaktim gitgide azalıyordu. “Köylülerin saraya yürüdüğünü biliyor musun?”

“İmparator benim ellerimden ölecek; başkasının değil.”

Yuri’yi inceledim ve yeni bir strateji izlemeye karar verdim. “Sana yardım edeceğime söz verirsem, karşılığında önce senden bir şey istiyorum.”

“Ne?” diye homurdandı.

“Muhafızlardan arkadaşların olduğunu söyledin. Zindanda da arkadaşın olan var mı?”

Çenesi seyirdi. “Birkaç tane var. Neden?”

“Zindanda yatan bir tek Tosya değil. Anton da orada. Valko ikisini de gün ağardığında idam etmeyi planlıyor.”

Yuri kaşlarını çattı. Sonra da başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok. Valko öldüğünde ve insanlar sarayı bastıklarında onlar zaten serbest kalacaklar.”

“Ona ihtiyacım var.” Yuri’nin kolunu tuttum, sonra silah göğsüme daha çok bastırınca irkildim. “O zindandan çıkana kadar işlerin ters gitmesi riskini göze alamam.” Yuri yerinden kıpırdamayınca devam ettim. “Bu *devrimin* ona ihtiyacı var. İnsanların bir lidere ihtiyaçları var. Anton yaptığı o kadar şeyden sonra, insanların yanında durmayı hak etmiyor mu?”

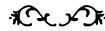
“Yapamam.” Yuri yere baktı. “Valko’yu şimdi bulmamız lazım.”

“Lütfen...” Ona nasıl ulaşabilirdim? “Pia senin için neyse, Anton da benim için o. Lütfen... bana yardım et.”

Yuri'nin silahı daha da fazla titremeye başladı. Pia'ya karşı hissettığımız ortak sevgi, ikilemini iyice zorlaştırıyordu.

Bilerek koluna dokundum. Canı acımış gibi boğuk bir ses çıkardı. "Pia senin bana yardım etmeni isterdi," dedim ve buna tüm kalbimle inanıyordum.

Yuri lanet okudu ve silahını indirdi. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Pekâlâ, Sonya: Ama çabuk ol."

Zindanın girişi oraya uzak değildi. Yuri kapıyı açınca önüne taştan dönen bir merdiven çıktı. Atık ve çürüyen et kokusu üzerime saldırdı. Elbisemin koluyla burnumu kapadım ve elimden geldiğince sessiz bir şekilde aşağı indim.

Zindan katına ulaştığımızda Yuri kolumu tuttu. "Ben dönene kadar burada kal," diye fısıldadı ve meşalelerin ateşinin yetişmediği, taştan bir kemerin altından geçerek ilerledi.

Bir köşeye saklandım. Duvarlarda nemden damla damla su birikmişti. Bir fare taşların üzerinden geçip gitti. Köylüler saraya ulaşana ve öfkeli kaos başlayana dek ne kadar vaktimiz vardı?

Sabırsızlıktan çılgık atacakmışım gibi hissettiğimde Yuri sonunda döndü. "Tanrılar bizimle." Sırıttı. "Zindan görevlisi uyuyor ve Anton'un hücresinde nöbet tutan muhafızlardan biri de arkadaşım. Arkadaşının dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmayı, anahtarları kapmayı ve sana işini yapmak için beş dakika vermeyi kabul etti."

Hayretle nefes verdim. Belki de tanrılar *gerçekti* ve bize yardım ediyorlardı. "Bu harika."

Yuri'nin gülümsemesi silindi. "O benim arkadaşım ama böyle bir risk aldığı için bir ödeme istiyor." Bakışları safir kol-yeme düştü.

“Evet, elbette.” Kolyeyi çıkardım ve hiç düşünmeden Yuri’ye uzattım.

O da alıp cebine koydu. “Hazır mısınız?”

Başımla onayladım. Anton’u görme ve onu serbest bırakma düşüncesi kalbimin hızlanmasına neden oldu.

“Benim arkamda kal ve ayaklarının ses çıkarmamasına özen göster. Ben saklandığımda sen de saklan. Anladın mı?” Ancak o zaman Yuri’nin silahını kaldırıp eline parlayan bir bıçak aldığını fark ettim. Daha akıllıca bir silah, diye düşündüm. Silah sesi zindandaki her muhafızın dikkatini çekerti ama bir adamı sessizce bıçaklamak mümkündü. Elinle ağzını kapayınca ölürkenki bağırtısını bile sessizleştirmek mümkün olabilirdi. Bunu... Yuri’nin böyle bir şey yapabileceğini düşündükçe midem bulandı. Şimdi bile karanlık ve dengesiz aurası, irkilmeme ve tırnaklarımı avuçlarıma batırmama neden oluyordu.

Zindanların içine doğru ilerledik. Koridorlar dönüp bölündükçe üst kattaki labirente benzeyen koridorlar gibi olduklarını anladım. Meşalenin ışığı çok azdı ve aralarında büyük karanlık mesafeler vardı. Kemirgenlerin kuyrukları arada sırada ayak bileklerime değiyordu ama korkumu yutkunarak yenmeye çalıştım ve yürümeye devam ettim. Anton’un kararlı aurasının içimde belirmesini bekliyordum.

“Yakınız.” Yuri fısıldamak için arkasını dönünce sakalı kuşağıma gıdıkladı. “Arkadaşıma işaret verirken sen burada bekle.”

Nemli duvara yaslandım ve kalp atışlarımı sayarak başka bir bitmez bekleyişe kendimi hazırlamaya çalıştım. Sarayda yaşayanların gitgide artan panikleri benim de içime girmeye başlamıştı. İnsanların ordusu üzerlerine gelirken getirdikleri tehlikenin de farkında olmaları, tenimi buz gibi bir korkuyla kaplamıştı. *Köylülerin gelmesini istiyorum*, diyerek kendimi ikna etmeye çalıştım ve içimde çelişen diğer duyguları kovmaya çalıştım.

“Sonya.” Yuri’nin kalın sesi taşların üzerinde yankılandı. “*Şimdi.* Acele etmeliyiz. Beş dakikamız var.” Onu yanımda hissedince irkildim. Karanlıkta geldiğini görmemiştim. Elime ağır bir sürü anahtar verdi. “Bu taraftan.” Elini sırtıma dayadı ve beni ilerletti.

Köşeden dönünce meşale ışığının düştüğü bir kısma geldik. Zindanın kokusu on kat artmıştı. Uzakta birçok hücrenin olduğu uzun bir koridor vardı. Sayısız mahkûmun sessiz kederi içimi kapladı ve yukarıdaki hizmetçilerin korkularını bastırdı. Mahkûmların aurasında beklendiği gibi açlık, acı ve ıstırap hissediliyordu ama enerjileri zayıf ve ümitsizdi. Hepsinin hisleri içimde birleşince oraya uzanıp zeminde birikmiş çürüyen samanın arasında uyumak istedim. Bu çöp, hücrelerin demir parmakları arasından geliyordu. Arasında birikmiş atık da olmalıydı. Bu ağır his bir daha uyanmak istemememe neden oldu. Ne gerek vardı ki? Beni kim kurtaracaktı?

İriyarı bir muhafız nöbet tutuyordu ve hücrelerin olduğu koridor boyunca bizden uzağa yürümeye başladı. Muhafız bizim olduğumuz tarafa dönünce Yuri beni ağır bir meşe kapıdan içeri soktu. Kapı kilitsizdi. İçeri girdik. Mahkûmların çaresiz auraları, gözlerimi açıp etrafıma bakacak kadar gözlerimi açmama izin verdi.

Oda ikiye bölünmüştü ve ortasında da başka bir demir parmaklık duruyordu. Burası, diğerlerinden farklı, imparatorluğun daha tehlikeli mahkûmlarının konulduğu özel bir bölüme benziyordu. Odanın benim bulunduğum tarafında iki meşale dışında bir şey yoktu. Diğer tarafta iki yorgun arkadaş duruyordu. Yıllarca birlikte şanlı bir ayaklanma planı yaptıktan sonra hayat onları bu talihsiz kadere sürüklemişti.

Tosya, sol köşede yeni bir samandan yatağın üzerinde oturuyordu. Saman henüz çürümemişti, zira Tosya dün akşam gel-

mişti. Arada geçen süre onu hiç görmediğim kadar ayıltmaya yaramış gibiydi. Dizlerini göğsüne çekmişti ve bu dünyadaki en değerli şeymiş gibi iki parmağı arasında bir parça samanla oynuyordu. Bu göreceği son şeymiş gibi...

Anton duvarın ortasına dayanmıştı. Bağdaş kurmuştu. Aurası garip bir şekilde sakindi. Hayatı için endişeleniyormuş gibi –belki de bu bana olan güvenindendi– görünmüyordu. O ana kadar muhtemelen Valko'nun yanında olduğumu ve İmparator'un da ayaklarıma bir köpek gibi kapandığını hayal ediyordu. Bana verdiği korkunç görevi başarabileceğimi düşünüyor olmalıydı. Onun sakin güvenini, onu kurtarmayı vadetsem de bozmaya tereddüt ettim.

Ama sonra Anton beni gördü. Merakla yüzüme baktı. Ondan saklayamadığım şeyi görecektik kadar beni iyi tanıyordu. Valko'yu *yenememiştin*; neredeyse o beni yenmişti. İmparator'u tahtı bırakmaya ikna edememiştin.

"Sonya." Duvardan doğruldu.

Bakışlarındaki empati, bağlarımın çözülmesine neden oldu. Valko beni ona itaat etmeye zorlarken hissettiğim korku ve çaresizlik şimdi geri gelmişti. Anton'a kuzeyi gösteren pusulamış gibi koştuğumda bu duyguları bastırmıştım. "Özür dilerim," dedim kapının yakınlarında dururken. "Valko... Ben yapamadım..." Bir hıçkırık boğazıma takıldı. "Çok üzgünüm, Anton."

Suratında bir üzüntü belirdi. Belki de hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de yalnızca benim acımı hissetmişti, bir anlığına aurakâhini oymuş gibi. Zorlukla ayağa kalktı. Muhafızlar onu buraya getirirken yaralamış mıydı? Sonra aramızdaki demirlerin kilitleti kapısına geldi. Parmaklıklardan uzandı, ben de koşarak ona gittim ve göğsüme değen soğuk demirlere rağmen kollarının sıcaklığını hissettim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu ve başıma bir öpücük kondurdu.

İçimdeki duygularla gözlerimi kırıştıtarak savaştım ve kendimi onun nazikliğinin verdiği büyüden uyandırmak için çabaladım. “Sizi serbest bırakmaya geldik.” Geri çekildim. Kapiya uyan anahtarı aramaya koyulduğumda ellerim titriyordu. “Yuri muhafızlardan birini tanıyor,” diye açıkladım.

Tosya ayağa kalktı ve arkama baktı. “Yuri? Bu sen misin?”

Muhafız yanıma geldi. “Belli ki sakal gerçekten beni görürmez yapıyor. Uzun süre önce uzatmalıydım ama Pia...” Sesi titredi. Boğazını temizledi ve anahtarların takılı olduğu halkayı aldı. “Bırak ben yapayım. Zamanımız daralıyor.”

O anahtar ardından anahtar denerken ben de Anton ve Tosya’ya baktım. Moralim düzeliyordu. “Köylüler yarın öğlene kadar beklememiş. Şu anda saraya doğru yürüyorlar.” Anton’un suratı düşünce onu teselli etmek için, “Bu *iyi* bir şey. İmparator ikinizi de sabaha karşı idam etmeyi planlıyor,” dedim.

Prens geriledi ve çenesini ovuşturdu. Tosya ne düşündüğünü biliyormuş gibi onu inceledi. “Bu iyi *değil*,” dedi Anton. “Bizim hayatımız, bu kadar insanın hayatını kaybetmesine değmez. Ve sakın küçümseme, hangi taraf kazanırsa kazansın çok fazla kişi hayatını kaybedecek.”

Hayretle ona baktım. “Sen istesen de istemesen de geliyorlar ve saray yanacaksa ikinizi burada bırakmayacağım. Şimdi bu insanlara verdiğin hayal için savaşma şansın var işte!”

“Ben *savaşıyorum*, Sonya. Yıllardır. Ama bu şekilde değil. Barut ve kılıçlarla değil. İnsanlara verdiğim hayal buysa, bir parçası olmak istemiyorum.”

“Kendini bile savunmayacak mısın?” İnatçı idealizmi yüzünden parmaklıkların ardına uzanıp onu sarsmak istiyordum.

“Sessiz olun!” Yuri başka bir anahtarı daha denedi. “Muhafızlar duyacak ve...” Tüm gücünü kilidi açmak için anahtara verince cümlesi yarım kaldı. Parmakları bembeyaz oldu. Şakaklarındaki damarlar atıyordu ama bu hiçbir işe yaramamıştı. “Lanet olsun!” Demir kapıya vurdu. Bu ses benim ya da Anton’un sesinden daha büyük bir gürültüyle odada yankılandı. “Bunlardan hiçbirisi olmuyor.”

İnanamayarak ona baktım. “O zaman gidip arkadaşına yanlış anahtar setini aldığını söyle.”

“Bu tek set, tek halka bu! Anlamıyor musun? Zindan görevlisinde buranın anahtarı yok.”

Beni tek parça halinde tutan zayıf umut da parçalanmak üzereydi. “Öyleyse anahtarı bulmalıyız.”

“Anahtar onda değilse, zindanda kimsede yoktur.” Yuri bizden uzağa yürüdü ve samanları tekmeledi. En son denediği anahtar halen kilitte duruyordu.

Anton, karanlık bir kabullenişle, “Anahtar Valko’da,” dedi. “Öyle olmalı. Bu çok mantıklı olurdu. Beni zindana atmayı uzun zamandır planlıyordu. Şimdi başarılı olduğuna göre beni serbest bırakma gücünü başkasının eline vermeyecektir. Kendi adamlarından çok fazla şüphe duyuyor... Ona olan sadakatlerinin değişeceğinden çok endişeli.”

Endişenin verdiği ağırlıkla birlikte midem taşla döndü. “İmparator’un yanına dönmeliyim.”

“Hayır, Sonya,” dedi Anton kararlılıkla. “Senden bunu istemeyeceğim.” Tosya ağzını kapalı tuttu ve bakışlarını yere indirerek kaderini arkadaşının eline bıraktı.

“Yapmam gerek. Seni burada bırakmayacağım! Ya ayaklanma başarılı olmazsa?”

“Başarılı olacak.” Yuri göğsünü genişletti. “Ve senin de İmparator konusunda endişelenmene gerek yok. Sen yalnızca benim

içeri girmem için bir yol bul, ben de onun işini bitireyim. Bu sefer başarısız olmayacağım.”

O anın çaresizliğine, telaşına rağmen, kan damarlarımdan hızla akıyor da olsa Yuri'nin içinde bir karanlık hissettim ve onu tanıdım. Bu karnımın içinde dolanan yılandı. Bunu, birilerinin Valko'yu öldürmeye çalıştığından emin olduğumda, balo gecesinde de hissetmiştim. Ama Yuri o zaman onu öldürmeye çalışmamıştı ki... yalnızca planlamıştı. Hangi başarısızlıktan bahsediyordu? Bir anda olayların farkına vardım; tıpkı Yuri'nin içine zehir koyduğu kadeh gibi berraktı. “İmparatoriçe'yi sen öldürdün,” diyerek hayretle ona baktım.

Yuri'nin ağzı açıldı, gözleri kocaman oldu ve Anton'a döndü. “Sen neden bahsediyorsun?”

“İmparator'u zehirle öldürmeye çalıştın,” dedim. “Pia'yı kul lanarak Izolda'yı atlatmayı başardın.” Gizem önümde, üzerine resim çizilmiş duvarlar gibi belirdi. “İmparatorluk aurakâhini, bilmediği bir kızın işin içinde olduğunu asla anlayamazdı. Bunu elbette Pia'ya söylememiştin. O senin suç ortağın olmayı bile değerlendirmeyecek kadar saftı. Ama bu yeterince basit bir şekilde halledilebilirdi... belki de İmparator'un çayına koyulan otlara bir şey karıştırdın. Pia'yı mutfakta öperken bile zehri koymuş olabilirsin. Elbette zehir alındığında olabildiğince uzakta olacaktın, böylece Izolda senin işin içinde olduğunu anlamayacaktı. Ama başarısız oldun. İmparatoriçe, oğluna getirilmiş kadehten içti.”

“Bu tam bir saçmalık!” Yuri gerilemeye başladı. Boynu ve kulakları kızardı.

Anton, “Annem benimleydi,” dedi ama bunu başkalarından çok kendine söylemişti. “Bana iyi geceler dileyemediği o kadar zamanı telafi etmek için her gece iyi geceler dilemeyi alışkanlık haline getirmişti. Benimle konuştuktan sonra Valko'yu görmeye gitti. Birilerinin doktor çağırmak için bağırdığını duyduğumda

neredeyse uykuya dalıyordum. Valko'nun odasına koştum ve... Annemiz son nefesini aldığı anda ben de Valko'nun yanındaydım." Gözleri Yuri'nin üzerine kilitlenirken boynundaki kaslar kasıldı. "Bana bunu yapmadığını söyle."

Muhafızın sakalı titredi. Aurası beni neredeyse keder ve delilikle boğuyordu. "Devrim durağan bir döneme girmişti," dedi. İtirafı ağzından dökülmeye başlamıştı. "Nicolai'nin soyluları ikna ettiği falan yoktu ve sen de Feliks'in ayaklanma düzenleme isteğine karşı çıkmıştın. Bu sırada İmparator güçlenmeye ve daha despot bir hal almaya başlamıştı..." Acıyla başını salladı. "Başka bir muhafızdan Valko'nun Pia'yı onunla birlikte olmaya zorladığını duydum," diye itiraf etti sonunda Yuri. Sanki bu, yaptıklarını haklı çıkarmaya yetermiş gibi.

Gözlerimi kırpıttım. Yuri bu kadar zamandır Pia'nın ondan saklamaya çalıştığı şeyi biliyor muydu? Kalbim arkadaşım için sızladı.

"Çok sinirlenmiştim!" dedi Yuri ve Anton'a yalvarırcasına baktı. "Doğru düzgün düşünmüyordum. Ama sana yemin ederim, annene zarar vermeyi hiçbir zaman istemedim."

Prens'in kaşları kıpırdamıyordu. "Ona zarar vermedin, onu öldürdün."

Yuri'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. Bakışlarını aşağı indirdiğinde mutsuzluğu bariz bir şekilde belli oluyordu. "Beni affet," diye sızlandı.

Anton'un elmas gibi katı aurası dizlerimin kilitlenmesine ve omurgamın dikleşmesine sebep oldu. "Bu saraydan ve Torchev'den derhal gideceksin," diye emretti Anton. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Ayrıca ağabeyimin kılına dahi dokunmayacaksın."

"Ama..." Yuri'nin gözleri kocaman oldu. "O Pia'yı öldürdü. Binlercesini öldürdü. Ölmeyi hak ediyor."

“Valko mahkemeye çıkacak ve kaderi insanlar tarafından tayin edilecek, buna sen karar vermeyeceksin.”

Yuri’yi bir acı dalgası vurdu. Burun delikleri genişledi. “Sen benim üstüm değilsin. Bana bunu sen öğrettin. Bana hiçbir şey yapmamı emredemezsin. Valko’ya istediğimi yapacağım ve sen de beni durduramayacaksın.” Beni kolumdan tuttu ve ahşap kapıya doğru çekti.

“Onu bırak!” Anton parmaklıkları salladı.

Yuri ona döndü. “Hepimizin bu devrim için ödeyeceği bir bedel var. Bunu da bana sen öğrettin. Onun ödeyeceği bedel de bu.”

Ahşap kapı birden çarpılarak açıldı... ama Yuri’nin eliyle açılmamıştı. Gözleri odaklanmadan bakan iriyarı bir adam içeri girdi. Bakışları, hücrenin kilidinde sallanan anahtar halkasına kaydı. Yuri bıçağına uzandı ancak adam –zindancı olmalıydı– çoktan hançerini elinde tutuyordu. Temiz bir hamleyle Yuri’nin boğazını kesti. Yuri yere yığılınca çığlık attım. Bıçağı yerde yuvarlanarak demir parmaklıklara çarptı.

Bütün bedenim dehşetle titredi. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Zindancıya bakmak için arkama döndüm. Bana merhamet göstermeyecekti. Tosya ile Anton onun nöbetinde kaçarsa, bağırsakları sökülürdü.

Adam üzerime doğru bir hamle yaptı. Hançerinden yere kan damlıyordu. Silahım yoktu. Yuri’nin bıçağı uzanamayacağım kadar uzaktaydı. Yine de tek umudum oydu. Üzerine atlamak için düştüğü yere doğru döndüm ama bıçak gitmişti.

Bir anda bir saplanma sesi duydum. Adam keskin ve şaşkın bir sesle bağırdı. Ben de şaşkın bir nefes aldım ve bir an onun acısını hissedince elimle karnımı tuttum. Gözleri gitgide büyüyen adam can verirken yana devrildi. İrkilerek etrafıma bakındım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Anton –barışçıl Prens– dizlerinin üzerindeydi. Bir eli demir parmaklıklara tutunmuş, diğeri parmaklıkların arasından çıkmış, Yuri'nin bıçağını tutuyordu.

Tosya'nın şaşkınlık ifadesi benim ifademi de yansıtıyor olmalıydı.

“Anton,” diyerek halen hayatta olduğuma ve bundan da öte onun beni kurtarmak için birini öldürdüğüne şaşırmıştım.

“Gitmen gerek.” Anton ne yaptığını fark edince beti benzi attı. “Başka muhafızlar da geliyor.”

Onun önünde, parmaklıkların diğer ucunda diz çöktüm. Parmaklarımı onun titreyen ellerinin etrafına sardım. “Seni bırakmayacağım.”

Havayı uzaklardan gelen bir gürleme kapladı. Taş tavandan tozlar döküldü. Anton yutkundu ve bakışlarını benden Tosya'ya çevirdi. Tosya da yukarı bakıyordu. “Başladı.”

İkisine de baktım ve onlar bu çılgınca rüya –ikisinin de şiddetle bitmesini istemediği rüya– için ölmeyi göze almışken onların burada sıkışıp kaldığını ve benim serbest olduğumu düşündüm. En azından bir kez daha Valko'nun hükmünü barışçıl yoldan bitirmeyi deneyerek onların hakkını verebilirdim. Kendi hayatımı riske atıyor olacaktım ama zaten hayatım bu devrime katılmaya karar verdiğim andan, hatta ondan önce de zorla hizmet vermeye bu saraya getirildiğimden beri tehlikeydi. Daha doğrusu, benim hayatım bir aurakahini olarak doğduğumda tehlikeye gitmişti. Bu, zincirleri kırmam için bir fırsattı. Ya da en azından denerken ölecektim.

“Onun gerçekten yaşamayı hak ettiğine inanıyor musun?” diye sordum.

Anton kimden bahsettiğimi biliyordu. “Hayır,” diye itiraf etti. “Ama her gün onda, taht elimden alınmasaydı benim de

olabileceğim kişiyi görüyorum. Ben onun yerinde olsaydım, pişman olduğumu gösterebilmek için bana bir şans tanınacağını düşünmek isterim.”

Başımla yavaşça onayladım. “Öyleyse ona son bir kez gideceğim.”

Sıkıca ellerimi tutuyordu ve merakla gözlerimin içine baktı. “Emin misin? Bu senin seçimin mi, Sonya? Benim arzularımın seni bir şeylere ikna etmesini istemiyorum.”

Artık onun aurasıyla benim auram arasında o kadar küçük bir fark vardı ki. “Güven bana,” dedim ve parmaklarımı onun parmakları arasından geçirdim. “Ve kalbimde olana güven. Yalnızken ya da sen saraydan kilometrelerce ötedeyken senin için hissettiklerim burada. Seni içimde tutuyorum. Çünkü bunu yapmayı seçiyorum. Sen hayatımda tanıdığım en inatçı insansın. Aynı zamanda onurlu ve en sevgi dolu olan. Senin her parçanı seviyorum.”

Sevmek kelimesini kullandığım anda kaşları kıpırdadı. Şu anda bile kendini bana tam olarak bırakmadığını hissediyordum.

“Ruhlarımız birbiriyle eş ama bu yaşlı bir Romska kadın söyledi diye değil, biz böyle olmasını *seçiyoruz* diye.”

Prens’in göğsü yükselip alçaldı. Kalbinin etrafında asla aşılmaz olan engel bir anda yıkılmaya başladı.

“İçimdeki bu his benim,” dedim. “Senin de bu hissi paylaştığını bilmek de bana verilmiş bir armağan.”

Onun arkasında Tosya yumuşak bir şekilde gülümseyerek arkasına döndü, bizi elinden geldiğince baş başa bırakmaya çalışıyordu. Anton parmaklıkların arasından uzanarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. O zamana kadar bana baktığında, gözlerinin içinde bir acı görürdüm. Ama şimdi bu acı, ışıldayan bir

neşeye dönüşmüştü ve yalnızca, bu paylaştığımız son an olabilir diye üzerine gölge düşmüştü.

Bunu boşa harcamayacaktım.

Görüşümü gözyaşları bulandırdı. “Seni seviyorum, Anton.”

Beni parmaklıkların izin verdiği kadar kendine çekti. Aramızdaki boşluk yalnızca onun beni öpebileceği kadar genişti. Ve o da beni öptü.

Bana aurasının her nefesini verdi. Aurası vücudumu daha önce hiç bilmediğim bir ışıık, güç ve güzellikle doldurdu. Şimdiye kadar acı çekmeme sebep olan, yaptığım her karanlık hatayı, her kaybı silmeye yeterli değildi. Benim auram da onunkini silemezdi. Yalnızlığını, güvendiklerinden gelen ihanetleri... Ama birleşmemiz tüm bunlardan bizi koruyacak bir sığınaktı. Bizi iyileştiriyor ve bize umut veriyordu. Evdeymişim gibi hissediyordum. Şimdiye kadar ikimizin de güvenemediği bir evde...

Dudaklarımdan, hissettiği pişmanlıkla ayrılmadı. Işığı halen içimi aydınlatıyor, damarlarımda şarkılar söylüyordu. “Lütfen hâlâ gidebiliyorken git artık buradan,” dedi ve bana son bir kısa öpücük verdi.

Başım la onayladım ve yapmam gereken şeyler için daha büyük bir güçle ayağa kalktım... ve ilk defa hiç şüphe barındırmayan bir kararlılıkla. Zindancı ile Yuri'nin pelerinlerini çıkararak cansız bedenlerinin üzerine örttüm. Onlara verebileceğim onuru, onlarla bir süre daha bu odada kalmak zorunda olan Anton ve Tosya'ya da verebileceğim rahatlığı vermeye çalıştım. Prens'in çoktan bir adam öldürdüğü için suçluluk duygusu hissetmeye başladığını görebiliyordum.

Dişlerimi sıktım ve zindancının karnındaki bıçağı çıkardım. Sonra da elindeki hançeri aldım. Yuri'nin de belinde duran silahı çıkararak hepsini parmaklıkların arkasındaki saman yığınının üzerine attım. “Gerekli olursa kendini savunacağına söz ver.”

“Savunacağız.” Tosya ikisi için de cevap vermişti. “Dikkatli ol, Sonya.” Aurası etrafıma bir ağabeyin hissedeceği türden bir sevgiyle sarıldı.

Başımınla onayladım ve cesetlerin üzerinden atladım. Kalbim, Pia’nın ölen askeri için kasıldı. Açık duran kapının eşiğinde, bakışlarımı bir kez daha Tosya ve Anton’a çevirdim. “Geri geleceğim.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Labirent gibi zindanlarda hızla ilerledim. Taş tavanın üstünden daha fazla tüfek sesi duyulmaya başlamıştı. Uzaklardan gelen bağrışmalar, bir şelaleye yaklaşıyormuşum gibi gürlemeye başlamıştı. Kalbim daha da hızlandı. Köylü ordusunun auraları göğsümde dolaşüyor ve bana büyük bir cesaret veriyordu.

Güm!

Koridorda büyük bir patlama sesi yankılandı ve zeminin sarsılmasına neden oldu. Dizlerimin üzerine düştüm. Tavanda çatlaklar oluştu. Taş parçaları başımın üzerine yağdı. Hizmetçilerin, muhafızların ve soyluların paniği derimi asit gibi yakınca bağırdım. Elimi duvara uzattım ve mide bulantısı vücudumu sarınca destek için yaslandım.

Titreme durdu ama dehşet halen vücudumu sarıyordu. Dehşet herkesi sarıyordu. Yumruklarımı başımın iki yanına koydum ve ileri geri sallandım.

Bunu yapamazdım. Hem saraya gelen devrimcilerin hem de onlarla sarayı savunmak için savaşılan muhafızların auralarını hissetmeye dayanamazdım. Onların hiçbirine dayanamıyordum.

Kısa bir duraksamadan sonra yeniden silahlar ateşlenmeye başladı. Köylüler savaş naraları atıyordu.

Nefes almak ve tüm vücudumun titremesini engellemek için mücadele ettim. Anton'a geri koşmak ve onun koruyucu sıcaklığına kendimi gömmek istiyordum. Onu hücresinde hayal ettim. Bağdaş kurmuş, enerjisi sakin ve rahatlatıcı... Bana olan güveni, ona bu sakinliği veriyordu. İnandığı kişi olmak, kendimi onun beni gördüğü gibi görmek istiyordum. O hep içimde güç olduğuna inanmıştı. Bir keresinde karların arasında troykada bana kontrolü nasıl elimde tutacağımı öğretmişti. Ama şehirdeki insanların auralarına karşı verdiği güç bambaşkaydı. Bu, elle tutulamaz, çok daha güzel bir şeyin içinden gelen, Prens ve ben birleştiğimizde kendini gösteren bir güçtü.

Endişelerimin ve gitgide artan korkularımın arasında yine o gücü buldum. Auramın derinliklerinde Anton'un parlak ışığı ve sevgisi halen ateş gibi yanıyordu. Varlığının benliğimi doldurmasına, benimkiyle birleşmesine izin verdim ve bu da kendimi kontrol edebilecek kadar sağlam basmamı sağladı.

Çenemin titremesini durdurarak derin bir nefes aldım ve yeniden ayağa kalktım.

Anton'un aurasına tutundukça, etrafımı saran kalabalık, hareket edip kendi kendime düşünebileceğim, hissettiklerimin kendi hislerim olduğundan emin olabileceğim kadar geri çekildi. Zindanın labirent gibi koridorlarında hızla ilerledim ve en sonunda taştan bir merdivene ulaştım. Sarayın ana katına kadar çıktım ve geldiğim koridorlardan geri dönmeye koyuldum. Ancak büyük lobiye geldiğimde istemsizce durdum. Ağzım şaşkınlıkla kocaman açıldı.

Kehribar renkli zeminler patlamalarla parçalanmıştı, her yerde kırık cam parçaları vardı. Silahlar sarayın içinde ateşlenmeye, duvarlardan sekmeye devam ediyor, mermer heykelleri

parçalıyordu. Hizmetçiler bağırarak siper alırken bazıları bir anda devrimcilere katılıp muhafızlarla kırık cam parçaları ve yarı kırılmış borularla savaşmaya başlıyorlardı.

Ay ışığı ve meşale ateşleri kırık pencerelerden içeri giriyordu. Onların da ötesinde, köylülerin daha saray kapılarından bile içeri girmediklerini gördüm ancak kapının parmaklıkları arasından savaşmaya devam ediyorlardı ve silah ateşleri ile adalet ve özgürlük bağışmaları hiç durmuyordu. Tosya Pashkov'un serbest bırakılması, İmparator'un kellesinin alınması... Muhafızlar onları vuruyordu ancak yoldaşlarının düştüğü yerlerden daha çok insan çıkıyor, durmadan yayılan bir öfke dalgası yükseliyordu.

İnsanların auraları artık daha güçlüydü ve içimde birer yer talep ediyorlardı. Dışlerimi gıcırdatarak yavaşça burnumdan nefes aldım. Ciğerlerimi havayla doldurdum. Vücudumun içinde olanlara, benim ve Anton'un aurasına yoğunlaştım. Yalnızca amacıma, görevime odaklandım. Başkalarının hislerine yer yoktu.

Başımı korumak için ellerimi etrafına sardım ve çömelerek ilerlemeye zor da olsa devam etmeye çalıştım. En yakındaki merdivenden yukarı çıktığım sırada basamaklara yerleşmiş muhafızlar, silahlarını sanki merdiven parmaklıkları, antik bir kalenin siperlikleriymiş gibi kullanıyorlardı. Bana pek ilgi göstermediler. Ya kim olduğumu bilmiyorlardı ya da arandığımı. Belki de artık umursamıyorlardı.

Üçüncü kata ulaştığımda bacak kaslarım yanıyordu. Nefesim düzelsin diye bir duvara yaslandım. Valko'nun odası, bir ejderhanın dili gibi uzanmış kırmızı halının diğer ucundan bana bakıyordu.

Kalbim davul gibi atıyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak kaçınılmaz mesafeyi aştım. Odamın kapısının önünden geçerken penceremin pervazında duran Feya heykelciğini hayal ettim. İki parmağımla alnıma, sonra da kalbime dokunarak,

tanrıçanın benimle olması ve Yuliya'nın bana cennetten o sakin havasını vermesi için dua ettim.

Arkadaşımın ölüm anındaki cesaretini, sonunda katlanabileceği acı ve dehşet seviyesini geçtiğini hatırladım. Bu cesareti yalnızca Feya heykelciğine ilk dokunduğumda hissetmiştim. Ondan sonra kendime çektiğim işkencelerde, rahatlama gelmeden önce elimi heykelden çekmiştim. Şimdi bu rahatlamanın içimi doldurmasına izin verdim çünkü o his hep içimdeydi, bir yerlerde saklıydı.

Yuliya'nın beni affetmesi ve benim yüzümden ölenlerin merhameti için dua ettim. Manastırdaki aurakâhinleri. Pia. Yuri. Hatta zindancı. Herkesin bu dünyada başa çıkması gereken zor bir hayatı vardı. Herkes hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordu. Onların hayatta kalmasını istiyordum.

Anton haklıydı. Dünya yeterince ölüm görmüştü. Daha fazla kişinin ölmesini engelleme şansı bendeydi. En azından bugün Torchev'de daha fazla insan ölmemeliydi. Yirmiden fazla muhafız, İmparator'un kapısının çevresini sarmıştı. Aşağıdaki askerlerin aksine, buradaki askerler beni tanımışlardı ve ben daha fazla yaklaşmadan beni yakalayıp ellerimi bağladılar.

Bunu yapmalarına izin verdim. Beni öldürmeyeceklerdi. Beni görmem gereken kişiye daha erken götüreceklerdi. Onu bıraktığım yerde, balkon kapısının eşiğinde duruyordu. Ancak artık üzerinde en güzel kaftanı vardı, kırmızı kuşağı çapraz bir şekilde omzundan bağlanmıştı, kılıcı yanından sallanıyordu ve tacı da alınının üzerine takılmıştı. Düşecekse, bir dilenci gibi düşmeyecekti. Son saniyeye kadar tüm gücünü gösterecekti.

Elleri arkasında bağlı duran Valko, ona hiçbir silahın ulaşamayacağı güvenli bir mesafeden aşağıda gerçekleşen çatışmayı izliyordu. Odaya geldiğimi fark ettiğinin tek belirtisi, muhafız-

lar beni odaya getirdiğinde başını hafifçe çevirmesi ve onlara gitmelerini emreden, başıyla yaptığı işaretti.

Nefes vererek ona yaklaştım ve aurasına dokunaçlarıyla avını kapam bir deniz canavarı gibi sarılmaya çalıştım. Güçlerimi dışarıdaki öfkeli insanlara değil de yalnızca Valko'nun aurasını hissedecek kadar açmaya çalışırken parmaklarımın ucu uyuştur ve kaşlarım çatıldı.

Ona aramızda bir metre kalana kadar yaklaştığımda, "Bana ne hissettiğimi söyle," dedi.

Durdum. Şimdi nasıl bir oyun oynuyordu? "Gurur," diye sözüme başladım. "Hak ettiğin imparatorluk unvanının verdiği gurur." Enerjisi göğsümü şişirmişti. "Üstünlüğünü sorgulayanlara karşı öfke." Ellerimi yumruk yaptım. "Güvendiğilerin tarafından ihanete uğramışlık." Göğüs kafesim kalbimi sıktı.

Yüzüme bakmak için bana döndü. "Bu kadar mı? Sıradan bir çocuk bile bunları tahmin edebilir."

Daha da yaklaştım. İstesem ona dokunabilecek kadar yakındım. Benim canımı yaktığı her anı, Pia'yı ne kadar çabuk idam ettirdiğini, hiç rahatsızlık duymadan kendi kardeşini öldürmeyi planladığını düşündüm. Buna rağmen onun için empati bulmam gerekiyordu. Aurasını kontrol altına almak istiyorsam aramızda saf bir bağlantı oluşmalıydı. Ne kadar saldırgan olursa olsun, kendimi ona bağlamalıydım.

"Nefes almak için mücadele ederken göğsün sıkışıyor," diye devam ederek derin bir nefes aldım. "Gerginlik, kürekkemiklerinin birbirine doğru çekilmesine neden oluyor." Onun önünde dururken sırtımda bir acı hissettim. "İçinde, sanki vücudundaki her doku kısılıyormuş, seni birlikte tutma yetilerini kaybediyormuş gibi hissediyorsun." Tepemdeki kubbe beni küçük ve yalnız hissettirdi. "Köylülerin nefret dolu lanetleri kulaklarında yankılanıyor." Bağırışmalarla yüzümü ekşittim, sonra da midemi

tuttum. “Dehşet verici bir boşluk üzerine geliyor... iç organların deşilmiş ve bomboş bırakılmışsın gibi. Her yönden duvarlar üzerine kapanıyor. Başının ağrımına ve kaslarının gerilmesine neden oluyor. Sanki herkes toplanıp senden daha da yüce olmanı istiyor. Ancak şimdiye kadar verebildiğin tek şey yücelik olmasına rağmen artık verecek bir şeyin kalmamış gibi hissediyorsun.”

Valko’nun çenesi titredi ve kaşları çatıldı. Kalkanı kırılarak açıldı ve içerideki zavallı çocuk belirdi.

“Ama doğrusu, en başından beri harika olmak için ihtiyacın olan tek şey içinde saklıydı,” diyerek olabileceği adam için sevgi dolu bir gülümseme gösterdim. “Sıcaklık ve kibarlık gösterme kabiliyetin. Kararlı aklın, birçok kişiye yardım etmeye yeterli.”

Üzülerek başımı iki yana salladım. Bu olasılığın ortadan kalkmış olabileceği düşüncesiyle göğsüm çöktü ve onun gerçekte kim olduğunun farkındalığıyla karanlık etrafımı kapladı. “Bunun yerine kendi hissettiğin güvensizlikleri saklamak için başkalarını mahvetmeyi tercih ettin. Tıpkı babanın, senin yerine başka bir çocuğun öldürülmesini emrettiğinde yaptığı gibi, sahte prensi sonsuza kadar ortadan kaldırdın.”

Valko’nun gözleri öfkeyle parladı. Bütün öfkesini boşaltmaya hazırlanıyordu.

“Kalbin küçülüyor,” diye devam ettim Valko konuşma şansı yakalayamadan. Öfkesine tutundum. Aramızda gerçek bir anlayış yakalamak için benim de onun içindeki canavarı bulmam gerekiyordu. Dahası, benim canavara dönüşmem lazımdı. “Masum insanları satranç tahtandaki gereksiz piyonlarmış gibi katlediyorsun.” Nabzım, cesaretimle birlikte daha da hızlandı. Vücudumdaki tüm gözeneklerden korku akıyordu. Onu ne kadar kıskırttığımın farkındaydım ama tüm engelleri kaldırabilmem için, onun –ve benim– en kötü özelliklerini kenara bırakmam gerekiyordu.

“Prestij ve tahtta oturmak senin için yüz binlerce insanın hayatından daha önemli.” Gerçekleri yüzüne vurdukça sesim yükseldi. Ağzımdan çıkan her kelime daha incitici, onun artan öfkesiyle daha tutkulu olmaya başlamıştı. “Kendi annenden nasıl ayrıldığını unutuyor, genç erkekleri annelerinden ayırıyorsun. Bunu hatırladığında da adeta memnun oluyorsun.” Dudaklarımda vahşi bir gülümseme belirdi. “Kendine, onların şimdi senin acını anlayacaklarını ve Riaznin’in askerleri olarak öldüklerinde de bunu hissedeceklerini söylüyorsun.”

Omuzlarımı geriye attım. Valko’nun küstah bencilliği tüm vücudumu kapladı. “Hüküm sürerken imparatorluğunu Estengarde’in dağlarını aşana, Shengli ormanlarını geçene, dünya senin ayağının altında kalana ve sen de ayağınla onu ezip toz haline getirene kadar büyötmeye çalışıyorsun. O zaman insanlar senin yüce olduğuna inanacaklar. Yüzlerini dünyanın pisliğinden kaldırıp sana tapacaklar.”

Valko’nun dudakları ince bir çizgi haline geldi. Gözleri ateşlere dönüştü. Binlerce karanlık duygu, kayıtsız maskesinin altından sızmaya başladı. “Hepsi bu kadar mı, imparatorluk aurakâhini?” diye sordu.

“Bu kadar,” dedim ve onun kabarmış öfkesiyle boy ölçüşerek ona baktım. “Ve haklıydın. Küçük bir çocuk bile bunu tahmin edebilirdi.”

Eli bana vurmak için kalktı. Kendimi korumak için kolumu kaldırdım ama gücü yine de başımın yana savrulmasına sebep oldu. Gözlerimin önünde beyaz yıldızlar belirdi. Aramızda kurduğum bağ koptu.

“Seninle ilgili ne hissettiğimi söylemeyi unuttun.” Tüten nefesi gözlerimi yakıyordu.

Doğrulдум ve başımdaki zonklayan ağrıya, göğsümde kabarak havanın yerini almaya başlayan korkuya rağmen ona

dik dik baktım. İmparator'un en sevdiği numara olan küçümseme çabasına güç vermeyecektim. "Tam bir hayal kırıklığı," diye cevap verdim. "Nefret. Ve beni sevdiğini düşündüğün için hissettiğin utanç da nefreti iyice kıskırtıyor."

Valko dediklerimi onaylayarak nefes aldı, sonra da yatağının karşısında duran, siyah cilalı dolaba doğru yürüdü. Küçük bir çekmeceyi açtı. Mum ışığında çekmecenin içinde iki metal obje olduğunu gördüm. Pirinçten bir anahtar ve oyulmuş kemik kabızalı ince bir hançer. Valko hançeri çıkardı.

"Babamın nasıl öldüğünü biliyor musun?" Hançeri elinde çevirdi. Öfkesi içinde kaynayan sessiz bir karanlıklar fırtınasına dönmeye başladı.

Yüreğim ağzımdaydı. Gözlerimi hançerin ölümcül sivri ucundan ayıramıyordum. "Kara Ölüm," diye cevapladım. Her Riaznin'linin bildiği şeyi tekrarlamıştım.

Valko yavaşça bana doğru yürüdü. "Aslında babam bu hastalığı atlattı." Tarih dersi anlatan bir öğretmen gibi konuşuyordu. Sanki aşağıda gerçekleşen katliamdan gelen silah sesleri kulaklarımızda çınlamıyordu. Şimdiye kadar kaç muhafız ölmüştü? Kaç köylü? "Ancak," diye devam etti, "yüzünün şeklini bozdu. Yüzünde yara izleri kaldı ve bir bacağının dizine kadar kesilmesi gerekti. Bunu doktorları ve ailemden başka kimse bilmiyor tabii ki ama bunu sana söylemekte bir sakınca görmüyorum. En azından şu anda. Elini aç," diye emretti.

Dışarıdaki bağrıışmalar yükseliyor, daha çok dehşet ve öfke içeriyordu. Yutkundum ve insanların auralarını engellemekte zorlanırken balkona baktım.

Valko, "Onlar için endişelenme," dedi. "Muhafızlarım durumunu kontrol altında tutuyor. Görünüşe bakılırsa, köylülerin sayısı ne kadar olursa olsun, mühimmatları sınırlı. Fakat benim adamlarım içi dolu depolarımdan faydalanıyorlar."

İçimi panik kapladı. Dışarıdaki kalabalığa karşı savunmalarım zayıflıyordu. Ama onların içime girmesine izin veremezdim. Kendimi birçok kişinin hislerine teslim ettiğimde ne olduğunu hatırlayınca kaslarımı korku kapladı. Köylülere bu kadar güvenerek büyük hata etmiştim. Sayıları fazla olunca ve haklı coşkularıyla bir bütün olarak yenilmez olacaklarını sanmıştım. Ama Valko doğruları söylemişti. Kalbimi kısıtırmaya çalışan dehşetle ve her silah ateşlenmesinde ciğerlerimdeki nefesi kesen bir çaresizlikle bunların doğru olduğunu hissetmiştim.

Valko, “Elini aç,” diye tekrar etti.

Bir an tereddüde düşsem de titreyen parmaklarımı onun önünde açtım. *Onunla ortak bir nokta bul. Auralarımız arasında bir köprü inşa et. Hissettiklerini sen de gerçekten hisset. Ve bunu bitir. Muhafızlarına geri çekilme emri vermesini sağla.*

“Hançer hiç yıkanmadı.” Valko bir kaşını kaldırdı. “Tanrılar tarafından kutsanmış imparatorun kanı, hazine gibi bir şey oluyor.” Bileğimden tuttu. “Ölülerin aurasını hissedebiliyorsan, belki bana babamın nasıl öldüğüyle ilgili gerçeği söyleyebilirsin.”

Gözlerim dehşetle büyüdü. “Hayır, lütfen...”

Hançeri avcuma koydu. Karanlık bir keder, boğazımdan bir çılgılık yükselmesine sebep oldu. “Kaybolmuş,” dedim nefes nefese. Valko sıkıca tutarken elim titremeye başladı. “Senden daha kayıpmış. Yalnız başına. Tahmin edebileceğinden de daha yalnız.” *Empati. Bağlantı.* İmparator Izia’nın aurasının daha da derinlerine dalıp Valko’nun zincirine bağlanan halkayı bulmalıydım. “Baban... reddedilmekten çok korkuyormuş.” Yüzünün şeklini kaybetmesi kendine olan güvenini yıkıp onu endişelendirmiş olmalıydı. “Hanedanını kurtarmak, çocuklarından ayrı kalmak anlamına gelmesine rağmen onu kaybetmekten çok korkuyormuş.”

İmparator Izia'nın duygularını okuma yeteneğim yoktu ama aradaki boşlukları, kederli hislerinin bana söyledikleri ve Valko'nun tecrübesinden bildiklerimle doldurdum. Izia ve çocuklarının yetiştirilmesiyle ilgili öğrendiğim her şeyden sonra, neden bu kadar acı çektiğini anlamak o kadar da zor değildi.

Korkuyla soğuk soğuk terlemekten tenimin ıslandığını hissettim. Bu acıyı iyice zorlamam, hatta daha kötüsünü yapmam gerekiyordu. Küçük bir sızlanmayla elimin hançerin etrafına kapanmasını izledim. Bıçağın keskin kenarı bir anda gözüme, içimdekileri boşaltmak için bir yöntem gibi göründü. Tüm vücudum bu arzuya titriyordu. Başım dönmeye başladı. Kalbim kulağımda atıyordu. Izia'nın çaresizliğinin girdabı beni de deliliğe çekmek üzereydi. Kim bu kadar çok acıyla yaşayabilirdi?

Avucumu açmaya ve dayanılmaz acıyla aramızdaki bağlantıyı biraz olsun koparmaya kendimi zorladım. "Baban kendi canını mı aldı?" diye sordum.

Valko'nun aurası bir anda düştü. Midemin dibine battı ve bacaklarıma ağırlık gibi çökmesine neden oldu. "Çok dikkatlisin. Bir çocuk bunu tahmin edemezdi."

Arkasında dumanlar ve meşalelerin turuncu ışıkları yıldıırları görünmez kılıyordu. İnsanların çığılıkları uyumsuz bir inleme korosuna dönüştü. Çaresizlikleri hissettiğim tüm dehşet ve acıyla birleşene dek, içlerindeki umut akarak uzaklaştı. Göz yaşları gözlerimi yakıyordu.

"Babanı kaybetmek, yaşadığın en büyük trajediymiş," dedim. Ortaya çıkan yeni bilgiyle şaşkına dönmüştüm ve dizlerim titremeye başlamıştı. Elimdeki bıçak buza dönmüştü. "Onun gibi yüce bir şekilde hüküm sürmek istiyorsun ama onun gibi ölüme boyun eğmek istemiyorsun. Sonuçta o soylu kanından korkarak kaçmayı seçmiş. Onursuzca ölmüş."

Valko'nun havası aniden değişti. İçindeki üzüntünün yerini tiksinti aldı. Bir anda hançeri elimden aldı ve avucumun içine bir kesik attı. Bağırdım. Parmaklarımı kapadım ve arasından kan damlamaya başladı.

“Yanılıyorsun!” dedi hançeri gökyüzüne doğru çevirerek. “Babam, tanrıların ona verdiği kutsal görevinin hakkını verdi!” Bıçak bana doğru bir kavis izince ellerimle başımı korumaya çalıştım. Hançerin ucu, elbisemin koluna değdi ve koluma hafifçe battı.

“Dur!” diye acı içinde bağırdım ve geriye doğru sendeledim.

İmparator bana yaklaşmaya devam etti. zerine tehditkâr bir sakinlik kmşt. “Babam, Riaznin’in parlaması için hükümdarının yüce ve mkemmelenmesi gerektiğini anlıyordu. Bu yüzden iğrenç vücudundan kurtulmaya karar verdi çünkü benim içimde yaşamaya devam edeceğini biliyordu. Benim onun yerine yüce olacağımı ve hanedanımızın kanının, benim damarlarımda akmaya devam edeceğini anlamıştı.”

Valko hançeri boğazıma kaldırdı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Nefes almaya bile zar zor cesaret ediyordum çünkü boynumda atan nabzım bile derimin bıçağa değmesine sebep oluyordu. “Baban, Riaznin’in geleceğini senin gücüne emanet etmiş,” diye fısıldadım ve korkumu geride bırakmaya çalıştım. Hayatım, kendimi Valko'nun duygularına teslim etmeme bağlıydı. Ona karşı mkemmelenen bir anlayış geliştirmek için tüm gücümü kullanmalıydım. lmş babasının üzerinden ayrılmayan gölgesinde yaşamanın verdiği ezici baskıyı içimde hissetmeliydim.

Valko'nun gözleri, kurşun grisi olmuştu, kararlı ancak yine de pişmanlık doluydu. “yleyse neden seni öldürmem gerektiğini anlıyorsundur. Sen, ayağımın altındaki dikensin, Sonya. Kara lm'den bile daha fena bir hastalıksın. Beni gcszleştiriyorsun. Gcszlğe boyun eğemem.”

Sert ve kararlı laflarının arkasında, bana olan duygularının halen yandığını göğsümde hissedebiliyordum. Bana değer vermesine rağmen, hayatıma son vermek dışında bir seçeneği yoktu. Kendimi işin içine çok fazla sokmuştum ve şimdi insanlar –ne zaman içimdeki en karanlık parçaları serbest bıraksam olduğu gibi– ölüyorlardı.

“Seni anlıyorum,” dedim. Çünkü en sonunda anlamıştım. Auram bir ayna şeklini almıştı.

İçimde onu görüyordum. Onun içinde de beni.

Ölümüm, barışı getirmenin tek çözümüydü. Yaşarsam, daha fazla yıkıma sebep olacaktım. Benim hayatta kalmam, imparatorluğun gelişmesini engelliyordu. Dünya tam bir savaş alanı olmuştu ve hükmünü engelleyecek zayıflıkları olmayan, mükemmel bir lidere ihtiyacı vardı.

Valko içini çekti ve başını üzgünce iki yana salladı. “Beni güçlendirememiş olman çok yazık.” Hançerin ucunu köprücük kemiğime doğru çevirdi. Bana yaklaştı. Dışlerini kulaklarıma doğru getirdi. “Senin tadını özleyeceğim.”

Anlıyorum.

Uzarlarda bir bağırış yankılandı. Kaşlarımlın titrediğini hissettim.

Valko hançeri kalbimin üzerine getirdi.

Anlıyorum.

Arka arkaya üç kez silah ateşlendi. Karnımdan bir acı yayıldı. İmparator beni öldürmüş müydü?

“Gözlerini kapa, Sonya. Bana bu şekilde bakmana dayanamıyorum.”

Anlıyorum.

Hançer biraz daha derine doğru kaydı. Sıcak bir şeyler göğüslerimin arasından akmaya başladı. Neden halen nefes alıyordum?

Burun deliklerimde barut kokusu vardı. Uzaklardan daha fazla bağışma duyuldu. Nereden geliyordu bu bağışmalar? Artık ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Göğsümde duran bıçak titredi. "Hoşça kal, sevgilim." Valko koluma attığı kesğin üzerine bastırdı. Hissettiğim acıyla derin bir nefes aldım.

Tam ölmek üzereyken, derinlerde gömülü ama halen nefes alan bir şey beni gözlerimi açmaya zorladı. Yanıp sönen enerji güç kazandı. İçimi aydınlatarak göğsümü cesaretle doldurdu. En sonunda aklımdaki bulutlar dağıldı ve bu duygunun ne olduğunu anladım... İçimde Anton'un yaşayan aurası vardı. Alevlenmiş ışığı, Valko'nun karanlığını aydınlatıyordu.

Gözlerimi İmparator'a kaldırdım. Artık içinde kendi yansımamı görmüyor, ona karşı bir anlayış hissetmiyordum. "Hançeri indir."

Valko'nun yüzündeki ifade, acımaya benzer bir şeye dönüştü. "Artık çok geç, Sonya."

"Hayır. Değil." Halen hayatta olan insanlar vardı. Onlar için zihnimi daha da genişleterek atan her kalbi hissettim. Her yükselip alçalan nefesi. Her bir enerjiyi. Onların kurtuluğu için empatinin anahtar olduğu konusunda yanılmamıştım; yalnızca şansımı yanlış adam üzerinde harcıyordum. Empatimin yalnızca bir kişiye gönderilmesi gerekmiyordu. Herkese serbestçe vermiydim. Sınıfları ne olursa olsun. Zenginlikleri. Pozisyonları. Riaznin'le bir olacaktım ve İmparator'un en sonunda insanların hesaplaşmasıyla yüz yüze gelmesini sağlayacaktım.

"Beni öldürmeyeceksin çünkü ben senin imparatorluğum." Elimle mermer balkonunun ötesini işaret ettim. "İnsanlarının çığlıkları benim çığlıklarım. Onların kızgınlığı benim öfkem. Onların acısı benim ceza talebim." Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda içimde bir kapı açıldı. Onları içime almak ve beni sar-

malarına izin vermek ne kadar da kolaydı. İçimde uzun süredir korumak için uğraştığım sessiz alanı kendi isteğimle yıkmıştım.

“Auraları beni dolduruyor ve kapasitemi zorluyorlar.” Titreyerek nefes almaya çalıştım. “Toprak ile yeraltına batmışlar arasında bir köprü olduğumu hissediyorum. Ölülerin soğuk kemikleri arasına akıyorum. Onların da auraları bize katılıyor.” Ellerimi açtım ve bu bağlantı damarlarımı dondursa da onu büyük bir hoşnutlukla karşıladım. “Sana karşı bağırıyolar. Yüzyıllardır süren bu baskıya karşı bağırıyolar.”

Valko’nun gözlerini dehşet kapladı ama hançerini göğsüm-den çekmedi.

“Bu senin kıyamet günün. Bir milyon ses, benim ağzımı kullanıyor. Rahat durmayacaklar. Onlara karşı koyacak kadar barutun, ordun ve sağlam duvarların yok. Gelmeye devam edecekler. Karılarının, kocalarının, çocuklarının, arkadaşlarının, kardeşlerinin, annelerinin, babalarının cesetleri üzerinden emekleyerek gelecek ve seni bulacaklar.”

“Yeter!” Valko hançeri yere attı. Parkelere çarpan hançer şingirdadı. “Tek kelime daha etme!” Elleriyle kulaklarını kapadı.

Köylülerin meşalelerinin ışığı, elbisemin ve tenimin göz kamaştırıcı bir şekilde parlamasına neden oluyordu. “Senin şanın yok,” dedim. “Sen miniciksin. Senin de kanın ölümlü, sıradan. Şan tanrılara hastır, saftır. Ve şan bana tanrıların kutsal auralarıyla birlikte katılıyor.” Tüm vücudumdan yükselen doğadışı güçle yüzümden gözyaşları süzüldü. “Tüm gücü eline geçirmeye çalışırken kardeşlerini baskı altında tutuyorsun. Bu zayıf bir davranış. Her zaman zayıf olacak. Hiçbir insan tüm gücü elinde tutamaz.”

Valko dizlerinin üzerine çöktü. Kulaklarını tuttu ve boş dualar etmeye başladı.

Ona doğru yürüdüm ve tepeden ona baktım. “Tanrılar senin ruhunu cehennem ateşine atmak istiyor. Senden önceki tüm imparatorların günahları için sonsuza kadar cehennem ateşinde yanacaksın çünkü sen de zorbalığı durdurmak için hiçbir şey yapmadın.”

Sanki kendini benden korumaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Durmayan dualarının sesi yükseldi.

“Onlara senin de yalnızca bir insan olduğunu göster,” diye emrettim ve aurasını yeniden içime çağırdım. İçimdeki güçlü cehennemin yanında onun aurası acınası bir kıvılcım kadar küçük kalıyordu. İçime dolup taşan enerjiyi onun içine attım ki insanların çektiği çile artık görmezden gelinmesin.

Onların aurası Valko’yu vurdukça derin nefesler alarak yere kapaklandı. Acı içinde kıvranırken şaşkın gözlerle bana baktı. “Beni affet, beni affet.” Saçlarını tutarak çekti.

“Sen bağışlamanın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun ve kendini affettirmek için gereken şeyi kaldırarak bir miden bile yok.”

“Ne istersen yaparım!”

Ona tepeden baktım. Çekilmez ve lanetli bir görüntüsü vardı. “Yalvardığını duymak istiyorum.”

“Yalvarıyorum!” Elbisemin eteklerine tutundu ve başını pililerinin arasına sokup ipek kumaşı öptü. “Sana yalvarıyorum...” Dizlerinin üzerinde ileri geri sallanıyordu. “Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Biraz daha düşündüm. “Ayağa kalk.”

Burnunu çekti. Ayağa kalkmaya çalışırken çenesi titriyordu.

“Benimle gel.” Onu balkonun kapısından geçirip kenara, her adamın, kadının, çocuğun onu görebileceği bir yere götürdüm. Yığınlarca ölü köylü vardı ve imparatorluk muhafızlarının da yarısı ölmüştü. Yine de geriye kalan askerler acımadan ateş ediyorlar,

köylüler de ellerinde kalan son silahlarla ileriye yürüyorlardı. Taşlar, sopalar, keskin uçlu çubuklar... bulabildikleri her şeyi sarayın kapısının altın parmaklıları arasından fırlatıyorlardı.

“Tacını çıkar,” diye emrettim Valko’ya. “İnsanlarına hükümünün sona erdiğini söyle. Riaznin’e onlar hükmedebilirler.”

Burnunu yükselen dumanlar arasında büktü. Ağzı kin dolu bir ifadeye büründü. “Asla.”

“Bunu yapacaksın yoksa ölümlerin ruhları, gırtlığını kesmek için yaşayanları sana getirecek. Öldüğünde de tanrılar ruhuna, soylu kanının her hatırası ve yalanı yanarak kül olana dek işkence edecek.”

Valko sızlanarak kendini yere attı. Balkonun duvarının arkasında insanlardan saklandı. “Ne olursa olsun öleceğim. Eğer tahtı bırakırsam yaşamama asla izin vermeyecekler.”

“Öyleyse onlarla bir anlaşma yap: Mahkemeye çıkarılma hakkı karşılığında tahtını ver... Hani senin birçok kişiden esirgediğin adil yargılama var ya...” *Pia. Tosya. Anton.*

Valko kararsızlığa düşerek tereddüt etti. Gergin bir ızdırap topu halini aldı. Yüzü nefes alamıyormuş gibi şişti. Boynundaki kaslar gerildi. Gözyaşları çenesine aktı. Şimdi benim yeteneğime sahip olmanın ne demek olduğunu anlıyordu.

“Bunu yap yoksa seni ben öldürürüm!” dedim. Benim silahım kılıç ya da tüfek değildi; bölüklerin auralarıydı. Ve bu da Valko için yeterince caydırıcı bir tehdit olmuştu.

Gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken korkuyla titredi ve emekleyerek yeniden ayağa kalktı. Kendini yukarı çekmek için balkonun duvarını kullandı. Titreyen ağzını açtı. Kendine güveni kırılmıştı, sesi bir parşömen kadar ince çıkıyordu. “Riaznin halkı,” dedi zayıf bir sesle. Savaş durmadı. Kimse yukarı bakmadı. Kimse onu fark etmemişti.

Kulağına yanaştım. “Halkına bu şekilde seslenemezsin. Öfke ve acılarını hissediyor musun? Güçsüz birinin saçmalıklarını dinlemeyecekler. Onlara saygı göster ve tahtını şanla bırak.”

Valko boynunu büktü ve elleri yumruk halini alıp tekrar açılırken onları izledi. Gözlerinin altındaki yaşları sildi, sonra da sakinleştirici bir nefes aldı ve boynunu uzattı. “Riaznin halkı!” diye bağırdı. Sesi büyük bir toplantıdaki konuşmacı gibi yüksek çıkmıştı. “Ateş etmeyi kesin! Silahlarınızı bırakın! Sesinizi duydum!” Kılıcını çıkardı ve insanların dikkatini çekmek için havaya kaldırdı. İnsanlar sessizleşince barış hareketi olarak kılıcını balkonun duvarına koydu.

Muhafızların silahları yavaşça inmeye başladı ama köylüler daha inatçıydı. Taşlarını ve sopalarını fırlatmaya hazır tutuyorlardı. Birileri, “Tosya’yı serbest bırak!” diye bağırdı.

Valko bana bir bakış attı. Sanki ondan tüm istenenin bu olmasını umuyor gibiydi. Başımı hayır anlamında salladım. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve yutkundu. “Bundan da fazlasını yapacağım!” diye devam etti. “Tahtımı bırakıp size arzuladığınız özgürlüğü vereceğim!”

Bu sözü sessizlikle karşılandı. Biraz uzaklarda bir bebek ağlamaya başladı.

Balkonun kenarına doğru ilerledim. “Silahlarınızı bırakmanız, barışçıl bir şekilde yolunuza devam etmeniz karşılığında istediğiniz şartları kabul etti.” Anton’u ve gerçek adalete olan tutkusunu düşündüm. “Siz de İmparator’a işlediği suçlar için adil bir yargı hakkı vermelisiniz.”

Valko çenesini kaldırdı ama içten içe bir güvensizlik karmaşasıydı. “Sanıyorum, haksız davrandığımı ve güçlerimi elimden geldiğince iyi kullanmadığıma karar vereceksiniz!” dedi onlara.

Birisi kahkaha attı. Başka biri de, “Seni yargılayacağız ve kellen uçurulacak!” dedi.

Titreyen ellerle İmparator tacına uzandı. Kaşları çatıldı ve çene kası gerildi.

Torchev halkını çıt çıkmayan bir sessizlik kaplamıştı. Duyulan tek ses meşalelerin tıslaması ve çitirdamasıydı.

Valko tacı kafasından yavaşça çıkarıp duvarın üzerinde duran kılıcının yanına koyarken burun delikleri genişleyip daralıyordu. Yeniden konuşmaya başladığında sesindeki güç kaybolmuştu. “Bahtımda ne varsa göreceğim.”

İnsanlar, muhafızlar, onun sesini duyabilecek mesafede olan herkes, birbirine şaşkın gözlerle baktılar. Sonra da geceyi harika zafer çılgınlıkları kapladı. Köylüler yumruklarını kaldırarak sarılıp dans ederken, bazıları da ölen yakınlarının üzerine çöküp ağlamaya başladı. İnsanlar tüm Riaznin’in özgürlüğü için çok şey feda etmişlerdi. Küçük çocuklar sokaklara dağılıp olanları duyamayanlara neler olduğunu haber verdiler. “Yüce olan tek değil, birçok kişidir! Artık imparatorluk yok!”

Auraları içimde zafer şarkıları söylüyordu. Ama işim daha bitmemişti. “Benimle gel,” dedim yeniden Valko’ya ve onu odasına götürdüm. Kocaman yatağının, kadife yastıklarının, misafir masasının yanından geçerek lobisinin mermer kolonlarına ulaştık. Oradan da ilerleyerek büyük kapısına geldik. Kapıyı açtım. Bizi yirmi çift şok olmuş göz karşıladı. Valko’nun tahtı bıraktığını duymuş olmalılardı.

Eski imparatora döndüm. “Muhafızlara bu odanın senin zindanın olduğunu söyle. Eğer yeni efendileri tarafından öldürülmek istemiyorlarsa, seni buradan hiçbir şart altında salmayacaklar.”

Valko yere bakıyordu. “O ne diyorsa,” diye mırıldandı.

Birlikte yeniden odasına döndük. Yerden hançeri aldım. Valko, babasının yaptığı gibi hayattan kaçamayacaktı. Dolabın çekmecesini açıp pirinç anahtarı çıkardım. Yaralanmamış elimle

anahtarı tutarak oradan uzaklaştım ve Valko'yu sefaleti içinde yalnız bıraktım.

Eşiğe vardığımda, "Sonya?" dedi. Gece ebeveyni odasından ayrılıp onu yalnız bırakan bir çocuğun korkusuyla konuşuyordu.

İçimdeki sayısız aura yüzünden gözlerimden yaşlar akıyordu. *Neredeyse bitti*, dedim kendi kendime. "Evet?"

Valko'nun saçları, tacının baskısı kalkınca düzleşmişti. "Beni burada yalnız bırakma. Sen beni çok iyi anlıyorsun. Buna dayanamayacağımı biliyorsun."

Bu çocuk nasıl beni korkutmuş, bana ondan daha aşağı hissettirmeyi başarmıştı? "Öyleyse acı çekmeye dayanmayı öğrenmen gerek çünkü artık seni anlamayı bıraktım."

Kolaylıkla onun minik aurasını içimden attım.

Elleri ve dizlerinin üzerine düştü, sonra da kendi kendine sarılarak sallanmaya başladı.

Açık kapıdan dışarı çıktım. Muhafızlar geçmem için kenara çekildiler. Hançeri bir tanesine verdim ve başka birine de İmparator'un kılıcını ondan uzak tutmasını söyledim.

Valko, daha bir saat önce onun emrinde olan adamlarla konuştuğumu duyunca başını kaldırdı. Odanın diğer ucundan bana öyle keskin bir bakış attı ki oradan aldığım bıçakların keskinliğiyle yarışırdı. "Bunun için acı çekecek olan sensin, Sonya." Sesi öfkeyle fokurduyordu.

Uyarısını dikkate almadım. Öfkesinin ucunun bile tenime dokunmasına izin vermedim. Arkamı döndüm. Omuzlarım dik bir şekilde uzun koridorda yürümeye başladım. Ejderhanın dili artık beni yakalayamayacaktı.

Pirinç anahtar göğsüme bastırılmış bir şekilde, arkama bir kez bile bakmadan koridoru terk ettim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zindanlarda muhafız kalmamıştı. Eli silah tutan her muhafız, sarayı korumaya gönderilmişti. Tekli hücreye açılan meşe kapıyı açtım, bu da benim tüm gücümü bitirdi.

Anton ve Tosya ayağa fırladılar ve pantolonlarına yapışan samanları temizlediler. Anton, kan içinde kalmış elimi ve elbisemin kesilmiş kolunu görünce gözlerini fal taşı gibi açtı. “Sen iyi misin?” Sesi endişeli geliyordu.

Başım la onayladım ve sırtımı dikleştirdim. Ama onlara yaklaştıkça bacaklarım titredi ve her adım, sonuncuya göre daha zorlu bir hal aldı. Tüm insanların auralarımı içimden çıkarmıştım. Artık, uzun bir günün sonunda yorgun hisseden sıradan bir kız gibi hissediyordum.

Yine de elbisemin eteklerinin altından parıldayan pirinç bir anahtar çıkardım.

Tosya gülerek elini ağzına kapadı.

Anton kıpırdamadan durdu. Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve gözlerini hiç üzerimden ayırmadı. “Senden hiç şüphelenmemiştim.”

Yine gözyaşları akacak gibi hissettim ama kontrol altında tuttum. Tek istediğim onun kollarının beni sarmasıydı. Titreyen ellerle anahtarı deliğe takarak çevirdim. Kilit güzel mi güzel bir sesle açıldı. Parmaklıkları kapıyı çektim ama yalnızca biraz açılınca öfkelenerek bağırdım. Zindancının cansız bedeni kapının önünü tıkıyordu. Adamı itecek gücüm kalmamıştı. Tosya yere çömeldi ve adamı ayağıyla itti. Kapı açılır açılmaz şairin üzerinden atlayarak kendimi Anton'un kollarına bıraktım. Sıcaklığı etrafımı sardı ve en sonunda kendime ağlamak için izin verdim.

O ana kadar hiç bu kadar harika hissetmemiştim.

"Şişşt." Anton saçımı okşadı. "Konuş benimle. Ne oldu?"

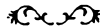
Nefesimi düzenledikten sonra ona baktım. Gülümsemek, gülmek istiyordum ama tek yapabildiğim daha fazla gözyaşı dökmekti. "Artık bir prens değilsin." Anton kaşlarını çattı. "İmparator tahtı bıraktı," diyerek dile getirmediği soruya cevap verdim. "Hükümet insanların. Özgürler, Anton."

Anton gözlerime baktı. Bir an sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu. Sesinde öyle derin bir neşe vardı ki, sonunda kalın sesiyle gerçekten fısıldamayı başardı.

Başımla onayladım. "Yalnızca bir sorun var."

"Nedir?"

"Köylüler halen kapıların dışındalar." Sonunda gülümsemeyi başardım. Gülümseme auralardan da parlak bir şekilde ışıldadı. "Onları içeri almak istiyorum." Yaralanmamış elimi onun eline kenetledim. "Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Anton ve ben aşağıdaki karanlığın içinden çıktık. Kollarımız mutfaktaki yemeklerle doluydu. Kehribar renkli, darmadağın olmuş lobiye geçtikten sonra gece gökyüzüyle karşılaştık. Duman-

lar kalkmıştı. Yıldızlar tepemizde parlıyordu. Sayısız Riaznin’li, kapıların ardında bekliyordu.

Tosya arkada kaldı. Zindancının anahtarını alıp diğer mahkûmları çıkarmanın kendi görevi olduğunu düşünmüştü.

Biz de gönüllü hizmetçiler arkamızda, sepetler dolusu ekmek, peynir, kurutulmuş et ve kurutulmuş meyve taşıyorduk. Anton ile ben sarayın basamaklarından indik ve muhafızların arasından geçtik. Birçoğu ordu üniformalarını çoktan çıkarmıştı. Kalabalık köylüler, elimizdekilerle yaklaştığımızı görünce sessizleştiler ve yaralanmış yoldaşlarına ayağa kalkmaları için yardım ettiler. Bazıları Prens Ozerov’a gözlerini kısıarak baktı ama bakışları birleşmiş ellerimize düşünce, endişelerinin büyük bir kısmı ortadan kalktı. Aralarında fısıltılar dolaşmaya başladı.

“Bu balkondaki kız.”

“İmparatorluk aurakâhini.”

“İmparator tahtı bıraktığında onun yanındaydı.”

Anton ile ben çakıllı alanı geçerek onlara daha da yaklaştık. Köylülerin şüpheleri arttı. Sanki benim bu kritik savaştaki görevimin ne olduğunu, onların davasının isteksiz destekçisi mi yoksa gerçekten onların tarafında mı olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar gibiydi.

“Bir sorun yok,” diye onları temin etmeye çalıştım ve birkaç metre ötede durdum. “Eski prensinizle yan yana duruyorum. Kendisi, Tosya Pashkov’un ayaklanmadaki gizli destekçisiydi. Size özgürlüğünüzü getiren kişi o.”

O anda Tosya sarayın verandasına belirdi. Elinde bir meşale, etrafında da mahkûmlardan oluşan bir kalabalık vardı.

“Tosya artık mahkûm değil,” diye ekledim ve köylülerin gözlerinin şairin üzerine dönüp yeniden cesaretlenmelerini izledim. “Siz de artık zulmün köleleri değilsiniz.” Tosya’ya döndüm ve

ona kaşlarımla işaret ettim. Bu ayaklanmanın yüzü oysa, bunu halka duyurmanın zamanı gelmişti.

Bana bıkkın bir bakış attı. Sanki onu bunu yapmaya zorladığıma inanmıyor gibiydi. Derin bir nefes alarak, “Yüce olan tek kişi değil, birçok kişidir!” diye bağırdı.

İnsanların sesleri zafer çıgıllıklarına dönüştü. Bazıları Tosya’nın lafını tekrarlarlarken diğerleri de bir umut ışığına tutunur gibi Tosya’nın adını tekrarlayıp tezahürat etmeye koyuldular. Tosya hafifçe başını iki yana salladı ve bana beni daha sonra öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum ve insanlara bakmak için arkama döndüm. Her biri çok güzeldi. Onların auralarını içime çektim ve bundan da fazlasını yaptım: Onları anladım... Gururlarına tutunmak için verdikleri çabayı, kendilerini yönetmek için yeterince güçleri olduğunu fısıldayan umudu gördüm.

Onlar ağlayıp tezahürat tutarken Anton yanağıma dokundu ve nazikçe yüzümü onunkine çevirdi. “Hataya düşme, Sonya,” dedi. “Özgürlüğü getiren asıl sensin.”

Gururu ve bana olan sevgisi vücudumu ısıttı. Orada, tüm dünya izlerken, nazikçe ve beni onunla tek başıma, güvendeymişim gibi hissettirerek eğildi ve beni öptü.

Başım dönmedi ya da dizlerimin bağı çözülmedi. Bunun yerine vücudum kuvvetle doldu. Bu kuvvet, Anton yanımdan ayrılıp bir muhafıza kapıları açmasını söylemeye gittiğinde de içimde kaldı.

Başparmağımla bileğimdeki siyah kurdeleye dokundum ve ileri adım atıp parmaklarımı altın parmaklıkların etrafına sardım. Parmaklıklar birleşerek büyük kapıyı oluşturuyorlardı, yağlanmışlardı ve menteşelerinin üzerinde mükemmel bir dengede duruyorlardı.

Derin bir nefes alıp verdim ve kapıyı çekerek açtım.

TEŞEKKÜRLER

En içten teşekkürlerim:

Beni sonuna kadar desteklediği, bunun olacağını bildiği ve hiç yılmadan benim Masterpiece Classics dostum olduğu için kocam Jason'a. Kesintisiz destekleri için; bu, ellerimi klavyeden zorla çekmek anlamına gelse bile üç çocuğuma.

Ninja yayın temsilcisi Josh Adams ve Adams Literary'deki Tracey ile Sam'e, bana olan inançları ve adıma gerçekleştirdikleri kusursuz iş için.

Karakterlerime yaptığı derin analiz için psikolojide fahri diploma hak eden editörüm Maria Barbo'ya bu kitaba yaptığı tüm harika katkılar için. Tasarımcım Amy Ryan'a, yayın editörüm Kathryn Silsand'a ve Katherine Tegen Books/HarperCollins'te çalışan herkese sıkı çalışmalarınız, azminiz ve bu kitabı sevdiğiniz için.

Kardeşim Matt'e, böbreğimi aldığı için. Böbreğim olsaydı yazmaya asla başlamazdım. Yazar babam Larry'ye yıllar önce ilk eleştirmenim olduğu (ve sonuçlarındaki yıkımla uğraştığı için). Vampir avlamasa da on çocuk sahibi olan annem Buffie'ye. Bana Büyükbaba John'un cenazesinde, empati kuran biriyle ilgili bir kitap yazmamı söyleyen amcam Brian Crouch'a.

Beni yayın temsilcime yönlendiren ve zor zamanlarda moralimi yükselten, arada da topuklu ayakkabı giydiren Sara B. Larson'a, benim bir numaralı hayranım ve arkadaşım olduğum için. Beni kozamdan çıkarıp kanepesinde oturtan ve renklerine göre ayrılmış şeker yiyip kitabımı yazdıran Erin Summerill'e.

Eleştirmen grubuma: İlk eleştiri ortağım olan Robin Hall'a, bana özellikle de iyi yazamadığımda yazma konusunda asla yılmamayı öğreten Wymount Bestie'ye, neredeyse kardeşim olan Ilima K. Todd'a dürüstlüğü, kahkahaları ve dünyanın en iyi e-postaları için.... Ve *Sweet Land* için. Büyülü kelimeler söyleyen ve hayatta neyin en önemli olduğunu asla unutmayan Emily Prusso'ya.

Bana inandığı ve içgüdümlü davrandığı, ne zaman arayıp hayat ile yazma konusunda sohbet edeceğini bildiği için Emily Rittel-King'e. Arkadaşlığın ve *Yanan Cam*'i yazacak çalışan bir bilgisayarım olsun diye bana eski bilgisayarını veren Michelle D. Argyle'a. Harika bir okuyucu olan ve tüm hikâyelerimi iki günden daha kısa sürede okuyan Daisy'ye.

Rus İmparatorluğu'yla ilgili ilk elden harika bir kitap yazan ve sahte prens dahil olmak üzere kitapta birçok konuda esinlendiğim Jacques Margeret'a. Hikâyeme nereden başlayacağımı bulmamda bana yardım eden Matthew J. Kirby'ye. Peynirli tost karşılığında bana dünyanın haritasını çizen Natalie Whipple'a.

Bana inandıkları, bana bir şans verdikleri ve bu zanaatı bana öğrettikleri için Weronika Janczuk, Kayla Olson, Louise Plummer ve Carol Lynch Williams'a.

Ve siz değerli okuyuculara, Sonya'yla bu yolculuğa çıktığınız için. Size biraz kar, anmaya değer troyka yolculuğu ve Prens Anton'un açık kahverengi gözlerini diliyorum.

En son teşekkürüm de Tanrı'ya. Hayat deli gibi zor ve deli gibi güzel. Arkamı kolladığın için minnettarım.